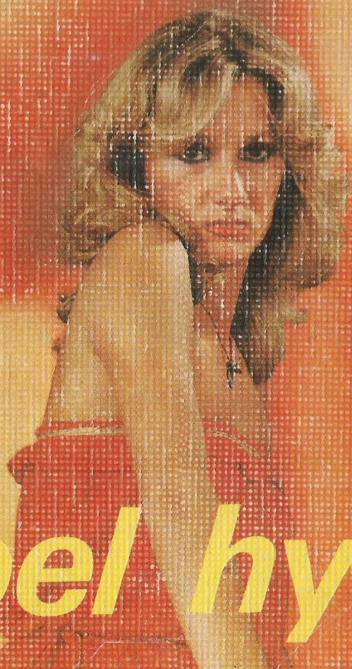
nefret kıskacı

noel hynd

altın kitaplar
yayınevi

Bu Dizi

Doğan Hızlan

Başkanlığında

Bir Kurul

Tarafından

Hazırlanmaktadır

Birinci Baskı : Ağustos — 1981

Altın Kitaplar Basımevi

Noel Hynd

Nefret Kıskacı

(Sandler Enquiry)

Türkçesi :

AZİZE BERGİN

BİRİNCİ BÖLÜM

BİR

Onu yakıp kül etmeyi kim isterdi? Kayıtlarını yok etmeyi? Bürosunu mahvetmeyi? Geçim kaynağını kurutmayı?

Thomas Daniels babasının edinmiş olabileceği yüzlerce düşmanı düşündü. Babasının tanıdıkları arasında ateşle oynamaktan hoşlanan kim vardı?

«Doğrusu, tam bir usta işi bu yangın,» dedi Corrigan. New York İtfaiye Örgütünde görevli bir teğmendi. «Yangının yoğunluğu çok yüksek, üstelik, de çabuk yayılan türden. Eğer buranın sorumlusu yangını görüp de haber vermeseydi, binanın tümü yanabilirdi.» Corrigan dosya odasını işaret etti. İçerdeki hava dumanın etkisiyle kurşunileşmişti, hukuk bürolarına kül ve yanık kokusu yayılmıştı. Thomas Daniels'in gözleri dumandan acımaya başlamıştı. Eski tahta dosyalardan kalan kül yığınlarına bakıyordu.

Corrigan sözlerini sürdürdü. «Yangın başladığı zaman burada kimse yokmuş. Genellikle böyle olur. İyi bir kundakçı, sigorta kullanır.»

Kapıcı Jacobus hafif yabancıya çalan şivesiyle, «Elektrik sigortası mı?» diye sordu.

Corrigan hayır anlamında başını salladı. «Bir zamanlama sigortası. Bir mum, bir tel, bir saat, hatta bazen bir sigara da olabilir. Yavaş yavaş yanan herhangi bir şeyden yararlanılır. Ateşlemeyi yapan kişi, çıkıp gidinceye kadar alevlerin yayılmasını önlemek için bu yola başvurur.» Corrigan çevresine bakındı. Saat sabahın dördünü birkaç dakika geçiyordu. «Eğer yangın binanın tümünü sarsaydı, nereden çıktığını öğrenemezdik. Şimdi yangının nereden çıktığını biliyoruz. Onun için de dosya odasındaki enkazı santim santim araştıracağız. Orada bir sigorta mekanizması bulacağımıza inanıyorum. Ayrıca size başka bir şey daha göstereceğim.»

Corrigan kapıcı Jacobus ile Daniels'in önünden yürüyüp yandaki odalara geçti. Bazı yerleri göstererek alevlerin nereden çıktığını ve hangi yolu izlediklerini belirtti.

«Gördünüz mü?» dedi. «İzler. Bizim ateş böceğinin bıraktığı izler ortada. Eğer yangına hemen müdahale edemeseydik, bu izleri de bulamayacaktık.»

Corrigan izler dediği şeylerin çok çabuk yanan cisimler olduğunu belirtti. Örneğin, kimyasal bileşimler ıslatılmış bez parçaları, kâğıt ya da plastik madde olabilir, kundakçı bunları fitilin yanına bırakırdı. Fitil yandıktan sonra bunlar ateş alır ve birdenbire dört bir yanı alevler sarardı.

Thomas Daniels, Corrigan'dan pek hoşlanmamıştı ama yangın konusunda gerçekten uzman birinin sözlerini dinlediğini biliyordu. Ancak Thomas'ın zihnini kurcalayıp duran sorular, Corrigan'ın yanıtlayabileceği türde sorular değildi. Kim? Ve neden? Önceden tasarlanmış bir yangına anlam vermek güçtü. Yoksa bir akıl hastasının işi miydi bu?

Teğmen Corrigan alaycı bir tavır takınmıştı. «Hayır. Yangın çıkarmaya meraklı bir deli bu kadar düzenli iş görmez,» dedi. «Böyleleri çok savruk olurlar. Geride öyle çok ipucu bırakırlar ki, yakalanmak için çaba harcadıklarını sanırsınız.» Başını iki yana salladı. «Hayır... Bu yangını tüm çevrenin yanıp kül olmasını isteyen biri çıkarmış. Bu tür yangınlarda genellikle bir başka nokta daha dikkate alınır.»

Thomas Daniels, «Nedir o?» diye sordu.

«Başka bir suçla ilgili olabilir. Bazen yangın enkazından kavrulup kömürleşmiş bir ceset de buluruz. Anlıyor musunuz? Burada ceset falan yok. O zaman da akla başka şeyler geliyor. Örneğin, soygun gibi... Büroda sakladığınız değerli bir eşya var mıydı?»

Thomas hayır anlamında başını salladı.

«Bir sanat eseri? Mücevher? Televizyon, yazı makineleri ya da bunlara benzer bir şey yok muydu?»

«Hiçbir şey yoktu.»

Corrigan omuzlarını silkti, kolunu yukarı kaldırıp alnında biriken terleri ceketinin koluna sildi. «O halde detektifler başka bir varsayım üzerinde duracaklar.»

«Ne gibi?»

«Sigorta. Birinin işleri iyi gitmemişse, sigortadan alacağı tazminatı düşünerek böyle bir yangın çıkarabilir.»

Thomas bu sözlerden pek alınmış görünüyordu.

Corrigan dudağını bükerek, «Bu kişinin siz olmanız gerekmez,» dedi «Belki üst kattaki kiracıdır. Ya da aşağı kattaki. Yangın yayılınca, hepiniz aynı derecede etkilenebilirsiniz. Bu da fitili ateşleyenin kim olduğunu saptamamızı güçleştirir.»

Corrigan kapıcıya döndü. «Peki, sen yangını o

kadar çabuk nasıl görebildin? Bütün gece devriye mi geziyordun?»

Jacobus duraksadı, sabahın erken saatlerinde olup bitenleri anımsamaya çalışıyordu. Sonunda, «Yerleri siliyordum,» dedi. «Birden burnuma yanık kokusu geldi.»

Shassad ile Hearn arabadan inip kimliklerini Komiser Renfrow ve üniformalı başka bir devriye polisine gösterdiler. Renfrow onları zaten tanımıştı. New York Polis Örgütünün mavili beyazlı arabalarını ıslak kaldırımın kenarına park etmişlerdi.

Renfrow, «Galiba adam epey direnmiş,» dedi.

Cinayet masası detektifleri yere baktılar. Ceset bi polis battaniyesiyle örtülmüştü.

«Doğrusu bir cüzdan için bu kadar ağır bir suçu göze almak garip.» Konuşan Shassad'dı. Cesetten birkaç metre ileriye 246 numaralı kapının önüne kadar uzayıp giden kan şeridine baktı. Doğu Yetmiş Üçüncü Sokağa akan kanlar yağmurla karışmıştı.

Renfrow, «Cesede bakmak ister misiniz?» diye sordu.

«Neden istemeyelim?»

Shassad yere eğilip battaniyeleri kaldırdı. Battaniye yağmurdan iyice ıslanıp ağırlaşmıştı. O güne dek belki yüzlerce ceset ve iğrenç görünümle karşılaşmış olmasına karşın cesedi görünce birden gönlü bulandı. «Tanrım...»

Ölen adamın yüzü kireç gibi bembeyazdı. Boynunun altında, sağ tarafta derin bir yara vardı. Bıçakla çenesinin altı oyulmuş gibiydi. Belki de bir kasap bıçağı adamın boynundan girip ağzına kadar uzayan

bir yara açmıştı. Elbisesi ve gömleğinin önü kana bulanmıştı.

Shassad, «Insan hava karardıktan sonra evden dışarı adımını atamayacak mı?» diye mırıldandı.

Renfrow, «Adamın kimliğini belirleyen bir belge yok,» dedi. «Sadece biraz bozuk parayla birkaç anahtar bulduk.»

Shassad battaniyeyi tekrar cesedin üzerine örtüp ölünün meraklı gözlerden uzak kalmasını sağlarken, Hearn de başını kaldırarak, «Cüzdanı yok muymuş?» diye sordu.

Renfrow, «Hepsi gitmiş,» dedi.

Bir cankurtaran arabasının tepesindeki döner kırmızı lambasını ve beyaz farını yakarak köşeden sessizce onlara yaklaştığını gördüler. Sokakta, polis radyolarından ara sıra duyulan parazitli seslerin dışında, tam bir sessizlik hüküm sürüyordu.

Renfrow'nun yardımcısı cankurtaran arabasının geçmesini bekledikten sonra karşıya geçti.

Shassad ile Hearn'e, «Sizler cinayet masasından mısınız?» diye sordu.

«Çöpçülerin voleybol takımından değiliz herhalde.»

«Yaa, ne demezsin?»

Genç devriye polisi dönüp bir kapının önünde, büyücek bir paltoya sarınmış duran yaşlı, ürkek bir kadını işaret etti. «Bir tanığınız var.»

Shassad, «Hay aksi şeytan,» dedi. «Ben de adli tıp doktorunun avcuna birkaç kuruş sıkıştırıp adamın doğal nedenlerle öldüğüne dair bir rapor hazırlatmayı düşünüyordum.»

Dedektif karşıya geçip Minnie Yankovich'in yanına giderken, genç devriye polisi de gözleriyle onu izledi.

Minnie ak saçlı, buruşuk yüzlü, kır saçlı, ince uzun burunlu bir kadındı, yaşlılıktan vücudu iki büklüm olmuştu. Çoğu zaman geceleri uyumamaktan yakınıyordu. Pencere önünde oturup sokağı seyrederek sabahladığı çok olurdu. Bayan Minnie Yankovich olup bitenleri görmüştü. Karanlık yatak odasının penceresinin önüne geçip oturmuş, dışarısını seyrediyordu. Kedilerinden biri de kucağındaydı. Yaşlı kadın iki erkek görmüştü. Birini ya da bir şeyi bekledikleri belliydi. Bayan Yankovich adamları Aram Shassad'a tarif ederken, kuşku uyandıracak tipte kişiler olmadıklarını da belirtti.

Shassad daha sonra hâlâ olayın etkisinden kurtulamamış olan yaşlı kadınla birlikte oturduğu eve gitti. Bayan Yankovich ille de çay pişirmek istiyordu. Konuşurlarken sıcak çay içmenin yararlı olacağı kanısındaydı. Bayan Yankovich daha önce anlattıklarına ters düşmeden, sakin sakin gördüklerini açıkladı.

İki adam kurbanlarına saldırmadan önce, yarım saate yakın bir süre sokağın köşesinde beklemişti. Adamlardan biri 246 Doğu Yetmiş Üçüncü Caddenin karanlık bir köşesinde durmuştu. Öbürüyse iki kez Üçüncü Bulvarın köşesine kadar gidip gelmişti. O köşede bir de telefon kulübesi vardı. Binanın kapısı açılıp da genç bir adam dışarı çıktığı zaman, ikisi de 246 numaralı apartmanın yakınındaydılar.

Minnie Yankovich, «Adamların bu genci beklediklerini anlamıştım,» dedi. Shassad antika bir mavi porselen fincandan çayını ağır ağır yudumlarken, bir yandan yaşlı kadını dinliyor, bir yandan da çevreyi inceliyordu. Apartman dairesi küçük ve eskiydi ama rahattı, insanın içini ısıtan bir havası vardı.

Bayan Yankovich sözlerini şöyle sürdürdü: «İki adam hemen o gencin yanına gittiler. Onu tanıdıkları-

nı sandım.» Yaşlı kadın dehşet içinde ürperdi. «Oysa adamlar soyguncuymuş, polis bey. Genç adamın iki yanına geçtiler. Konuştular. Sonra onu tartaklamaya başladılar. Adam binaya dönmek istedi.»

Shassad, «Ama hiçbir şey duyamadınız, değil mi?» diye sordu.

«Hayır, duyamadım.»

«Adamların yüzlerini de görmediniz değil mi?»

Bayan Yankovich hayır anlamında başını salladı. «Birden bir bıçak gözüme ilişti. Kocamandı... Bir kasap bıçağına benziyordu.»

«Daha sonra ne oldu?»

Bayan Yankovich kurbanın kendini savunmaya çalıştığını söyledi. Zavallı adam bir hayli direnmiş ama sonunda aldığı yaraların etkisiyle yere düşmüştü. Bayan Yankovich telefonun başına geçip polis çağırmadan önce, son olarak adamlardan birinin yaralının üzerine eğildiğini görmüştü. Yaşlı kadın, «Adamın cüzdanını da o zaman aldılar,» dedi. «Ceketinin iç cebinden aldılar.»

«Anlıyorum.»

Bayan Yankovich kaşlarını çattı. «Doğrusu, zavallı adam hemen cüzdanını çıkarıp parasını onlara vermeliydi. Para için ölmeye değmez...»

Shassad yumuşak bir sesle, «Bazıları öyle düşünmüyor ama,» dedi. «Çok yazık...»

Bayan Yankovich kaygı dolu bir sesle, «Üstelik adamlar hiç de kötü değildiler.»

«Bağışlayın, anlayamadım.»

Bayan Yankovich fincanını masaya bıraktı. «Adamların kılıkları kıyafetleri hiç de kötü değildi. Güzel yağmurluklar giymişlerdi. Hem de bembeyaz.» Yaşlı kadın acı acı güldü. «Herhalde pek de görülmüş bir şey olmasa gerek... Beyaz soyguncular...»

Shassad kadının anlattıklarını not ediyordu. Birden Bayan Yankovich atıldı. «Memur bey, yakınmak istemiyorum ama...»

Shassad başını kaldırdı.

«Buna mutlaka bir çare bulunmalı. Müdürünüze sözlerimi iletin. Polislerinizin buraya gelmeleri yedi dakika sürdü.» Bayan Yankovich üzgün üzgün başını salladı. «La Guardia'nın vali olduğu günlerde böyle şeyler olmazdı.»

Shassad tekrar Yetmiş Üçüncü Caddeye geçti. Yağmur devam ediyordu. Hearn'ün yanına yaklaştı. O da Shassad'ı görmüştü. Hemen sordu. «İhtiyar kadın neler anlattı? Bir yararı olacak mı?»

«Biraz.» Shassad cesede bir göz attı. Adli tıpdan bir nöbetçi ekip de herkesin bildiği gerçeği resmileştirmek için olay yerine gelmişti. Kaldırımda yatan, adı bilinmeyen adam ölmüştü. Shassad ile Hearn cesedin bir polis kamyonetine yerleştirilişini izlediler.

Hearn, «Bu iş olağan soygun cinayetlerine benziyor, değil mi?» dedi.

Shassad 246 no.lu binanın kapısına ve katillerin yarım saat kadar bekledikleri karanlık köşeye baktı. Sonra da yoldan geçen arabaların ışıklarından gözlerinin kamaşmasına aldırmadan bakışlarını İkinci Bulvara yöneltti.

«Bilemiyorum, Patty,» diye mırıldandı. «Bunu uzun uzun düşünmemiz gerekecek.»

Saat altı olmadan Corrigan gitmişti. Kent itfaiye örgütünden iki detektif olay yerine gelmişti. Üniformalı bir polis beşinci kattaki yanan bölümü kordon altına almıştı. OLAY YERİ yazılı işaretler ve ipler, Zen-

ger ile Dainels'in bürolarını binanın diğer bölümlerinden ayırıyordu.

Üst ve alt katlardaki büroların yöneticilerine, yanlarında çalıştırdıkları kişilere bir gün izin vermeleri bildirilmişti.

Saat yedi buçuğa doğru, binada çalışanlardan bazıları işyerlerine gelmeye başladılar. Beşinci kattaki soruşturma ve araştırma onları hem şaşırtmış, hem de heyecanlandırmıştı.

Saat daha sekiz olmadan Thomas Daniels'in, komşu büroya girmesine izin verildi. Genç adam hemen telefona sarılıp iki yardımcısını aramaya koyuldu.

Hukuk Fakültesinde Thomas'dan bir sınıf küçük olan Gerald Derham, onun çok eski arkadaşıydı ve birlikte çalışıyorlardı. Gerald Derham eşi ve bir yaşındaki kızıyla Mamareneck'de oturuyordu. Thomas telefon ettiğinde işe gitmek üzere evden çıkmıştı.

Öbür avukat arkadaşı Sam Leverman kentte oturuyordu.

«Neden beni daha önce aramadın? Sabahın beşinden beri ayaktayım.» Sam Leverman derin derin göğüs geçirdi. Kötü bir haber aldığı zaman konuyu değiştirmek, onun eski âdetiydi. «Bu sabah **Times'ı** görebildin mi?»

«Sen dalga mı geçiyorsun? Duman ve külden başka bir şey görecek halde değilim.»

«Gazetenin ikinci bölümünün birinci sayfasında güzel dostun Andrea'nın bir yazısı yayınlanmış. Kafalı kadın. Zamanı gerçekten doğru veren şık bir saate benziyor. Güzel bir yazı. Peki, o bunları nereden öğrenmiş?»

«Bir haftadan beri Andrea'nın yüzünü görmedim,» dedi Thomas. «Sen buraya geldiğin zaman görüşü-

rüz.»

Thomas daha sonra bir sekreterle iki kâtibe telefon edip olanları anlattı ve en azından o gün işe gelmemelerini söyledi. Onlar da gündeliklerini alıp alamayacaklarını sordular. Thomas onlara bu konuda güvence verdi ama telefonu kapadığı zaman, verdiği sözü tutup tutamayacağından pek emin değildi. Elde pek fazla para yoktu. Yangının çıkış nedeni de zihinlerde kuşku uyandırdığı için sigorta şirketi ödemeyi geciktirdikçe geciktirebilirdi.

Thomas geçici olarak kullandığı masadan bir an için ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. Ocak ayının bu yağmurlu gününde işe gelen insanları seyretti. Bir başka işde çalışmanın nasıl olacağını düşündü. Örneğin, ne gibi bir işde? Thomas bunu bilmiyordu. Kapıda birinin belirdiğini farketti.

«Bay Daniels?» Gelen Jacobus'du.

«Evet?»

«Dedektifler sizinle görüşmek istiyorlar. Galiba bir şey bulmuşlar.»

Itfaiye örgütü detektiflerinden Frank Bianco, «Parafin ve de sellüoit. Eski bir teknik ama hiç şaşmaz,» dedi.

Yangının soruşturmasını yapan detektif, Thomas' ın bürosunda yangından zarar görmüş bir masada çalışmalarını sürdürüyordu. Masanın üzerine temiz bir perde örtmüştü; bir kahve ibriği ve dosya odasında bulunan öteberi duruyordu. Jack Shoenbaum adında bir başka detektif de yangın bölgesinin fotoğraflarını çekmişti ve hâlâ da çalışmasını sürdürüyordu.

Dosya odasındaki küller arasında birkaç parça parafin bulmuştu. Bunlar yangından kapkara kesilmişlerdi ama kolayca tanımlanıyorlardı.

Bianco, «Yedi parafin mumu, büyük bir dikkatle yerleştirilmiş,» dedi. «Bunlar hava akımından etkilenerek tutuşmuşlar. Yangını çıkaran adam her şeyi ince ince hesaplamış. Mumları yaktıktan sonra olay yerinden kaçması için tam bir saat zamanı olmuş.»

Thomas o iğrenç, kapkara cisimlere baktı. Bürosunu yakan meçhul adamın kullandığı şeyler içine bir bir korku düşürmüştü.

Bianco kauçuk eldivenli eliyle bir negatif film rulosuna benzeyen koyu renk parlak bir cismi havaya kaldırarak, «Şuna bakın,» dedi. Thomas, Bianco'nun elindekini almak için uzandı ama Bianco hemen bağırdı, «Dokunmayın. Üzerinde parmak izi araştırması yaptıracağım. Bunun ne olduğunu biliyor musun?»

Thomas hayır anlamında başını salladı.

«Dosyalarının yakınında olması için bir neden var mı?»

«Bildiğim kadarıyla böyle bir neden yok.»

«Yanan masalardan biri bu film rulosunun üzerine çökmüş. Masanın bir bölümü yanarken, filmler de yanmayan bölümün altında kalmış. Sellüloit filmler yangın yaymak için birebirdir.» Bianco «Size bir şey söyleyeyim mi, Bay Daniels,» dedi. «Büronuzu ateşe veren her kimse ne yaptığını çok iyi bilen biriymiş. Bu işlerin hiç de acemisi olmadığı belli.»

Daniels birkaç saniye sonra, «Aman ne iyi,» diye homurdandı. Dikkatli dikkatli Bianco'ya baktı. «Burada gördüklerinden sonra onu yakalama şansın olduğunu söyleyebilir misin?»

Bianco ağır ağır, «Bir şans var tabii,» dedi. «Bence bir kar topunun da cehennemde sapasağlam kalma şansı vardır. Bu herif geride pek fazla bir ip-

ucu bırakmamış. Eğer bu işi kimin yapabileceğine dair sizin bir fikriniz varsa...»

«Hiçbir fikrim yok.»

Saat on bire doğru itfaiye detektifleri işlerini tamamlamışlardı. Biraz sonra da Marvin Jupiter adında zayıf, sarı benizli bir adam geldi. Ulusal Yangın Sigortasının detektiflerinden biriydi. Jupiter tam bir saat gezindi, çenesini sıvazladı, koku almaya çalıştı, not defterine bir şeyler yazdı ve hiç konuşmamaya özen gösterdi. Thomas artık açacağı ikinci davanın kendi sigorta şirketi aleyhine olacağını biliyordu.

Öğleden sonra Daniels, Leverman ve Derham temizleme işine giriştiler. Çok geçmeden de bunun yangın enkazı kaldırmaktan farksız olduğu kanısına vardılar. Alevlerin yok edemediği duman, su ve küller kullanılmaz hale getirmişti. Büro belirsiz bir süre kapalı kalacaktı.

Thomas Daniels o akşam saat yedi buçukta, oturduğu dairenin kapısını açmaya hazırlanıyordu. Kapıyı açar açmaz da içerde birinin olduğunu farketti.

Andre.

Genç kadın içeri girmiş, salonda bir koltuğa kurulmuş, akşam gazetelerini okuyordu. Andre her zamanki gibi hayat doluydu. Thomas Daniels konuşmaya çalıştı ama başaramadı. Evden sanki bir cenaze çıkmış gibi perişandı.

Andrea, «Olup bitenlerden haberim var,» dedi. «Şu anda neler hissettiğini de biliyorum.» Genç kadın Thomas Daniels'i dudaklarından öptü.

Thomas önce omuzlarını silkti, sonra Andrea'ya

sarıldı. «Bu felaketin beni yenik düşürmesine fırsat vermeyeceğim. Daha kötü şeyler de olabilirdi. Bir yolunu bulup düzlüğe çıkacağım.»

Andrea, «Birlikte yemek yeriz diye düşündüm,» dedi. «Herhalde bir şeyler yemek istersin.»

«Dışarda yeriz.» Thomas Daniels mutfağı işaret etti. «Orada ağza atacak bir şey bulacağımızı sanmıyorum.»

«Bu akşam için gerekli her şeyi ben getirdim,» dedi Andrea. «Her şeyi...» Kollarını Thomas Daniels' in vücuduna doladı. Kulağının memesiyle oynamaya başladı. «Yarın sabahtan önce buradan gitmeyeceğim. Birkaç gün izin aldım.» Andrea muzip muzip Thomas'a baktı. Koyu renk gözlerinde esrarengiz parıltılar vardı.

Thomas ilk kez gülümsedi. Genç kadını serbest bırakınca, Andrea hemen mutfağa girdi. Thomas salondaki kanepeye uzanarak gözlerini kapadı; yanıp harabeye dönen bürosunun hayalini gözlerinin önünden uzaklaştırmaya çalışıyordu. Andrea'nın mutfakta yemek hazırlığı yaparken çıkardığı sesleri dinledi.

Canı istediği zaman uysal, anlayışlı, dişi, müşfik ve sevgiyle dolu bir kadın olabiliyordu.

Sonra da bir başkasıyla sevişmeye gidebilirdi. Thomas Daniels şimdi bunları düşünmek istemiyordu. Hiç değilse şimdilik Andrea'nın iyi yanından yararlanabilecekti. Genç kadın onu çok iyi anlamıştı. Thomas yalnız kalmak istememiş ve şimdi yalnız kalmayacaktı.

Thomas Daniels sehpaya bir göz attı. Masanın üzerinde **New York Post** gazetesinin öğleden sonra yayınlanan nüshası duruyordu. Gazeteyi Andrea oraya bırakmıştı.

Birinci sayfanın alt kısmında bir haber dikkatini çekti. Haberin başlığı birdenbire onu pek etkilemişti. Bir gerçeği yüzüne haykırır gibiydi:

VİCTORİA SANDIER

SEKSEN YAŞINDA ÖLDÜ

Milyoner bir ailenin hayatta kalan

son üyesi de malikânesinde ölü bulundu

Haberde, Amerika'nın en varlıklı kadınlarından biri olmasına karşın, yaşamının son otuz, kırk yılını bir köşede, yarı deli bir halde geçiren Victoria Sandler'in son yılları anlatılıyordu.

Victoria Sandler kendisinden üç yaş küçük olan erkek kardeşi Arthur Sandler'in 1954 yılında ölmesi ve 1955 yılında da evindeki tek hizmetçinin işten ayrılması üzerine, yalnız başına yaşamaya başlamıştı. 1870'lerin Fransız şatolarından birine benzeyen Sandler Malikânesinin pencereleri ve kapıları demir parmaklıklarla kaplıydı, arka tarafta da yüksek bir beton duvar vardı. Binanın çevresindeki demir parmaklıklara elektrikli teller de yerleştirilmişti. Victoria bu malikânede yaşamıştı. Bir zamanların göz kamaştıran görkemli malikânesi, Sandler ailesinin simgesi, şimdi değişen, acımasız bir kentte iyi korunan bir kale olmuştu.

Yazıda, Victoria'nın her mevsimde ayakkabı giymeden, lastik çizmelerle dolaştığı belirtilmişti. Kalın, siyah yün çoraplar ve paçavraya benzeyen eski soluk elbise... İşte her allahın günü bu kılıkta dolaşıyordu. Malikânede tam yedi yıl bu banyoların yedisine de yabancı kalmıştı. Üstü kapalı bir şekilde, bazı önem-

li sağlık sorunlarından söz edilmişti. Victoria diğer sorunlarının yanı sıra sudan korkma hastalığına da tutulmuştu. Ve suya ancak kesinkes gerekli olduğu zaman elini değdiriyordu.

Victoria Sandler'in deyişiyle, «Dolarlar ve köpekler» onun tek tutkusuydu. Bir dolarlık banknotları toplamaya meraklıydı. Satıcılardan paranın üstünü alırken bir dolarlık banknotlardan başkasını kabul etmiyordu. Bu paraları erkek kardeşine verdiğini söylemişti. Victoria Sandler'in paraları gönderdiğini söylediği Arthur Sandler öleli yıllar olmasına karşın, esnaf Bayan Sandler'e bir dolarlık banknot sağlamayı sürdürmüştü.

Bir de köpekler vardı.

Victoria 1930'lardan beri evinde kıvırcık tüylü fino köpekleri besliyor ve onlara hep Andy adını veriyordu. Hayvanlara sabahları biftek yedirir ve öğleden sonraları da malikânenin arka avlusunda bir saat gezdirirdi.

Her Andy'nin ölümünden sonra Victoria ceviz ağacından bir tabut yaptırıyordu. Ayrıca ölen her köpeğin evin içinde bir yere gömüldüğünden de söz ediliyordu. Ama hayvanların nereye gömüldüğünü bilen yoktu. Eski hizmetkârlar da nedense bu konuda bir şey anımsamıyorlardı.

Victoria Sandler öyle bir kadındı ki, gerçekleri nasıl şiddetle reddetmişse, gerçekler de aynı şekilde onu benimsememişlerdi. Malikânenin yönetimini Thomas Daniels'in babası William Ward Daniels üstlenmiş, 1975 başlarında ölümüne kadar da malikâneden ve yaşlı kadının işlerinden o sorumlu olmuştu. William Daniels'in ölümünden sonraysa malikânede işler oluruna bırakılmıştı.

Thomas yazıyı sonuna dek her sözcüğün üzerin-

de durarak dikkatle okudu ve okumayı tamamlayıncaya kadar da ağzını açıp tek kelime söylemedi. Kuşku içinde yüzünü buruşturmuştu. Yaşlı, hastalıklı bir kadın ölmüştü. Bürosuna yedi yangın mumu bırakılmıştı. Kuşkusuz ikisi arasında bir bağ yoktu.

Andrea mutfaktan döndü. Thomas şu anda bile bu kadının onu etkilediğini farketti. Olacak şey miydi bu?

«Tom, sorunlarına bir yenisini eklemek istemem ama...»

«Sıkma canını, dilinin altındaki baklayı çıkar.»

«Dün gece senin binanın önünde bir cinayet işlendiğini biliyor muydun?»

Thomas Daniels gazeteyi elinden bıraktı. «Hayır.»

Andrea ellerini kurulama bezine silerken, «Saat üç buçukla dört arasında olmuş. Soygun ve cinayet.» Andrea merakla başını uzattı, «Sen o saatlerde dışarı çıkmamış mıydın?»

Thomas Daniels bir an düşündükten sonra, «Evet,» diyerek omuzlarını silkti. «Garip. Ben hiçbir şey görmedim ve işitmedim.»

Andrea da bir an için bunları düşündü ve konuyu fazla kurcalamamaya karar verdi. Gelip erkeğin yanına oturdu. Haftalardan beri ilk kez Thomas Daniels'i yanaklarından öptü.

«Tom?»

«Efendim.»

«Bana bir iyilik yapar mısın?»

Erkeğin bu soruya yanıtı susmak oldu.

«Aramızda ne geçerse geçsin, eğer şu kundaklama olayından dişe dokunur bir şeyler çıkarsa...»

Thomas Daniels içini çekti. «Anlaşıldı. O iğrenç olayın öyküsünü sana açıklayacağım. Eğer seni tasa-

landıran buysa, hiç canını sıkma. İstediğin haber olsun.»

Andrea gülümsedi. Erkeğin hoşuna giden de onun bu gülümsemesiydi. «Söz mü?»

«Söz.»

Andrea genç adamı bu kez daha büyük bir ihtirasla öptü.

İKİ

Kanada'nın simgesi kırmızıya çalan akçaağaç yaprağı havada uçuşan kar taneleri arasında farkedilmiyordu. Leslie McAdam karla kaplı kaldırımda düşünceli düşünceli yürümekteydi. Sokağın karşı kaldırımındaki direkte asılı duran Kanada bayrağına da aldırış etmedi. Bayrak direğine yaklaştıkça, bayrağın kenarındaki kırmızı çerçeve ve yaprak daha belirginleşmişti. Fakat genç kadın başını öne eğerek yürümekte ısrar etti, bayrağı görmeden, küçük apartman dairesine kapağı attı.

Montreal kenti yine tipi halinde yağan dondurucu karla örtülmeye başlamıştı. Ocak ayında havanın başka türlü olması zaten beklenmezdi. Kar on santim daha kalınlaşmış, dört gün önceki on beş santimlik kar tabakasının üzerine eklenmişti. Daha önce de aşağı yukarı otuz beş santimlik bir kar tabakası vardı. Quebec'in tüm otoyolları tekrar kapanmıştı, hava alanları da. Her yer bembeyazdı. McGill Üniversitesinin binaları, Westmount Tepesinde duran ışıklandırılmış haç, Jacgues Cartier'nin kendi adını taşıyan alandaki taş heykeli, küçük, eski Notre Dame de Bonsecours kilisesi de karla kaplanmıştı. Kar tarafsız ve de karar-

lıydı, ama Montreal'liler her şeye boş verip karla haşır neşir yaşamaya alışmışlardı. Metro her zaman çalışıyordu. O donmuş sokakların altında, yeraltı kahveleri, alışveriş merkezleri ve yerliler arasında taşralılara özgü bir yakınlaşma, bir dostluk havası vardı; yukardakileri yenik düşürdüklerine inanıyorlardı hepsi de.

Leslie bir köşeyi dönünce, yüzüne kırbaç gibi vuran kar tanecikleriyle karşılaştı, sonra oturduğu ahşap evin merdivenlerine yürüdü. Ev, McGill Üniversitesi kampusundan birkaç sokak ötedeydi. Bu, Leslie' nin McGill'de ikinci kışıydı. Bir yıl daha geçirip bir de tezini hazırlarsa, doktorasını tamamlamış olacaktı.

Eve girer girmez, başında ve paltosunun üzerinde biriken karları silkeledi. Evin sıcak havası pek hoşuna gitmişti. İyi ki, Kanada'nın kendi yakıtı var, diye düşündü. Doğup büyüdüğü yörenin, İngiltere'nin güneybatısındaki Exter yöresinin kullandığı odun ve kömürden çok daha güvenilirdi Kanada'nın yakıtına. Hiç değilse bu ülke üç beş cimri şeyhin insafına kalmamıştı.

Leslie McAdam boynundaki yük atkıyı çıkardı, üzerindeki karları silkeledi. Başındaki yün başlığı çekince, kumral saçları omuzlarına döküldü. Tahta merdivenlerden ikinci kattaki dairesine çıktı. Merdivenlerdeki eski halının üzerinde kalın çizmelerinin izi kalmıştı.

Beş dakika sonra sıcacık dairesinde bir başınaydı. Islak giysilerini kurusunlar diye banyodaki sobanın önüne asmıştı. Küçük mutfakta mis gibi Hindistan çayı kaynıyordu, müzik setindeyse Mozart'ın bir piyano konçertosunun melodileri yayılıyordu. Leslie soyunup dökünürken, müziği dinlemeye koyulmuştu. Dairenin duvarlarında XIX. ve XX. yüzyıl empresyonist

ressamlarının pastel renkli tablolarının kopyeleri asılıydı.

Aslında Leslie de kötü bir ressam sayılmazdı. Eğer geçmişi ve çocukluğu bir zorunluluk yaratmamış olsaydı, Leslie de akademik bir kariyer yapmakla ressamlığı meslek seçmek arasında bocalayabilirdi. Babasının yetenekli ellerine sahip olduğunu, hiç durmadan kendi kendine tekrarlıyordu. Yaratıcılıkta ve yok edicilikte yetenekli eller...

Leslie babasını aklına getirince, elinde olmadan ürperdi. En büyük zevkin, boş bir tuval üzerinde bir sanat eseri yaratmanın verdiği coşkunun, aynı zamanda en büyük korkunun da kökeni olduğunu biliyordu. Yaptığı eserleri asla sergileyemezdi, hiç değilse bu koşullar altında... Pek çok kez özel sergilerden davetiye almıştı. Ama bunlarla kafa yormanın gereği var mıydı? Adının açıklaması, ölüm fermanını imzalamakla eşanlam taşıyacaktı.

Leslie McAdam yatak odasına geçti. Yan odada çalan klasik müzik, zor zar da olsa buradan da duyuluyordu. Genç kadın bir an büyük pencerenin önünde durdu. Dışarda hâlâ kar yağıyordu, sessiz sokağı kaplayan kar örtüsünün üzerine yeni kar taneleri ekleniyordu. Sokak lambasının ışığı bembeyaz vurmuş, bu soluk kesici güzellikteki görünüme hüzünlü bir hava vermişti.

Leslie içini çekti. Kar ve soğuğa karşın yola çıkmak zorundaydı.

Dolaptan bir bavul çıkardı. Yirmi dört saat içinde buradan uzaklaşacak ve sömestrin son iki haftasını kaybetmiş olacaktı. Profesörlerin ona anlayış göstereceklerini umuyordu. Eğer işleri yolunda giderse, bir kaç hafta sonra geri dönecek ve tezini tamamlayabilecekti.

Ama bu arada çözümlenmesi gereken bir aile sorunu vardı. Victoria Sandler ölmüştü. Leslie bavulu hazırlamaya başladı.

ÜÇ

Bir erkek nikâh yüzüğünü neden parmağından çıkarıp cebine saklasındı? Eğer bu davranışın iki nedeni varsa bile Shassad da, Hearn de ikinci nedeni bulamamıştı. Her neyse... Yüzüğün varlığı ve kurbanın cebinde bulunması, bu adamın hayatında hiç değilse bir başka kadının daha bulunduğunu kanıtlıyordu. Yüzüğün içine K.F.-M.R. harfleri ve 6.12.1972 tarihleri kazınmıştı.

Adli tıp raporu 19. Şubeye o gün saat üçe doğru ulaştı. Rapora ilk göz atan Shassad oldu. Rapor, Shassad ile Hearn'ün tahminlerini doğruluyordu. Yetmiş Üçüncü Caddede öldürülen adam, kana bulanmış bir cesede dönüşmeden bir saat kadar önce cinsel ilişkide bulunmuştu.

Shassad raporu Hearn'e uzatırken, filozofça bir tutum içinde, «Şu erkeklik organı da insanlığın başına dert açan bir felaket simgesi,» dedi. «Eğer bu herif, o mendebur organını külotunun içinde tutmayı becerebilseydi başına bunlar gelmeyecekti... Belki de bugün hayatta olacaktı.»

Hearn bir yandan raporu okumayı sürdürürken, «Belki...» diye mırıldandı.

Shassad sözlerini sürdürdü. «Beynimiz sabahın üçüne kadar iş tutuyor. Sonra kalkıp giyiniyor ve sokağa çıkıyor. Dışarı çıkar çıkmaz da bir karşılama komitesiyle burun buruna geliyor.» Shassad bir an

duraladıktan sonra, «Bu adam, o saatte sokağa neden çıktı?» dedi. «Yoksa her şeye rağmen evine dönmek mi istiyordu?»

Hearn, «Belki de karısından boşanmıştır,» diye fikir yürüttü.

Hearn omuzlarını silkti, «Alışkanlıktan olabilir.»

«Alışkanlığın böylesi duyulmuş şey değil. Bana kalırsa bu adam evliydi.»

İki erkek de ileri sürdükleri varsayımların tutarlı olmadığını biliyordu. Fakat böyle karşılıklı fikir alışverişinde bulunmanın yararına inanmışlardı. Birbirlerini yıllardan beri tanıdıkları için de bu Sokrat'vari suç araştırma yöntemini bir güzel sanat gösterisine dönüştürmüşlerdi.

Hearn sandalyesinin arkalığına yaslanarak, «Adam sabahın üçünde neden dışarı çıkmış olabilir?» dedi. «Belki de sevgilisinin kocası, hiç beklenmedik bir anda eve baskın yapmıştır?»

Shassad atıldı. «Ya da adam gecenin tamamı için ücret ödememişti.»

İki kafadar bu varsayım üzerinde de bir süre zihin yordular. Saat üçü yirmi geçiyordu, cinayetin üzerinden aşağı yukarı on iki saat geçmişti. Telefon çaldı.

440 Madison Bulvarında Brandford-Mehr Alım Satım Şirketinde görevli bir muhasebe yardımcısı, o sabah işe gelmemişti. Adam kent dışında oturduğu için bürodaki amirleri onun banliyö trenlerindeki gecikmeler yüzünden işe gelemediğini sanmışlardı. Fakat vakit öğleyi bulup da Mark Ruder ortalıkta görünmeyince, bir sekreter genç muhasebecinin evine telefon etmişti.

Telefonu adamın karısı açmış ve haberi alır almaz da endişelenmişti. Hayır, kocası gece de eve

gelmemişti. Bir gün önce akşama doğru telefon etmiş, geç saatlerde bir toplantıya katılacağını, daha sonra da büroda kalıp birikmiş işleri tamamlamaya çalışacağını söylemişti. Bu nedenle de geceyi Manhattan'daki Üniversite Kulübünde geçirmeye karar vermişti.

Kulübe telefon edildiğinde adamın oraya kayıtlı olmadığı anlaşılmıştı. Büroya bir göz atılınca adamın, ayın yirmisinde büroda çalışmak şöyle dursun, kapısından içeri adımını bile atmadığı anlaşılmıştı. İşte bu nedenle de, bir saat sonra New York Polis Örgütünün Kayıp Bürosuna durum bildirilmişti. Adamın çok üzgün ve telaşlı görünen eşi Kyle, polise kocasının eşkalini tarif etmişti.

Soruşturma belirli kanallardan ve bilinen yöntemlerle yürütülüyordu. Hastane listeleri, karakol raporları ve kent morgu incelenmişti. Sonunda, Shassad'ın başka cinayet olaylarında da işbirliği yaptığı Gary Dedmarsh adında bir laboratuvar asistanı tarifin ona hiç de yabancı gelmediğini belirtti.

Dedmarsh son yirmi dört saat içinde morga getirilen cesetleri araştırdı. Dördüncü Bölge Merkezine telefon edip olayla ilgili soruşturmayı kimin yürüttüğünü öğrendi.

Aradan beş on dakika daha geçti. Derken, saat üçü yirmi geçe Dedmarsh, Shassad ile Hearn'ün ortaklaşa kullandıkları telefonun numarasını çevirdi.

Yirmi iki yaşındaki soluk yüzlü, asi delikanlı tavırlı asistan, «Bay Shay-sod,» diye bağırdı. «Derin dondurucuda ne buldum, tahmin edin bakalım. Kızıl saçlı, şahane bir körpe sokak kadını. Dün gece getirmişler. Boğazlanarak öldürülmüş. Üzerinde hiçbir iz yok.»

Shassad, Gary Dedmarsh'ı çok iyi tanıdığı için onun bu tür şakalarına da yabancı değildi. «Beni neden aradığını lütfen söyler misin, Gary?» dedi; sabırsızlanmaya başlamıştı. Oysa Gary o gün her zamankinden daha neşeliydi. Hani sıkılmasa, telefon başında bile ıslık çalacaktı.

Dedrmarsh, «Kaybolduğu bildirilen Mark Ryder adında biri var ya,» dedi. «İşte dün gece bana gönderdiğiniz ölünün o olduğunu sanıyorum.»

Shassad nikâh yüzüğünün içine kazınmış harfleri düşündü. Sonra da Dedmarsh'ın telefonda cesetle ilgili açıklamasını dinledi.

Shassad sonunda, «Gerçekten yanılmamışsın,» dedi. Yetmiş Üçüncü Caddedeki ceset gerçek adına yeniden kavuşmuştu.

Thomas Daniels yangından harab olan bürosunun bir köşesine çekilmiş oturuyordu. Büro leş gibi is kokuyordu ve hiç kuşkusuz bu koku daha haftalarca kaybolmayacaktı. Her taraf kül ve yanık eşya parçalarıyla doluydu. Halının büyük bir bölümü hâlâ ıslaktı. Yangınla ilgili soruşturmayı yürütenler, bir ipucu ele geçirememişlerdi. Bu felaketten Thomas'a kala kala bir boş masa, telefon ve altı yıl önce babasının bürosunda çalışmaya başladığı günün anısı kalmıştı. Yirmi yedi yaşında bir avukat adayı, sosyal haklar ve özgürlüklerle ilgili davalara bakmaya hevesli genç bir hukukçu...

Babasının oğlu mu? İlk günlerde hiç de öyle göründüğü söylenemezdi. Tutucu bir ceza avukatı olan babayla idealist oğlu birlikte çalışmaya başlamadan önce bir anlaşmaya varmak zorunda kalmışlardı.

Genç Daniels, olanaklar elverdiğince, konuşma özgürlüğü ya da sosyal haklarla ilgili davalarla ilgilenecek, fırsat buldukça da vergi ve boşanma davalarıyla uğraşacaktı. Oğul, babasının pek itibar ettiği ve sık sık hizmet ettiği haraççılar ve beyaz gömlekli sahtekârların hiçbirini savunmayacaktı.

William Ward Daniels oğlunun sosyal haklarla ilgili davalara iyice gömüldüğünü gördükçe, «Tom, bazen bu ülkede gereğinden fazla özgürlük tanındığını düşünüyorum,» demeyi âdet edinmişti.

Oğul da, «Bunu nasıl söyleyebilirsin?» diye babasına karşılık veriyordu. «Savunduğun kişilere bir baksana...»

Yaşlı adam kırlaşmaya yüz tutan kıvırcık saçlı başını geriye atıp, «Ah,» derdi. «Benim müvekkillerimin hepsi de suçsuz. İstersen mahkeme kayıtlarını incele.»

Thomas telefona uzandı. Andrea'nın işyerinin numarasını çevirdi. Salı akşamı, saat yedi buçuk olmuştu ama Andrea gazetedeki masasının başında çarşamba günü teslim edilmesi gereken bir yazının son düzeltmelerini yapıyor olmalıydı.

«Buyrun, ben Andrea Parker,» diye telefona yanıt verdi genç kadın.

«Hemen yayınlanmamak koşuluyla sana bir haber vermemi ister misin?»

«Tabii. Bu akşam bana her şeyi açıkla, yarın sabah da haberi **Times** gazetesinde okursun.»

«Şaka etmiyorum.»

«Peki, bu haberi bana telefonda açıklayabilir misin?»

«Büromun neden yakıldığını biliyorum. O adamların neyin peşinde olduklarını da tahmin ettim.»

«O adamlar kimler?»

«Sana her şeyi gösterebilirim. Doğrusu ilginç bir öykü.»

«Şimdi mi göstereceksin?»

«Eğer ilgileniyorsan...»

«İlgileniyorum tabii. Yirmi dakika sonra oradayım. Tamam mı?»

«Tamam.»

Andrea telefonu kapadı. Masasının üzerindeki kâğıtları toplayıp göze kilitledi. Gazetenin binasından dışarı çıkarak Kırk Dördüncü Caddeye yürüdü, hemen sarı boyalı bir taksiye atladı, on beş dakika sonra da 457 Park Avenue'ye vardı.

Thomas onu binanın giriş bölümünde bekliyordu. Gece nöbetçisi Jacobus camlı kapının kilidini açıp hiç konuşmadan genç kadını içeri buyur etti, sonra kapıları tekrar kilitledi. Thomas Daniels ile hanım arkadaşı asansöre bindikten sonra, Jacobus iki gencin başka bir kata gidip gitmediklerini kontrol etti. Jacobus darkafalı bir adamdı. Hiçbir zaman, hiç kimseye güvenmemişti.

Thomas, Andrea'yı bürosunun kapısından içeri soktu. Bu genç kadının yangın yerine ikinci gelişiydi. «Burada gezinebilmek için hâlâ uzun konçlu çizme mi gerekli olacak?» dedi.

«Yeni kiracıların buraya sinen yanık kokusunu gidermeleri belki de aylar sürecek.»

«Yeni kiracılar mı?»

Thomas Daniels ağzından çıkan sözleri geri alamazdı. «Seni buraya çağırmamın nedeni bu değildi,» dedi. «Ama büroyu kapamayı da düşünüyorum. Hem de bir daha açmamak üzere.»

Büronun temizlenmiş bölümüne gelmişlerdi. Dosya odasının yanı başındaydı burası.

«Avukatlığı bırakacak mısın?» diye Andrea sordu. «Bana anlatmak istediğin bu mu?»

Thomas Daniels ellerini ceplerine sokarak umursamazlık içinde, «Sanırım öyle,» dedi.

Andrea, «İşlerini bırakan insanları ben bir türlü anlayamıyorum,» dedi.

«Farkındayım. Ama bana bir başka seçenek göstersene. İki yardımcımın da belirli bir gelir getiren, istikrarlı bir işde çalışmaları gerekiyor. Şimdiden başka bürolara başvurdular. Çevrene bir göz atsana.» Thomas bir elini cebinden çıkarıp ileriye uzattı. «Şu hale bak. Burada sağlam bir şey kalmadı. Ayrıca sigorta şirketi de para ödemiyor. Mahkemeye başvurup hakkımı aramak zorundayım. İşte, benim için yılın en büyük davası bu olacak.»

«Beni buraya neden çağırdın? Avukatlığı sürdürmen için sana konferans çekmemi mi bekliyorsun?»

Thomas Daniels sandalyeye ilişti. «Hayır. Şu anda istemediğim tek şey bu. Bu işden kurtulmak için hazır elime fırsat geçmişken bunu değerlendirmek istiyorum. Çekip gitmenin tam zamanı.»

«Saçma. Tek geçim kaynağını kurutacaksın, öyle mi?»

«Tek geçim kaynağım ha... Bu kaynak yaşamım süresince, beni her gün öldürdü. Tanrım... Eğer senin de baban büyük William Ward Daniels olsaydı ve sen de onun izinde yürümek zorunda kalsaydın, şimdiye dek çoktan avukat olur çıkardın. Ama bu da babanın izlerinin sana tıpatıp uyduğu anlamına gelmezdi.»

Andrea dikkatle erkeğin yüzüne baktı. United Press Ajansında çalışan babasını anımsayınca, Thomas Daniels'in duygularına hak vermemek elinde değildi.

Thomas Daniels sözlerini sürdürdü «Sen de tıpkı benim gibi kendinden nefret edecektin. Yaz aylarında çeşitli hukuk bürolarında çalışacak, önemli yargıçların yanında staj görecektin. Sonra da kendi adını taşıyan büronun başına geçip oturman istenecekti. Ah, evet. Geleceğim güvence altına alınmıştı. Fakat babam gibi parlak bir avukat olamayacağımı hiç kimse bilmiyordu. Babam göçüp gittikten sonra büronun müşterilerle dolup taşmayacağını da kimse tahmin edememişti.»

Thomas Daniels kısa bir sessizlikten sonra, «Luther Adley davasını anımsıyor musun?» diye sordu.

«Şu zenci militanın davası mı?»

«Evet. 1970 yılıydı. Adley silahlı soygun ve uyuşturucu madde bulundurmaktan sanıktı. Ayrıca zencilere eşit haklar sağlamak için düzenlenen hareketlerde yer alıyordu.»

«Ve de mahkemede kendisine bir oyun düzenlendiğini iddia etmişti değil mi?»

Thomas evet anlamına başını salladı. «Bu davayı şirkete babam getirmişti. Benim için de iyi bir deneme olacağını söyleyerek dosyayı kucağıma bırakıverdi. 'İşte sana büyük bir özgürlük davası...'»

«Sen bu davayı kazanmıştın, değil mi?»

Thomas Daniels homurdanarak, «Tabii,» dedi. «Yalancı tanık sayesinde.»

«Nee?» Andrea'nın ağzı bir karış açık kaldı.

Thomas Daniels bu genç kadının onun dostu olduğu için gazetecilik yaptığını da anımsadı. Hemen, «Bunları duymamış ol,» dedi. Andrea başını sallayarak korkması için bir neden olmadığını belirtince, Thomas Daniels sözlerini sürdürdü. «Sevgili babam ba-

na önemli bir tanık buldu. Parayla sağlanmış bir yalancı tanıktı bu. Ama o zaman benim bir şeyden haberim yoktu.»

«Ya sonra?»

«Mahkemeden büroya döndüğümüz zaman, babam bana her şeyi anlattı. Onun iddiasına göre, duruşma salonlarında adalet sağlamanın çok önemli bir koşuluymuş bu. Babam sonra da, 'Bu da sana iki iki şeyi öğretecek', dedi. 'Birincisi, hiçbir şeyin siyah ve beyaz diye kesin bir ayırıma tabi tutulamayacağı. İkincisiyse, başka bir avukata asla güvenmemen gerektiğidir. Bana bile güvenmeyeceksin.'»

Thomas sustu. Genç kadının vereceği karşılığı merakla bekliyordu.

Andrea'nın yüzünde kuşkulu bir ifade belirmişti. Günün birinde bu öyküyü yayınlayıp yayınlayamayacağını düşünüyordu.

«Peki, bana anlatmak istediğin şey bu muydu?»

«Hayır. Sadece sana neden düş kırıklığı içinde olduğumu anlatmak istedim. Duruşmadan sonra mahkemeye çıkıp gerçekleri açıklayacak cesareti gösteremedim. Ama daha sonra tekrar aynı yöntemi uygulayacak kadar da namussuz değildim. Galiba bizim ihtiyar benim ahlâkımı ne ölçüde bozabileceğini anlamak için bir deneme yapmak istemişti.»

«İnsanın tek oğluna böyle bir yöntem uygulaması çok garip.»

«Babam garip bir adamdı. Bazen düşünüyorum da, ben babamı hiçbir zaman kelimenin tam anlamıyla tanıyamamışım. Onun kadar başarılı olamadığım için ne büyük bir düş kırıklığına uğradığını, neler hissettiğini bilemiyordum. Aynı şekilde seni de düş kırıklığına uğratıyorum.»

«Ne diyorsun?»

«Seninle sürekli ve sağlam temellere oturtulmuş bir ilişki kurmamız olanaksız. Bu nedenle de sen başka erkeklerle ilişki kurmakta ısrar ediyorsun. Ve de bildiğin gibi senin bu tutumun beni çılgına döndürüyor.»

«Thomas, olayları abartıyorsun...»

Thomas elini havaya kaldırdı. «Lütfen, sözümü kesme de beni dinle.»

Andrea sustu.

«Ancak düş kırıklığına uğratmadığım biri var. İşte o kişi büromu yakıp kül etti. Senin burada olmanın nedeni de bu. Sana anlatmak istediğim öykünün başlangıcı... Zaten benim de bildiğim bundan ibaret.»

«Büroyu kim yaktı?»

«Bilmiyorum. Fakat birisinin benden önemli bir dosyayı almak zorunda olduğu belli. Düşünsene... O eski dosyalar arasında öylesine değerli bir dosya olmalı ki, adamlar onu ele geçirmek için neleri göze aldılar. Bizim peder bu davranışa herhalde bayılırdı değil mi?»

«Pekala. Beni yeterince meraklandırdın. Çalınan dosya neyin nesiydi?»

«Bilmiyorum.» Thomas Daniels genç kadının meraklanmasına sevinmiş gibiydi. «Çoktan unutulmuş ama son derece değerli bir dosya olmalı bu... Öyle ki, onu ele geçirmek isteyenler dosyanın kaybolduğu farkedilmesin diye her şeyi göze almışlar. Daha anlatayım mı?»

«Buraya masal dinlemek için gelmedim.»

«Harika.» Thomas Daniels gülümsedi. «Beni izle.»

Genç adam Andrea'yı dosya odasına götürdü,

ona yanan dosya dolaplarını gösterdi. Sonra da yangından nasılsa kurtulan dolaplardan birini açtı.

«Belleğime her zaman güvenirim,» dedi. «Bu dolapta S harfinin dosyaları vardı. Alfabetik sırayla yerleştirilmişti. S'li dosyaların ilk sıralarında Sandler gibi isimler vardı.»

«Victoria Sandler'in, Sandler'i gibi mi?»

«Tam üstüne bastın.»

«Saçmalamayı bırak, Tom. Nelerden sözettiğini anlamak istiyorum.»

«Seni aydınlatmak bana kıvanç verecek.»

Thomas Daniels genç kadını dosya dolabının yanına çağırdı. Dolap iyi kapatılmamış ama içindeki dosyalar yangından etkilenmemişti. Sadece üst kısımları biraz kararmıştı.

«Eğer Victoria Sandler'in ölüm haberini okumasaydım, bunun farkına varmayacaktım. Yaşlı kadın yangın günü ölmüş.»

Andrea'nın alnı kırıştı. Kaşları çatıldı. «Ee?»

«Eeesi, birden meraklandım. Babam birçok davada Sandler ailesinin savunma avukatlığını yapmıştı. Zenger ve Daniels Firması yıllar yılı Sandler ailesinin işleriyle ilgilenmişti. Ve işte Victoria sonunda öldü. Thomas Daniels gülümseyerek birden sesinin tonunu değiştirdi. «Ölüler geride cesetlerinden başka ne bırakırlar?»

«Vasiyet mi?»

«Tabii. O ihtiyar kadın yıllar önce delirmişti. Belki de vasiyetinin nerede olduğunu bilmiyordu. Daha önce hazırlanan vasiyet, yani Arthur Sandler'in vasiyeti Zenger ve Daniels Firması tarafından onaylanmıştı. Bu da benim içime bir kurt düşürdü.»

«Acaba Victoria Sandler'in vasiyeti bürodaki dosyalardan birinde mi diye düşünmüş olmalısın. Önem-

li bir veraset davasına konar mıyım diye umutlanmıştın, değil mi?»

«Harika bir tahmin.»

Andrea sinsi sinsi gülümsedi. «Başka bir deyişle, yüklüce bir veraset davası alırsan, tekrar avukatlık yapmak sana güç gelmeyecek, değil mi?»

«Tabii böyle bir vasiyet için ödenecek avukatlık ücreti de hayli kabarık olacaktır. Doğrusu, bu tür bir davayı benim ilk ve son büyük davam olarak kabul ederdim. Parayı cebe indirdikten sonra da bu iğrenç meslekle ilişkimi keserdim. Kısacası, bu dava özgürlüğümü satın almamı sağlayabilirdi.»

Andrea Parker'in kurşuniye çalan açık mavi gözleri, Thomas Daniels'in işaret ettiği dosya dolabına yöneldi. «Dolapta ne buldun?»

«Kocaman bir boşluk. Yangın başladığı zaman bu dolapta hangi dosyaların bulunduğunu biliyorum. S'li dosyaların ilk bölümü buradaymış. Baksana. Eugene Sabato, Margaret Saichter, Robert Samuelson diye dosyalar sıralanmış. Şurada bir boşluk var. Sandler adına düzenlenen dosya alınmış. Sonra Howard Saperstein ve Reginald Saxon diye adlar alfabetik sırayla devam ediyor. Büronun en kabarık ve en değerli dosyası sırra kadem basmış.»

Thomas Daniels genç kadının yüzüne baktı. Andrea da kuşkulu bir tavır takınmıştı.

«Buna ne diyorsun, Andrea?»

«Bence hava cıva...»

«Hava cıva olan nedir?»

«Senin varsayımın.»

«Niçin?»

«Ortaklarından biri dosyayı almış olabilir.»

«Böyle bir şey yapmaları için neden yok ki. Ayrıca ikisine de sordum, dosyayı almamışlar.»

«Peki, dosyayı en son ne zaman gördüğünü anımsıyor musun?»

Thomas Daniels omuzlarını silkti. Bunu anımsaması olanaksızdı.

«Gördün mü? Sandler dosyası aylar önce kaybolmuş olabilir. Hatta belki de yıllar önce. Dosyanın kaybolmasını yangına bağlamak harika bir varsayım. Ama çok da uzak bir olasılık. İkisi arasında ne gibi bir bağ olabilir?»

«Bilmiyorum.»

«Aileden sağ kalan kimse var mı, varsa, böyle bir girişimde bulunmayı neden istesin?»

Thomas Daniels yine omuzlarını silkti. «Mutlaka birilerinin gizli bir amaçları vardı. Büromu yakan kimse ne yaptığını gayet iyi biliyordu. Burayı şenlik olsun diye yakmaya kalkışmadığı ortada.»

«Yangını çıkaranın belli bir amaç güttüğüne ben de inanıyorum. Ama büroyu yakan kimse dolaptan bir değil, on beş yirmi dosya alabilirdi. O zaman da dosyaların niçin alındığını kim bilebilir? Adam yangın çıkarmak için o dosyaları tutuşturmuş da olabilirdi.»

Thomas Daniels bir iki saniye düşündükten sonra, «Olabilir,» dedi. «Fakat o zaman da elimde kalan birkaç ipucuyla oyalanabilirdim. Sandler dosyasında ne gibi belgeler bulunduğunu öğrenebilirdim.»

«Nasıl yani?»

Thomas Daniels'in yüzü esrarengiz bir gülümsemeyle aydınlandı. Andrea'yı dosya odasından çalışma masasının bulunduğu odaya getirdi.

«Bizim ihtiyarın eski ortağıyla görüştüm.»

«Zenger'le mi?»

«Evet, Zenger'le.»

«Ben onun sağ olduğunu bile unutmuştum.»

«Buna şaşmam. Adam seksen iki yaşında. Ama

kafası hâlâ çalışıyor. Nantucket'te yaşıyor. Yaş haddinden emekliye ayrıldı.»

«Peki, Zenger ne dedi?»

«Sandler'le ilgili mi? Hiçbir şey demedi.»

«Bak işte bu görüşme sana büyük yarar sağlamış.»

Thomas Daniels masanın başına geçip oturdu. Andrea oturacak sandalye bulamayınca, masanın kenarına ilişti. Thomas Daniels genç kadının zarifliğini ve vücudunun güzelliğini görmezlikten gelemedi.

«Zenger benimle telefonda değil, yüz yüze konuşmak istediğini söyledi. Gidip görüşeceğim.»

«On yıl önce düzenlenmiş bir dosyada neler olduğunu nasıl hatırlayacak?»

«Dosyadaki yazıları hatırlayamaz tabii. Fakat ihtiyar Victoria öldüğüne göre, Zenger bana Sandler ailesinden söz etmek isteyecektir.»

Andrea sordu, «Zenger'i ziyaret etmek için ta Massachusetts'e mi gideceksin?»

Thomas Daniels sandalyesinin arkalığına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. «Böyle bir ziyaret ilginç olurdu... Ama hayır. Oraya gitmeyeceğim. Olay benim için fazla önem taşımıyor. Oraya kadar gitmeye değmez diyorum. Karanlık işlerin döndüğü bu büroyla artık ilişkimi kesmeye kararlıyım.»

«Bu da ne demek oluyor?»

«Hatırlarsan, sana büroyu kapamayı düşündüğümü söylemiştim.»

«Evet.»

«Bunu düşünmüyor, gerçekleştiriyorum. Bu büroyu cuma günü kapatacak ve avukatlığı bırakacağım.»

Kısa bir sessizlik oldu. Andrea genç adamın söylediği sözleri kafasının içinde şöyle bir tarttı. «Sana

inanmıyorum. Büroya geri döneceksin. Avukatlık senin kanına işlemiş.»

«Hayır,» dedi Thomas başını sallayarak. «Eğer büroyu şimdi kaparsam, bir daha geri dönmem. Sıfırı tüketmiş durumdayım. Şirket iflas etti. Geçmiş tümüyle yanıp gitti.»

Thomas Daniels pencereden karşıdaki boş binaya baktı. Binanın ışıkları söndürülmüştü ama bürolar, ertesi sabah çalışmaya gelecek olan görevlileri bekliyorlardı. Ertesi gün, daha ertesi gün ve ondan sonraki günlerde de durum değişmeyecekti.

Thomas, «Otuz üç yaşındayım,» dedi. «Bir o kadar daha yaşayacağımı sanmıyorum. Yaşamımın yarısını bu büroda geçirmeye niyetim yok. Nefret ettiğim ve üstelik başarılı olamadığım bir işi yapmayı sürdürerek ihtiyarlayıp ölmek istemiyorum.»

«Peki ne iş yapacaksın?»

Thomas Daniels sorunun yanıtını veremeyeceğini belli etmek istercesine ellerini iki yana açtı. «Ben sadece ne yapmak istemediğimi biliyorum.» Ellerini başının arkasında kenetledi. «Bir sırrı çözmek isterim. Amatör detektif olmak da hoşuma gider. Fakat burada olup bitenler artık beni hiç ilgilendirmiyor. Her şey babamındı, benim değil.»

Thomas Daniels dosya dolaplarına bir göz attı «Kapıları kapatıyorum artık. Sana bir şey söyleyeyim mi, bu karar beni hiç ama hiç üzmedi.»

DÖRT

Cuma öğleden sonra, saat dördü geçeli çok olmuştu. Devetüyü rengi paltolu genç kadın, Zenger

ve Daniels hukuk bürosunun ön kapısından içeri girmeye çalıştı. Kapı kilitliydi.

Genç kadın ceviz ağacından yapılmış koyu renk kapıya baktı. Tekrar zili çaldı ve tokmağı çevirmeye çalıştı. Görünürde hâlâ kimse yoktu. Kapı bir türlü açılmıyordu. Ancak yanlış adrese gelmediğinden de emindi. Günler önce çıkan yangından kalma is kokusu dağılmamıştı. Ayrıca gazeteler Zenger ve Daniels hukuk bürosundan sözetmişlerdi ve kapının üzerinde de bu adlar yazılıydı.

Genç kadın kapının solundaki zili neden sonra farketti. Hemen zile bastı. Aradan birkaç dakika geçti. Tam umudunu kesip oradan uzaklaşmaya hazırlanırken, kapı birdenbire açıldı ve bir erkek, «Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

Genç kadın birden afallamıştı. Karşısında duran adamın kravatı yoktu. Elleri kir içinde, saçı başı darmadağınıktı; gömleğinin kollarını dirseğinin yukarısına kadar sıvamıştı. Dış görünüşüyle bir hukukçudan çok, bir hademeye benziyordu.

«İçerde birilerinin bulunup bulunmadığından emin değildim,» dedi genç kadın. «Şey, randevum yok ama... Birini görmek istedim.»

«Görüşmek istediğiniz belirli biri var mı?»

Genç kadın kapının üzerindeki isimlere bir göz attı. «Eğer kendisi içerdeyse William Ward Daniels ile görüşmek istiyorum.»

Adam hafifçe gülümsedi. «Bakın işte onu aramakta geç kaldınız. Bay Daniels bir yıl önce öldü.»

«Yaa, çok üzüdüm.» Genç kadın şaşırmış görünüyor, bir şeyler söylemek istiyordu ama söyleyecek söz bulamadığı da belliydi.

Thomas, «Ben William Ward Daniels'in oğluyum,» dedi. «Belki size yardımcı olabilirim.»

Genç kadın bir an düşündükten sonra, «Belki,» dedi Thomas'ı tepeden tırnağa süzerek; onun bu kıyafetini neye yoracağını bilemiyordu.

Ocak ayının son cumasıydı. Thomas yangından kurtarılabilen öteberiyi kutulara ve sandıklara yerleştirmişti. Pazartesi günü bina sahibi dairenin baştan aşağı yenilenmesi için işçi çalıştırmaya başlayacaktı. Bugünden sonra, bürolar yeni kiracılara hazırlanacaktı. Zenger ve Daniels artık sadece belleklerde kalacaktı.

Thomas da kendine şöyle bir göz attı ve kadının duraksamasının nedenini anlamakta gecikmedi. «Şey, eşya topluyordum da,» dedi «Kıyafetimin kusuruna bakmayın. Babamı niçin görmek istemiştiniz?»

«Konuyu içerde görüşebilir miyiz?» Genç kadın bir an için bocaladıktan sonra, «Anladığım kadarıyla sizin büronuz Sandler servetiyle ilgiliymiş,» dedi.

Thomas genç kadına dikkatle, hatta biraz da hayretle baktı. Kadın kibar tavırlı ve şıktı, üstelik bir derginin kapağını süsleyebilecek derecede güzel bir yüze sahipti.

Thomas, «Tabii,» dedi. «Buyrun.»

Kapıyı tuttu, genç kadın içeri girdi.

Esrarengiz ziyaretçi büronun durumunu görünce pek şaşırmıştı. Kararmış duvarlar, eşya denkleri, geniz yakan duman kokusu... Kararmış eşyanın bir bölümü duvarların kenarlarına dizilmişti.

«Durumu size açıklamam gerekiyor.» Thomas genç kadına yangını anlattı.

«Büronuzu başka bir yere mi nakledeceksiniz?»

«Bir bakıma öyle sayılır.» Thomas genç kadını, yangından fazla etkilenmemiş olan tek odaya götürdü. Masasının üzerindeki kâğıt yığınlarını kaldırdı. Avukatlığı bırakma kararını yabancı kadına açıkla-

maktan kaçınmıştı. Ziyaretçisinin anlatacaklarını dinleyecek, sonra da ona bir başka avukatı önerecekti.

«Bana yardım edemeyeceğinizi bilemiyorum.» Genç kadın çevresine alıcı gözüyle bakındı. Thomas ancak şimdi onun hafif İngiliz şivesiyle konuştuğunu farketmişti. «Bana inanmayabilirsiniz de... Ayrıca taşınma işiyle meşgul olduğunuz için benimle uğraşmak istemeyebilirsiniz.»

«Sanırım, sorununuzu öğrenmek fazla zaman almaz.»

«Galiba haklısınız.» Genç kadın Thomas'ı dikkatli dikkatli inceleyip ona bir açıklamada bulunup bulunmamak konusunda bir karara varmaya çalıştı. Bu adam dürüst birine benziyordu. Üstelik büro da gazetelerde sözü edilen yerdi. «Geçen hafta gazetelerde Victoria Sandler adında bir kadının öldüğünü okudum. Yazıda bu büronun vaktiyle Sandler ailesinin işleriyle uğraştığı belirtilmişti.»

«Bir zamanlar öyleydi.» Thomas, Andrea'yı gözlerinin önünde canlandırdı. Onun **Times'**da yayınlanan yazısından sonra diğer gazeteler de haberi sütunlarına aktarmışlardı.

«Victoria'nın bir erkek kardeşi vardı. Adı Arthur Sandler'di. 1899 doğumlu.»

Thomas, «Evet, doğru,» dedi. Bu açıklamanın sonunun neye varacağını merak etmeye başlamıştı. O da genç kadını inceledi. Şimdi İngiliz şivesiyle daha da belirginleşmişti. Kadın güzel konuşuyordu. Kültürlüydü. Sade bir kıyafeti vardı ama bu giysiler bile vücudun güzelliğini gizleyemiyordu. Lacivert bir tayyör giymişti; açık mavi renkte bir bluzu vardı, boynuna da uçuk mavi renkte bir fular bağlamıştı. Devetüyü rengi palto şimdi kucağında duruyordu.

«Arthur Sandler hakkında neler biliyorsunuz?»

«Fazla bilgim olduğunu söyleyemem. Onu asıl, babamla Bay Zenger tanırdı. Yani ölümünden önce. Galiba 1954'te ölmüştü değil mi?»

Genç kadın, «Hayır,» dedi. «Değil.»

«Ne değil?»

«Ölüm tarihi 1954 değil. Gazeteler onun bir cinayete kurban gittiğini yazdılar. Sokakta saldırıya uğramış sözde.»

«Tamam.»

«Tamam değil. Arthur Sandler 1954'ten sonra da hayattaydı. Hem de çok sonra...» Genç kadın sakin sakin, ölçülü bir tavırla konuşuyordu.

Thomas sandalyesine yaslandı. Kollarını önünde kavuşturup bu kez daha büyük bir merakla genç kadına baktı. Onu kendi bürosundan çok Bellevue'ye layık bulmuştu.

«Siz nereden öğrendiniz bunu?»

«Uzun hikâye bu.»

«Ondan hiç kuşkum yok.»

«Eğer dinlemek isterseniz anlatmaya hazırım.»

Thomas sesini çıkarmadı, sadece genç kadını süzmekle yetindi.

«Arthur Sandler 1954'te öldürülmedi. Öldürülenin kim olduğunu bilmiyorum ama Arthur Sandler değildi.»

«Onu daha sonra gördünüz mü?»

«1954'teki ölümünden sonra ve 1964 yılında gördüm.»

«Yaa... Bu çok güzel işte.»

Genç kadın başını kaldırıp Thomas'la göz göze geldi. Önceleri yumuşak bakışlı olan mavi gözlerinde, şimdi duygu dolu, hatta biraz da korkuyla karışık sert bir ifade vardı.

«Ben deli değilim. Buraya da paramla kepaze olmak için gelmedim.» Genç kadın duraladı. «Arthur Sandler benim babamdı.»

Thomas bir an düşündü. «Anlıyorum. Kendisi annenizle evli miydi?»

«Tabii. Savaş yıllarında.»

«Savaş mı?»

«İkinci Dünya Savaşı.»

Thomas, «Arthur Sandler hiç evlenmemişti,» dedi. «1954'te ölünce de, onun meşru ya da gayri meşru bir çocuk sahibi olmadığı yasal yollarla saptandı. Mirası da olduğu gibi Victoria'ya kaldı... O...»

Genç kadın çantasından çıkardığı ikiye katlanmış bir kâğıdı masanın üzerine bıraktı.

Thomas, «O da Arthur Sandler'in tek vârisiydi,» diye sözünü tamamladı. Sonra masadaki kâğıdı aldı. «Bu nedir?»

«Herhalde okumasını biliyorsunuzdur...»

Thomas kâğıdı açıp incelemeye koyuldu. Okumasını sürdürürken, genç kadın da konuşmaya başladı. «Bu benim doğum belgem. 1945 yılında İngiltere'de, Exeter'de doğdum. Kâğıda dikkatli bakın.» Dediği doğruydu. «Ama nikâh gizli tutulmuştu.»

«Gerçekten çok gizli tutulmuş. Arthur Sandler'in ablasının bile haberi olmamış.»

«Victoria'nın hiçbir şeyden haberi yoktu ki... Hangi yılda yaşadığını bile bilmezdi.»

«Eh, işte...»

Genç kadın başını geri çekip Thomas'a baktı. «Anlattıklarıma pek inanmadınız değil mi?»

«Korkarım öyle, küçük hanım... Bayan...»

«McAdam. Leslie McAdam. Eğer sizin için bir önem taşıyorsa, evli olmadığımı da belirteyim.»

«Buraya da Sandler mirasının vârisi olduğunuzu söylemek için geldiniz. Ya da malların bir bölümünün size ait olduğunu belirtmek için. Bu dediklerim doğru mu?»

«Ben sadece hakkım olanı istiyorum.»

«Bu doğum belgesinin gerçek olup olmadığını araştırabilirim,» dedi Thomas. «Bunu ikimiz de biliyoruz. Fakat doğum belgesi tek başına yeterli olmaz. Kimliğinizi kanıtlayabilir misiniz? Annenizle babanızın kimler olduğunu, onların evli bulunduklarını kanıtlayabilir misiniz?» Thomas biraz daha anlayışlı görünmeye çalıştı. «Bu iş sizi yıllarca mahkemelerde süründürebilir. Belki de yüzlerce kişi Sandler mirasına sahip çıkmak isteyecektir. Ben dahil bir avukatı böyle bir davayla ilgilenmeye razı etmek çok güç olur. Sonra mahkemeye de iddianızın haklı olduğunu kabul ettirmek çok daha zor tabii.»

«Biliyorum.»

Thomas bir şey demedi. Leslie bu sessizlik içinde kuşkunun egemen olduğunu sezinlemişti.

Genç kadın sessizliği bozdu. «Yaşamımı, doğumumun çevresinde oluşturulan haksızlıklar içinde geçirdim. Arthur Sandler'den artık korkmuyorum. Sağ da olsa, ölmüş de olsa, önemi yok. Ben sadece hak ettiğimi istiyorum.» Büyük bir soğukkanlılık içinde çantasından bir deste mektup çıkararak bunları masanın üzerine yaydı.

«İşte, mektuplar, Bay Daniels. Babamın, anneme yazdığı mektuplar. 1942'den 1944'e kadar... İsterseniz, mektuplara şimdi bir göz atabilirsiniz. Daha sonra da el yazılarını inceletebilirsiniz. Fakat bu mektupları kimseye veremem.»

Thomas mektupların kahverengi zarflarını inceledi. Üzerlerindeki pullara, damgalara baktı. Eğer

Leslie McAdam rol yapıyorsa, gerçekten çok başarılı, diye düşündü. Acaba rol yapmıyor muydu?

«Başka bir şey daha var.» Thomas başını kaldırdı.

Leslie çantasından küçük, eski, siyah ciltli bir kitap çıkarmıştı. Thomas, kitabın üzerinde yaldızlı harflerle yazılmış 'KUTSAL INCIL' sözcüklerini okumadan da kitabın neyin nesi olduğunu anlamıştı.

«Kitabı açıp kapağın içine bakın.»

Thomas sağ elini uzatıp kitabı aldı. Gözlerini Leslie'den ayırıp Incil'i büyük bir ilgiyle inceledi. Kapağın iç kısmındaki yazıyı okuyunca, dehşetle ürperdi. Kapağın arkasındaki sayfaya bir nikâh kâğıdı yapıştırılmıştı. 20 Ekim 1944 tarihini taşıyordu bu belge. New York doğumlu Arthur Sandler ile Tiverton doğumlu Elizabeth Ann Chatsworth'un Kuzey Fenwick'de, Devon kasabasındaki St. George Kilisesinde dini törenle evlendikleri belirtilmişti. Nikâhta hazır bulunan iki tanığın imzaları da yer almıştı. Kâğıdın alt kısmında, üçüncü bir imza daha vardı. Zar zor okunan imza, kilisenin papazı Jonathan Philip Moore'undu.

Thomas nikâh kâğıdını aşağı yukarı bir dakika kadar inceledi. Sonra giderek artan bir merakla Incil'i karıştırmaya başladı. Birinci sayfadaki roman rakamları dikkatini çekmişti. Incil 1942 yılında Ingiltere'de basılmıştı.

Thomas, başını kaldırıp genç kadına baktı. Kuşkusu dağılmaya yüz tutmuştu ama tümüyle yok olmamıştı. «Başka bir şey var mı?» diye sordu.

«Belki de niçin 1954 yılında ortaya çıkmadığımı merak ediyorsunuzdur.»

«Aklıma gelmedi değil.»

Leslie McAdam omuzlarına değen açık kumral

saçlarını geriye itti. Sonra bluzunun ilk iki düğmesini açtı. Boynundaki fuları çözüp zarif bir hareketle boynundan çekti.

«Bana yaklaşın, Bay Daniels. Işık her şeyi uzaktan görmenize yeterli değil.»

Leslie bu sözleri söyledikten sonra boynunu Thomas'a uzattı.

Thomas genç kadının boynunda kalın çizgi halindeki pembe yara izini görmüştü.

«Piyano telinin izi, Bay Daniels. Dokuz yaşında bir kız çocuğunun derisini bir piyano telinin bu hale getirmesi doğal.»

Thomas hiç konuşmadan genç kadına baktı.

«Bu da babamın bana verdiği bir başka armağan. Onun en güzel anısı. 1954. O yıl beni boğmaya kalkışacak kadar canlıydı.»

Leslie hiç kıpırdamadan Thomas'ın boynunu daha büyük bir dikkatle incelemesini bekledi. Thomas piyano telinin boyundaki damarları nasıl kestiğini anlamakta gecikmemişti. Artık Leslie'nin yalan söylemediğinden emindi. Sadece onun nasıl sağ kalabildiğini merak ediyordu.

Leslie fularını tekrar boynuna sardı, bluzunun düğmelerini ilikledi. Soğukkanlılığını hiç bozmamıştı. Thomas ise zar zor kendini toparlayabildi.

Aradan birkaç saniye geçti. Leslie doğum kâğıdına Incil'e ve zamanla sararıp eskiyen mektuplara baktı. Sabrı tükenmemişti. Üstelik şu ya da bu şekilde amacından vazgeçebilecek tipte bir kadına da hiç benzemiyordu. Leslie sessizliği bozarken, geniz yakan duman kokusunun farkına vardı.

«Buraya payıma düşen mirası almak için geldim, Bay Daniels,» dedi. «Sanırım bana yardım edebilecek tek kişi de sizsiniz.»

«Neden bu tek kişi ben oluyorum?»

«Babanız yüzünden... Ve babanızın benim babamla olan ilişkisi nedeniyle.»

«New York'ta başka avukatlar da var. Benden çok daha iyi avukatlar...»

Leslie başını sallamaya başlamıştı, büyük bir kararlılık içinde başını iki yana sallıyordu. Bu, bir öneri yapmaya hazırlık anlamını taşımıyordu. Bir kararı açıklıyordu. Kesin karar verilmişti. İnsan ona bakınca, narin, çıtı pıtı bir genç kadın olduğunu ve dişiliğin verdiği bir duyarlılıkla hareket ettiği yanılgısına kapılabilirdi. Oysa o çıtı pıtı görünüşün arkasında bir örs kadar dayanıklı ve bir çekiç kadar ısrarcı bir ruh gizliydi.

Leslie, «Ben hem bilimle uğraşıyorum, hem de bir sanatçıyım,» dedi. «Bilimadamlarına özgü meraklılık ve sanatçılara özgü yaratıcılık bende biraraya gelmiş. Fakat aynı zamanda kötü bir adamın kızıyım. Arthur Sandler'in. Onun da kanını taşıyorum. Nefret etmesini çok iyi bilirim.»

«Umarım, açıklama yapmasını da biliyorsunuzdur. Ben bu anlattıklarınızdan pek bir şey anlayayamadım.» Thomas Daniels genç kadınla arasında duygusal ve kültürel bir mesafe bırakmaya çalışarak avukatlıktan ayrılma kararını anlatmaya koyuldu.

Leslie hemen Thomas'ın sözünü kesti. «Buraya sizden iki rolü birden oynamanızı istemek için geldim. Avukat ve detektif olacaksınız.»

«İkisi de bana göre değil.»

«Bundan o kadar emin olmayın. İnsanlar hangi alanlarda başarılı olacaklarını ancak uzun uğraşlardan sonra öğrenirler.»

«Yaa, öyle mi?»

«Benim gördüğüm, bildiğim kadarıyla öyle. Albert Camus ne demişti? 'İnsan layık olduğu çehreye kavuşur,' demişti değil mi? Ben bir kadının da, erkeğin de her zaman layık olduğu mesleği bulduğuna inanıyorum.»

Thomas Daniels başını iki yana salladı. «Çok, çok yanlış... Yaşamımın son sekiz yılını bu mesleğe karşı koymakla geçirdim. Gerçeği öğrenmek ister misiniz? Burada yanıp kül oldum. Size bir başka gerçeği daha açıklayayım mı? Aslında için için bu felaketten mutluluk duyuyorum.»

«Mutluluk mu duyuyorsunuz?»

«O yangın beni bu işten kurtardı. Babamla Adolph Zenger'in yaşamları boyunca çalışıp didinip düzenledikleri dosyalar, kayıtlar... Bunların hepsi de artık bir hiç oldu. Hiçbir şey kalmadı. Her şey yandı kül oldu.» Thomas Daniels'in yüzünde alaycı bir gülümseme belirdi. «Temize çıkmaya benziyor bu. Özgürlüğe kavuşmaktan farkı yok. Artık yaşamımı istediğim gibi sürdürebilirim. Avukatlık yapmak ya da detektiflik oynamak, tasarılarım arasında yer almıyor.»

«Peki, tasarılarınız neleri kapsıyor?»

«Buna daha sonra karar vereceğim. Zamanla bir şeyler bulurum. Biliyor musunuz, bu sabah aynaya baktığımda, kendimi geçen yıllardakine göre çok daha gençleşmiş buldum. Sanki üzerimden ağır bir yük kalkmış gibiydi. Gerçekten de öyle...»

«Fazla emin olmayın.»

«Neden emin olmayayım?»

«Üzerinizdeki yükün kalktığından.»

«Sesinizin tonu... Bir tehdit ya da uyarı var bu sesde... Tahminlerimin hangisi doğru?»

«Aslında ikisi de doğru değil. Fakat çoğu zaman insanın kaderi gelir onu bulur, insan kendi alınyazısını aramaya fırsat bulamaz. Işte ben hep bu gerçekle karşılaştım. Siz de yangını kendiniz bulmadınız. Geldi o sizi buldu.»

Thomas Daniels gözlerinde kuşku ve merak karışımı garip bir ifadeyle genç kadına baktı. Sanki ondan kimliğini daha açık seçik anlatmasını ve nereden geldiğini, bu kişiliği nasıl elde ettiğini açıklamasını ister gibiydi.

«Siz de çok şey biliyorsunuz» dedi.

«Kundak sokularak çıkarılan yangınları hemen saptayabilirim,» dedi Leslie «Ya da kokusunu alırım.»

Thomas'ın yüzündeki gülümseme kaybolmuştu. «Sanırım yangının çıkış nedeni konusunda da bir tahmin yürütebileceksiniz.»

«Elbette. Buraya da onun için geldim.»

«Tahminlerden nefret ederim. Ben somut gerçeklerden hoşlanırım. Hukuktan nefret etmemin nedeni de bu. Hukukta gerçekler günün koşullarına göre saptırılır ve taraf tutularak gözler önüne serilir. Bir bakıma gerçekleri gizlemektir hukukçuluk.»

«Siz gerçekleri bilmek istiyorsunuz, öyle mi? Ben de size bunu sağlayacağım. Size buraya gelişimin nedenini kesinkes açıklayan bir öykü anlatacağım. Ve de niye yangın felaketine uğradığınızı anlatan bir öykü olacak bu.»

Thomas Daniels arkasına yaslandı, «Pekâlâ. Ben de zevkle dinleyeceğim öykünüzü.»

BEŞ

Leslie, «Artık hepsi gerilerde kaldı, tarihe karıştı,» dedi. «Yani soğuk savaş filan...»

Thomas kaşlarını çattı, «Soğuk savaş mı?»

«Evet, bence öyle. Yine bana kalırsa, bu olanların soğuk savaşla ilgisi var. Babam haberalma örgütünde çalışırdı. Yoksa siz bu kadarını da mı bilmiyordunuz?»

Thomas bu soruya bir yanıt vermek için çabaladı ama bir yandan da genç kadının öyküsünü merakla beklemeye başladı. «Sandler'in işlerinin çoğuyla babam ilgilenirdi.»

Leslie şaşkın şaşkın, «Gerçeği bilmiyordunuz, değil mi?» diye sordu.

«Bilmiyordum.»

«Önemi yok. Zaten olup bitenlerin fazla bilindiğini de sanmıyorum. Ben bile babamın kimin hesabına casusluk yaptığını asla öğrenemedim.»

«Hangi hükümet hesabına demek istediniz sanırım.»

«Evet. Aslında olasılıkların sayısının da pek kabarık olduğunu sanmıyorum. Babam ya bir tarafı tutuyordu ya da ötekini. Doğu ya da Batı demek istedim.»

Thomas Daniels karşısındaki sevimli yüzü giderek artan bir merakla süzdü. «Siz bütün bunları nereden öğrendiniz?»

«Babamla topu topu iki kez karşılaştım ve bu karşılaşmalar, sayesinde öğrendim. Geri kalan süresince öyle bir adam yaşamıyordu. Onun varol-

duğunu hiç kimse resmi bir ağızla kabullenmiyordu.» Leslie hafifçe güldü. «Merak etmeyin. Çocukluğumda annem bana babam hakkında yeterince bilgi verdi. Büyüdükten sonra da... Kendime göre bazı sonuçlara vardım.»

«Her şeyi öğrenmek istiyorum.»

«Dokuz yaşıma gelinceye kadar annem bana baktı. İyi bir anneydi. Ama kırgın, küskün bir kadındı. Babam tarafından terkedilmişti. Bir Amerikalı erkek.»

«Anneniz Ingiliz miydi?»

Leslie evet anlamına başını salladı. Ellerini kucağında kavuşturup sandalyesinde dimdik oturmaya çalıştı.

«Savaş yıllarında görülen aşklardan biri... Savaş sırasında Exeter yakınlarına binlerce asker gelmişti. Ingiliz, Amerikalı, Kanadalı, Fransız... Ayrıca üniforma giymeyen ordu görevlileri ve haberalma örgütlerinin elemanları da vardı. Daha sonra bizim bölgemiz, Normandiya çıkarmasından önce, paraşütle indirilecek birliklerin toplanma merkezine dönüştü. Fakat şimdi bunları bir yana bırakıp daha sonra olanları anlatacağım.»

Leslie savaş yıllarının Ingiltere'sini anlatmaya koyulmuştu. Annesi işçi kesimindendi. Exeter'li bir hancının kızı olan Elizabeth Chatworth, 1942 yılında yirmi bir yaşındaydı. Bazı zamanlar ağzına kadar askerlerle dolan bir meyhanede çalışıyordu. O meyhaneye pek çok yabancı geliyordu. Bu yabancıların arasında adının Arthur Sandler olduğunu söyleyen kültürlü bir Amerikalı da vardı.

Meyhanenin gedikli müşterilerinin çoğunun tersine Sandler yalnızlıktan hoşlanıyordu. Haftalarca Exeter'de kaldığı halde ortalıkta pek gözükmüyor,

sonra da geri dönüyordu. Kentte olduğu zamanlar gecelerini meyhanede geçirmeye alışmıştı, erkenden gelip kapanış saatine kadar otururdu. Tek başına bir köşeye çekiliyor, ılınan birasını dalgın dalgın yudumlayarak somurtup oturuyordu.

1942'nin başlarında Sandler, adının Elizabeth olduğunu öğrendiği garson kızla gevezelik etmeye başlamıştı. Bu kız da genellikle başkalarıyla kaynaşmıyordu. Derken yağmurlu bir şubat gecesi, meyhanenin kapanma saati yaklaşırken, Sandler genç kıza, onu evine kadar götürmesine izin verip vermeyeceğini sordu. Kız da bu teklifi kabul etti. Eizabeth'in evinin kapısına geldikleri zaman, kız Sandler'i eve buyur etti. Sandler geceyi orada geçirdi.

Birbirinin tümüyle karşıtı olan çevrelerden gelmişlerdi ama dünya politikası onları biraraya getirmişti. Ve ikisinin de birbirine gereksinme duyduğu bir gerçekti; ikisi de karanlıkta yapayalnız kalmaktan korkuyordu, yoksa birbirlerine duygusal bağlarla bağlandıklarından değildi. Fakat çok geçmeden, birbirlerine pek uygun olduklarını keşfettiler. Birlikte olmaktan zevk alıyorlar, birbirlerinden hoşlanıyorlardı. Arthur dördüncü haftanın sonunda çekip gitmek zorunda kalınca, mutlaka geri döneceğine söz vermişti. Ama ne zaman döneceğini açıklaması olanaksızdı.

Haftalar geçti. Elizabeth her zamanki gibi işinde çalışıyor, gözlerini takvimden ayırmıyor, sansür edilen savaş haberlerini büyük bir dikkatle dinliyordu ve günler geçtikçe de Amerikalı hayranının geri dönmesinden umudu kesmeye başlamıştı. Aradan tam tamına üç ay geçmişti. 1942 yılının Haziran ayıydı. Sıcak rutubetli bir yaz gecesi, Elizabeth barın öbür ucuna doğru bakınca Sandler'i gördü. A-

dam gülümseyerek Elizabeth'i gözlüyordu. Elizabeth derin bir soluk aldı, elindeki tepsiyi bıraktığı gibi koşup Sandler'in boynuna sarıldı, erkek de onun bu sevgi gösterisine aynı şekilde karşılık verdi.

Sandler, Exeter'de üç hafta kalacağını söyledi. Artık her akşam birlikteydiler; geceleri beraber oluyorlar, gündüzleriyse Sandler kayıplara karışıyordu. Bir süre sonra yine Exeter'den ayrılmış ama tekrar dönmüştü. İşte ilişkileri böylece sürüp gidiyordu. Sandler birkaç hafta orada kalıyor, birkaç hafta ortadan kayboluyordu. Tam on sekiz ay geçmişti aradan. Sonunda Elizabeth işin başından beri zihnini kurcalayan soruyu sormak cesaretini gösterdi.

«Burada olmadığın zamanlar nereye gidiyorsun?»

İkisi de bu sorunun yanıtlanmaması gerektiğini biliyorlardı. Fakat Sandler yanıtladı. «Avusturya'ya gidiyorum.» Elizabeth birden afalladı ama adamın gerçeği söylediğini de farketti. Daha başka soru sormadı, hatta savaşta hangi tarafı tuttuğunu bile öğrenmek istemedi. O aşamada, Sandler'e başka bir ülkede bir eşi olup olmadığını da sormadı. Belirli süreler için de olsa, bir erkek bulduğu için kendini şanslı sayıyordu. Onun tanıdığı kadınların çoğunun hiç erkeği yoktu çünkü.

1943 geçti, derken 1944'ün de hemen hemen yarısı geçti. Ekim ayındaki ziyareti sırasında, Sandler iki haftadan fazla bir süre giderek üzgün ve dalgın görünmeye başladı. Elizabeth onun derdini öğrenmek istedi. Sandler önce bundan sözetmeye yanaşmadı, ama sonunda içini döktü.

Savaştaki görevinin son noktaya, hem de en tehlikeli döneme yaklaştığını söyledi. «Avrupa'daki savaş sona erinceye kadar seni göreceğimi sanmı-

yorum.» Durakladı, sonra büyük bir soğukkanlılıkla ekledi. «Iğrenç bir oyuna bulaştım, tehlikeli bir kapana kısıldım. Savaş sona ermeden beni öldürmelerinden korkuyorum. Iki taraftan biri yapabilir bunu.»

Birbirlerine sımsıkı sarıldılar. Sandler yüzünü genç kızınkinden uzaklaştırmıştı ama Elizabeth onun yüzüne bakmıyordu. Erkeğin ağladığını biliyordu, bunu Sandler'in bilmesini istememişti. Arthur Sandler biraz kendini toparlayınca tekrar konuştu. Elizabeth'e ilk kez onu sevdiğini itiraf etti. Onu bırakıp gitmek istemediğini, fakat başka seçeneği olmadığını söyledi. «Senin için en iyi olanı yapmak istiyorum,» dedi. «Eğer şansım yaver gider de savaştan sağ salim çıkabilirsem, buraya döneceğim ve seni Amerika'ya götüreceğim.» Kısa bir duraklamadan sonra sözlerini sürdürdü. «Geri dönmezsem de senin geçiminin sağlanmasını istiyorum.» Daha sonra da ilk kez ailesinden söz etti. New York'ta oldukça varlıklı bir adam sayıldığını açıkladı. Ertesi gün, 20 Ekim 1944 günü Exeter'den kırlara doğru yol aldılar. North Fenwick adında yeşillikler arasına gizlenmiş küçük bir kasabanın kilisesinde evlendiler.

Thomas Daniels elindeki Incil'e baktı.

Leslie, «Arthur Sandler on gün sonra, bir gece kentten ayrıldı,» dedi. «Bir daha da geri dönmedi. Savaştan sonra da... Dokuz ay sonraysa ben doğdum.»

Thomas, «Savaş sona erince ne oldu?» diye sordu.

«Annem bekledi. Ama boşuna. Hiç haber çıkmadı. Mektup falan da gelmedi. Arthur Sandler sırra kadem basmıştı.»

«Anneniz onun izini bulmaya çalıştı mı?»

«Elbette. Ancak karşısına iki büyük duvar çıkmıştı. Biri Ingilizler, öbürü de Amerikalılardı. ingiliz yetkili makamları, böyle bir kimsenin Ingiliz topraklarında yaşamasına olanak bulunmadığını belirttiler. Annem daha sonra onu Amerikan Elçiliği ve Londra'daki ABD Ordu Merkezi aracılığıyla bulmaya çalıştı. Yine bir sonuç alamadı.»

«Anneniz yetkililere nikâh kâğıdını gösterip kocasını aradığını açıklamış mıydı?»

«Evet. Fakat Amerikalılar öyle inatçıydılar ki, Nuh diyorlar, peygamber demiyorlardı. Üstelik son derece kuşkucu ve sır saklamaya meraklı kişilerdi. Ne dediler biliyor musunuz? 'Böyle bir adam hiçbir zaman yaşamadı.' Anneme, onun gibi bir bar kızının Amerikalı bir milyonerle evlendiğini iddia edip araştırmaları sürdürmesinin sakıncalı olacağını, bu tür girişimlerden vazgeçmezse onu polise teslim edeceklerini ya da bir akıl hastanesine kapatacaklarını söylemişler.»

«Eee, sonra?»

«Sonrası bu. Beni annem tek başına büyüttü. Aradan yıllar geçtikçe de çok iğrenç bir oyunun oynandığına ve kendisinin de bu oyuna alet olduğuna inanmaya başladı. Exeter'de barda çalışmaya devam etmişti ama savaştan sonra oranın da yıldızı sönmüştü. Annem tahsilsiz bir kadındı. Geçimimizi sağlamak için o barda çalışmaktan başka seçeneği yoktu, barı dolduran o kaba saba amelelerin iğrenç davranışlarına katlanmak zorundaydı.»

«Anneniz daha sonra evlenmedi mi?»

«Annem bir daha hiçbir erkeğe güvenmedi, Bay Daniels. Onun durumundaki bir kadından da başka türlü bir davranış beklenmezdi.»

Thomas sıkıntılı sıkıntılı kıpırdandı. Leslie ile göz göze gelmemeye çalışıyordu. Dışarda hava kararmıştı, akşamın altısı olmak üzereydi.

Leslie 1954'e, Arthur Sandler'in öldüğü yıla atladı.

Adamın pek de eceliyle öldüğü söylenemezdi. Arthur Sandler, Seksen Dokuzuncu Caddede yürürken, silahlı üç kişi de onun yolunu bekliyordu. O sırada yanında olan Victoria, kardeşinin vurulduğunu görünce dehşete düşmüş, çığlık çığlığa bağırmaya başlamıştı. Elinde tuttuğu pazar çantasını yere bırakıp adamlara en azından bin tane gıcır gıcır bir dolarlık banknot vermek istemişti. Katiller parayla ilgilenmemişler ve adamların da izleri bulunmamıştı.

Leslie, «Sandler gibi bir Amerikalı milyonerin öldürülmesi, Avrupa'nın dört bir yanında önemli bir haber olarak yayınlanmıştı,» dedi. «Böyle tanınmış bir adamın sokak ortasında öldürülmesi, gazetelerin birinci sayfalarına uygun bir haber sayılırdı.. 'Ingiliz haber yayınları, haberi yayınladılar. Hepsi de.» Leslie soluk aldı. «Annem onun fotoğrafını gördü. Ve tabii hemen tanıdı. Ayrıca ismini de anımsamıştı. Babamın hâlâ sağ olduğuna inanıyordu.»

«Anneniz ne yaptı?»

Leslie, Elizabeth Chatsworth'un en azından yarım düzine avukata başvurduğunu, hepsinin de onu servet avına çıkmış bir sahtekâr sanıp kapıdan geri çevirdiklerini anlattı. Annesi daha sonra da London'daki Amerikan Konsolosluğuna başvurmuştu. Birkaç gün süren soruşturmadan sonra konsolosluk görevlileri gayet soğuk bir ifadeyle Elizabeth Chatsworth'a sahtekârın biri olduğunu söylemişlerdi. Bu-

nun üzerine kadın Sandler'lerin New York'taki adreslerine birkaç mektup postalamıştı.

Thomas, «Anneniz bu mektuplarına yanıt aldı mı?» diye sordu.

«Evet, ama postayla değil.»

1954 yılında Noel'den iki hafta kadar önce, bir ikindi vakti, Leslie annesiyle birlikte oturduğu dört odalı eve dönmüş, sokak kapısını açtıktan sonra her zaman yaptığı gibi annesine seslenerek geldiğini haber vermek istemişti. Ama ona karşılık veren yoktu. Leslie ikinci kez seslendi. Garipti doğrusu. Kapı açıktı ama annesi evde yoktu. Yiyecek bir şeyler atıştırmak için mutfağa girdi ve birkaç dakika sonra merdivenlerden yukarı çıktı.

Annesinin yatak odasının kapısı açıktı. Odanın içi yangın yerine dönmüştü. Giysiler, çamaşırlar, öteberi odanın dört bir yanına dağılmıştı.

Leslie iyice meraklanmıştı. «Anne,» diye seslendi. Kapıda duruyordu. Odanın ortasına kadar yürüdü. Çarşafların kana bulanmış olduğunu farketmişti. Bir adım daha atınca, annesini gördü.

Ceset yerde yüzükoyun yatıyordu. Boynu kırılmıştı. Annesinin çenesinin altında, boynunda kocaman bir çizgi göze çarpıyordu.

Kız avaz avaz bağırmaya başladı. Korkudan, üzüntüden kalbi duracak gibi olmuştu. Arkasında kapının büyük bir gürültüyle kapandığını duydu.

Leslie dehşet içinde arkasına döndü. Iri kıyım bir adamdı. Elbisesiyle kravatı siyahtı, benzi sapsarıydı. Ellerinde kauçuk eldivenler vardı.

Adam sakin bir tavırla, «Sen Leslie olmalısın,» dedi. Amerikan şivesiyle konuşuyordu. «Annen, mektuplarında senden sözetmişti.»

Adamın kapana kıstırdığı kızın yanına gitmesi birkaç saniye sürdü. Gömleğinin kollarını yukarı sıvadı.

«Gel bana, Leslie,» dedi. «Senin babanım ben.»

Sandler'in elinde iki ucu birer halkaya bağlı bir tel vardı. Teli hemencecik kızın boynuna geçirdi. Leslie adamı tekmelemeye çalıştı. Ayağı nasılsa adamın dizine çarpmıştı. Sandler teli iki ucundan çekti. Tel kızın boynunda derince bir yara açmıştı. Fakat Sandler dizinin acısıyla dengesini kaybeder gibi oldu. Leslie de hemen geri çekildi. Sandler teli elinden bırakmıştı. Leslie onun bir anlık şaşkınlığından yararlanarak yıldırım gibi merdivenlerden aşağı indi. Boynundan akan kan üstünü başını leke içinde bırakmıştı.

Sandler'in nasıl olup da kaçmayı başardığını Leslie hiçbir zaman öğrenememişti. Polisler eve girdiklerinde Sandler yoktu. Geride de hiçbir iz bırakmamıştı. Sadece Elizabath Sandler'in cesedi vardı. Kelimenin tam anlamıyla usta bir katilin işiydi bu cinayet.

Leslie, «Kendimi korumaya küçükten alışkınım, Bay Daniels,» dedi. Sesi titriyordu. «Bunu dokuz yaşındayken öğrendim. Hiçbir zaman da unutmadım. Onun yüzünü de çok iyi anımsıyorum. Korkudan taş kesilmiştim. Fakat kendimi korumak için bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum.»

Leslie sol eliyle saçlarını düzeltti. Thomas'ın da eline baktığını farketmişti. «Size başka bir şey daha göstermek istiyorum,» dedi. «Bu sizde kalabilir.»

Leslie çantasını açıp küçük bir mektup zarfı çıkardı. Zarftan aldığı büyük boy siyah beyaz fotoğrafa bir iki saniye kadar dalgın dalgın baktıktan

sonra, soğuk bir sesle, «Babam,» dedi. «Arthur Sandler.»

Thomas fotoğrafı kenarlarından tuttu. «Ne zaman çekilmiş bu fotoğraf?»

«1942'de, belki de 1943'te çekilmiş. Sanırım şimdi pek işe yaramaz.»

Thomas omuzlarını silkti. Fotoğrafı bir başka zarfa yerleştirirken, «Demek dokuz yaşında yetim kalmıştınız. Sonra ne oldu?» dedi.

«Annemin hiç akrabası yoktu. Normal koşullar altında, kimsesiz kalınca benim de Devon'daki kimsesiz çocukları barındıran bir yurda gönderilmem gerekiyordu. Ancak bu konu öyle kolay kolay kapanacak gibi değildi. Ertesi gün Londra'dan Scotland Yard Örgütü olayla ilgilendi. Sanırım onlar da hemen olayı Ingiliz Gizli Haberalma Örgütüne bildirmiş olacaklar.»

«Bunları da nereden uydurdunuz?»

Leslie alaycı bir gülümsemeyle, «Ben bir şey uydurmadım. Sadece olanları anlatıyorum,» dedi. «Ertesi gün, daha önce yüzlerini hiç görmediğim sivil elbiseli iki polis beni Londra'ya götürdü. Duvarlarında Kraliçenin ve Churchill'in fotoğrafları asılı resmi bir binaya soktular. Dokuz yaşında da olsam, akılsız saf bir çocuk değildim, Bay Daniels. Neler olup bittiğini anlamıştım. Resmi kayıtlara göre ölmüş sayılan bir adamdan beni korumak istiyorlardı, beni gizleyeceklerdi. Annemin cenazesine katılmama bile izin vermediler.»

«Kimlerdi bunlar?»

«Bu işin başında Peter Whiteside adında bir adam vardı. Uzun boylu, zayıf ve de yakışıklı. Duygulu, kültürlü bir adamdı, yaşamım boyunca karşılaştığım kabasaba işçi kılıklı adamlara hiç benzemiyor-

du.» Leslie duraladı. «Peter Whiteside olanların beni ne denli etkilediğini anlayabilen tek kişiydi.»

«Bu Whiteside adındaki adam şey mi?..»

Leslie hemen, «Devlet hizmetinden ayrılalı çok oldu,» dedi.

Thomas başını öne doğru salladı. «Sözlerinizden ona büyük bir yakınlık duyduğunuz anlaşılıyor.»

«Yaşamımın çok kısa bir dönemini onunla birlikte geçirdim. Güvenebileceğim tek kişi oydu.» Leslie, Thomas Daniels'in ne düşündüğünü okumak ister gibi genç adamın gözlerinin içine baktı. «Öyküme devam edebilir miyim?»

«Lütfen.»

«Peter Whiteside benimle ilgileneceğini söyledi. Bana yeni bir yuva sağlayacaktı. Güzel ve tehlikesiz bir yuva. Isviçre'nin Vevey kentinde oturan yaşlıca bir Ingiliz çiftinin yanına yolladı beni. Adamın adı George McAdam'dı. Tabii hemen onun soyadını aldım.»

Thomas, «Bu karı koca sıradan İngiliz vatandaşları mıydılar?» diye sordu.

«Benim yaşamıma karışanların hiçbiri sıradan kişi olamaz. McAdam bir 'araba kazasında sakatlanması' nedeniyle devlet hizmetinden emekliye ayrılmıştı. Gerçeğin benden gizlendiğini hep düşünmüşümdür. Yıllar sonra da olup bitenleri beş aşağı beş yukarı tahmin edebildim. 1955 yılıydı. McAdam Ingilizler hesabına Ortadoğu'da çalışıyordu. Süveyş'te. Bir Arap onu arkasından vurmuştu. Bu saldırıdan sonra sakat kalmıştı, güçlükle yürüyordu. Bu nedenle de 'emekliye' ayrılmıştı.

«Ve McAdam'lar sizin manevi anneniz ve babanız oldular, öyle mi?»

«Bir bakıma. Aslında onların yanında çok mutluydum. Bu beraberliğin devam ettiği dönem, yaşamımın en mutlu dönemi oldu. Cenevre Gölüne ve Fransız Alplerine bakan özel bir okulda öğrenim görüyordum. Şık giysilerim, güzel bir yuvam ve arkadaşlarım vardı. Kız arkadaşlar ve erkek arkadaşlar. Fransızca ve Almanca öğrenmiştim.»

«Bir masaldan farkı yok bu anlattıklarınızın.»

«Sonra babam beni yine buldu. Aradan on yıl geçmişti. Ama beni buldu.»

1964 yılı, mevsimlerden yazdı. Leslie'nin okulu tatile girmişti. Artık lise mezunu sayılıyordu. Temmuz ayında, gölün Isviçre tarafında kalan kesimindeki bir tekne havuzunda iş bulmuştu. Işyerinde Roberto Gicarelli adında bir delikanlıyla tanıştı. Siyah saçlı, yakışıklı bir delikanlıydı; Italyan kantonu Ticino'lu bir fabrikatörün oğlu olduğunu söylemişti.

Leslie her akşam onunla buluşuyordu. Gicarelli iddialı, atlet yapılı bir erkekti, Leslie'den de epey büyüktü. Bir hafta sonra da genç kıza onunla yatmasını teklif etti. Leslie önce bu teklifi kabul etmemişti. Fakat zamanla fikrini değiştirdi. Roberto'yu tanıyalı bir ay kadar olmuştu ki, bir akşam işten çıkarken genç adama, «Annemle babam burada değil,» dedi. «Ev boş.»

Birlikte Leslie'nin evine gittiler. Biraz şarap içip müzik dinledikten sonra da tabii genç kızın yatak odasına geçtiler. Hiç konuşmadan soyunmaya başladılar. Leslie çok heyecanlıydı. Roberto'dan hoşlanıyordu; dipdiri vücudu, geniş, kaslı omuzları vardı. Güçlü bir erkekle sevişmek düşüncesi, şehvet duygularını kamçılamıştı.

Birlikte sevişmenin tadını çıkarmaya baktılar. Genç adam Leslie'ye çok iyi davranıyordu. Genç kız

da sevişmekten böylesine zevk aldığını hatırlamıyordu. Aşk oyunu sona erince, Leslie erkeğe iyice sokuldu, göğüslerini erkeğin vücuduna bastırdı ve onun vücudunun ılık temasıyla kendinden geçti.

Leslie, «Harikaydın,» diye mırıldandı. Sonra delikanlının yüzüne bakarak istekli istekli, «Tekrarlamak ister misin?» diye sordu.

«Hayır, istemem.»

Leslie bir dirseğinin üzerinde doğrulup kaşlarını çattı. Oda sadece pencereden içeri sızan ışıkla aydınlanmıştı. «Bir hata mı yaptım?» diye sordu.

«Hayır, suç bende.»

«Ne diyorsun sen?»

«Pencereden dışarı baksana, Leslie.»

Leslie çırılçıplak pencereye yaklaşarak camdan dışarı baktı ama bir şey göremedi. Bomboş bir sokak. Ayışığı. Karşıda, bir sokak lambasının altında bir adam duruyordu.

«Saçmalıyorsun,» dedi Leslie. «Ben dışarda hiçbir şey göremedim.»

Genç kız erkeğin onu omuzlarından tuttuğunu hissetti.

«O adamı görmüyor musun?»

Leslie tekrar dışarı baktı. Aşağıdaki adam da başını kaldırmış, yukarıya, Leslie'ye bakıyordu. Genç kız karanlıkta adamın yüzünü pek seçememişti. Fakat birden her şeyi anlayıverdi. Bir eliyle yüzünü kaparken, bir koluyla da çıplak göğsünü örtmeye çalıştı. Roberto genç kızın çığlık atmasına izin vermedi.

«Üzgünüm, Leslie. Bana verilen emirleri yerine getirmek zorundayım.»

Leslie erkeğe doğru dönerken, Roberto'nun par-

makları boğazını sıkmaya başlamıştı. Daha birkaç dakika önce şefkati, şehveti simgeleyen eller şimdi bir cinayet işlemeye hazırlanıyorlardı. Roberto kızı hırsla sarsıyor, bir yandan da boğazını sıkmaya devam ediyordu.

Leslie, ah Tanrım, diye içinden geçirdi. Yapacağını yaptı. Başardı. Babam beni öldürtüyor...

Can havliyle çırpınıp adamdan kurtulmaya çalıştı. Fakat Roberto çok güçlüydü, onunla başetmesi olanaksızdı. Roberto genç kızı sırtüstü yatağa yatırdı. Leslie yastığının altından hiç eksik etmediği dikiş makasını bulmaya çalışıyordu.

Kendini kaybetmek üzereydi. Parmak uçları makasın tutacak yerine değmişti. Fakat Roberto onu kuvvetle çekince, makası tutamadı.

Leslie son bir kez daha makası yakalamayı denedi. Bu kez avcuna alabilmişti. Yastığın altından elini kaldırıp makası olanca gücüyle erkeğin sırtına sapladı.

Roberto acı bir feryat kopardı. Makas sol omzunun altına saplanmıştı. Roberto'nun sarılan parmakları gevşedi. Leslie acı içinde öksürdü. Roberto yine de onu öldürmekten vazgeçmemişti. Tekrar boğazını sıkmak istedi. Ama Leslie makası ikinci kez adamın sırtına batırdı.

Bu kez genç adamı ağır yaralamıştı Roberto eliyle yarasını tutmaya çalıştı. Dehşetten çılgına dönmüş bir halde şaşkın şaşkın Leslie'ye baktı, çıplak bir kadının onu nasıl olup da bu hale getirdiğini anlayamamıştı.

Leslie bir kez daha kolunu ileriye uzattı. Ro-

berto yatağın içinde iki büklüm olarak yaşamak için son bir kez daha çırpındı.

Thomas Daniels'in bürosu birden sessizleşmişti.

«Anlatılacak fazla bir şey kalmadı. Kimin nesiydi bilmiyorum ama o adam ölmüştü. Kimliği sahteydi. Sadece ölenin babam olmamasına üzüldüm. Arthur Sandler yine kaçmıştı. Bu da benim onu son görüşüm oldu.»

«Ya ceset ne oldu?»

«O iş halledildi. Olay üzerine manevi annemle babam hemen Majorca'dan geri döndü. Londra'yla temasa geçtiler. Manevi babamın belirli yerlerde dostları vardı diyelim. Cenevre'deki Ingiliz Konsolosluğu, Isviçreli yetkililerle anlaşıp işi örtbas ettiler. Fakat ülkeyi terketmek zorundaydım. Kimliğimin değeri kalmamıştı. Üstelik Isviçreliler ülkeye dert getiren yabancılardan hoşlanmazlar.»

Thomas Daniels alçak bir sesle, «Tabii,» dedi.

«Ingiliz pasaportum vardı, onu kullandım. Kanada'ya geçip öğrenimimi orada sürdürdüm. İsviçre'den ayrılmadan önce, manevi babam bana bu Incil'i ve mektupları verdi. Bunların kendisine teslim edildiğini ve zamanı gelince bana iletmesinin tembih edildiğini söyledi.» Leslie omuzlarını silkti. «Işte hepsi bu kadar.»

Şimdi genç kadın susuyordu. Thomas Daniels sessizliği bozmak için konuşmaya çalıştı. «Siz hiç de gerçekten adam öldürmüş birine benzemiyorsunuz.»

Leslie uyardı. «Kendinizi aldatmaya çalışmayın. Bay Daniels. Ben öyle çaresiz, zavallı biri değilim.»

«Bunun farkındayım.»

Leslie tekrar sustu. Oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı, sanki bambaşka birinin kişiliğine bürünüvermiş gibiydi. «Bakın,» dedi. «Hep kötü şeylerle karşılaştım. Yaşamım süresince, aksilikler peşimi bırakmadı. Herhangi bir uygar kişi gibi, ben de insan hayatına değer veriyorum. Fakat aynı zamanda korkusuz yaşamak da istiyorum. Ve kuşku içinde kaldığım sürece, bu isteğimi gerçekleştiremem.»

«Kuşku içinde kalmak mı?»

«Babam konusunda. Onun öldüğünü bilmek istiyorum. Vaktiyle sizin büronuzla ilişkisi varmış. Elinizde bazı kayıtlar olmalı.»

Thomas dosyalardan kalan enkaza bir göz attı, fakat bir şey demedi. Deliller. Thomas delilllerin hepsinin yokolduğunu düşündü. Acaba bunları başka nerede bulabilirdi?

«Babanızı bulursam?» diye sordu. «Yani sağ bulursam...»

«Umarım bulamazsınız.»

«Ama ya bulursam?»

«Size daha önce de söyledim. Benim yaşamam için onun ölmesi gerekiyor.»

Yine uzun ve sıkıntılı bir sessizlik oldu. Sonra Leslie'nin yüzündeki gergin ifade kayboldu, hatları yumuşadı. «Özür dilerim. Sözlerimin sizi nasıl şaşırttığını biliyorum.»

«Ama sizin durumunuz bu.»

«Evet, korkarım öyle.» Leslie tatlı tatlı gülümsedi. Thomas bu gülümsemenin niteliğini anlamakta gecikmedi. Genç kadının en etkili silahlarından biriydi bu. Leslie de bir yandan, Thomas Daniel'i inceliyor, anlattıklarına inanıp inanmadığını anlamaya çalışıyordu. «Acaba bir Sandler dosyası bulabilecek misiniz?» diye sordu.

«Elbette.» Thomas nasıl olup da böyle kolayca yalan söyleyebildiğine şaşmıştı. «Bu iş birkaç günümü alabilir. Babamın eski ortağı Bay Zenger ile görüşmem de gerekebilir.»

«Güzel... Şimdi gelelim ücretinize.»

Thomas, «Benim normal ücretim, saat başına...» diye söze başladı.

Leslie hemen atıldı, «Hiç param yok. Sandler mirasından payıma düşecek olan dışında. İlerde elime geçecek paranın yüzde yirmi beşini size vermeyi öneriyorum. Ama şimdilik size bir kuruş bile veremem.»

Thomas fazla düşünmeye gerek görmeden bu öneriyi kabul etti.

«Gelecek çarşamba sizi arasam olmaz mı?» Leslie yangın enkazıyla dolu olan büroya şöyle bir göz attı. «Sahi, siz nerede olacaksınız?»

Thomas bir saniye düşündükten sonra, «Oturduğum evi büro olarak da kullanıyorum,» dedi. «Beni oradan arayabilirsiniz.» Telefon numarasını bir kâğıda yazıp Leslie'ye uzattı. Sonra başını kaldırıp, «Açıklamadığınız bir nokta kaldı,» dedi.

«Öyle mi?»

«Bana anlattıklarınızdan öyle anlaşılıyor ki, babanızla anneniz savaş sırasında güzel bir aşk serüveni yaşamışlar. Babanız annenizi çok seviyormuş olmalı ki, onunla evlenmiş. Peki aradan on yıl geçtikten sonra babanızı geri dönüp ikinizi de öldürmeye iten neden ne olabilir?»

«Bunu öğrenmeme belki siz yardım edebilirsiniz.»

Leslie ayağa kalkarak eteğini düzeltti ve Thomas'ın onu incelediğini görünce de düşünceli bir tavır takındı.

«Galiba bir noktayı daha belirtmem gerekecek.»

«Evet, buyrun.»

«Belki de merak ediyorsunuzdur. Erkekler sinirlerimi bozuyorlar. Onun için de erkeklerle asla ilişki kurmam.»

Uzun bir sessizlik oldu. «Bunu belirtmemin yerinde olacağını düşündüm. Eğer siz de erkeklerin çoğu gibiyseniz, aklınızdan böyle şeyleri geçirmişsinizdir.»

«Aklımın köşesinden bile geçmedi.» Thomas yine yalan söylemişti. Leslie'nin kapıyı kapayışını seyretti. Ona bir adres bırakmadığını farkettiği zamansa Leslie çoktan gitmişti.

İKİNCİ BÖLÜM

ALTI

New England Havayollarının Havilland Stol tipi on bir kişilik küçük yolcu uçağı, New York'un Marine Havaalanından sabah saat dokuz kırk beşte havalanmıştı. Thomas Daniels uçaktaki dokuz yolcudan biriydi. Yolculuğun büyük bir bölümünü de düşünerek geçirdi.

Ihtiyar Zenger'in tutumu garibine gidiyordu. Bu adam bir zamanlar New York hukuk çevrelerinde bir efsane kahramanıydı. Bill Daniels'in ortağı o zamanlar parlak bir avukattı. Ama 1950'lerin ortalarına doğru günün birinde, çalışma isteğini kaybetmiş ve duruşma salonlarındaki çekişmeler artık onu ilgilendirmez olmuştu. O tarihlerde William Ward Daniels'in belirttiği gibi 'bambaşka bir insan' olmuş çıkmıştı. Manhattan'da avukatlık yapmanın getirdiği heyecan ve koşuşturmaktan çok, emekliliği sağlayacağı sakin yaşamı yeğliyordu.

Baba Daniels oğluna, Zenger'in emekliye ayrılmasının Sandler malikânesiyle ilgili olduğunu açıklamıştı. Ancak bu da pek anlamsızdı. Zenger, Sand-

ler'lerin malikânesini birkaç kez ziyaret ettikten sonra, bu işin ona göre olmadığını açıklamıştı. Ya şimdi, aradan yirmi yıl geçtikten sonra, bunlara kim önem verirdi? Hatta kim anımsayabilirdi? Thomas babasının ortağını yakından tanıma olanağını bulamamıştı.

Küçük uçak on ikiyi çeyrek geçe Nantucket'e vardı. Thomas, yıllar önce emekliye ayrılan avukatın evine gitmek için havaalanından bir taksiye bindi.

Taksi Zenger'in evini pek öyle kolay bulamadı. Emekli avukat okyanusa bakan bir burunda, eski bir evde oturuyordu. Thomas mavi renkli Chrysler marka taksiden inip şöföre parasını verirken, alt kattaki pencerelerden birinin perdesinin kıpırdadığını farketti. Sonra bir demir kapıdan içeri girip, çimenlerin arasındaki taş yolda ilerleyerek çevresine bakındı. Yaşlılık dönemini geçirmek için ideal bir yerdi burası. Suçtan, hava kirliliğinden ve gerçek dünyadan arınmıştı.

Eski evin ilerisinden okyanusa inen bir patika vardı. Zenger'in topraklarını sınırlayan kumsalı dev dalgalar dövüyordu. Kaba saba bir tahta iskele burundan denize uzanmıştı.

Thomas iskeleye bağlı duran iki büyük tekneyi görünce şaşırdı. Ikisi de Chris Craft'tı, derin suda balık avlayanların kullandıkları türden. Thomas burada oturanlardan birinin Nantucket'ten uzaklara gidip derin sularda avlanmaktan hoşlandığını düşündü. Bu meraklı balıkçı da babasının eski ortağı avukat Zenger'den başkası olmasa gerekti, çünkü tekneler Zenger'in iskelesine bağlıydı.

Meşe ağacından yapılmış kapıyı, Zenger'in evi-

ni yöneten Bayan Clancy açtı. Esmer, tembel görünüşlü bir kadındı.

«Siz Bay Daniels misiniz?» diye sordu.

Thomas başını öne doğru sallayınca, Bayan Clancy onu birinci katta, eski eşyayla tıklım tıklım dolu, büyücek bir salona götürdü. Adolf Zenger de oradaydı. Thomas'ın onu son gördüğünden bu yana Zenger adamakıllı yaşlanmış, saçları iyice ağarmış, yüzü bumburuşuk olmuştu. Dizinde Afgan işi bir battaniye örtülüydü. Tam karşısında, okyanusa bakan bir pencere vardı. Zenger'in bakışları denizden ayrılmadı.

Thomas odanın ortasına doğru bir iki adım attıktan sonra kararsızlık içinde durdu. «İçeri gir,» diye seslendi Zenger.

«Çoktan girdim...»

Zenger başını genç adama çevirdi. Buruşuk yüz hafif bir gülümsemeyle biraz daha buruştu. «Biliyorum. Kör değilim.»

«Sizi çok iyi gördüm.»

Zenger acı bir sesle, «Lanet olsun...» diye homurdandı.

«Ne dediniz?»

«Insana bu sözler söylenince, bir ayağının çukurda olduğu anlaşılır... Bu dönemde insanın çevresindekiler, ona nasıl olduğunu sormaktan vazgeçip çok iyi göründüğünü söylemeye başlarlar... Durumum o kadar kötü mü?»

«Ben sadece şey demek istedim...»

«Ne demek istediğin belli. Benim yaşıtlarımın çoğu mezarda.» Zenger konuğunu büyük bir dikkatle inceledi. «Vay vay vay... Demek Bill Daniels'in oğlu beni ziyarete geldi... Sen kaç yıldan beri avukatlık yapıyorsun, Tommy?»

«Altı yıldan beri.»

«Hiç dava kazanabildin mi?»

Thomas giderek azalan bir sabırla, «Bay Zenger,» dedi. «Ben...»

«Sorumu yanıtla, yoksa kıçına bir tekme vurup dışarı attırırım.»

«Elbette kazandığım davalar oldu.»

«Sen hiçbir şeyin farkında değilsin, delikanlı. Bill Daniels'in oğlu olduğunu bilmiyorsun. Hiçbir şey öğrenememişsin.»

Thomas susuyordu. Derken o keskin bakışlı ihtıyar gözler yumuşadı ve yüzündeki gülümseme de daha dostça bir ifadeye büründü. «Bu odaya girdiğin andan beri senin savunma makamını temsil ettiğini düşünüyordum. Eğer bir mahkeme salonunda olsaydın, hapı yutmuştun, delikanlı...»

Zenger iyi bir iş yaptığından emin bir tavırla koltuğuna yaslanıp konuğuna elini uzattı. Thomas da gülümseyerek yaşlı adamla tokalaştı. «Verdiğiniz derse teşekkür ederim. Fakat değişen bir şey yok. Ben hâlâ mahkeme salonlarından hoşlanmıyorum.»

Zenger, «Saçmalama,» dedi. «Buraya sırf bir dava üzerinde çalıştığın için geldin. Beni ne sanıyorsun? Bunağın biri miyim? Sen babanın oğlusun. Insan soyundan sopundan banyoya girip yıkanır gibi arınamaz. Daha şimdiden Bill'e benzemeye başladın.»

Thomas bu sözlere gerçekten pek şaşmıştı. «Sahi mi?»

«Evet, tabii.» Zenger sözcükleri ağır ağır telaffuz edip genç adamı tepeden tırnağa inceleyerek konuşmasını sürdürdü, «Bill'i yıllar önce, aşağı yukarı senin yaşındayken tanıdığımı unutma. Artık yüz yıl önce miydi, bilemiyorum. Aç mısın?»

«Bir şeyler yiyebilirim.»

«Bak işte bu çok iyi. Ikimiz için yemek hazırlattım. Eğer bu odadan ötekine giderken düşmezsem sorun yok. Düşersem sen tek başına gidersin.»

Zenger kiraz ağacından yapılmış, kalın bir bastonun desteğiyle ayağa kalkmaya çalıştı. Thomas hemen elini uzatıp ona yardım etmek istedi ama Zenger bir işaretle böyle bir yardıma gereksinmesi olmadığını belirtti. Yaşlı adamın hareketleri çok ağırdı; ama bir iki saniye bocaladıktan sonra yandaki yemek odasına kadar gitmeyi başardı. Burası küçük ama sevimli bir yemek odasıydı. Bahçeye bakan büyük bir penceresi vardı. Bir duvarın önüne büyücek bir tabak dolabı konmuş, öbür duvaraysa bir gemici barometresi asılmıştı.

Masaya otururlarken Zenger, «Şimdi neden New York'ta değil de burada oturduğumu biliyor musun?» dedi.

Thomas bunun nedenini sordu.

«Benim kadar ağır hareket eden birinin kentte uzun süre yaşayamayacağını düşündüm. Kentte kalsaydım, ya bir otobüsün altında ezilecektim ya da sırtıma bir bıçak saplanacaktı. Bu düşüncemi nasıl buluyorsun?»

Thomas omuzlarını silkti.

Öğle yemeği deniz ürünleri salatasından oluşuyordu. Sofrada bir şişe de şarap vardı. Zenger'in o sahte kavgacılığından eser kalmamıştı. Thomas'la tatlı tatlı sohbet ediyorlardı. Zenger baba Daniels'in bir yıl önce ölüm haberini aldığı zaman ne kadar üzüldüğünü belirtti. Ancak yolculuk yapacak durumda olmadığı için cenaze törenine katılamadığını ve bundan da büyük üzüntü duyduğunu söyledi. Zenger daha sonra da avukatlık bürosu hakkında bilgi al-

mak istedi.

Thomas yaşlı adama bildiklerinin hepsini iletmeye çalıştı, fakat yangından hiç sözetmedi.

Biraz sonra yaşlı adamın ilgisi azalmaya yüz tuttu. Başını pencereye doğru çevirip okyanusu seyre koyuldu. Gözlerini iyice kısmıştı.

«Şunu görüyor musun?» diye sordu.

Thomas pencereye baktı. «Neyi görüyor muyum?»

Zenger yumuşak, hatta şefkat dolu bir sesle, «Okyanusu,» dedi. «Göz alabildiğine uzanan denize bak... Dalgaların ötesinde de görebildiğin tek şey su.» Zenger'in kaşları çatıldı, hemen başını geriye çevirip Thomas'a baktı. Thomas Daniels de ihtiyar adamı inceliyordu. Zenger'in bir an için aklını yitirdiğini düşünmüştü.

Zenger sözlerini sürdürdü. «Bir gün, hem de çok yakında, uzun bir yolculuğa çıkacağım. Dalgaların altında... Ve bir daha da geriye dönmeyeceğim.»

Thomas Daniels, «Benim gözüme çok sağlıklı görünüyorsunuz,» dedi.

Ihtiyar adam yarı alaycı, yarı öfkeli bir tavırla konuştu. «Bunun sağlığımla bir ilgisi yok. İnsan zamanı gelince çeker gider. Bu kadar basit. Ben dalgaların altına gitmek istiyorum.» Ikindi güneşinde Zenger pek yaşlı görünüyordu.

Evi idare eden kadın odaya girdi. Tabakları toplayıp kahve ikram etti. Sonunda bambaşka bir Zenger konuşmaya başladı. «Abuk sabuk konuşmayı keselim. Sen buraya tuzlu deniz havasını koklamak için gelmedin. Telefonda Victoria Sandler ile ilgili bir konudan sözetmiştin.»

«Tamam. Victoria Sandler hakkında bilgi almak

istiyorum. Tabii ailesi hakkında da.»

«Neler öğrenmek istiyorsun?»

Thomas omuzlarını silkti. «Her şeyi... Siz neler biliyorsanız.» Zenger'in bir an kuşkuyla ona baktığını farketti.

«Neden?»

«Yaşlı kadın birden öldü.»

«Biliyorum. Burada gazete okuyoruz. Ama basit bir merak uğruna buraya gelmedin herhalde.»

Thomas ellerini bitiştirip sessiz sedasız kahvesine krema konmasını bekledi. Odada yalnız kaldıkları zaman da, «Bizim firma bu ailenin işleriyle ilgilenmiş. Bunu biliyorsunuz. Eğer vasiyetnameyle ilgili herhangi bir sorunla karşılaşırsak, bu aileyi olanaklar elverdiğince iyi tanımalıyım.»

Zenger, «Dosyalarda bir şey bulamadın mı?» diye sordu.

«Dosyalar yetersiz.» Thomas babasından bir şey öğrenmişti, o da bir başka avukata açık vermemekti... Herhangi bir avukata yani.

«Yetersiz mi?» Zenger'in alnı kırıştı, kaşları çatıldı. «Bu da ne demek oluyor?»

Thomas saf saf omuzlarını silkti. «Sandler dosyasındaki malzeme beş para etmez. Birçok soru yanıtsız kalıyor.»

Zenger arkasına yaslandı. Sıcak kahvesinden bir yudum aldıktan sonra Thomas'ın gözlerinin içine baktı. Birkaç saniye hiç konuşmadı.

Sonunda, «Demek yetersiz?» dedi. «Bu bana pek havada kalmış bir açıklama gibi geldi. Bunun anlamı nedir?»

«Anlamı ortada, yetersiz... Demek oluyor ki...»

Zenger atıldı. «Demek oluyor ki, senin bir yalanını yakaladım.»

Thomas afallamıştı. «Ne?»

«Yazıhanenin yandığını neden itiraf etmiyorsun? Artık elinde Sandler dosyası diye bir şey kalmadı. Bazı şeyleri bilmemeyişinin senin için ne büyük bir şans olduğunu da farketmiyorsun.»

Thomas'ın dudakları kurumuştu, şaşkınlıktan ağzı bir karış açıldı. Bunca yıl Zenger'in karşısında ter döken tanıkların neler hissettiklerini şimdi çok iyi anlıyordu. Kendini toplamaya çalıştı.

«Siz benden çok daha bilgilisiniz. Neden bildiklerinizi bana aktarmıyorsunuz?»

Zenger kahvesini yudumladı. «Ahh... Sana aktarılacak bilgi yok ki.»

«Olayı nereden öğrendiniz?»

«Yangını mı? Gazeteleri okurum ben. Şu Tanrının belası vücudum artık dökülüyor ama çok şükür düşünme yeteneğimi kaybetmedim. Victoria Sandler ölüyor. Senin büroların kundaklanıp yakılıyor. Sandler ailesinin dosyaları yıllar yılı senin büronda muhafaza edilmişti. Bunları öğrendikten sonra ne düşünmemi beklersin?»

«Dosyalarda ne vardı? Bunlar kimin işine yarar?»

Zenger omuzlarını silkti. «Bir tahmin yürütemiyorum.»

Thomas sert bir sesle, «Hadi, açıklayın,» dedi. «Ben buraya oyun oynamaya gelmedim. Belki siz aklınız sıra biraz eğlenmek istediniz ama...»

Zenger, «Sakin ol, sakin ol,» dedi. «Sorularının yanıtlarını alacaksın. Ama zamanı gelince.»

«Ben her şeyi şimdi öğrenmek istiyorum.»

«Öyleyse şimdi öğrenirsin.»

Thomas sesini çıkarmadan ev sahibine baktı. «Yanıtınızı bekliyorum.»

«Evet, ben de bunun farkındayım zaten.» Zenger soluk almak için sözlerine ara verdi. «Bazıları, özellikle bazı gençler ne kadar şanslı olduklarını bilemiyorlar.»

«Bunun anlamı nedir?»

«Anlamı şu, delikanlı: Sen gerçekten çok şanslı bir gençsin. Büyük bir isme sahipsin. Gençsin. Özgürsün. Ve de Sandler ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorsun.»

Thomas şaşkın şaşkın Zenger'e bakmaya devam etti. Yaşlı adamın sözü nereye getireceğini kestiremiyordu.

Zenger sözlerini sürdürdü. «Senin bir de koruyucu meleğin var. O dosyaya elini atıp başını derde sokmana fırsat kalmadan, biri yazıhaneyi yakıverdi. O kundakçıya sonsuz minnet borcun var. Belki bir gün adamın kim olduğunu öğrenirsin.»

«Biraz daha açık konuşsanız...»

Zenger sıkıntılı sıkıntılı genç adama baktı. «Herhalde ben de senin yaşındayken böyle saf ve aceleciydim. Şimdi gerçeği öğrenmek istiyorsun. Pekâlâ. Dinle öyleyse: Sandler ailesinin işleri hakkında tam bilgi sahibi olmak, senin öldürülmene yeter. Ben her şeyi bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum. Seksen üç yaşına kadar yaşamaya heves edecek tek kişi, seksen iki yaşında biri olabilir. Ben seksen iki yaşındayım. Bilmem söylediklerimi anlıyor musun?»

Thomas düşünceliydi. Zenger'in gözlerinde içtenlik dolu bir ifade ve biraz da korku sezmişti.. «Biraz anladım. Ama tatmin olmadım.»

Zenger iki eliyle birden sandalyesinin kollarına vurdu «Tanrım...»

«Sizin bildiklerinizi öğrenmek istiyorum.»

Ihtiyar adam kararlı bir sesle konuştu. «Bu isteğin asla yerine gelmeyecek. Sana anlatmayacağım. Kızdırılmış maşayla etlerim didik didik edilse bile bunu yapmayacağım.»

Thomas Daniels öfkesini gizlemeye çalışarak, «O zaman ben kendi olanaklarımla her şeyi öğrenmeye çalışırım,» deyip hemen ayağa kalktı.

Zenger genç konuğunu tutmak için elini kaldırdı, «Peki, söylesene, bu işler seni neden bu kadar meraklandırıyor?»

«Siz benim yerimde olsanız, meraklanmaz mıydınız?»

Zenger bu sözler üzerinde biraz düşündükten sonra, «Hayır,» dedi. «Elli yıl avukatlık yapmış tecrübeli bir hukukçu karşıma geçip de belirli bir konuyla ilgilenmemin beni ölüm tehlikesiyle karşılaştıracağını söyleseydi, bu işin peşini bırakırdım. Işte seni anlayamamamın nedeni de bu. Beş paralık aklı olan herhangi bir kimse, basit bir merak uğruna ölümü göze alamaz.»

Thomas dikkatli dikkatli Zenger'e baktı. «Bir müşterim var.»

«Ne tür bir müşteri bu?»

«Müşteri işte.»

«Hadi, anlat.»

«Siz benim sorularımı yanıtlamıyorsunuz.»

Zenger bir saniye kadar düşündükten sonra, «Öyleyse birbirimizle bilgi değiş tokuş ederiz. Müşterin kim?»

Thomas tekrar yerine oturdu. «Bir kız.» Bu yanıt Zenger'i tatmin etmemişti. Hiç konuşmadan bekledi. «Arthur Sandler'in kızı olduğunu ileri süren bir genç kız var.»

Zenger'in yüzü donmuştu. Bir süre sonra, «Aman Tanrım,» dedi. «Bütün bunlar üçkâğıtçı bir kız uğruna mı? Benden sana tavsiye, o kızı bir an önce başından defetmeye bak...»

«Ama ben ona inanıyorum.»

«Neden?»

«Elinde bazı belgeler var. Sonra içimden de ona inanmak geliyor. Bana kalırsa bu kız doğru söylüyor. Arthur Sandler'in kızı olduğuna inanıyorum.»

Zenger başını iki yana sallamaya başlamıştı. «Olanaksız bu.»

«Neden?»

«Sandler'lerin işleriyle benden çok baban uğraştı. Fakat ben de aile hakkında bazı şeyler biliyorum. Arthur Sandler öyle önüne gelen her kadınla düşüp kalkacak, peşinde bir sürü piç bırakacak adamlardan değildi.»

«Bu kız piç değil.»

«Bak işte bu daha da garip... Arthur Sandler hiç evlenmedi.»

«Besbelli evlenmiş...»

Zenger sabırsızlıkla, «Deli saçması bunlar,» diye bağırdı.

«İkinci Dünya Savaşı döneminde İngiltere'de evlenmiş.»

Şimdi şaşırma sırası Zenger'deydi. Thomas bir an için adamın gerçeği duyunca, şaşkınlıktan afallayıp kaldığını düşündü. Fakat öyle bile olsa, Zenger kendini çarçabuk toparlayıvermişti. Gülümsemeye başladı.

«Işte bu da anlatılanların uydurma olduğunu kanıtlıyor.»

«Neden?»

«Arthur Sandler savaş yıllarında Amerika'dan hiç ayrılmadı. Bir gün bile... Varlıklıydı, üstelik Alman asıllı bir aileden geliyordu, bu yüzden de Amerika'dan ayrılmaktan korkuyordu.»

«Korkuyor muydu?»

«Önemli kişilerle dostluk kuran bazı kimseler, Japon asıllı Amerikalıların başlarına neler geldiğini biliyorlardı. Sandler kendisinin de aynı akibete uğramasından korkuyordu. Ulkeyi terkederse, bir daha onu geri almazlar diye endişeleniyordu. Servetinden ve vatandaşlık hakkından yoksun kalmak istemiyordu.» Zenger sözlerinin etkili olduğunu sezince, sakin sakin gülümsedi. «Ve ben de bunu kanıtlayabilirim.»

«Nasıl?»

«Washington'da pasaport bürosunda çalışan eski bir dostum var. Senin onu ziyaret etmeni sağlarım. Oraya gidip eski pasaport kayıtlarını dilediğin gibi incelersin.»

«Bu işi pek basit gibi gösteriyorsunuz.»

«Gerçekten öyle.»

Thomas biraz düşündükten sonra, başını iki yana salladı. Işaret parmağını soğuyan kahve fincanının kenarlarında gezdirirken, «Hayır, hiç de o kadar basit değil,» dedi. «Bir iki yere telefon ettim.»

Zenger meraklanmıştı. «Nereye telefon ettin?»

«İngiltere'ye.»

«Ingiltere'de kime telefon ettin?»

«Exeter'de bir kayıt bürosuna. Ayrıca Devonshire'in kaymakamına telefon ettim.»

Zenger soğuk bir sesle, «Eee?» dedi.

«Eldeki nikâh ve doğum belgeleri kayıtlara uyuyor. Şimdi de gerekirse, el yazısını incelettirebili-

rim. Ayrıca Ingiltere'ye gider, nikâhta ya da doğumda tanık olan kişileri bulurum. Sonra da...»

«Tanrım, Ulu Tanrım...»

Thomas kendi kendine homurdanan Zenger'e baktı. Adamın beti benzi solmuş, elleri titriyordu. Elleriyle yüzünü kapamak üzereyken, kendini topladı. «Sen daha şimdiden çok fazla şey biliyorsun. Masa başında detektifçilik oynuyorsun. Fakat gerçekte neyi kurcaladığının farkında değilsin.» Ihtiyar adam Thomas'a doğru uzandı. «Thomas... Sen bu işe burnunu sokma. Herkesin öldürülmesine neden olacaksın.»

«Herkes mi? Örneğin kim?»

«Örneğin sen...» Zenger öfkeyle karışık alaycı bir sesle konuştu. «Sen, ben... Hatta bu kız... Sahtekârın biri olsa bile canı tehlikeye girebilir.»

Thomas soğukkanlılığını kaybetmeden, «Bu durumda işin iç yüzünü bana anlatmanız yararlı olacak,» dedi. «Çünkü biri beni bu işle uğraşmamın sakıncalı olduğuna inandırıncaya kadar araştırmadan, soruşturmadan vazgeçmeyeceğim.»

Yaşlı adamın eli titriyordu. Masadan bir peçete alıp avuçlarını kuruladı. Karşısında oturan genç adama bakarken, gözleri endişe ve korku doluydu.

«Hep babanın tanıdığım en kurnaz avukat olduğunu düşünmüşümdür. Yanılmış olabilirim.» Zenger duraladı. «Kızgın maşanın bile beni bu öyküyü anlatmaya zorlayamayacağını söylemiştim. Aslında dediğim doğruydu. Ama sen istediklerini öğreneceksin.» Zenger, Thomas'ın gözlerinin içine baktı. «Bugün buradan ayrılır ayrılmaz bu işle uğraşmaktan vazgeçeceğine söz veriyor musun?»

Thomas ihtiyar adamla pazarlık yapmak zorun-

da olmadığını bildiği için omuzlarını silkti. «Şimdilik söz veremem. Henüz bir şey öğrenmedim.»

Zenger başını iki yana salladı. «Tanrı yardımcın olsun.» Bastonuna dayanarak ayağa kalkmaya çalıştı. «Bugün bir taktik hatası yaptım. Beynimin de vücudum gibi işe yaramaz hale geldiğini söyleyip bunak rolü oynamalıydım.»

Zenger büyük bir güçlükle oturma odasındaki koltuğuna ulaşmaya çabalıyordu. Bayan Clancy de gelmiş, sofrayı toplamaya başlamıştı.

Zenger, «Gel benimle,» dedi. Ihtiyar adam yürürken, öksürmeye başlamıştı. «Eğer ne kadar yaşayacağımı bilseydim, kendime daha iyi bakardım.»

YEDİ

«Her şeyden önce, Arthur Sandler'in iki özelliğini dikkate almak zorundasın. Birincisi, XIX. yüzyıldan kalma Alman geleneklerine bağlı olarak, aile onuruna büyük değer vermesidir. İkinci olarak da, onun parlak zekâsını küçümsememek gerekir.» Adolph Zenger sözlerini şöyle tamamladı: «Onun zekâsı basit bir deha olmaktan da ötedir...»

Zenger'in sesi iki saat öncesine göre daha zayıflamıştı. İhtiyar adam yine eski maroken koltuğuna oturmuş, dizlerinin üzerine de battaniyesini örtmüştü. Thomas Daniels de karşısında oturuyordu. Solunda kitaplık vardı, sağındaysa bahçeye bakan pencere. «Ne tür bir deha bu?» diye sordu.

Zenger'in bir deri bir kemik kalmış eli, kiraz ağacından yapılma bastonunun sapını sıkı sıkı kavramıştı. Bu soruyu yanıtlarken, gözleri parlamış, ba-

kışları canlanmıştı. «Her konuda, Tommy. Ama özellikle Sandler'i en fazla ilgilendiren üç dalda, kimyasal maddeler, maliye ve oymacılık.» Zenger konuğunun iyiden iyiye meraklanmaya başladığını farketmişti. «Sandler ailesini anlaman gerekir, Tommy. Aileyi yakından tanımalısın.»

Zenger, Sandler'lerle ilgili ne biliyorsa, hepsini William Daniels'den öğrendiğini bir kez daha vurguladıktan sonra anlatmaya başladı.

Arthur ile Victoria Sandler'in büyükbabası 1850'lerin sonlarına doğru New York'a gelmişti. Hamburg'dan gelme gencecik bir göçmendi. Çok geçmeden, Avrupa'dan getirdiği malları, beş yüz misli farkla Amerikalılara satarak büyük bir servet yapmıştı. Wilhelm von Driessen Sandler çevresindeki büyük yatırım olanaklarının da çarçabuk kokusunu almıştı. Hiç vakit kaybetmeden arsa ve bina satın almaya başlamış, kendisi kısıtlı olanaklarla yaşamını sürdürmüş, eline geçen paranın her kuruşunu ya bir inşaata ya da arsaya yatırmıştı. On yıl içinde de milyoner olmuştu, onu zengin eden de verimli bir kaynaktı: Kira.

Wilhelm Sandler iki kez âşık oldu; birincisi bir kadındı, ikincisiyse bir bina. 1864 yılında evlenip eşiyle birlikte balayını geçirmek için Avrupa'ya gitti. Fransa'yı gezerken, Sandler, Baron Alex d'Artennes'in köydeki şatosunu gördü. Sandler 1730 yılından beri baronun ailesinin malı olan bu binaya hayran kalmıştı. Hemen malikâneyi satın almak için girişimde bulundu. Bu sonradan görme, uydurma Amerikalının böyle bir teklifte bulunmasını baron hakaret saydığı için Sandler'le görüşmeye bile yanaşmadı. Wilhelm Sandler üzgün bir halde dilediği binayı rahatça satın alabileceği New York'a döndü.

Hiç değilse burada dilediğini yapabilirdi. O tarihte Manhattan'ın ağaçlarla bezenmiş bir sayfiye yeri olan bölgesinde genişçe bir araziye sahipti. Wilhelm Sandler bu arazide baronun şatosunun bir eşini yaptırmayı aklına koymuştu. 1877 yılında, şatonun yapımı tamamlandığı zaman Wilhelm Sandler, Seksen Dokuzuncu Caddenin baronu olmuştu. Işte o günden sonra gençlik yıllarında çektiği sıkıntıların acısını çıkarmaya başladı. Üç yı içinde ikinci, üçüncü milyonunu kazandı. Daha da kazanacaktı ama 1880 yılında bir kalp krizi sonucu öldü.

Wilhelm Sandler'in varı yoğu üç çocuğuna kaldı. II. Wilhelm serüven meraklısıydı; 1898 yılında, Ispanya'da doksan gün savaşında öldü. Thereseia adındaki kız evlat, kaba suratlı, çirkin biriydi; New Ycrk sosyetesinin en çirkin kadını olarak tanınıyordu. O da hiç evlenmedi. Çcluğu çocuğu yoktu, 1932'de öldü ve servetten payına düşen ailenin diğer üyelerine kaldı.

Ailenin en küçük çocuğu Joseph'di. Joseph de büyük servetine göre çok sade ve olaysız bir yaşam sürdü. Göze batan tek özelliği de, bazı Avrupalı varlıklı ailelerin geleneklerine uyarak kuzeni Lora Nuss ile evlenmesi oldu. Onların da bir oğullarıyla bir kızları vardı: Victoria ve Arthur.

Zenger, «Victoria hakkında söylenecek fazla bir şey yok,» diyerek önce yere baktı, sonra Thomas'ın yüzünü inceledi. «Victoria'nın zekâsı hiçbir zaman dokuz yaşındaki bir çocuğunkini geçmedi. Arthur ise kızkardeşinin tam tersiydi. Cin gibi kurnaz, son derece zeki bir adam. Ailenin servetini yeniden düzene sokmak istedi.»

«Yeniden düzene sokmak mı?»

Zenger, «Kimyasal maddeler işi,» dedi. «Arthur

daha küçük bir çocukken kimyaya karşı olağanüstü bir sevgisi vardı. Otuzların ortalarına doğru kendi adına bir kimya sanayisi kurmak istedi. Avrupa'yla Amerika arasında büyük bir pazar kurmuştu. Avrupa'nın hangi ülkesiyle iş yaptığını sorma.»

«Avrupa'nın hangi ülkesiyle iş yaptı?»

«Ispanya, Italya, Almanya, Portekiz... Ne demek istediğimi anladın mı?»

Thomas, «Faşist Avrupa'nın tümü,» dedi. Dışarda güneş bulutların arkasına gizlenmişti. Bir an için oda daha bir loşlaşıverdi.

«Para kırıyordu. Orası kesindi. Kazancı çok büyüktü. Zaten federal hükümet de o zaman soruşturma açtı. Sandler yabancı hükümetlerle hileli bazı para işlerine girişti. Sözümona Italyan liretini güçlendirmek için bazı girişimlerde bulunmuştu. O dönemde Italyan lireti şimdikinden daha değerliydi ama ama yine de diğer paralar kadar istikrarlı değildi.»

Thomas, «Ne oldu?» diye sordu.

«Sandler 1939 yılında döviz kaçakçılığı yapmakla suçlanıp mahkemeye verildi. Hükümet Arthur Sandler aleyhine dava açmıştı. Faşist ülkelerle işbirliği yaptığı iddia edildiği için de ailenin avukatları bu işe bulaşmak istemediler. Victoria o dönemde iyice kendi dünyasına dalmıştı, kardeşinin ne gibi işlerle uğraştığının farkında bile değildi. Artık Arthur'un tek düşüncesi cezaevinden kurtulmaktı. Ailenin işlerini bir yana bırakmıştı, hatta evin idaresiyle de ilgilenmiyordu. İşden ayrılan hizmetçilerin yerlerine yenileri alınmıyordu. Arthur onu savunup davayı kazanabilecek bir avukat peşindeydi. Ona sağlayacak bir avukat gerekliydi.»

Zenger kıkır kıkır güldü. «Eh, Arthur sonunda böyle bir avukat buldu. Tam senin yaşında biriydi.

Birkaç aylık bir gecikmeden sonra Arthur Sandler, kendine isim yapmak isteyen, zeki ve becerikli bir genç avukatla birlikte yargıcın huzuruna çıktı. Genç avukat mahkemede, 'saygıdeğer vatandaş' Sandler'i gayet acıklı bir dille savundu.»

Zenger başını Thomas Daniels'e çevirdi. «Bu genç avukatın adını açıklamama gerek olduğunu sanmıyorum.»

Thomas, «Tabii babamdı,» dedi.

Zenger evet anlamına başını salladı. «Baban davanın düşmesini sağladı. Bu da her türlü mantık kuralına ters düşüyordu. Onun bu işi nasıl başardığı ancak bir yıl sonra ortaya çıktı.»

Ertesi yıl 1940'tı. Avrupa'nın belli başlı güçlerinin hemen hepsi artık savaşa girmişlerdi. Amerika Birleşik Devletleri'nin de savaşa gireceği tahmin ediliyordu. Fakat bu arada federal hükümetin Sandler hakkında yürüttüğü soruşturma, ilginç bir gerçeği ortaya çıkardı. Arthur Sandler faşistlerden nefret ediyordu ama onlarla iş yaparak, para kazanmaktan da geri kalmıyordu. Arthur Sandler faşistlerden gizli gizli nefret ediyordu. Işte bu gerçek bazı kafaları çalıştırdı.

Arthur Sandler aleyhine döviz kaçakçılığından açılan davanın biri düşer düşmez, hükümet ikinci bir dava açmaya hazırlandı. Fakat bu kez meseleyi mahkemeye götürmeye niyetleri yoktu.

1940 yılının Kasım ayıydı. Sandler bir sabah aşağı Manhattan'daki Nassau ve Wall Street'teki bürosuna gitmek üzereydi. Karşı kaldırıma geçip taksiye adımını atarken, sivil giyinmiş dört kişi çevresini sarıverdi. Iki yanında duran adamlar onu ceketinin kollarından yakalayıvermişlerdi.

Yoldan geçenler olayı izlemek için arabanın

çevresine toplanmışlardı. FBI görevlileri Sandler'i şık takım elbisesi ve elindeki evrak çantasıyla 1939 model Buick arabaya doğru itmişti. Çantası elinden düşmüş, içindeki kâğıtlar çevreye yayılmıştı. Arthur Sandler bir an için bocalar gibi olmuş, sonra tekrar saldırganlarla mücadele etmeye başlamıştı.

Sonunda adamların başı olduğu anlaşılan biri, Sandler'i yakasından tuttuğu gibi otomobilin kapısına çarpmış, diğer iki adamın da yardımıyla onu arabaya karga tulumba sokmuşlardı. Görevlilerden ikisi Arthur Sandler'in yanına oturmuş, öbür iki kişi de ön tarafa geçmişti. Adamlardan biri çantayı ve içindekileri almıştı. Kaldırımda Arthur Sandler'den en küçük bir iz bile bırakmamışlardı.

Sandler önce bu saldırıyı pek önemsememişti. Ama Duane Caddesindeki FBI merkezi yerine, Cardinal Hayes Alanındaki adliye binasının arka kapısına götürülünce, korkmaya başlamıştı. Kapıdan içeri girer girmez, bir asansöre bindirip altıncı kata çıkardılar onu. Bu katta büyücek bir odaya girdiler. Büyük bir çelik masanın başında oturan ceketsiz, kırmızı yüzlü adam hiç durmadan sigara içiyordu. Adamın adı Archubald McFedries'di.

McFedries fazla konuşmadı. Alçak, hırıltılı bir homurdanmaydı bu. «Avukatını çağırmak zahmetinden seni kurtarmak istedim.»

Sandler'in sesi soluğu çıkmıyordu. Avukatı William Ward Daniels de bir köşeye büzülmüş oturuyordu.

Sandler sıkıntılı bir tavırla genç avukatına baktı. Besbelli Daniels böyle durumlarda susmak gerektiğini bilecek kadar tecrübeliydi. Sandler masaya bir daha göz atınca, McFedries'in önünde duran dört dosya dikkatini çekti. McFedries, başını Dainels'e

çevirerek, «Ona niçin buraya getirildiğini açıkladı,» diye emretti.

Daniels da ona durumu anlattı. Sandler, Amerika Birleşik Devletleri başsavcısının özel yardımcılarından birinin bürosuna getirilmişti. Başsavcı daha çok örgütlenmiş suçlarla uğraşıyordu. McFedries ise özellikle casuslukla ilgiliydi. New York'la Washington'da çalışan pek çok Japon ve Alman casusu vardı. FBI bu casuslardan bazılarının adlarını saptamıştı. Fakat yüksek düzeydeki casusların izlerini bulamamışlardı. Işte Sandler'in o büroya getirilmesinin de nedeni buydu.

McFedries, Sandler ailesinin Amerika'daki yerinden, kazandıkları servetten sözetti. Sonra da geçmişleri karanlık olan bazı ailelerin sınır dışı edilmelerinin ve servetlerine el konmasının kaçınılmaz olacağını anımsattı. «Amerika kendini korumak zorunda,» diyordu McFedries.

Arthur Sandler artık dehşete düşmüştü. William Ward Daniels kendisine bir soru sorulmadıkça ağzını açmamaya özen gösteriyordu.

McFedries sonunda, «Bunlar nedir biliyor musun?» diye bar bar bağırarak yumruğunu dosyaların üzerine indirdi.

Sandler susuyordu.

McFedries sevincini gizlemeden, «Senin aleyhine düzenlenmiş üç dava dosyası daha, Sandler. Bir de vatana ihanet suçundan yargılanmanı sağlayacak belgeler var.»

Sandler'in yüzü bembayaz olmuştu. Ama merakla avukatına bakarken, sesini çıkarmadı.

McFedries sıkıntı içinde kıvranan Sandler'e, «Almanya'yla ticaret yapmak, 1938 yılından beri yasalara aykırı sayılıyor,» dedi. «Senin bu işi bir Is-

viçre firmasının aracılığıyla yapman da sonucu değiştirmez.»

Sandler, «Saçma,» diye fısıldayarak kendini savurmak istedi.

«Sen öyle mi düşünüyorsun?» McFedries öfkeyle homurdanıyordu. «Biz ayrıca senin genç dostunun o ilk davayı nasıl kazandığını da biliyoruz.»

Sandler tekrar avukatına baktı.

Daniels, «Dedikleri doğru,» diye mırıldandı. «Ikimizi de jüriye rüşvet vermekle suçluyorlar.»

Sandler birdenbire saldırgan bir tavır takındı. «Hiçbir şeyi kanıtlayamazlar.»

Ama William Ward Daniels sadece sinirli sinirli omuzlarını silkti. «Bu adamlar pazarlık yapmaya hazır. Biz de onlara uymalıyız.»

McFedries alaylı bir ifadeyle güldü. «Siz bir jüriyi parayla elde ederseniz, biz de aynı şeyi yaparız. Istersek ikinizi de otuz yıl içeri tıkabiliriz. Hatta belki de kırk yıl. Senin şu becerikli avukatın da yedi sekiz yıl içerde kalır. Malını mülkünü elinden alırız, o deli kardeşin de bir akıl hastanesine kapatılır. Iyice düşün.»

Sandler, McFedries'e baktı. «Pekâlâ. Benden ne istiyorsunuz?»

«Yardım istiyoruz.»

«Benden mi? Benden yardım mı istiyorsunuz?»

McFedries ağır ağır, «Sen ve hükümetin birbirinize yardım edecek durumdasınız,» dedi. «Sen Almanya'yı oldukça iyi tanıyorsun. Dili gayet güzel konuşuyorsun. Alman sosyetesine girebiliyorsun. Alman işadamlarıyla ilişkin, hatta orduda da tanıdıkların var.»

«Eeee?»

«Eesi, senin özel bir durumun var. Amerika Birleşik Devletleri'nde çalışan Alman casuslarıyla ilişki kurabilirsin. Paralı, üstelik de güçlü bir işadamısın, onlara yardım teklifinde bulunabilirsin. Zamanla, ilerde, Amerika Birleşik Devletleri Avrupa'nın işlerine karışırsa, kaçmayı yeğleyeceksin. Almanya'ya döneceksin tabii. Ve orada da bu hükümet hesabına çalışmayı sürdüreceksin.»

Sandler oturduğu yerde düş görmediğine inanmaya çalışıyordu. Daha sonra dört FBI görevlisine, avukatına, McFredries'e ve de kilitli kapıya baktı.

Alçak bir sesle, «Sizi gidi düzenbazlar sizi» diye mırıldandı.

McFredries, ayaklarını masanın kenarına dayadı. «Bizimle aynı görüşü paylaşmana sevindim. Zaten ya bizi tercih edeceksin ya da cezaevini boylayacaksın. Başka seçeneğin yok. Bu işler sona erince, Sam Amca da yaptıklarının altında kalmayacaktır... Sana bir iki iyiliği dokunacaktır.»

Kıpırdamadan oturup anlatılanları dinlemekten Thomas Daniels'in bacakları uyuşmuştu. Dışarda güneş ikindi vakti gökyüzünü kaplayan bulutların arkasına gizlenmişti. Nantucket semaları maviden kurşuniye dönüşmüştü.

Thomas, «Demek Arthur Sandler otuz beş yıl önce bir Amerikan casusu olarak göreve başladı, öyle mi?» dedi. «Babam da jüri üyelerine rüşvet vermek suçundan sanık olarak cezaevine kapatılma tehlikesiyle karşı karşıya kalmıştı. Bundan ne çıkar?»

Zenger gülümsedi. «Daha işin başındayız. Sand-

ler çok başarılı bir casus olmuştu. Hiç kimse onun bu derece iyi iş çıkaracağını tahmin edemezdi. Topluma karışan suçluların bu derece vatansever olabilmelerine de şaşmamak elde değil. Her neyse, Sandler'in kaybedecek fazla bir şeyi yoktu, tersine o bu işten çok büyük kazanç sağlayacaktı.»

«Yani?»

«Yani Sandler'in on parmağında on marifet vardı... Her badireyi kolayca atlatır, her sıkıntıyı savuştururken daha da güçlenirdi. Örneğin, casusluğa atandıktan bir yıl kadar sonra...»

«1941'in sonunda mı?»

«Evet, o tarihte Sandler, New York'taki iki numaralı Alman ajanıydı. Kendine çok da iyi bir kılıf uydurmuştu. Amerika'da dededen kalma işleri yürüten başarılı bir işadamıydı. Ama Sandler böyle ikinci planda kalmayı bir türlü hazmedemiyordu. Bir numaralı ajan Karl Hunsicker'in başına bir felaket gelirse, birinci sırayı kendisinin alacağından emindi. Işte bu nedenle de Hunsicker'i incelemeye koyuldu.. Adamın alışkanlıklarını öğrendi. Ve ona kusursuz bir kaza düzenledi.»

Zenger öksürüp genzini temizledi. Konuşmasını sürdürürken yüzünde de hafif bir gülümseme belirmişti. «Hunsicker hastalık derecesinde temizliğe düşkün bir adamdı. Her akşam, gece yarısından önce banyo yapardı. Seksen Dördüncü Sokaktaki, eski bir apartmanda bir dupleks dairede oturuyordu. Banyoda büyük bir elektrikli ısıtıcı vardı. Sandler bir gece geç vakit Hunsicker'i ziyaret etti.»

Zenger anlattıklarını pek eğlenceli bulmuştu, elini bastonunun sapı üzerinde gezdirdi. Gözlerini kırpıştırdı. «Hunsicker o gece sıcak suyla banyo yapmasına yaptı. Onu iki gün sonra banyoda buldu-

lar. Aman canım... O herifte de iş yoktu, iğrenç Nazinin biriydi. Sosyal gelişme...»

Thomas Daniels, «Sandler'e ne oldu?» diye sordu.

«New York'ta bir numaralı casus oldu. Iki ay sonra da kuzeydoğudaki Mihver Ajanlarının başları derde girdi. Birçoğu Almanya'ya geri çağrıldılar. Sandler de onlarla birlikte 'yuva'ya döndü. Önce Meksika'ya gitti, oradan kendisini bekleyen bir denizaltıya bindi. Bu denizaltılar gerçekten çok ilginç... Sandler'in Alman gizli haberalma örgütüne kaydığı belliydi. Orada ne yapıyordu bilemem. Kimyagerdi, oymacılıktan anlardı, maliyeciydi ve oldukça başarılı bir katildi. Böyle bir adam çok işe yarayabilir.»

Zenger kısa bir bocalama geçirdikten sonra birden susuverdi. Bakışları pencereye yönelmiş, okyanusu seyre dalmıştı.

Biraz sonra, «Bu denizaltılar çok ilginç gemilerdi...» diye sözlerini sürdürdü. «Savaş sırasında bu adanın kuşatıldığını biliyor muydun? Denize girenler bazen ufukta bir duman yığını görürlerdi. Hitler'in denizaltıları tarafından torpillenen Amerikan şileplerinin dumanlarıydı bunlar.»

Ihtiyar adamın gözlerinde kederli ve dalgın bir ifade vardı. «Tanrının belâsı yabancılar,» diye homurdandı. «Şimdi bu pencerelerden bakınca, ne göreceğini biliyor musun? Balıkçı tekneleri... Yabancılara ait balıkçı filoları, özellikle de komünistler, yüzen her şeyi toplayıp götürüyorlar. Düşünsene... Buraya gelip Amerikan balıklarını yakalıyorlar ve biz de bunlara hiçbir şey yapamıyoruz.» Zenger biraz düşündükten sonra, «Bu balıkçı teknelerini havaya uçurmalı,» dedi. «Bizim kıyı korumanın gemilerini göndermeli.»

Thomas, «Victoria ne oldu?» diye sordu.

Zenger düşünceli bir tavırla yanaklarını şişirdi. «Zenger ve Daniels'in sayesinde malikânenin işleri tıkır tıkır yürüyordu. Victoria da hiç sıkıntı çekmedi.»

«Tabii para nasıl olsa yerli yerinde duruyordu...»

Zenger hemen atıldı. «Işte ilginç bir nokta bu. Para yerinde durmuyordu. Gerçi tersini düşünmek, kuşkulanmak, kimsenin aklına gelmemişti ama Sandler ailesi o dönemde hemen hemen sıfırı tüketmişti.»

Thomas kaşlarını çattı. «Nasıl oldu bu?»

«Vergiler. Emlak alım satım vergileri, Sandler'in kazandığı paraları bir canavar gibi yutuyordu. Savaş sonrası da ayrı bir hikâye... Milyonları vardı. Bu parayı şirketlerinden sağlaması olanaksızdı. Hepsi de iflasın eşiğine gelmişti çünkü...»

Thomas, «Acaba hükümet mi ona yardım etti?» diye sordu.

«Belki. Ama daha da kötü bir olasılık akla geliyor. Sandler nasılsa savaş sırasında büyük bir servet yapmıştı. Savaştan sonra da işleri tıkırında gitmiş olabilir.» Zenger konuşmasına ara verdi. Bakışlarında o az önceki heyecandan eser kalmamıştı. «Sandler'in bu serveti nasıl yaptığını bilmiyordum, şimdi de öğrenmek istemiyorum.» Dikkatli dikkatli Thomas'a baktı, sonra ekledi. «Baban bunu biliyordu ama hiçbir zaman açıklamadı.»

Thomas düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. Ayağa kalkıp hafifçe gerindikten sonra pencerenin önüne gitti. Uzaklara, denize baktı, zihnine takılan soruyu nasıl soracağını tasarlamaya çalışıyor gibiydi.

Thomas sonunda, «1954'te öldürülen adam kimdi?» dedi. «Herhalde Arthur Sandler değildi..»

Zenger, üzgün üzgün başını iki yana salladı. «Elbette Sandler değildi o adam. Savaştan sonra, ellilerin başlarında, Mihver devletlerine bağlı eski haberalma örgütü mensuplarından bazıları, Sandler'in Avusturya'daki önemli bir harekâtı sabote ettiğini öğrenmişlerdi. Kuzey Amerika yöresinde yaşayan Naziler vardı, bunlar bir misilleme yapmaya kalkıştılar. Tam iki kez Sandler'i öldürmek istediler. İki kez de başarısızlığa uğradılar. Sandler zaman kazanmak için hükümette ilişki kurduğu kişilerden yararlandı. Onun yerini alacak birinin bulunmasını istedi. Ve böyle biri sağlandı. Kendine Sandler süsü veren kişi New York'ta kaldı. Sandler ise Oslo'ya gidip kimliğini değiştirmek istedi. Artık yeni bir isme ve yeni bir yaşama kavuşmuştu. Bu arada şans da ona yardım etti. Onun yerini alan adam bir gün sokak ortasında öldürüldü. Bu da Sandler'in eski tanıdıklarını tatmin etmişti. Ama işin garibi, Sandler'in İngiliz ajanları tarafından ortadan kaldırıldığına dair söylentiler kulaktan kulağa fısıldanmaya başlamıştı. Mihver devletleri bir girişimde bulunamadan, İngilizlerin Sandler'i ortadan kaldırdıkları söyleniyordu.»

Thomas, «Bunun ne anlamı var?» diye sordu.

«Tabii hiçbir anlamı yok. Ama Sandler yeni bir kişiliğe kavuşmuş, ortadan kaybolmayı da başarmıştı. Estetik ameliyatla yüzünü değiştirmişti.»

Thomas yeni bir soru sormadan önce birkaç saniye düşündü. «Arthur Sandler hâlâ yaşıyor mu?»

Zenger soğuk bakışlarla Thomas'ı süzdü. «Bürondaki yangının kendiliğinden çıktığını mı sanıyorsun?»

Thomas meraklanmıştı. «Yaşı yetmişi geçmiş, ihtiyar bir adam nasıl bu derece tehlikeli olabilir?»

«Bilmiyorum. Bunu öğrenmeni de salık vermem.»

Thomas bürodaki yangını düşündü, sonra Leslie McAdam gözlerinin önünde canlandı. Öz babasının tuttuğu kiralık katille nasıl boğuştuğunu anımsadı. «Bir müşterim olduğunu söylemiştim.»

Zenger bir anda öfkeden mosmor kesildi. «Eğer bu kadını ciddiye alırsan, budalalık etmiş olursun. Bir kez bu kadın sahtekârın teki. Öyle olmasa bile, Sandler sırtına babalık davası yüklenecek adamlardan değildir. Ayrıca bir kuruş bile miras alamazsın. Bu kız Arthur Sandler'in gerçekten kızı olduğunu asla kanıtlayamaz. Sen de yirmi yıl önce yasalara göre öldüğü bilenen bir adamın bugün yaşadığını kanıtlayamazsın. Aşağı yukarı yirmi beş yıl önce kayıplara karışmış bir adamın izini bulman gerekecek.»

«Bu yapılmayacak iş değil ki.»

«Thomas, aklını başına topla. Kızın biri çıkıp da seninle birlikte servetine ve şirketlerine gözdikmenize izin verir mi sanıyorsun? Yeni kimliğinin açıklanmasına göz yumar mı hiç?»

«Peki bana nasıl engel olacak?»

Zenger sıkıntılı sıkıntılı başını sallayarak, «Dinle, oğlum,» dedi. «Sen benim kadar uzun ömürlü olmak istemiyorsun değil mi? Bu adamın sana nasıl engel olacağını anlatayım.» Soluk almak için konuşmasına ara verdi. Bitkin bir haldeydi ama öfkesi ya da korkusu onu güçlendiriyordu.

«Benim bildiklerim, senin babandan öğrendiklerimden ibaret. Savaştan sonraki yıllarda bana aramızda sır kalmak şartıyla anlatmıştı bunları. Sandler

yeni bir yüze kavuştuktan sonra hükümette de bir göreve atandı. Yüksek düzeyde bir görevdi bu. Çok yüksek. Öyle yüksek ki, onun kim olduğunu sadece iki kişi biliyordu. Bu iki kişi bir hafta içinde evlerinde ölü bulundular. İkisi de aynı gece öldürüldü. Telle boğulmuşlardı.»

Thomas birden elektriklenmiş gibi yerinden fırladı. «Telle mi boğulmuşlardı?»

Zenger, Thomas'ı korkutup bu işten vazgeçirme umuduyla, «Bir tel parçasıyla,» dedi. «Sandler'in savaşta öğrendiği bir oyundu bu. Pabucunun topuğunda bir çift piyano teli saklardı. Yanından hiç ayırmazdı bunları.»

Thomas hafifçe gülümsedi. Zenger genç adama bakarak başını salladı. «Ne dedim ben?»

«Az önce müşterimin yalan söylemediğini kanıtladınız. Üzgünüm. Ama ben bu davayı alacağım.»

SEKİZ

Thomas aynı akşam New York'a döndü. Oturduğu dairenin kapısını açıp içeri girdiği zaman beyaz zarf hemen dikkatini çekti.

Thomas elektriği yaktı, kapıyı kapadı ve çantasını masanın üzerine bıraktı. Zarfı alıp açtı.

Zarfın içinden sarı bir bilet çıkmıştı. Sekiz Şubat pazar gecesi Madison Sguare Garden'da düzenlenen buz hokey maçına biletti bu.

Önce bu biletin gönderilmesine bir anlam veremedi. Sonra biletin yanındaki ikiye katlı küçük beyaz kâğıt dikkatini çekti. Kâğıdın üzerinde şunlar yazılıydı:

Bay Daniels,

Lütfen oraya gelin. Ve kimseye bundan söz etmeyin.

Leslie McAdam

Thomas zarfta bu davete ilişkin tamamlayıcı bir bilgi aradı ama bulamadı. Kâğıdı buruşturup çöp sepetine attı. Kitaplığın önüne gitti. Orta gözde, soldan üçüncü sırada duran kalın bir kitabı çekti, bileti kitabın arasına gizledi, sonra kitabı tekrar yerine koydu.

Birkaç dakika sonraysa mutfaktaki masaya oturmuş, sıcak kahvesini yudumluyordu. Adolf Zenger'in hayali de gözlerinin önünde dans ediyordu... Zenger sinsinin biriydi. Acaba emekli avukat ortağının tek oğluna dürüst davranmış mıydı?

Thomas bunu merak ediyordu.

Telefon çaldı.

Thomas kahve fincanını eline alıp oturma odasındaki koltuğa yerleşti. Telefonu da ancak dördüncü çalışında açtı.

Bir kadın sesi. «Bir şeyler bulabildin mi?» diye sordu.

Thomas bir an için gözlerinin önünde Leslie'yi canlandırdı. Fakat tanıdık bir sesdi bu. Arayanın kimliğini keşfedince, enikonu canı sıkıldı, düş kırıklığına uğradı. Telefon eden Andrea Parker'dı.

«Diyelim ki, iz üzerindeyim. Bu Sandler işi neresinden baksan, bombok bir şey...»

«Yani başka bir deyişle iyi bir iş yakalamış sayılırım, değil mi?»

«Tabii. Zaten öyle olmasa beni bu kadar sık aramazdın.»

«Haksızlık etme, Tom. Ben senin işini kolaylaş-

tırmak için elimden geleni yaptım. Zenger'i görebildin mi?»

«Evet, gördüm.»

«Bir yardımı oldu mu?»

«Eh, oldu sayılır. Sorularımın bazılarını yanıtladı ama hepsini değil.» Thomas kahvesinden bir yudum aldı, hattın öbür ucundaki sessizliği dinledi. «Bu iş bana hukuk fakültesinde bir uzlaşma davası üzerinde çalıştığım günlerde aldığım bir dersi anımsattı.»

«Ne dedin?»

«Bir kadın geldi, arabasında otururken, bir kamyonun arkadan çarptığını söyledi. Kamyon şoförü aleyhine zarar ziyan davası açmak istediğini belirtti. Daha sonra kamyonun şoförüyle görüştüm. Adam da bana kamyonu park etmiş olduğunu, kadının arabayı arka arka hareket ettirip kamyona çarptığını anlattı. Daha sonra iki görgü tanığı buldum. Bir dükkân sahibiyle, yoldan geçen yayalardan biriydi tanıklar. Onlar da değişik ayrıntılarla değişik öyküler anlattılar. Tam dört öykü çıktı ortaya, dördünün de birbirleriyle ilgisi yoktu. Gerçeği nasıl öğrendim biliyor musun?»

«Nasıl öğrendin?»

«Dördünü de yanyana oturttum. Olay hakkında bildiklerimi sıralamaya başladım. Hiçbirinin itiraz etmediği noktaları saptadım. Sonra tanıkları sorguya çektim. Öyle böyle derken, gerçeği öğrendim ve ondan sonra yargıç huzuruna çıktım.» Thomas kahvesinden bir yudum daha aldı. «Sandler davası da öyle... Tabii daha geniş çapta. Kulağına bazı haberler geliyor, şundan bundan bazı öyküler dinliyorsun, ama bu öyküler birbirleriyle çelişiyor. Anlatılanları inceliyor, doğruluk derecesini araştırıyorsun ve eldeki verilerden esinlenip ortaya bir gerçek çıkarıyorsun...

İşte çalışmalarının temelini de bu gerçekler oluşturur.»

Andrea, «Zenger ne dedi?» diye sordu. «Özellikle önem taşıyan bir açıklamada bulundu mu?»

«Müşterimin sahtekâr olduğunu söyledi.»

«Sen de mi öyle düşünüyorsun?»

«Gerçekçi olmaya çalıştığım kadar, anlayışlı davranmaya da çalışıyorum.»

«Doğrusu pek dolambaçlı bir yanıt bu...»

«Şimdilik bu kadına inanmıyorum.» Thomas bir saniye kadar düşündükten sonra, «Elinde o belgeler var,» dedi. «Bana hepsi de sağlam gibi görünüyor. İngiltere'ye gidip de bilgi ve kanıt toplamaya çalışırsam... Şey, o zaman kadının durumu daha da sağlamlaşır.»

«Yola çıkmadan önce biraz daha bilgi toplamalısın.»

«Anlat bakalım, seni dinliyorum.»

«Gazeteye piyasa ve iş dünyasıyla ilgilenen muhabirlerden yardım istedim ve ünlü aile hakkında epey bilgi edindim. Birbirine bağlı şirketler. Hayali patronlar. Senetler... Holdingler.»

«Kimyasal maddelerle mi ilgili şirketler?»

«Kimyasal maddeler ve emlak işleri. Ama önemli olan bu değil. Büyük şirketlerin sahip oldukları bazı küçük şirketler var... Bunların hepsi birbirlerine bağlı, hiç kimse bu işleri kimin nasıl başlattığını bilmiyor.»

«Yani ana sermayenin nereden ya da kimden geldiği bilinmiyor... Bu iş bana hiç de yabancı gelmedi.»

«Haklısın. Şirketler de durmadan artan serveti tutmaktan başka bir iş yapmıyorlar.»

Andrea Parker bir iki saniye sustu. Thomas da

bu arada, Arthur Sandler'in durumunu tahmin etmeye çalıştı. Adamın serveti de kendisi gibiydi. Ortada görünmüyordu ama vardı.

«Servetin tümü ne kadardır acaba? Hiç fikrin var mı?»

«Zenger on iki milyon dolar tahmin ediyor.»

«Biraz daha çık bakalım.»

«Daha mı fazla?»

«Biz kendi aramızda şöyle üstünkörü bir hesap yaptık. Elli milyon bulduk. Bu işi kurcaladıkça da miktar yükseliyor. Bunun sonu yok.»

«Aman Tanrım...» Thomas birden içine garip bir korkunun düştüğünü hissetti. «Böyle bir parayla insan küçük bir ülkeyi yönetir.»

«Bunu söyleyen sensin, ben bir şey demedim.» Telefonda kısa bir sessizlik oldu. Andrea Parker tekrar konuşmaya başladığı zaman, sesinde korku dolu bir ifade vardı. «Tom?»

«Efendim?»

«Şey, bu işden vazgeçmeyi de pekala düşünebilirsin. Bana kalırsa bu iş tahmin edilemeyecek derecede karışık ve sevimsiz olmaya başladı.»

«Demek hiçbir gerekçe göstermeden işi bırakmamı öneriyorsun, öyle mi?»

«Belki konuyu daha değişik yaklaşımla değerlendirmekte yarar var. Örneğin, bir gazete olayları gözler önüne seren bir yazı yayınlayıp savcılığın ilgilenmesini sağlayabilir. Sadece bir öneri bu.»

Thomas başının ağrıyacağını hissediyordu. «Biri gelip büronu cayır cayır yaktıktan sonra, kenara çekilip olaylara seyirci kalmak pek de kolay değil.»

Thomas düşünceye dalmıştı. Andrea Parker'ın da telefon başında düşündüğü belliydi. Sonunda, «Nelerle uğraşmak zorunda olduğunu bilmiyorsun. Kimle-

ri karşına aldığından da haberim yok. Eğer biraz tedbirli davranabilseydin...»

«Senin gazetede polisle ilişkisi olan tanıdıkların var mı?»

«Ne tür bir ilişki?»

«Ne bileyim... Parmak izlerini kontrol etmeyi sağlayacak biri. Yani gizli olarak.»

«Öyle birini tanımıyorum. Dur bakayım... Tamam, dediğin gibi biri var.»

«Kim bu adam?»

Andrea Parker gazetede muhabirlik yapan Augie Reid adında birinden sözetti. Eski ve deneyimli bir muhabirdi bu adam. Gazetenin Albany muhabirliğini yapıyordu ama New York eyalet polis örgütünde dostları vardı. Onu bir yoklamak yararlı olabilirdi.

Thomas, «Kız bana babasının bir fotoğrafını verdi,» dedi. «Eğer yarın sabah sana bu fotoğrafı iletirsem, hemen Reid ile temasa geçebilir misin?»

«Reid benim her istediğimi yapar. Çünkü bana âşık...»

Thomas hemen konuyu değiştirdi. «Evimin önünde işlenen o cinayetten bir haber var mı?»

«Soygun için işlenen cinayetlerden sonuç alındığı hiç görüldü mü? Hiçbir haber yok... Neden sordun?»

«Bugün bir detektiften bir not aldım. Binada yaşayan herkesle görüşüyorlarmış. Beni de görmek istiyorlar. Ama o adam bu binada oturmuyordu ki...»

Thomas telefondan trafiğin gürültüsünü ve üst katta Bayan Ryan'ın akordu bozuk piyanosundan çıkan sesleri duyuyordu. Andrea sözlerini sürdürdü. «Sen bana ilk öykünün sonunu anlatmadın.»

«Hangi öykünün?»

«Otomobil kamyon çarpışması davası. Sonunda

ne oldu?»

«Davayı kaybettim. Bana başvuran kadın başından beri yalan söylemişti.»

***

Thomas ertesi gün ikindi vakti. Üçüncü Caddeden, 19. Şubeye gitti. Aram Shassad adındaki detektifi görmek istediğini söyledi. Ona masalar, sandalyeler ve üniformalı devriye polisleriyle dolu bir odayı gösterdiler. Daha sonra da, üst katta başka bir odaya girmesini söylediler. Shassad, Hearn ile paylaştığı küçücük odada tek başına oturuyordu.

Thomas elini detektife uzatarak, «Ben Thomas Daniels,» dedi. «Beni görmek istediğinizi belirten notu aldım.»

Shassad, «Yetmiş Üçüncü Caddede mi oturuyorsunuz?» diye sordu.

«Evet.»

«Tabii. Buyrun, oturun.»

«Size ne dereceye kadar yardımcı olabileceğimi kestiremiyorum... Öldürülen kişiyi tanımıyorum.»

«Herkesle bir görüşme yapıyoruz. Aslında bir formalite gereği.»

«Anlıyorum. Ben de avukatım.»

«Yaa. Bekâr mısınız? Karınız yok mu?»

Thomas hayır anlamında başını salladı.

O sırada Patrick Hearn de odaya girmiş, bir sandalye çekip masasının başına oturmuştu. Shassad oda arkadaşını üstünkörü bir iki sözcükle Thomas'a tanıştırdı. Ayrıca avukatlara duyduğu kişisel nefret ve güvensizliği de gizlemeye çalıştı. Shassad'a göre, avukatlar ve yargıçlar suçluları sokaklarda tutan kişilerdi.

Shassad polis örgütünün karşı karşıya olduğu sorunu üç beş kelimeyle özetlemeye çalıştı. Daniels' in oturduğu binanın önünde bir cinayet işletmişti. Thomas o gece cinayetin işlendiği saatte evde miydi, bunu sordular. Ayrıca dikkatini çekecek anormal bir gürültü duyup duymadığını da öğrenmek istediler. Ölen adamla bir kadın arasında bağlantı kurduklarını ve adamın Daniels'in oturduğu binadan çıkar çıkmaz öldürüldüğünü açıklamadılar.

Thomas, «Doğrusu,» dedi. «Ben gece yarısı evden ayrılmıştım.»

Hearn, «Evden niçin ayrıldınız?» diye kibarca sordu.

Thomas detektife bürosundaki yangından sözetti.

«Saatin kaç olduğunu anımsıyor musunuz?»

«Evet, evden ne zaman çıktığımı dakikası dakikasını anımsamam gerekir. Bir saniye izin verin de hatırlamaya çalışayım.» Thomas birkaç saniye düşündükten sonra, «Tam üç kırk beşte evden ayrıldım,» dedi.

Hearn ile Shassad cinayetin de tam o dakikada işlendiğini biliyordu, fakat hiç renk vermediler, hatta birbirlerine bakmadılar bile.

«Emin misiniz?»

Thomas, «Kesinlikle eminim,» dedi. «Tam o dakikada evden çıktığımı biliyorum.»

«Neden?»

«Büromdaki gece bekçisinin gayretkeşliği yüzünden. Bizim ihtiyar kapıdan ne zaman çıkacağımı ve kaçta büroya gelebileceğimi öğrenmek istedi. İtfaiye ekiplerini çağırmıştı. Sanırım, benim de ne zaman olay yerine varabileceğimi bilmek istiyordu.»

Hearn sakin bir tavırla, «Demek saat tam üç kırk beşte evden ayrıldığınızı sanıyorsunuz?» dedi. Shas-

sad da not alıyordu.

«O saatte çıktığımı biliyorum.»

«Ama binanın önünde hiçbir şey görmediniz mi?» Bu soruyu soran Shassad'dı. Minnie Yankovich'in ifadesine göre, iki adam aşağı yukarı yarım saat kadar orada gezinmişti.

«Hayır bir şey görmedim,» dedi Thomas. «Zaten göremezdim. Ben arka kapıdan çıktım. Arka kapı bulvara açılır.»

«Neden arka kapıdan çıktınız?»

«Arabam Yetmiş Dördüncü Caddede duruyordu. Arka kapıdan çıkınca oraya kestirmeden gidilir.»

«Bu arada hiç gürültü falan da duymadınız değil mi?»

Thomas gürültü duymadığını söylemeye koyulmuşken, konuşmasını yarıda kesti. «Şey, salim kafayla düşününce...»

«Evet, salim kafayla düşününce ne oldu?»

«Aşağı kattan birinin apartmandan çıktığını anımsadım.»

«Dışarı çıkan kadın mıydı, erkek miydi?»

«Onu bilemiyorum. Hem kadın sesi, hem de erkek sesi duydum. Ama açıkçası, kafam başka şeylerle meşguldü... Bürom...»

«Konuşanlardan biri mi aşağıya indi?»

Thomas düşündü «Evet. Ayak sesleri oldu. Onlar gidinceye kadar bekledim.» Thomas gözlerini polislere dikti. «Böyle şeyleri bilirsiniz. Gece yarısı... İnsan merdivenlerde başkalarıyla karşılaşmak istemez.»

Hearn anlayışla başını salladı «Tabii.»

Shassad ısrarla sordu. «Adamı ya da kadını görmediniz mi?»

Thomas Daniels, «Hayır, görmedim,» dedi.

«Gecenin o saatinde, apartmandan birinin çıkmasını garipsemediniz mi?»

Thomas omuzlarını silkti. «Hayır. Böyle durumların kibarca bir açıklama şekli olmalı... O kadına pek çok erkek konuk gelir...»

Hearn, «Haa, anlıyorum,» dedi. «Yani bu kadının çevrede beğenildiğini ve tanındığını söylemek istiyorsunuz.»

«Öyle de denilebilir.»

Shassad, «Peki siz bu kadını çok iyi tanıdığınızı söyleyebilir misiniz?»

Thomas sert bir sesle, «Hayır,» dedi. «Onu tanımak da istemem.»

Görüşme birkaç dakika sonra, sakin bir hava içinde sona erdi. Hearn, Thomas'ı aşağı kata dek götürüp uğurladı. Sonra yukarıya, arkadaşının yanına döndü.

Hearn, «Eee, ne diyorsun?» diye sordu.

Shassad, «Doğrusu ilginç bir tip,» dedi. «Ya yalan söylüyor ya da adamın öldürülmeden birkaç dakika merdivenlerden indiğini gerçekten duymuş.»

Hearn, «İş bu kadarla da bitmiyor,» dedi. Adamın bıçaklandığı dakika evden çıktığını söyleyerek kendini güç duruma düşürdü. Acaba söyledikleri doğru muydu?»

Shassad, «Gerçeğin bir bölümünü açıkladı,» dedi. «Binanın diğer sakinlerinden bu adam hakkında epey bilgi topladım. Babası kimmiş biliyor musun? William Ward Daniels.»

«Şu çene tüccarı mı?» Hearn de arkadaşı gibi, suçluları sokaklara geri gönderenlerden pek hoşlanmıyordu.

«Ta kendisi... Yani adamın ailesi de pek sağlam ayakkabı sayılmaz. Dahası da var...»

Hearn meraklanmıştı.

«Dostumuz Thomas Daniels'in geceleri evinde bir kadını ağırladığı biliniyor. Bir gazetede ya da ajansta mı ne çalışıyormuş. Gerçi pek zayıf bir olasılık ama bu kadın o gece Thomas'ın eve gelmeyeceğini sandığı için Ryder'le buluşmayı göze almış olabilir. Thomas beklenmedik bir anda çıkagelir, Ryder'i evden kovar ve dışarda onu bekleyen iki katilin ağına düşmesini sağlamış olabilir.»

«Yani Ryder'in öldürülmesini Thomas Daniels planladı demek istiyorsun. Ryder'in seviştiği kızın da Thomas'ın sevgilisi olduğunu varsayıyorsun.»

Shassad omuzlarını silkti. «Belki pek uzak bir olasılık ama yine de üzerinde durmaya değer. William Ward Daniels'in oğlu kentte yaşayan serserilerin hepsini mutlaka tanıyordur.»

Hearn, «Ee?» dedi Thomas Daniels'i göz hapsinde tutacağız?» Bu soruya bir yanıt beklemiyordu. Düşünceli düşünceli başını salladı.

«Şimdilik göz hapsinde tutulması gereken herhangi bir kimse yok. Belki Thomas Daniels seviştiği kızı bulmamıza yardım eder. Sonra da bu kızdan bir şeyler öğreniriz.» Shassad bu sözleri söyledikten sonra hafifçe gülümsedi.

DOKUZ

Thomas, Madison Square Garden'a, tam saat yediyi çeyrek geçe, yani maç başlamadan on beş dakika önce varmıştı. Yedinci Bulvarı dolduran coşkun kalabalığın arasından kendine güçlükle yol bularak tıklım tıklım dolu olan tribündeki yerine de saat yedi-

yi yirmi geçe oturabilmişti.

Genç kadın gelmemişti henüz. Thomas'ın yanındaki koltuk hâlâ boştu. Buz üzerinde de oyuncu falan yoktu. Saha maça hazırlanıyordu. Thomas sahanın iki yanındaki elektronik saatlere bakıp dakikaları saydı. Yedi yirmi sekiz. Yedi otuz... Acaba genç kadın maça gelecek miydi?

Takımlar buz üzerinde kaymaya başlamışlardı. Kalabalık tezahürat yapıyordu.

Thomas hâlâ çevresine bakınıyordu ama şimdi biraz daha tedirgindi.

Hakem hokey oyunlarında kullanılan lastik diski atarken, tüm gözler buz üzerine yöneldi. Thomas da oyuna bir göz attı. Sonra aynı sırada oturanlardan birinin ayağa kalktığını farketti. Sıraya girmek isteyen birine yol veriyordu besbelli. Thomas hemen başını o yana çevirdi. Leslie'ydi bu gelen.

Genç kadın Thomas'ın önünden geçip yerine oturdu.

«Hoşgeldin,» dedi Thomas.

«Sağol.» Leslie soluk soluğaydı. Sırtında yine o kalın paltosu vardı. Leslie hemen paltosunun düğmelerini çözdü. Thomas'da genç kadının paltosunu çıkarmasına yardım etmek için elini uzattı. Ama Leslie hemen genç adamın elini itti.

«Bir şey kaybetmiş sayılmazsın.»

Leslie sahadaki oyunculara işaret ederek Ranger takımına doğru uzattı işaret parmağını. «Ratelle ile Park'ı satmakla çok büyük hata yaptılar.»

«Senin hokeyden hoşlandığını bilmiyordum.»

«Hoşlanmam.»

«Öyleyse...»

«Beni izlemeleri güç olur diye buraya geldik. Biletleri bir hafta önce almıştım. Beni izlemek isteyen

biri ya da birileri olursa, bilet bulmakta güçlük çekerler, diye düşündüm.»

«Akıllılık etmişsin.»

Ranger takımı bir gol atmaya çalışırken, izleyiciler büyük bir heyecanla bağırışıyorlardı. Thomas da başını çevirip oyunu izlemeye koyuldu.

Leslie sözlerini duyurabilmek için yüksek sesle, «Buraya yetişkin adamların çocuk oyunu oynamalarını izlemek için gelmedim,» dedi. «Vasiyetnameden ne haber?»

Plastik disk saha dışına uçtu. Oyun durdu ve kalabalık sakinleşti. Thomas genç kadının gözlerinin içine bakarak, «Vasiyetname bende değil,» dedi. «Henüz yani...»

Leslie soğuk bakışlarla genç adamı süzdü. «Neden?»

Thomas hemen bir bahane uydurdu. «Bu iş zaman alıyor... Babam önemli belgeleri büyük bir titizlikle saklamış. Dosyalarda bazı notlar var, bunların anlamını çözmek kolay değil. Vasiyetnameyi bulabilmek için dosyaların hepsini didik didik aramam gerekiyor.»

Leslie bu açıklamaya hiç de sevinmiş görünmüyordu. Sabırsızlanarak, «Öyleyse, olduğumuz yerde sayıyoruz demektir,» dedi.

«Hayır.» Oyun buz sahanın ortasında devam ediyordu. «Senin adına bir dava dosyası hazırlıyorum. Tanık aramaya başladım.»

«Sen neden söz ediyorsun?»

«Adolph Zenger ile görüştüm... Babamın eski...»

«Onun kim olduğunu biliyorum. Zenger ne dedi?»

«Bana babanın geçmişini anlattı. Aileden söz etti. Savaş yıllarında olup bitenleri, daha doğrusu sa-

vaş öncesinin olaylarını anlattı.» Thomas duraladı. Leslie sıkıntılı sıkıntılı çevresini kolaçan ediyordu. Thomas, sözlerini sürdürdü. «Zenger dolaylı olarak pek çok varsayımı doğruladı. Her şeye rağmen bir gelişme var sayılır.»

Leslie genç adama baktı. Koyu renk gözleri şimdi daha bir irileşmiş, öfkeyle parıldıyordu. «Ona güveniyor musunuz?» diye sert bir sesle sordu.

«Kime?»

«Zenger'e tabii. Şimdi başkasından söz etmiyoruz ki.»

«Sanırım.»

«Bu adam kiminle konuşmuş olabilir? Yani benim hakkımda?»

«Zenger artık kimseyle konuşmuyor. Aramızda geçen konuşmalarda sır kalacak.»

Leslie öfke içinde hecelerin üzerine basa basa konuştu. «Ama birinin çenesi düşük işte. Bizi izliyorlar.»

Genç kadın aşağıdaki geçidi işaret etti. Orada hokey maçını izlemeyen iki erkek vardı. Adamlar arkalarını sahaya dönmüşler, seyircileri gözden geçiriyorlardı. Leslie ile Thomas'ın bulundukları yere bakıyorlardı.

Leslie sanki adamları görmemiş gibi, «Soldakinin elinde bir de kamera var,» dedi.

Thomas adamı gözünün ucuyla inceledi. Adamın avucunun içinde minicik bir kamera gizliydi. Kamera onlara yöneltilmişti.

Leslie acı bir sesle, «Böyle bir şey nasıl olabilir?» diye sordu.

Thomas'ın ağzını bıçak açmıyordu. «Burada hiçbir şey yapamazlar,» diye zayıf bir sesle mırıldandı. «Çok kalabalık.»

«Bay Daniels, siz insanları küçümsüyorsunuz.»

Thomas tekrar çevresine bakınarak o iki adamla birlikte üçüncü birinin olup olmadığını araştırdı. Ama doğrusu bir sonuca varamamıştı.

Ranger takımı hücuma geçince, seyircilerde heyecan içinde bağrışmaya başladılar.

Leslie, «Sizinle bir başka zaman, başka bir yerde buluşmamız gerekecek anlaşılan,» dedi. «Daha tenha bir yerde. Örneğin sizin büroda.»

Kalabalıktan bir bağırış daha yükseldi. Işıklı sayı levhalarında kırmızı ışık yanmış, Ranger takımı bir gol daha atmıştı. Thomas birkaç saniye sahadaki oyunu seyrettikten sonra, yüksek sesle konuşmaya başlarken sustu kaldı.

Yanındaki koltuk boştu. Leslie gitmişti.

Thomas genç kadını sıranın öbür ucunda aradı. Leslie onun önünden geçmediğine göre, sıranın öbür ucundan ara boşluğa çıkmış olmalıydı. Birkaç dakika sonra, genç kadının merdivenleri çıktığını farketti. «Leslie,» diye bağırdı, ama Ranger takımı yeni bir hücuma geçmek için orta sahaya gelirken, seyircilerin heyecanı da son haddini bulmuştu. Thomas'ın çevresindekiler, onun telaşını alaya aldılar. Genç adamın sevgilisi onu terkedip gitmişti demek.

Thomas tekrar kızın arkasından seslendi, sonra kalabalığa karışıp Leslie'nin peşine düştü. Fakat kalabalığı yarması hiç de kolay olmayacaktı.

O anda, Thomas ile Leslie'yi izleyen adamların gözleri buz sahasından ayrıldı. Kızın gittiğini farkettiler. Thomas'ın da tribünden ayrılmak üzere olduğunu görüp hemen peşine düştüler.

Thomas hızla merdivenlerden yukarı çıkarken, Leslie'nin artık çok uzakta olduğunu biliyordu. Tribünden aşağıya inmek için açık asansöre bindi. Leslie'yi

görmüştü. Ona seslendi ama genç kadının adımlarını daha sıklaştırmıştı. Asansörden indiği zaman Leslie' yi izlemeye başladı. Ancak arkasında, üç çift ayak sesi duymakta da gecikmedi. Takip ediliyordu. Thomas, Leslie'nin çarçabuk gözden kaybolmasına da pek şaşmıştı.

Leslie, Madison Square Garden'a sapan Sekizinci Bulvarın başındaydı. Thomas genç kızın ne tarafa gittiğini kestirememişti. Ancak on beş saniye sonra Sekizinci Bulvara çıkan kapıya yaklaştı. O üç adamın da peşinde olduğunu biliyordu.

Thomas bir yukarı, bir aşağı baktı. Sonra trafiğin arasından, Sekizinci Bulvarın karşı kaldırımında Leslie'yi gördü. Yanına gitmesi için yeşil trafik lambalarının yanmasını beklemek zorundaydı. Genç adam her tehlikeyi göze alıp vızır vızır giden arabaların arasına girerek karşı kaldırıma geçti. Bir an için Leslie'yi göremedi ama biraz ilerdeki, kapısında PARK yazılı büyük binaya hızla girdiğini farketmekte de gecikmedi. Beş katlı bir binaydı bu.

Thomas hemen kızın arkasından koştu. Onları izleyen adamların da karşı kaldırımda olduklarını biliyordu. Trafik ışıkları değişir değişmez, soluğu PARK binasında alacaklardı. Adamların birinin avucunda büyücek, siyah bir cisim tuttuğunu görmüştü Thomas.

Yıldırım gibi PARK binasına girdi. Birinci kata göz gezdirdi.

Kimse yoktu.

Bir köşede küçük camlı bir bölme vardı. Arabalar parktan cıkarken ücret bu bölmede oturan adama veriliyordu. Adam Thomas'ı görünce, yüzünde meraklı bir ifade belirmişti.

Thomas, «Buraya giren bir kadın gördünüz mü?» diye telaş içinde bağırdı.

Adamın yüzündeki meraklı ifade yerini bir gülümsemeye bıraktı.

«Buraya pek çok kadın gelir.» Adamın şivesinden Jamaikalı olduğunu anlamak güç değildi. «Beyim, burası Sekizinci Bulvar.» Sanki bu sözler her şeyi açıklamaya yeterliymiş gibi başını salladı.

«On saniye kadar önce bir kadın koşa koşa buraya girdi.»

Adam tekrar gülümseyerek başıyla ilerdeki merdivenleri işaret etti. «Yukarı çıktı, beyim. İyi akşamlar.»

Thomas kulak kesildi. Bir kat yukarıya çıkan birinin ayak seslerini duyuyordu. Leslie'ydi bu... Ama arkadan yaklaşan ayak sesleri de vardı.

Thomas birden döndü. Onu izleyen adamlar içeri dalmışlardı. Thomas'ı görünce donup kaldılar. Önce üç kişiydiler. Sonra biri daha geldi.

Thomas son gelen adamı hemen tanımıştı. Shassad'dı bu. Thomas hemen döndü, parkın arka tarafındaki çıkış kapısına doğru koşmaya başladı.

Sivil elbiseli polislerden ikisi Thomas'ın peşine düştü. Öbür ikisi de ağır ağır merdivenleri çıkmaya başladılar.

Thomas çıkış kapısına varmış, kapıyı itip açtıktan sonra dışarı çıkmış, Leslie'ye sesleniyordu.

Dokuzuncu Bulvar bomboştu. Yolun iki yanında da Leslie'nin izine rastlayamamıştı. Shassad ve Hearn de Thomas'ın yanına geldiler, Hearn soluk soluğa kalmıştı, Shassad gayet sakindi.

Shassad, Thomas'ın önüne geçip yolun iki yanına baktıktan sonra avukata döndü. Sert bir sesle, «Nerede bu kadın?» diye sordu.

«Bu nasıl soru? Kim nerede?»

Shassad homurdandı. «Bana numara yapmaya kalkışmayın. Kadın nerede?»

Thomas Daniels istifini bozmadı. «Asıl bir açıklama yapması gereken sizsiniz. Çok önemli bir müşteriyi korkutup kaçırdınız.»

«Vay canına, demek müşteriyi kaçırdık.»

Madeni bir ses duyuldu. Bir el telsizinden geliyordu bu ses. «Komiserim, galiba bir şey bulduk... İkinci kat.»

Shassad hafifçe gülümsedi. «Sandığım kadar da kurnaz değilmişsin...»

Hearn el telsizini aldı. «Yukarı geliyoruz.» Detektifler hemen yukarı çıkmaya başladılar. Thomas da onları izledi.

Ikinci katta kimse yoktu. Sadece yan yana dizilmiş arabalar göze çarpıyordu. Arabalardan birinin sahibi gelmiş, arabasını dışarı çıkarmaya hazırlanıyordu. Mavi renkte Pontiac marka bir arabaydı bu. Sahibi de uzun boylu, paltolu bir adamdı. Arabasının yanında duruyordu. Dedektiflerden biri hemen onun yanına gitti.

Bir detektif de Shassad'ın yanına geldi. «Öbür katların hepsine baktık. Kadın burada yok.»

Öbür polis de Shassad'a, «Bu bey arabasını dışarı çıkarmak istiyor,» dedi. «Bagajı açmasını söyledim, açmadı.»

Shassad adamı tepeden tırnağa süzdü. Gerçi dış görünüşünde kuşku uyandıran bir şey yoktu, ama Shassad şüphe içindeydi. Adama tekrar bagajını açmasını söyledi. Thomas Daniels rastlantıların kurbanı olan adama dikkatli dikkatli baktı.

«Siz de görevinizi yapmak zorundasınız, bunu biliyorum, polis bey...»

«Bana de-tek-tif diyeceksiniz.» Shassad heceleri böle böle konuşarak adamı etkilemek istemişti.

«Evet ama bu isteğinizi yersiz buluyorum.»

Öbür detektifler de arabanın iki yanında durmuşlar, içeriyi kontrol ediyorlardı.

Shassad, «Neden yersiz buluyormuşsunuz?» diye sordu.

Adam giderek artan bir sıkıntıyla, «Çünkü bana suçlu muamelesi yapılması hoşuma gitmiyor. Bagaj boş. Sözlerime inanabilirsiniz.» Arabanın kontak anahtarı adamın elindeydi. Ön kapıyı açarak içeri girmeye hazırlandı.

Shassad bir elini adamın omzuna koyup, «Ya ben ısrar edersem,» dedi.

Thomas hemen söze karıştı. «Bir görevli gereksiz ısrar yüzünden ceza almaz mı? Elde arama izni olmadan, bir arabayı aramaya kalkışmak yasalara aykırı değil mi? Hele mesleği avukatlık olan bir tanığın önünde...»

Shassad elini adamın omzundan çekerek Thomas'a sert sert baktı.

* * *

Thomas Daniels Yetmiş Üçüncü Caddede taksiden indiği zaman yolun iki yanına da bakındı, son günlerde karşılaştığı olayların etkisiyle bu alışkanlığı edinmişti. Oturduğu apartmanın kapısından girdi. Merdivenleri çıktı. Hâlâ o akşamın olaylarının etkisindeydi. Dairesinin kapısının çifte kilidini açıp içeri girerken, gözüne çarpan herhangi bir şey olmadı. Görünüşe göre her şey normaldi...

Koridorun ışığını yakmış, tam salona doğru iki adım atmıştı ki, salonda bir elin elektrik düğmesini

çevirdiğini farketti. Hızla arkasına dönerken, salonda ikinci birinin varlığını sezmişti.

Sezmekle görmek arasında geçen o kısacık süre içinde genç adamın aklı binbir korkuyla karıştı. Tabii en azından, insanların böyle öldürüldüklerini anımsaması, onu dehşete düşürmeye yetmişti.

ON

Thomas şaşkın şaşkın, «Eee,» dedi. «Hayat gerçekten sürprizlerle dolu.» Yüreği ağzına kadar gelmiş, yavaş yavaş yerine dönmüştü.

Genç adam salonda, elektrik düğmesinin yanında duran Leslie'yi hayran hayran süzdü. Ona öylesine yakın duruyordu ki, gözlerinin en küçük hareketini bile izleyebiliyordu. Aynı zamanda Thomas'ın evde yalnız olup olmadığını anlamak için de büyük çaba harcadığının farkındaydı. Leslie endişelenmesine gerek olmadığını anlayınca, elektrik düğmesinin yanından çekildi. Çok zarif ve kadınca bir tavırla eteğini düzeltip kanapeye oturdu.

«Bana yalan söylediniz,» dedi. «Hem de en azından üç kez.»

Thomas, «Ben mi size yalan söyledim?» diye sordu. Sesi öfke ve şaşkınlık doluydu. Bu sözlerin altında gizlenen gerçeği anlamaya çalışıyordu.

Leslie sanki bu durumu umursamadığını belirtmek istermişçesine, «Evet,» dedi. Aslında etkilendiği apaçık ortadaydı.

Thomas paltosunu çıkarıp bir sandalyenin üzerine bıraktı. Sonra da genç kadının karşısına oturdu. Sokak kapısının zorlandığına dair en küçük bir işa-

ret görmemişti. Peki, Leslie içeriye girmeyi nasıl başarmıştı?

«Birinci yalan: Burada büronuz olduğunu söylemiştiniz. Oyle bir şey yok. Ikinci yalan: Vasiyetnamenin bir kopyası olduğunu söylemiştiniz. Böyle bir kopye yok. Ve üçüncü yalan: Konuşmalarımızın aramızda sır kalacağına söz vermiştiniz. Bu sözü yerine getirmediniz. Bu gece peşimize düşen o adamlar polisti.»

Thomas, «Haklısınız,» dedi.

Leslie sabırsızlanarak, «Ee, bu yalanlarınız için bir mazeret ileri sürmeyecek misiniz?» diye sordu.

«Bunun için zahmete katlanmaya değer mi?»

«Keşke bir mazeret bulabilseydiniz.»

Thomas derin bir soluk aldı, tıpkı mahkemede kapana kıstırılmış bir tanık gibi ağır ağır anlatmaya başladı.

«Büromu kundaklayıp yaktılar. Geriye ne kaldığını gözlerinizle gördünüz. Bu yangın işi sizin davanızla ilgili olabilir de, olmayabilir de.» Thomas genç kadına dikkatli dikkatli bakıp sözlerinin yarattığı etkiyi anlamak istedi ama başarılı olamadı. «Siz gelip de başınızdan geçenleri anlattığınız zaman, size inandım. Davanızla ilgilendim, sizi bir müşteri olarak kabul etmeye karar verdim. Bu nedenle de dosyaların yangından zarar görmediğini söyledim. Bana zaman gerekliydi.»

«Polisin işe karışmasına ne buyrulur?»

«Yangın gecesi nerede olduğumu ve neler yaptığımı polise anlatmak zorundaydım. Beni bir başka sorun yüzünden sorguya çekiyorlardı.»

«Peki ya vasiyetname?»

«Bende değil.»

«Nerede?»

«Bilmiyorum.»

Leslie sol eliyle saçlarını düzeltti. Düşünceli bir tavırla «Beni asıl endişelendiren büyük bir ustalıkla yalan söylemen,» dedi. «Bu sana babadan kalma bir özellik mi?»

Thomas soruyu yanıtlamadan önce birkaç saniye bekledi. «Ben de sana aynı soruyu yöneltebilirim.»

Leslie elini saçlarından çekti. «Bağışla...»

«Pek çok kişi senin varolmadığını ileri sürüyor.»

«Hepsi de yalan söylüyorlar.»

Thomas sözlerini sürdürdü. «Varolduğunu iddia eden tek kişi sensin. Tabii azınlıkta kalıyorsun.»

«Peki ya sen? Bana hâlâ inanıyor musun?»

Thomas biraz düşünür gibi yaptıktan sonra, «Evet,» dedi. «Ama bir iki sorumu yanıtlarsan hiç de fena olmaz.»

«Örneğin ne gibi?»

«Örneğin o garajdan nasıl çıktın?»

«Bunu sana açıklayamam.»

Thomas kuşkulu bir ifadeyle genç kadına baktı.

Leslie, «Özür dilerim,» dedi. «Eğer insan defalarca ölüm tehlikesiyle karşılaşırsa, canını kurtarmak için bir iki hile uygulamaya kendini hazırlar. Öbür sorunu bekliyorum.»

Thomas kapıyı işaret etti. «Bu kilitli kapıdan içeri nasıl girdin?»

«Sen kafanı kullanmayı bilmiyorsun. Başka varsayımları düşünememişsin. Buraya kapıdan girmedim. Öbür odaya bir baksana.»

Thomas gözlerini genç kadından ayıramıyordu. Fakat sonunda yatak odasına girip çevresine bakındı. Küçük pencerelerden biri dışardan atılan bir cisimle kırılmıştı. Demek Leslie yangın merdiveninden yukarı çıkmış, camı kırmış, sonra pencereyi açıp içe-

ri girmişti. Thomas durumdan hiç de hoşlanmış görünmüyordu. «Doğrusu cam kırıp eve girmekte pek ustaymışsın. Daha önce aynı yöntemi denemiş miydin?»

«İçeri girmem gerekiyordu. Çok korkmuştum.»

«Neden korkmuştun?»

«O adamlardan.»

«Onlar sadece polisti... Detektifler. Cinayet soruşturma bürosundan...» Thomas hafifçe gülümseyerek yerine oturdu. «Böyle kaçmanın kuşkularını azaltmış olacağını hiç sanmıyorum. Hele bu kaybolma numarası... Adamlar bu yüzden fazla mesai yapmak zorunda kalacaklar.»

«Ben güveneceğim kişileri kolay kolay seçemem.»

«Kendimi onurlandırılmış sayıyorum.» Thomas genç kadının ona neden güvendiğini sormaya hazırlanıyordu. Tam o sırada telefon çalmaya başladı.

Leslie, «Ben içeri girdiğim zaman da telefon çalıyordu,» dedi. «Birisi seninle konuşmak istiyor olmalı.»

Thomas telefonu açarken, genç kadının yüzüne baktı. «Eğer senin burada olacağını bilseydim, telefonlarımla ilgilenmeni rica ederdim. Beni arayanları not ederdin.»

Telefonu açar açmaz da Andrea Parker'in sesini duydu. Genç kadının sesi pek öfkeliydi. «Sen bana ne yapmaya çalışıyorsun, Tanrı aşkına?»

«Neden sözettiğini anlayamadım.»

«Parmak izleri...»

«Çıkar şu ağzındaki baklayı. Canını sıkan nedir?»

Andrea Parker, «Parmak izleri,» diye yineledi.

Thomas dönüp Leslie'ye baktı. Genç kadın hâ-

lâ kanapede oturuyordu. Eline bir dergi almış, sayfalarını karıştırmaya koyulmuştu. Ancak Thomas onun can kulağıyla telefon konuşmasını dinlediğinden emindi.

«Tamam, devam et.»

«Pekala. Rugie Ried parmak izlerini Eyalet Dedektiflik Bürosuna göndermiş. Oradan bir şey çıkmadı. Sonra New York Polis Örgütündeki bilgisayara başvuruldu. Oradan da bir sonuç elde edilemeyince, Washington'a bağlı bir bilgisayardan yararlanmak istediler. Bu iş birkaç saat sürdü.»

Thomas sakin sakin, «Sonra ne oldu?» dedi.

«Washington'daki Federal Soruşturma Bürosunun bilgisayarı renk renk ışık saçmaya başlamış olmalı ki, ortalık birden karışıverdi.»

«Yaa, öyle mi?» Thomas anlatılanları dinlerken, dikkatle Leslie'yi süzüyordu. Genç kadının kanapedeki duruşu pek iç gıcıklayıcıydı. Ya da belki Thomas'ın baktığı açıdan öyle görünüyordu.

Andrea, «Bugün akşamüstü biri beni ziyaret etti,» dedi. «FBI'dan biri...»

«Bir ne?» Thomas, Andrea'nın ne dediğini çok iyi duymuştu ama emin olmak istiyordu.

«Bir FBI ajanı. Hammond adında biri. Paul Hammond. Bu isim sana bir şey anımsatıyor mu?»

«Hayır... Onu tanımamam mı gerekir?»

«Gizli Servis... O parmak izleri Federal Büronun bilgisayarını pek etkilemiş. Parmak izlerinin kime ait olduğu saptanmasına saptandı, ama şu Hammond denen herif onları nereden bulduğumu öğrenmeye pek hevesli.»

«Sen ona her şeyi anlattın mı?»

«Anlatmadım. Fakat ilerde bunu yapmak zorunda kalabilirim.»

«Neden?»

«Adama bu parmak izlerinin üzerinde çalıştığım bir olayla ilgili yazı için önemsiz bir ipucu sayılabileceğini söyledim.»

«Adam sana ne dedi?»

«Yalancı olduğumu söyledi, ki bunda da haklıydı.»

«Peki sonra ne oldu?»

«Sonra da adama benden başka bir açıklama beklememesini, haber kaynağımı açıklamak zorunda olmadığımı söyledim. Bay Hammond bana ana avrat küfretti, sonra da en yakın federal mahkemeden beni sorguya çekmek için karar çıkarttıracağını belirtti. Ve defolup gitti.»

Thomas elini başına götürdü. Sanki şiddetli bir ağrıya karşı önlem almaya hazırlanır gibiydi. Bütün bunlara neden olan kadından gözlerini ayıramıyordu. Andrea Parker, «Mahkemenin benim için büyük bir reklam kaynağı olacağını biliyorum. Fakat şu sıra böyle belalı işlerle uğraşacak durumda değilim. Korkarım, konu bu kadarla kapanmayacak.»

«Ben de aynı kanıdayım.»

Andrea kısa bir duraklamadan sonra, «Tom,» dedi. «İlk kez Federal Büroyla karşı karşıya kaldım... Onlarla bir daha karşılaşmak hiç işime gelmez. Ama boş da durmadım. Sağda solda bir iki araştırma yaptım.»

«Hangi konuda?»

«O kategoriye dahil olan parmak izleri hakkında. Yani sınıflandırılmış kategoriye...»

«Eee, ne öğrendin?»

«Bu tür parmak izleriyle ilgilenenlere iki öğüt veriliyor.»

«Devam et.»

«Boşver.... Bu iş ikimizin de başını derde sokabilir.»

Thomas telefonu yavaşça kapadı. Yüzünü ince bir ter tabakasının kapladığını hissediyordu. Birden ateş basmıştı. Uzun süreden beri böylesine heyecanlandığını anımsamıyordu. Heyecan da değildi benliğini saran duygu. Korkunun ta kendisiydi.

Thomas konuğuna döndü.

Leslie, «Kimdi arayan?» dedi.

«Bunu gerçekten öğrenmek istiyor musun?»

«Evet, istiyorum.»

«Bir kız arkadaşımdı.»

«İyi ki, telefonu açmamışım. Kız arkadaşının kıskançlık duygularını kamçılayabilirdim.»

Thomas hafifçe gülümsedi. «Bak, bu iş artık çığrından çıkmaya başladı. Eğer senin güvenini sarstıysam, bağışla. Fakat bu davayla ilgili her şeyi öğrenmek için elimden geleni yapmak zorundaydım. Belki de bu akıllıca bir davranış olmadı. Belki senin daha büyük ve güçlü bir şirkete başvurman gerekirdi. Ne dersin, ikimiz de şu işi salim kafayla biraz daha düşünüp kararımızı daha sonra versek iyi olmaz mı? Birkaç gün düşün... Sonra davayı bana verip vermemek konusunda bir karara varırsın.»

Leslie dikkatle genç adama baktı. «Sen bu işten sıyrılmaya bakıyorsun, öyle değil mi?»

Thomas hayır demek istiyordu. Fakat o ana dek yalancılıkta bir türlü başarılı olamamıştı. «Belki,» diye mırıldandı. İçinden babasının böyle durumlarda ne yaptığını merak ediyordu.

«Pekala. Sen düşün... Ben de düşünürüm. Ama beni bulmak için fazla uzağa gitmene gerek olmayacak.»

«Ne demek istiyorsun?»

Leslie kibarca, «Bu gece buradan dışarı çıkmayacağım,» dedi. «Hiçbir şekilde sokağa çıkamam.»

«Tanrı aşkına, ne diyorsun?»

«Polis dostlarının saklandığım yeri bulmaları tehlikesini göze alamam. Hele böyle zifiri karanlıkta asla. Çalışma odanda geceyi geçirmemin sence bir sakıncası olmasa gerek. Orada kanape gayet rahat.»

«Avukat müvekkil ilişkilerinde son söz...» Thomas cümlesinin arkasını getirmedi. Leslie'nin isteğine boyun eğmek zorunda olduğunu biliyordu.

Yatak odasının kapısının gıcırtısı Thomas'ı uyandırdı. Oda loştu ama duyduğu sesin nereden geldiğini anlamakta gecikmedi.

Genç adam birden vücudunun ter içinde kaldığını hissetti. Hemen eline bir şey alıp silah gibi kullanmayı düşündü. Fakat görünürde öyle bir cisim de yoktu.

Kapı ardına kadar açıldı. Thomas hemen yatağın içinde doğruldu. Yarı karanlıkta, Leslie'nin ellerini gördü. İkisi de boştu.

Leslie yumuşak bir sesle, «Özür dilerim,» dedi. «Gözüme uyku girmedi.»

Thomas rahatlamıştı, başını geriye yasladı. «Ne oldu?»

Genç kadın bir iki adım daha ilerledi. Kapının aralığından öbür odanın aydınlığı içeri sızmıştı. Leslie karyolanın kenarına ilişip Thomas'a dikkatli dikkatli baktı. Şimdi davranışları tümüyle değişmiş, bambaşka bir kadın olmuştu. Artık o kendini savunmak için her şeyi göze alan katı yürekli kadın değildi. Şim-

di dokuz yaşındaki küçük Leslie'ydi, savunmasız ve tehlike içinde ne yapacağını bilemeyen zavallı yavrucak...

«Korkuyorum.»

«Neden korkuyorsun?»

«Senden korkuyorum.»

«Benden mi? Niçin?»

«Kararsızsın. Benim davamı almaktan vazgeçeceksin diye korkuyorum.»

Thomas ne diyeceğini bilemiyordu. Aslında bu genç kadından korktuğunu biliyordu. Onun kendisinden korkmasına da şaşmamak elde değildi.

Leslie, «Çok üzgünüm,» dedi. «Şu ana kadar sana güvendim. Bu nedenle de sana öykümü anlattım, hayatımı sana emanet ettim. Çok sinirli olduğum için de sana sert davrandım.» Leslie ellerini kucağında kavuşturmuştu. Andrea'nın incecik geceliği genç kadının bedenini sımsıkı sarmıştı. «Her şeye yeniden başlamayı, yaşam öykümü bir başkasına anlatmayı hiç istemiyorum. Bu işe devam edersen, sevineceğim.»

Leslie karyolaya yan oturmuştu. Thomas geceliğin yakasından vücudunun kıvrımlarını görüyordu. Genç kadın şimdi gün ışığında olduğundan çok daha çekici ve etkileyiciydi. Thomas kandırılmak üzere olduğunun farkındaydı. Leslie bir de göz göze gelme yöntemini denedi. Ama Thomas hemen bakışlarını kaçırdı.

Leslie, «Bu gece sana telefon eden kadın arkadaşın benimle ilgili bir şeyler söyledi, değil mi?» diye sordu.

Thomas sesini çıkarmadı.

«Gerçeği bilmek istiyorum.»

«Evet.»

«Artık bana güvenmiyorsun, değil mi? Bu işin içinde bir iş olduğuna inanıyorsun...»

Thomas yumuşak bir sesle, «Senin davanı savunmayı iki nedenle kabul ettim,» dedi. «Birincisi, parasız kalmıştım. İkincisi, sana inanıyordum. Yasalar çerçevesinde, basit gerçeklere inanırım ben. Sen de ilginç bir öyküyle geldin. Sana haksızlık etmişlerdi. Elinde de bunu kanıtlayan belgeler vardı. İçten olduğun belliydi. Mahkemede hakkını araman gerektiğine inandım.»

«Fakat kararını değiştiren bir şey oldu, öyle mi?»

«Senin parmak izlerin neden Washington'da kayıtlı?»

Leslie'nin gözleri bir an öfkeyle parıldadı. Ama hemen yumuşayıverdi. Vücudu hareketsizdi. Soru havada kalmıştı.

«Benim hakkımda soruşturma yapmaya ne zaman başladın? İlk gün mü?»

«Müşterilerimin hepsinin geçmişini araştırırım.»

«Basit adelete ve kişilerin onuruna inanıyorsun. Fakat güvenlik sorunu senin için büyük önem taşıyor.»

«Sorumu yanıtlasaydın beni rahatlatırdın.»

«Sen başkaları gibi sinsi ve içinden pazarlıklısın. Ama soruna yanıt almayı da hak ettin.»

«Bekliyorum.»

Yine kısa bir sessizlik oldu. Leslie, «Babam,» dedi.

«Ben bu sözden bir şey anlamadım.»

«Arthur Sandler bir casustu. Bunu sen de biliyorsun. Babam hâlâ yaşıyor ve Birleşik Devletler Gizli Haberalma Örgütünde önemli kişilerle ilişkisi var. Bu durumda benim parmak izlerimin de bir dosyada yer

alması doğal. Bilgisayarı biraz daha kurcalarsan, babamın yine beni aramaya çıkması an meselesidir.»

«Babanın malına ortak olmaya niyetliysen, bu tehlikeyi göze alman gerekir.»

«Doğru.» Leslie yine sustu. Düşünceye dalmıştı. «Arthur Sandler'i bir düşünsene... Bildiğin gibi, adam yaşamının her döneminde güç sahibi olmuş. Şimdi hangi isimle yaşarsa yaşasın, onu ele verecek tek kişinin ben olduğumu biliyor. Parmak izlerimin neden dosyada yer aldığını daha açık bir şekilde anlatmama gerek var mı?»

Leslie durumunu Thomas'ın gözleri önüne sermiş, ondan bir yargıya varmasını bekliyordu.

Thomas ağır ağır, «Benim için gerekli olan, sendeki belgelerin fotokopileri,» dedi. «Doğum kâğıdın, nikâh kâğıdın. Bu isteğimi yerine getirecek misin?»

Leslie ilk kez içtenlikle ve sakin bir tavırla gülümsedi. «Pekala.»

«Ben birkaç günlüğüne ortadan kaybolacağım. Senin adına bir dava dosyası hazırlamak istiyorum. Bir hafta başının çaresine bakabilir misin?»

«Yirmi yıldan beri başımın çaresine bakıyorum.»

Leslie'nin kendine güveni geri gelmişti. Aralarında bir anlaşmaya varmışlardı.

Leslie bir saniye kadar genç adama baktı, sonra ona doğru uzandı. Bir arkadaş gibi genç adama sarıldı. Sonra Thomas'ın güçlü kollarının aynı şekilde bedenini sardığını farkedince, hafifçe geri çekildi.

«Sonunda birbirimize güvenmeye başladığımıza sevindim,» dedi. «Yandaki odada pek yalnızdım.»

Thomas genç kadının niyetini anlamıştı ama onun ayağa kalkışını merakla izledi. Leslie zarif bir tavırla geceliğinin önünü açtı, kollarını çekip geceliği

çıkardı. Thomas'ın nutku tutulmuştu.

«Leslie...» diye kekeledi.

«Kararı veren benim. Sakın hayır deme.»

İnce gecelik yere düştü. Leslie, Thomas'ın karşısında duruyordu. Genç adam artık onun boynundaki yaranın da farkında değildi. Leslie yatağa girerken, Thomas'ın aklı başka yerdeydi.

«Ben sanmıştım ki...»

«Kararımı değiştirdim. Şimdi. Artık tartışmaya paydos.»

Thomas'ın istekli kolları Leslie'yi sararken, genç kadının elleri, fotoğrafın üzerinde iz bırakan o eller erkeği sımsıkı tutup kendine çekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

ON BİR

Thomas Daniels tam saat dokuzda Londra'nın Heathhrow Havaalanına indi. Bir araba kiralayıp alanın yakınındaki Winsdor'da gitti, geceyi orada geçirdikten sonra ertesi sabah güneybatıya hareket etti.

Arthur Sandler'in yıllarca önce Elizabeth Chatsworth ile evlendiği North Fenwick, dört yüz nüfuslu küçücük bir köydü. Elektrik, telefon ve otomobillerin dışında, XX. yüzyılın özelliklerinin çoğu bu köye sokulmamıştı. Hava temizdi ama yılın bu mevsiminde rutubetli ve çok soğuk oluyordu. Evler taştan yapılmıştı, damların birçoğu sazla örtülüydü. Belediyenin yanındaki kahverengi taştan yapılma kilise bin beş yüzlerden kalmaydı.

Kilise açıktı. Thomas arabasını köyün parkının kenarına bıraktıktan sonra kiliseye yayan gitti. Binanın içi, dışardan daha sıcak sayılmazdı. Thomas ağır ağır yürüyerek Leslie McAdam'ın annesiyle babasının nikâhlandıkları kürsüye yaklaştı. İşte, İkinci Dünya Savaşının karanlık bir gününde casus Arthur

Sandler ile bar kızı Elizabeth Chatsworth şurada evlenmişlerdi. Genç adam çevresine alıcı gözüyle bakındı. Bu küçük kilisede onu etkileyen, dikkatini çeken herhangi bir özellik yoktu. Dönüp dışarı çıktı. Kilisenin avlusunda, duvarlara çakılı plaketlere göz gezdirdi. 1501 yılından beri bu kilisede görev yapan papazların isimleri yazılıydı. Genç adamın gözleri Jonathan Philip Moore'un plaketine takıldı. Rahip Jonathan Philip Moore 1949 yılında bu kilisede görevdeyken ölmüştü. 1949 yılından 1957 yılına kadar bir başka rahip çalışmış, 1957'den 1968'e kadar da yine bir başkası görev almıştı. Philip Moore'dan sonra üç rahip değiştirmişti kilise.

Thomas yandaki belediye binasına gitti. Saçları kırlaşmış, buruşuk yüzlü, sarı dişli, şişman, yaşlı bir kadın Thomas'ın belediyenin düğün, doğum ve ölüm kayıtlarını incelemesine izin verdi.

Thomas 1944 yılının kayıtlarını incelemek istiyordu. Uzun bir masanın başına oturdu. O yaşlı kadının da kendisini karşıdan göz hapsinde tuttuğunun farkındaydı. Thomas elinden geldiğince bu kadınla ilgilenmemeye çalıştı. 1944 yılının Ekim ayını kapsayan sayfaya gelmişti. İşaret parmağını sayfadaki isimler üzerinde gezdirmeye başladı. Birden donakaldı. Sayfanın bir köşesinde iki satırlık bir açıklama vardı: EVLENME: New York doğumlu Arthur Eward Sandler ile Devon doğumlu Elizabeth Ann Chatsworth, 20 Ekim günü saat 10'da evlendiler.

Thomas defterin o sayfasını inceledi. Kayıt doğruydu.

Thomas başını kaldırınca, yaşlı kadının da onu incelediğini gördü. «Ölüm kayıtlarını nerede bulabilirim?»

«Ölüm kayıtları mı? Aynı defterde tabii.»

«Kayıtlar isimlere göre mi yapıldı?»

Yaşlı kadın merakla genç adama baktı. «Hangi adları arıyorsunuz?»

Thomas cebinden Leslie'nin annesiyle babasının nikâh kâğıdını çıkardı. Nikâhta tanıklık yapan iki kişinin isimlerini okudu. Yaşlı kadın defterin sayfalarını çevirdi, biraz sonra Thomas'a adı geçen kişilerin öldüklerini açıkladı.

Thomas o akşam Leslie'nin doğum yeri olan Exeter'e döndü. Kasabaya vardığı zaman, belediye kayıt bürosu kapanmıştı. Geceyi o kasabada geçirdi, ertesi sabah da kasabanın doğum kayıtlarını inceledi. Tahmin ettiği gibi, 1945 yılının 30 Temmuz günü Altingham Hastanesinde, Leslie Sandler adında bir kız çocuğu dünyaya gelmişti. Genç adam birden Leslie'ye Exeter'de geçirdiği günler hakkında daha fazla soru sormamış olmasına üzüldü. Genç kadının oturduğu evi, komşularını, hatta Elizabeth Chatsworth'un çalıştığı barı görmek isterdi.

Thomas Daniels Londra'ya arabayla döndü. Gölgeler arasında geçen bir yaşamı gün ışığına çıkarmaya çalışıyordu. Yoksa gerçekte iki kişinin yaşamlarını mı araştırıyordu? George McAdam, yani Leslie'nin manevi babası belki de bu bulmacanın sırlarını açıklayabilirdi. Tabii adamı bulabilirse... Yani hâlâ yaşıyorsa. Doğrusu bir kez denemeye değerdi.

Thomas, Londra'da kaldığı otelden uluslararası santralı aradı. İsviçre'deki numaralarının bulunmasına yardım eden görevliyle görüştü. Önce Vevey kentinde George McAdam'ın adına kayıtlı bir numara olup olmadığını araştırdı. Vevey'de aradığını bulamayınca, başka büyük kentleri aradı. On beş yirmi dakikalık bir araştırmadan sonra, Lausanne'ın doğusun-

daki Lutry kentinde George McAdam'ın adına bir telefon numarasının kayıtlı olduğunu öğrendi. Ve hemen bu numaranın aranmasını istedi.

Thomas telefonun bağlanmasını beklerken, George McAdam'a neler diyeceğini de tasarlamaya çalıştı. Çok dikkatli olması gerekiyordu. Leslie'nin öyküsünü doğrulayabilecek tek kişi bu adamdı çünkü.

Telefonun çaldığını duydu. Zil iki kez, üç kez, dört kez çaldı, beşinci çalışta, karşı taraftan bir erkek sesi telefona cevap verdi. Thomas'ın birden dili tutuluvermişti.

«George McAdam'la mı görüşüyorum?»

İngiliz şivesiyle konuşan erkek sesi, «Kim arıyor?» diye sordu.

«Siz beni tanımazsınız, efendim. Adım Thomas Daniels. New York kentinde çalışan bir avukatım.» Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu. Thomas, «Leslie'nin arkadaşıyım,» diye ekledi.

Yine uzunca bir sessizlik oldu. Sonra McAdam, «Ne istiyorsunuz?» diye sordu.

«Sizinle görşmem gerekiyor. Manevi kızınız hakkında. B. Amerika'da bir dava açmak üzereyiz. Manevi kızınızla ilgili...»

«Böyle şeylerle ilgilenmek istemiyorum.» Thomas adama ne diyeceğini şaşırmıştı. Fakat George McAdam sözlerini sürdürdü. «Eğer kızımın sırtından para kazanmak istiyorsanız, beni bu işe alet edemezsiniz.»

«Ben ona yardımcı olmaya çalışıyorum. Kendisinin avukatıyım. Onu temsil ediyorum...»

«Onu temsil mi ediyorsunuz?»

«Çok önemli bir konu bu. Benim için değil. Ama manevi kızınız için gerçekten çok önemli.»

«Onun için mi?» George McAdam'ın sesinde alaycı bir ifade vardı. Sanki söylenenlere inanmamış ve onunla konuşmak isteyen Thomas'a güvenmemiş gibiydi.

«Zavallı Leslie...» diye Thomas konuşmaya başladı ama McAdam sert bir sesle onun konuşmasını yarıda kesti. Thomas'a nereden telefon ettiğini sordu.

«Londra'dan arıyorum, efendim.»

Bir sessizlik oldu. Sonunda McAdam, «Ben bu konularla ilgilenmek istemiyorum,» dedi yine. Thomas adamı caydırmak için bir şeyler söylemeye çalıştı. Ama George McAdam genç adama fırsat vermedi. «Şu anda bana bir şey yapamazsınız. Hele telefonda asla konuşmam. İsviçre'ye gelecek misiniz?»

«Gelebilirim.»

«Herhalde adresimi biliyor olmalısınız.»

«Biliyorum.»

«Öbür gün sabah tam onda burada olun. Eğer konuşmak istediğiniz bir konu varsa, sizinle görüşürüm.»

Thomas adama teşekkür etmeye niyetlendi ama telefon kapanmıştı.

Thomas da ağır ağır telefonu kapadı. McAdam'ı bulmak onu sevindirmişti. Ama yine de içi rahat değildi. Bir kuşku beynini kemiriyordu. McAdam ona bir iyilikte bulunmayı düşünmemişti. Thomas'ın ne yaptığını öğrenmek istiyordu. O kısa görüşmede çok önemli bir nokta açıklığa kavuşmamıştı. Her neyse, bunu öğrenmek için de İsviçre'ye kadar gitmeye değerdi.

ON İKİ

İsviçre'nin Lutry kentinde, Paudax Caddesindeki 16 numaralı ev, tuğla duvar ve demir parmaklıklı bir kapının arkasında, büyücek bir villaydı. Paudax Caddesi, Cenevre Gölünün kuzey kıyısındaki tepeye yakındı. Bu yöredeki binaların hemen hepsi aynı büyüklükteydiler.

Thomas 16 numaralı kapının önünde durdu. Evi ve demir parmaklıklı kapıyı uzun uzun inceledi. Kapıda evin sahibinin kimliğini belirleyen herhangi bir işaret ya da yazı yoktu. Posta kutusunda da isim yazılı değildi; kapıda zil falan da yoktu. Besbelli bu evin sakinleri yabancılar tarafından rahatsız edilmek istemiyorlardı.

Thomas demir kapının parmaklığından elini içeri soktu, kolu kaldırıp kapıyı açtı. İçeri girdi. Çakıl taşları dökülmüş daracık bir patikadan eve doğru yürümeye başladı. Yolun yarısına gelmişti ki, köpek sesleri duydu.

İki köpek vardı. Biri kahverengi, diğeri siyah tüylüydü. İkisi de bembeyaz dişlerini çıkarmışlar, hırıldıyorlardı. Kocaman iki çoban köpeğiydi bunlar. Thomas hiç bu kadar büyük çoban köpeği görmemişti. Kaçmaya bile cesaret edemeyecek derecede korkmuştu. Köpekler ona yaklaşıyorlardı. Villayı çevreleyen duvarlar çok yüksekti. Kapıdan da hayli uzaklaşmıştı. Eve doğru koşmaksa köpekleri daha fazla kızdıracaktı.

Thomas olduğu yerde donmuş kalmıştı. Birden ev sahibinin öfkeli sesini duyunca, korkusu daha da

arttı. Bir tek söz, köpeklerin oldukları yere mıhlanıp kalmalarına yetmişti.

Thomas dönüp tekrar villaya baktı. Sokak kapısı açılmıştı. İriyarı, kır saçlı bir adam kapının eşiğinde duruyordu. Kahverengi bir ceket ve beyaz gömlek vardı üzerinde; boynundaki kravatı yana kaymıştı.

«Bay Daniels siz misiniz?» diye sordu.

Thomas bakışlarını köpeklerden ayırıp McAdam'o baktı. Bir an için köpeklerin yok yere üzerine salınmasından duyduğu öfkeyi belirtmeyi düşündüyse de bundan vazgeçti.

«Yalnız mısınız?»

George McAdam genç adama öfkeli öfkeli bakarak, «Umarım doğru söylüyorsunuzdur,» dedi. «Ağır ağır bana doğru yürüyün. Kollarınızı lütfen yukarı kaldırın.»

Thomas verilen emre uydu. Köpeklerin de hemen arkasından geldiklerini farketmişti. «Bütün bunlar ne demek oluyor?»

«Üzerinizi aramak zorundayım. Orada dursanız iyi olur.» Thomas, Leslie McAdam'ın manevi babasından iki metre uzaktaydı. «Herhalde buna bir itirazınız olmasa gerek.»

«Şu anda hiçbir şeye itiraz edecek durumda değilim. Köpek kılından nefret ederim.»

McAdam, «Düşmanlarım var,» dedi. Bu hiç de bir özür dileme havasında söylenmiş bir söz değildi.

Thomas içinden böyle bir muameleyle karşılanağını aklına getirmediğini düşünüyordu.

McAdam birkaç adım ilerledi. Bir ayağı hafifçe aksıyordu. Saçları dökülmeye yüz tutmuştu. Kurşuni gözleri sert bakışlıydı. Yüzü de gövdesi gibi iri ve kaba görünüşlüydü. McAdam sonra da işini bilen usta

ellerle Thomas'ın üstünü aramaya başladı. Eller yukarı aşağı hareket ederek Thomas'ın bacaklarını, belini, ceketini, gömleğini, kollarını yokladı.

McAdam işini bitirince, «Şansınız varmış,» dedi. «Temize çıktınız.» Geri çekilip Thomas'a önden yürümesini söyledi. Köpekler de arkadan geldiler.

Thomas holün solundaki küçük kitaplığa buyur edildi. McAdam sandalyesine yerleşirken, Thomas da çarçabuk çevresini kolaçan etti. Fazla eşya yoktu. Rafların çoğu kitapla doluydu. Öbür raflarsa bomboştu. Köpekler de iki erkek arasındaki boşluğa yerleşmişlerdi. Thomas bu uygulamanın nedenini hemen anladı. Eğer bir kimse McAdam'a silahla saldırmaya kalkışacak olursa, köpekler onu hemen parçalayıvereceklerdi. Çoban köpekleri gözlerini hâlâ Thomas'dan ayırmamıştı. Genç adam hafifçe ürperdi.

McAdam, «Hadi konuşun,» dedi.

«Sizinle manevi kızınız hakkında görüşmek istiyordum.»

«Ben onu öz kızım olarak kabullenmiştim.»

«O halde kızınız diyeyim. Buraya size bir şeyler anlatmaya değil, size birkaç soru yöneltmek amacıyla geldim.»

«Sizi daha önce hiç görmedim. Size zaman ayıracağıma nereden hükmettiniz?»

«Eğer Leslie belirttiğiniz gibi sizin kızınızsa, ona yardım etmek istersiniz, diye düşündüm.»

«Ona yardım etmek mi?» McAdam'ın yüzünde öfkeyle karışık küstahça bir ifade belirmişti.

«Bu size pek mi garip geldi?»

«Yavaş yavaş öyle olmaya başladı.»

«Neden?»

«Bay Daniels, şu anda benim evimdesiniz. Soru

sormak da benim hakkım.» McAdam öfkeli öfkeli Thomas'a baktı. «Buraya niçin geldiniz?»

«Kızınız şu anda New York'ta. Ona ait olması gereken milyonluk bir mirası almaya çalışıyor.»

McAdam birkaç saniye daha öfkeli öfkeli baktı. Sonra ellerini ovuşturdu. Bakışları biraz yumuşar gibi olmuştu. «Yok canım...»

«Sanki böyle bir şey olanaksızmış gibi konuşuyorsunuz.»

«Daha başka şeyler de öğrenmek istiyorum.»

«Kızınız biyolojik bakımdan, varlıklı bir Amerikalının kızı. Babasının adı Arthur Sandler. Yasalara göre öldüğü belirtilmiş ama...»

McAdam sert bir sesle, «O adamın kim olduğunu biliyorum,» dedi.

«Ben de bunu bildiğinizin farkındayım. Ayrıca sizin hakkınızda ayrıntılı bilgi sahibiyim. İngiliz Gizli Servisinden emekliye ayrıldınız. Süveyş'te yaralandınız, Leslie o Italyanı öldürdüğü zaman siz Majorca'da tatildeydiniz.»

«Bütün bunları size kim anlattı?»

«Tabii Leslie anlattı.»

«Leslie mi?» McAdam soğuk bir sesle konuştu. «Herhalde onu sık sık görüyor olmalısınız.»

«Kendisi benim müşterim. Sandler mirası için açtığı davada onu temsil ediyorum.»

«Ah, şimdi anladım... Para... Siz açgözlü Amerikalılar yok musunuz?»

Thomas yavaş yavaş öfkelenmeye başladığını hissetti. Ama köpeklere bir göz atınca, kendini tutmaya karar verdi. «Kızınız başından geçenleri anlattığı için buraya geldim. Kim olduğunu, sizin yanınıza nasıl geldiğini, Kanada'ya nasıl gittiğini anlattı. Bunları onaylamanızı ya da yalanlamanızı istiyorum.»

McAdam temkinli bir tavırla, «Devam edin,» dedi.

Thomas belleğini zorlayarak Leslie'nin anlattıklarını kelimesi kelimesine aktarmaya çalıştı. Sonra da Arthur Sandler'in müttefiklerle olan ilişkilerinden, gizli haberalma örgütündeki görevinden sözetti. Son olarak da Leslie'nin elinde bazı belgelerle kendisine başvurduğunu, onu temsil etmesini istediğini açıkladı. Yangın olayına hiç değinmemişti.

McAdam cankulağıyla dinliyor gibiydi ama on dakika süren açıklamaya gösterdiği tepki Thomas'ı çok şaşırttı.

McAdam, «Siz avukat olduğunuzu mu söylediniz?» diye sordu.

«Evet, her şeyi size anlattım.»

McAdam, Thomas'ı dikkatli dikkatli süzdü. «Her şeye rağmen size yavaş yavaş inanmaya başlıyorum. Delinin biri değilsiniz. Orası kesin. Buraya da büyük bir inançla geldiğiniz anlaşılıyor.»

«Az önce size anlattığım öykü hakkında ne düşünüyorsunuz?»

«Öykünün özü gerçeğe uygun. Leslie'nin geçmişine ilişkin açıklamalarınız gerçeği yansıtıyor.»

«Doğru olmayan nedir?»

«Bu yakınlarda Londra'ya gittiniz mi?»

«Ne?»

«Size bu yakınlarda Londra'ya gidip gitmediğinizi sordum.»

«Buraya Londra'dan geldim. Biliyorsunuz.»

«Bana kalırsa, oraya bir daha gitmelisiniz. Bu ziyaretten hoşlanacaksınız.»

«Bilmece gibi konuşmaktan vazgeçin, lütfen.»

«Siz Arthur Sandler'i bulmak istiyor musunuz, istemiyor musunuz?»

Bu öneri öyle açık ve kesin bir biçimde ona sunulmuştu ki, Thomas hemen kuşkulandı. McAdam başlangıçta ona hiç de dostça davranmamıştı, şimdi birdenbire fikir değiştirip, işlerini kolaylaştırmak istemesi garip değil miydi?

McAdam, «Ee, cevabınızı bekliyorum,» dedi. «Evet mi, hayır mı?»

«Peki, siz neden daha açık konuşmayı denemiyorsunuz?»

McAdam homurdandı. «Bu iş gayet basit, Daniels. Senin New York'lu bir avukat olduğunu sanıyorum. Öyleye benziyorsun. Aynı zamanda adının Leslie McAdam olduğunu söyleyen bir de müşterin var. Ve bana kalırsa, Londra'ya tekrar uğramak senin için ilgi çekici bir serüven olacak.» McAdam hafifçe gülümsedi. «Ne demek istediğimi anlıyor musun? Seni birine göndereceğim.»

«Kime göndereceksiniz?»

«Whiteside adında birine. Peter Whiteside'a.»

Thomas kaşlarını çattı, bu adın onun için bir anlam taşıyıp taşımadığını düşündü.

McAdam genç adamın soramadığı soruyu yanıtladı. «Evet, senin şu Leslie McAdam adındaki müşterinin ondan sözetmiş olacağını sanıyorum. Kraliçe hazretlerinin gizli örgütünde görevli. Leslie'yi müteveffa karımla bana emanet eden Peter Whiteside'dı.»

Thomas şimdi adamı anımsamıştı. «Ah, tabii ya,» dedi.

McAdam masasının üzerinde duran bloknota uzandı. Bir isim ve adres yazıp kâğıdı koparıp Thomas Daniels'e uzattı.

Thomas ayağa kalkarken, köpekler de hemen başlarını kaldırmışlardı. McAdam hemen bir şeyler

söyleyip hayvanları yatıştırdı. Thomas'ın masadan o kâğıdı almasına izin verilmişti. Genç adam adrese bir göz attıktan sonra kâğıdı katlayıp cebine soktu.

«Acaba bu adam şey mi?»

McAdam elini havaya kaldırdı, başını iki yana sallayarak, «Kesinlikle hayır,» dedi. «Sana başka bir şey açıklayamam.»

Kısa bir sessizlik oldu. McAdam ayağa kalktı. Sakât bacağını kıpırdatmakta güçlük çektiği belliydi. «Sorularınız Londra'da elden geldiğince ayrıntılı bir biçimde yanıtlanacaktır. Şimdi...» McAdam eliyle kapıyı işaret etti.

Thomas yerinden kıpırdamamıştı. «Size son bir sorum daha var,» dedi. «Bunun Leslie ile bir ilgisi olmadığını da hemen belirteyim.»

McAdam genç adamı sessiz sedasız süzdü.

«Acaba değdi mi? Sadece merak ettiğim için sordum.»

«Neye değdi mi?»

«Bu mesleğe atılmanıza yani... Yaşınız hayli ilerlemiş, yirmi yıllık yaranın izlerini hâlâ taşıyorsunuz. Tek başınıza yaşıyorsunuz. Kimseniz yok. Üstelik öldürülmekten de öylesine korkuyorsunuz ki, kale duvarlarıyla çevrili bir evde, saldırgan köpeklerle günlerinizi geçiriyorsunuz. Ülke için hizmet ettiğinizi ileri sürüyorsunuz. O hizmet bunca sıkıntıya değdi mi?»

McAdam sesinin tonunu fazla yükseltmemeye özen göstererek, «Daniels,» dedi. «Karşımdan çekip gitmen için sana on beş saniye süre tanıyorum. Evimden çıkman için de otuz saniye vaktin var. Süre dolunca, köpekleri serbest bırakacağım.»

Thomas hemen ayağa fırlamıştı. Köpekler de başlarını kaldırmışlar, kulaklarını dikip dikkat kesil-

mişlerdi. Thomas yirmi iki saniye içinde bahçe kapısından çıkmış, kapıyı ardından sürmelemişti.

ON ÜÇ

Cenevre'den Londra'ya hareket eden, Ingiliz Havayollarına bağlı 012 sefer sayılı uçak, Londra saatiyle tam iki otuzda, 7 numaralı piste indi. Hava soğuk ve rutubetli ama güneşliydi. Havaalanından terminal binasına kadar olan yolu yürümek Thomas'ın pek hoşuna gitmişti.

Bavulunun uçaktan terminal binasına getirilmesini bekledi. Sonra yabancı yolcuların pasaport kontroluna ayrılan bölmeye geçti. Pasaportunu üniformalı genç bir görevliye uzattıktan sonra orada bir şeylerin döndüğünü farketmekte gecikmedi.

Genç adam pasaportu bir saniye kadar inceledikten sonra, çevredekilerin de duyabilecekleri bir sesle, «Adınız nedir?» diye sordu. Görevli yolculardan hiçbirine bu soruyu yöneltmemişti.

«Adım. Thomas Daniels.»

«Doğum yerinizi ve tarihini açıklayın, efendim.» Genç görevli gözünün ucuyla sola bakıyordu.

«1943 yılının Ekim ayında New York'ta doğdum.» Thomas, sivil giyinmiş, kısa boylu, tıknazca bir adamın ona yaklaştığını farketmişti. Adam sakallıydı, başında şapka vardı, tombalak gövdesinin üzerinde yusyuvarlak kafasıyla dikkati çekiyordu. Arkasından da üniformalı iki polis saygılı bir tavırla onu izliyorlardı. Bir gövde gösterisinin düzenlendiği belliydi.

Genç görevli Thomas'ın pasaportuna mürekep-

'li ıstampayı bastırdıktan sonra, «Umarım İngiltere'-de güzel günler geçirirsiniz, efendim,» diyerek pasaportu Thomas'ın eline tutuşturdu. Genç adam yabancı yolculara ayrılan bölmeden biraz uzaklaşmıştı ki, o kısa boylu, tıknaz adam hemen yanına geldi. «Bay Daniels siz misiniz?» Üniformalı polisler de hemen bir adım geride duruyorlardı. Konuşmaları duyulmasın diye öbür yolcuların gerisinde kalmışlardı.

Thomas, «Thomas Daniels benim,» dedi.

Şişman adam tombul, kısa parmaklı elini iç cebine daldırıp küçük bir kart ve bir plaka çıkardı. «Adım Roger Hunter, kent polis örgütünde görevliyim.»

Thomas, «Ben suçsuzum,» dedi hemen.

Hunter gülümsemeye çalıştı. «Sizi Bay Peter Whiteside'a götüreceğim.»

Thomas adama inanmadığı için onu tepeden tırnağa dikkatli dikkatli süzdü. Geride duran öbür iki polis de Thomas'ı inceliyordu.

Thomas, «Bende Bay Whiteside'in adresi var,» dedi. «Onu tek başıma da bulabileceğimi sanıyorum.»

Thomas adamdan uzaklaşmaya çalıştı ama inanılmayacak derecede güçlü bir el sağ koluna yapıştı. Hunter da Thomas'ın yolunu keserek, «Size eşlik etmek konusunda kararlıyım, efendim,» dedi.

«Yardım istemiyorum ben.» Thomas kolunu adamın parmaklarından kurtarmaya çalıştı ama başaramadı.

Hunter hiç oralı olmadı. «Yani kendi rızanızla benimle gelmeyi kabul etmeyeceğinizi mi anlatmaya çalışıyorsunuz?»

«Dilediğiniz gibi düşünmekte serbestsiniz.»

Hunter, «Pekalâ,» dedi yavaşça elini genç adamın kolundan çekerek. Sonra da arkada duran polislere başıyla işaret etti. O anda iki polis iri gövdelerinden beklenmeyecek bir çeviklikle Thomas'ın yanına geliverdiler.

Hunter sinsi sinsi gülümseyerek, «Bu durumda ben de sizi tutukluyorum,» dedi.

Thomas biraz direnmeye çalıştı. Fakat gözünü açıp kapayıncaya kadar kendini bir beton duvarın önünde buldu, bileklerine de kelepçe geçirilmişti.

ON DÖRT

Thomas terminal binasından çıkarılmış, koyu mavi renkte, plakasız bir Rover arabaya bindirilmişti. Bavulunu da arabanın bagajına yerleştirmişlerdi. Genç adam bileklerindeki kelepçelere baktı, bir an için özgürlüğünü kaybetmenin verdiği korkuyla irkildi. Arabanın kapılarının içerden açılamayacağını da farketmişti.

Arabayı üniformalı polislerden biri sürüyordu. Öbür üniformalı polis de arka kanepeye oturmuştu. Hunter ise öne yerleşmişti.

Thomas, «Beni nereye götürüyorsunuz?» diye sordu.

Hunter başını arkaya çevirip tutuklu yolcuya baktı. «Ne o yoksa, endişelendiniz mi?» diye sordu. Thomas hiç sesini çıkarmayınca, o yusyuvarlak sakallı yüzde hafif bir gülümseme belirdi. «Yerinizde olsam, hiç kaygılanmazdım. Sizi istediğiniz yere götürüyoruz. Aslında başka bir seçeneğiniz yoktu. Bay

Peter Whiteside sizi görmek istiyor.»

Rover araba anayoldan Londra'ya doğru ilerliyordu. Thomas korku içinde arabanın penceresinden dışarı baktı. «Benim nereden geldiğimi nasıl öğrendiniz?»

Bay Hunter kalın sesiyle bir kahkaha attı. «Bu kadar da saf olmayın, Bay Daniels...»

«George McAdam mı haber verdi?»

«Isteseydik, sizi Isviçre'den de alıp buraya getirebilirdik. Ama buna hem gerek yoktu, hem de can sıkıcı bir durum yaratabilirdi. İngiliz Havayollarının uçağıyla yolculuk yaptığınız için size teşekkür borçluyuz.»

Thomas biraz rahatlamıştı, hafifçe arkasına yaslandı. «Peki, Whiteside'i tek başıma ziyaret etmeme neden izin verilmedi?»

«Çünkü elinizdeki adres sahte.» Thomas, Hunter'a şaşkın şaşkın baktı. «Bay Daniels siz de gerçekten pek safmışsınız...»

Araba Londra'yı çevreleyen yoksul görünüşlü kenar mahallelerden geçiyordu. Kentin adı sanı pek duyulmamış semtlerinden ilerlediler. Biraz sonra Rover araba sola dönmeden, Thomas, Victoria Istasyonunu farketti. Üç beş dakika sonra da Belgravia'da bir evin önünde durdular.

Hunter arabadan atlayıp hemen arka kapıyı açtı. Thomas da arabadan indi, sonra kelepçeli ellerini uzatarak, «Bunlara hâlâ gerek var mı?» diye sordu.

Hunter sert bir sesle, «Şimdi kaçmanıza izin vereceğimi herhalde düşünmüyorsunuzdur,» dedi. «Aslında bu kelepçelere hiç gerek yoktu.» Hunter, Thomas'ı dirseğinden tutup evin kapısına doğru yürüttü. «Buyrun.»

Hunter kapının zilini çaldı. Birkaç saniye sonra kapı açıldı. Sivil elbiseli bir muhafız kapıdakilere şöyle bir baktı ve Hunter'i hemen tanıdı. Rover arabanın şoförü bavulunu bagajdan alırken, Thomas da içeri buyur edildi. Küçük, yuvarlak bir salona girmişlerdi. Burada da bir nöbetçi vardı. Duvarın bir köşesine İngiltere Kraliçesinin tablosu asılmıştı. Thomas bu odadan koyu renk halıyla döşenmiş bir koridora çıktı. Çok geçmeden de evden bozma bir devlet dairesine getirildiğini anladı.

Bir kapının önüne gelmişlerdi. Hunter hemen öne geçti. «Eğer kelepçelerinizi çıkarırsam, bir budalalık yapmaya kalkışmayacaksınız, değil mi?»

Thomas kararlı bir sesle, «Ne münasebet,» dedi. «Buraya gelmekten büyük bir mutluluk duyuyorum.»

Hunter hiç sesini çıkarmadan Thomas'ın kelepçelerini çıkardı, sonra genç adamı koridorun sonundaki küçük bir büroya soktu ve oturup beklemesini söyledi.

Biraz sonra içeriye koyu renk çizgili bir elbise giymiş, kibar tavırlı, yaşlıca bir adam girdi. Yetmiş yaşlarında vardı, ama çok dinç görünüyordu. Adamın mavi gözleri keskin bakışlıydı. Saçları sarıyla beyaz arası bir renk almıştı. Bu adamın gençlik yıllarında son derece yakışıklı olduğunu tahmin etmek güç değildi. Atlet yapılı, sırım gibi bir genç olmuştu mutlaka.

Yaşlı adam elini Thomas Daniels'e uzattı. «Adım Peter Whiteside. Yolculuğunuz iyi geçti mi?»

Tokalaştılar. Thomas hâlâ kuşkuluydu. «İsviçre'den Londra'ya yaptığım yolculuğu mu, yoksa ha-

vaalanından buraya kadar olan yolculuğu mu soruyorsunuz?»

«Benim için farketmez. Ikisini de merak ettiğimi düşünebilirsiniz.» Whiteside bir koltuğa oturup genç adamı alıcı gözüyle incelemeye başladı. Bacak bacak üstüne atmış, ellerini dizinin üzerine koymuştu.

Thomas, «Havaalanında beni yakalayan adam sizin goriliniz miydi?»

«İşte bu soruyu hiç beğenmedim. Yardımcım Bay Hunter'dan bu şekilde sözetmeniz canımı sıktı.»

Thomas, «Neden buradayım?» diye sordu.

Whiteside güldü. «Buraya gelmek isteyen sizsiniz. Tanrım, birkaç gün önce Devon'daydınız, sağa sola sorular yağdırıp eski kayıtları didik didik ediyor, ölüleri bile ürkütmeye çalışıyordunuz. Şimdi karşıma geçip de burada olmak istemediğinizi söylemeye kalkışmayın. Arthur Sandler ve Leslie, McAdam hakkında soru sorabileceğiniz tek yer burası...»

«Öyleyse başlayalım. Tutuklu kalmak hoşuma gitmiyor.»

«Tutuklu değilsiniz.»

«Gerçekten tutuklu değil miyim?»

Whiteside, «Canınız istediği zaman gidebilirsiniz,» dedi. «İşte kapı orada. Isterseniz sizi kapının önüne kadar geçirebilirim.»

Thomas kapıyı dikkatli dikkatli inceledi, bir tuzağa düşürülüp düşürülmediğinden pek emin değildi.

Whiteside sözlerini sürdürdü. «Ancak burada kalmanız sizin çıkarlarınız açısından yerinde bir davranış olacaktır. Sizinle son derece ilginç bir görüşme yapabiliriz.»

Thomas, «Pekâlâ,» diyerek bir kanepeye yerleşti.

Whiteside, «Yirmi yıl sonra böyle bir olayın patlak vermesi çok garip,» dedi.

«Bağışlayın ama ne demek istediğinizi anlayamadım.»

Whiteside, Thomas'a yan gözle baktı. «Ben emekliye ayrıldım, Bay Daniels. Yani Dışişleri Bakanlığındaki görevimden demek istiyorum. Bakanlık beni yok sayıyor. Fakat şu Sandler ve McAdam sorunu 1954 yılından beri başıma dert oldu. Gerçekten berbat bir iş. Bana kalırsa, siz bu işin içyüzünü bilmiyorsunuz. Olup bitenlerin farkında bile değilsiniz. Benim görev aldığım bölüm yani MI 16 Hazine Bakanlığıyla bağlantılıydı.»

«Yani para işleriyle değil mi?»

«Tedavüldeki parayla ilgileniyorduk demek daha doğru olacak. Arthur Sandler'in işlerine karışmamın nedeni de buydu.»

«Yani para işleriyle değil mi?»

Whiteside gülümsedi. «Siz avukatsınız, değil mi? Sizler soruları birbiri ardından sıralamaya pek meraklı oluyorsunuz. Neyse, önemi yok. Birazdan sorularınızın bazılarına yanıt alacaksınız.» Adamın yüzündeki gülümseme kayboldu. «Ama bu arada size de bazı sorular yöneltilecek. Belki bu soruların yanıtlanmasında bize yardımcı olabilirsiniz.»

Thomas kollarını havaya kaldırıp ellerini iki yana açarak Whiteside'in söylediği sözlerden bir şey anlamadığını belirmeye çalıştı.

Whiteside, «Ah, evet,» dedi. «Bir iki açıklamayı çoktan hak ettiniz. Ne dersiniz, açıklamalara Arthur Sandler ile başlayalım mı?»

«Çok iyi olur.»

«Siz onu bir sanayici ve maliyeci olarak tanıyorsunuz sanırım. Tabii biraz da kimyayla ilgilendiğini biliyorsunuz. Tamam mı?»

«Eh, öyle sayılır.»

«Ayrıca bir de casusluk saçmalığı var. Bunu da duymuşsunuzdur.»

Thomas evet anlamına başını salladı.

«Sizin bilmediğiniz en önemli özelliği de Sandler'in oyma ustası olduğudur.»

«Oyma ustası mı?»

«Sanat dalı olarak oymacılık diyebiliriz ama bu sözcük yasadışı işlerde sahtekârlık anlamına geliyor. Başka bir deyişle kalpazanlık....»

Thomas susuyordu. Whiteside tekrar konuşmaya başlayıncaya kadar büyük bir merak ve şaşkınlık içinde bekledi.

«Daniels, sen ya çok yetenekli bir aktörsün ya da gerçekten hiçbir şey bilmiyorsun. Ama her şeye rağmen bu öyküyü sonuna kadar dinlemek istediğini sanıyorum.»

«Evet, haklısınız.»

«Sen hiç Bernhard Harekâtından söz edildiğini duydun mu?»

Thomas düşünürken o iki zeki bakışlı göz, genç adamı inceledi. Thomas hayır anlamına başını salladı.

«Peki ya Sachsenhausen nedir biliyor musun?»

Thomas omuzlarını silkti.

Whiteside alaycı bir tavırla, «Yahu şu gençler de ne kadar saf oluyorlar,» dedi. «Ya Helmut Andorpher ya da Heinrich Kinder... bu isimler senin için bir anlam taşıyor mu?»

«Hayır.»

«Eh, senin bilgini arttırmanın zamanı geldi. İzin verirsen, 1943 yılına dönelim. Sanırım o dönemde Avrupa'da büyük bir kargaşanın hüküm sürdüğünü tarih kitaplarından öğrenmişsindir.»

Thomas susuyor, gözlerini Whiteside'dan ayırmadan, dikkat kesilmiş, yaşlı adamı dinliyordu.

«Almanya'nın Ingiltere'ye karşı açtığı savaşın bunların bir tanesidir ancak. Ekonomik savaş bir başka yöntemdir. Bernhard Harekâtı ekonomik savaşın bir parçasıydı.»

Thomas kaşlarını çatarak, «Ekonomik bakımdan mahvetmek öyle mi?» dedi.

Whiteside yerinden hafifçe doğrularak hararetli hararetli anlatmaya koyuldu. «Bernhard Harekâtı çok gizli bir Alman tasarısıydı. Amacı da İngiliz paralarının sahtelerini basıp piyasaya sürmekti. Beş pound'luk banknotlar, on ve yirmi pound'luk banknotlar bol miktarda basılacaktı. Helmut Andorpher adında bir SS albayının buluşuydu bu... Adam tasarısını 1940 yılında hazırlamış, bir yıl sonra da Hitler bu projeyi onaylamıştı. Amaç gayet basitti. İngiliz parası dünya piyasasında öylesine bollaşacaktı ki, borsada sürekli değer kaybına uğrayacak ve sonunda önemini iyice yitirecekti.»

«Doğrusu parlak bir fikir.»

«Ama yeni bir buluş sayılmaz. Andorpher tarihe çok meraklıydı. Sizin bağımsızlık savaşınız sırasında da, General Howe sahte dolar basıp Amerikan parasının değerini sıfıra indirmeye çalışmıştı. Doğrusu bir ölçüde de başarılı olmuştu.»

«Ama savaşı biz kazandık.»

Kısa bir sessizlik oldu. «Evet. Savaşı sizin kazandığınızı söylemişlerdi. Neyse, Andorpher, Bern-

hard Harekâtını yönetiyordu. Doğrusu çok iyi bir askerdi. Ama oymacılıktan hiç anlamıyordu.»

Thomas başını öne doğru salladı.

«Bu tasarıyı gerçekleştirebilmek için madenleri oyup para klişesi yapabilecek birini bulması gerekiyordu. Yani kusursuz sahte para hazırlayacak bir yardımcı bulmalıydı.»

«Ve adam sonunda aradığını buldu. Bahse girerim ki, Almanların gizli haberalma örgütünde çalışan biriydi bu.»

«Aferin, Daniels. Tabii onu Andorpher buldu. Uluslararası mali sorunlar ve para konusunda uzman bir kişiydi. Heinrich Kinder adında bir Alman istihbarat subayıydı.» Whiteside sözlerini sürdürmeden önce tekrar hafifçe gülümsedi. «Kuşkusuz savaş yıllarında kullanılan takma bir isimdi bu.»

«Tabii.»

Whiteside içini çekti. «Arthur Sandler. Bizim sevgili, çok değerli çift yanlı ajanımız... Her neyse, sevgili dostumuz Herr Sandler, Almanların baskı makinelerindeki sorunlarını çözümledi. Böyle olması doğaldı. Biliyorsun, kimyagerdi o. Eski banknotları bulduğu bir kimyasal maddeyle beyaz kâğıda dönüştürüp, üzerlerine yeniden resim ve yazı bastırıyordu. Klişeler hazırlandıktan sonra baskı işinin gerçekleşmesi matbaalara kalmıştı. Amerikalı kuzenlerimizden allah razı olsun, düşmana Bernhard Harekâtını gerçekleştirecek adamı sağladılar.»

«Bu harekât büyük zarara yol açtı mı?»

Whiteside ellerini ovuşturdu, «Savaş yıllarında şaşılacak derecede az oldu zararımız. O dönemde kimse para biriktirmeye niyetlenmiyordu. Kinder'e ya da gerçek adıyla Sandler'e Sachsenhausen top-

lama kampına bir atölye kurulmuştu. Baskı işlerini orada hazırlıyordu. Fakat çeşitli araç ve gereçlerin ona ulaştırılması, işlerin yoluna girmesi zaman aldı tabii. Matbaa tam hızla çalışmaya başladığı zaman 1944 yılının da sonu gelmişti.»

«Ve savaş da artık sona ermek üzereydi.»

Whiteside başını öne doğru salladı. «Alman or duları tüm cephelerde geri çekilmeye başlamıştı Isviçre, Kuzey Afrika ve Güney Amerika gibi, paranın sürüleceği bölgelerde de olanaklar kısıtlıydı. Bu iş bir bakıma V-2 roketlerine ve de atom bombasına benzemişti. Almanlar gırtlağımıza sarılmaya fırsat bulamadan süre doldu.»

Thomas, «Siz bana önemli olan sorunu açıklamadınız,» dedi.

«Özür dilerim.»

«Bernhard Harekâtının şaşılacak derecede az zarar verdiğini belirttiniz. Ben sizin yalancınızım. Ama yine de bu harekâtın önemli olduğunu belirttiniz.»

«Evet, çok önemliydi.»

«Neden?»

«Yanılmıyorsam, harekâtın sadece savaş döneminde çok az verdiğini belirtmiştim. Şimdi 1945 yılına geliyoruz. Yılın başlarına...»

Thomas hemen belleğini yokladı. Arthur Sandler de tam o sıralarda Elizabeth Chatsworth'un hayatından uzaklaşmıştı.

Whiteside, «Üçüncü Reich'in kaderi 1945 yılının başlarında belirlenmişti. Bundan hiç kuşku olmasın. Yine zamanla savaşılıyordu. Hitler, Alpenfestung Malikânesine kapanmış, artık iyiden iyiye aklını oynatmıştı. Çocukları savaş cephelerine gönderiyor, yokolan ordularına yeni kumandanlar atıyordu. Kal-

pazanlara da son dakikaya kadar durmadan çalışmalarını, emretmişti.»

«Onlar da bu emri yerine getirdiler mi?»

Whiteside yüzünde acı bir gülümsemeyle, «Evet,» dedi. «Son dakikaya kadar çalışmalara ara vermediler. Bolşevikler Berlin'e girdikleri zaman, kalpazanlar da tası tarağı topladılar. Sandler, Andropher ve başkalarının da yardımıyla güneye, Avusturya'ya doğru kaçmaya başladılar. Kamyonla yolculuk yapıyorlardı. Matbaa malzemelerini ve yeni basılmış sahte paraları taşıyan büyük kamyon yolda bozulmuştu. Paraları ve makineleri toprağa gömemediler. Bu kadar büyük bir serveti toprağa gömemezlerdi. Bir tepeye geldikleri zaman, Sandler kamyonun frenini boşalttı, araba aşağıya yuvarlanarak bir göle düştü. Suların arasında gözden kayboldu.»

«Ve böylece unutuldu gitti, değil mi?»

«Sadece birkaç hafta için... Daha sonra göle düşen sandıklar açıldı. Milyonlarca banknot ele geçti. O yörenin halkı için bulunmaz bir nimetti bu. Müttefik kuvvetlerin ajanları olayı öğrendiler... Bir süre sonra da durum aydınlandı.»

«Sandler ile Andorpher'a ne oldu?»

«İşte hikâye burada biraz çetrefilleşiyor. Ama bazı önemli noktalar açığa çıktı. Örneğin Andorpher gibi...»

«Andorpher yakalandı mı?»

«Bir bakıma öyle sayılır. Yetmiş beş mil doğuda bir hendekte cesedi bulundu. Adamın kafası koparılmıştı. Geriye sadece dostumuz Sandler kalmıştı.»

«Yalnız mıydı?»

«Eh, öyle diyebiliriz. Kamyon gölden çıkarılırken, uğur getirsin diye bazı şeyler almış. Örneğin,

klişeler. Para klişeleri yani...» Whiteside yan gözle genç konuğuna baktı. «Şimdi, Thomas Daniels'in gerçek bir erkek mi, yoksa hâlâ çocuk mu olduğunu araştıralım. Çalılıklar arasına saklanan tilkiyi bulabilecek mi?»

«Devam edin.»

«Çok akıllı bir adam olduğun belli, Bay Daniels. Yoksa bu kadar şeyi öğrenemezdin. Eğer sandığım kadar kurnaz bir avukatsan, anlattığım öyküde bir terslik olduğunu da hemen farketmen gerekir. Kulağına garip gelen bir cümle vardı mutlaka, değil mi?»

«Belirli bir ayrıntıdan mı sözediyorsunuz?»

«Evet. Neydi sana garip gelen ayrıntı?»

Thomas düşünmeye gerek görmedi. «Doğuya gitme meselesi bana garip geldi. Benim tanıdığım kadarıyla, Arthur Sandler için Doğuya gitmenin bir anlamı olamazdı.»

Whiteside sevinç içinde, «Tamam,» dedi. Bir iki saniye dinlendikten sonra, «Arthur Sandler için Doğu tam yirmi iki yıl bir anlam taşımadı. Şimdi bunun nedenini göreceğiz.»

ON BEŞ

Whiteside sözlerini sürdürdü. «Zerre kadar anlamı yoktu. Kesinlikle yoktu. Düşün bir kez... Savaş yıllarını, düşman saflarına gidip dönerek geçiren birinci sınıf bir Amerikan ajan, Avusturya ve Almanya'da elini kolunu sallaya sallaya gezebilen üstün nitelikte bir ajan, Alman gizli haberalma örgütünü avucunun içi gibi bilen bir uzman, tam beş yıl bu şe-

kilde çalışıyor. Beyimiz savaş sona erince ne yapsa beğenirsin? Tam yüz seksen derecelik bir dönüş yapıyor, hem de ters yönde. Amerikalılara dönecek yerde, Rusların kucağına atılıyor.» Whiteside yüzünü buruşturarak omuzlarını silkti. «Onun en azından bir ay Moskova'da kaldığını biliyoruz.»

Thomas düşünceli bir tavırla, «Ama bu davranışının da bir açıklaması olsa gerek,» dedi.

«Elbette var... Hem bir değil, pek çok açıklaması var. Bunların en iyisini, Dışişleri Bakanlığında en yaygın olanını öğrenmek ister misin? Dinle: Arthur Sandler 1941 yılında Amerikalılarla Ruslar arasında başlayan yakınlaşmadan yararlandı. İki taraflı değil, üç taraflı çalışmayı başardı. En çok da Moskova'ya hizmet etmiş.»

Thomas, «Benim aklım ermedi bu işe,» dedi.

Whiteside aynı şeyleri yinelemekten hoşlanmadığını belli edecek şekilde içini çekti. «Bu üçlü bir oyundu, Bay Daniels. Siz Amerikalılar, Sandler'in sizin hesabınıza çalıştığını ve Almanlara da iki taraflı casusluk yapar gibi davrandığını sanıyordunuz. Bir bakıma da gerçek buydu. Fakat Sandler aynı zamanda Washington'dan aldığı bilgileri Moskova'ya da satıyordu. Bu da onun neden Batı yerine Doğuya gittiğini açıklamaya yetiyor.»

«İnsanı gerçekten şaşırtıyor bu anlattıklarınız.»

«Orası öyle... Bu anlatılanların gerçeğe uyduğunu da söyleyebilirim. Fakat kesin bir karara varmak olanaksız. Sandler ile ilgili başka varsayımlar üzerinde de durduk. Böyle yapmak zorundaydık. Nedenini tahmin edebilecek misin?»

«Neden apaçık ortada... O kilişeler Sandler'in elindeydi. Durmadan kullanıyordu bunları.»

«Harika. Durmadan bizim paramızı basıyordu.»

Thomas gülmemek için kendini zor tuttu. Şu esrarengiz Sandler servetinin kaynağını şimdi öğrenmişti. Tabii öyle olmalıydı, tabii...

Koridordan sesler geliyordu. Bu gürültüler Thomas'ın dikkatini dağıttı. Saatine bir göz atınca, aşağı yukarı bir saatten beri Bay Whiteside ile beraber olduğunu farketti.

«Ondan sonra Sandler'in izini kaybettik. Rusların ona sahip çıktıklarını sanıyorduk. Fakat günün birinde New York'ta olduğunu öğrendik. Bir yerden ötekine nasıl gittiğini bir türlü anlayamadık. Bildiğimiz tek şey, adamın bunu başarmış olduğu. Klişeler de yanındaydı tabii.»

«Yani Amerika'ya gittiği zaman mı?»

«Önce banknotun nerede basıldığını sanıyorsun?» Whiteside öfkeli bir tavırla konuşmasını sürdürdü. «Demokrasinin cenneti sayılan ülkenizde tabii. İngiliz parası acımasızca sabote ediliyordu. Bu iş Amerikan topraklarında sürdürülüyordu ve son vermek için de en küçük bir girişimde bulunulmamıştı.»

«Belki de...»

Whiteside tekdüze bir sesle, «Belki de Washington durumu biliyordu,» dedi. «Ve işin kötüsü bunu bildikleri halde, hiçbir şey yapmadılar. Tabii böylece dolar değer kazanıyordu.»

Thomas birden içini bir utanç duygusunun sardığını hissetti. Whiteside da durumun farkındaydı, eline geçen bu kozu değerlendirmek istiyordu. Birkaç saniye bekledikten sonra sözlerini sürdürdü. «Kalpazanlar yüzünden paramızın değer kaybettiğini biliyorduk. Üstelik bu kalpazanın kim olduğundan da haberimiz vardı, dahası bu işe bir son verilmesi

gerektiğine inanmıştık. Sizin Sam Amca yardım etmeye yanaşmıyordu.» Whiteside içini çekti. «Aslında biz sorunları bu şekilde çözümlemekten hoşlanmayız. Fakat başka çaremiz de kalmamıştı. Sandler'in ortadan kaldırılmasını emrettik.»

Thomas, «Yani öldürülmesini mi istediniz?» diye sordu. «Yaralı bir atı öldürmekle işlenen sevaba benziyor bu.»

«Olayı dilediğin gibi değerlendirebilirsin. Doğrusunu istersen, insanlar, hayvanlardan çok daha acımasız oluyorlar. Öldürüldü de diyebilirsin. Emri ben verdim. 1954 yılında. Eğer merak ediyorsan, bir gerçeği daha belirteyim: Bugün de aynı emri vermekten çekinmem.»

«Böyle bir emir vermek zorunda kalabilirsiniz. Birincisinde başarılı olamadınız çünkü.»

«Evet. Biliyorum. Sandler her zamanki gibi bizlere meydan okudu. Bir benzeri vardı.» Whiteside düşünceli düşünceli Thomas'a baktı, sonra kendini toparladı. «Her neyse, piyasaya sahte para sürülmesi işi sona erdi. Sandler'in benzerinin ortadan kaldırılması belki de adamın gözünü korkuttu, bir süre için ortalıkta gözükmemeyi kararlaştırdı. Belki de gerçekten korkup bu işi bıraktı. Buna ben pek ihtimal vermiyorum ya, neyse... Kimbilir belki de adam yeni planlar peşindedir.»

İki erkek de birkaç saniye konuşmadı. Derin derin düşünceye dalmışlardı. Sessizliği bozan Whiteside oldu. «Benim bütün bildiğim, birkaç hafta içinde sahte İngiliz banknotlarının arkasının kesilmiş olması. Zaten beni ilgilendiren tek sorun da buydu.»

«Hayır, değildi. Kesinlik değildi...»

«Ah, evet. Bir de Leslie sorunu vardı.»

«Onu korumak için elinizden geleni yaptınız. Pe-

ki ama Sandler niye bunca yıl sonra geri dönüp karısıyla kızını öldürmek istedi? Buna da bir anlam veremiyorum.»

«Başka bir açıdan bakıldığında, onun bu davranışına hak vermek olası. Ayrıca Sandler'in her zaman mantığını kullanmadığını da hesaba katmak gerekiyor.»

«Bu konuyu biraz daha açar mısınız?»

«Benimkisi sadece bir tahmin. Sandler'in karısından niçin ayrıldığını bilmiyoruz. Belki de savaştan sonra karısına dönmemesinin de haklı bir nedeni vardır. Öldükten sonra karısının onun mallarına sahip çıkmasını istememiş olabilir.»

«Belki ama neden bunca yıl bekledi?»

«Karısı temasa geçmek istemişti. Belki de Sandler karısının onu çoktan unuttuğunu sanıyordu. Ya da kadının savaşta öldüğüne inanmıştı. Kimbilir belki kızın da gerçek babası olmadığını düşünüyordu. Bilemiyorum. Hem benim açımdan bu o kadar önemli de değil.»

«Sizin için önemli olmayabilir. Fakat yine de bu hikâyenin çok büyük bir eksiği var.»

«Nedir o?»

«Sandler savaş yıllarında Elizabeth Chatsworth'a deli gibi âşıktı, kendisi öldüğü takdirde karısının geçiminin sağlamasını istiyordu. Fakat savaş sona erince birdenbire karısından yüz çevirdi. İngilizler de, Amerikalılar da onun bir casus olduğunu biliyorlardı, bu nedenle gizlenmesine yardım ettiler. Bu adam aradan dokuz yıl geçtikten sonra geri gelip karısıyla kızını öldürmek istedi.» Thomas başını iki yana salladı. «Bu işin içinde bir iş var mutlaka.»

Whiteside hafifçe gülümsedi. «Hem de senin tahmin ettiğinden daha büyük bir dalavere var. Özellikle de New York'ta sana başvuran o kadınla ilgili bir iş bu...»

Thomas kaşlarını çattı, «Yani ne demek istiyorsunuz?»

Whiteside ağır ağır oturduğu yerden kalktı. «Sana bir şey göstermek istiyorum.»

Thomas ayağa kalkıp Whiteside'in peşinden kapıya yürüdü. «Acaba nereye gideceğimizi sormak zahmetine katlanayım mı?»

«Bu gezi senin için son derece ilginç olacak. Seni Leslie McAdam'a götüreceğim.»

Araba hâlâ binanın önünde duruyordu. Ana kapıdan önce Whiteside çıktı. Şoför de hemen arabaya bindi. Rover araba arapsaçına dönen Londra trafiğine girmişti. Birkaç dakika sonra arabanın silecekleri çalışmaya başladı. Yağan şiddetli yağmur şoförün önünü görmesine artık engel olamıyordu.

Yirmi dakika sonra araba Kensington yakınlarında bir yerde durdu. Whiteside ile Thomas arabadan indiler. Küçük bir kilise bulunan tenha bir sokağa girmişlerdi. Şoförse arabada bekliyordu.

Küçük kilisenin yan kapısından içeri girdiler. Papaz, Whiteside'i görünce iki erkek baş işaretiyle selâmlaştı. Tek kelime bile çıkmamıştı ağızlarından. Ayin yerini geçip kürsünün arkasındaki kapıdan avluya çıktılar. Burada küçük bir mezarlık vardı.

Whiteside, «Ben Leslie McAdam'ı gerçekten çok sevmiştim,» dedi. «Yaşamının büyük bir bölümünü korku içinde geçirdi zavallı kızcağız. Laf aramızda,

delikanlı, Leslie benim için hep sahip olamadığım kız evladın yerini tutmuştur. Sen evli misin?»

«Boşandım.»

«Anlıyorum. Ben hiçbir zaman evlenecek tipte bir erkek olamadım. Biraz da yatılı okullarda okumanın etkisi bu.» Whiteside başıyla avlunun yeni mezarlara ayrılan bölümündeki modern mezartaşını işaret etti. «Işte geldik.»

Thomas taşın üzerindeki gotik harflerle yazılmış yazıyı okuyunca dondu kaldı.

LESLİE MCADAM

(1945 - 1974)

Gözlerine inanamıyordu. Biraz sonra yaşlı adama baktı. Whiteside da Thomas'ın mezartaşına göstereceği tepkiyi bekliyordu anlaşılan. Aradan birkaç saniye geçtikten sonra, Thomas konuşacak gücü kendinde bulabildi. «Bu da ne demek oluyor?»

«Cebinde sahte para bulunduran adamın bir de sahte kızı var demek oluyor. Sandler'in matbaada bastığı paralar gibi bu da mükemmel bir taklit.»

«Mükemmel mi?»

«Isviçre'de George McAdam'a anlattığın öyküyü düşün. Zavallı George'un aklı başından gitti. Öykü mükemmeldi. Tek kelimesi bile hatalı değildi. Ayrıntıların hepsi. Sadece Leslie'nin bilebileceği şeylerdi bunlar. Senin şu New York'taki kız... Her şeyi biliyor. Fakat bunu nasıl başardığına bir türlü akıl erdiremedim.»

Thomas şakır şakır yağan yağmurun altında iliklerine kadar ıslanmış olmasına aldırmadan, dikkatli dikkatli mezara bakarak, «Bu tümseğin altında

bir tabutun varolup olmadığı ne malûm?» dedi.

«Bunu senin bilmen olanaksız ama ben biliyorum. Üstelik seni kandırmak için çene yormama da gerek yok. Ölüm raporunu görmek ister misin?»

«Gömdüğünüz ölünün Leslie McAdam olduğundan emin misiniz?»

«Evet. 1974 yılının Mayıs ayıydı. Gerçek Leslie McAdam öldü.»

Thomas hafifçe ürperdi. «Sandler'in marifeti mi bu?»

«Öyle olduğunu sanıyoruz. Leslie, Londra'ya gelmişti, kısa bir süre sonra Kanada'ya dönecekti. Bloomsbury'de bir apartman dairesinde kalıyordu. Dışişleri Bakanlığı koruyordu onu, fakat bir sabah cesedini buldular, boynu kesilmişti. Devam edeyim mi?»

«Eğer siz istiyorsanız, edin.»

Whiteside yağmurluğunun yakasını kaldırdı. «Bizim açımızdan hâlâ bu konu kapanmış sayılmıyor. Bu kızın katili bulunmadı. 1954'te annesini öldüren kişinin kim olduğu da bilinmiyor. Yani senin anlayacağın, yarım kalmış bir iş. Birinci derecede önem taşımasa da askıya alınacak kadar basit değil.»

Whiteside konuşurken, Thomas susuyordu. New York'taki Leslie McAdam'ı gözlerinin önünde canlandırdı. Herkes değilse bile, birisi hiç çekinmeden yalan söylüyordu.

Whiteside sözlerini sürdürdü. «Bu iş başından sonuna kadar karmaşık olaylarla dolu. Arthur Sandler yüzünü bile görmediği kızını neden arayıp öldürmek istesin? Onun öldürülmesi neden bu derece önem taşıyor. Hâlâ bir şeyler dönüyor ama biz bunun ne olduğunu bilemiyoruz. Hükümetimiz de merak

içinde. Sandler bulunursa, biz de onu sorguya çekmek isteyeceğiz.»

Thomas gözlerini önündeki mezartaşından ayırmadan, başını iki yana salladı. «Sandler'in yetmiş altı yaşında olması gerekiyor.»

«Tabii adam bir yolunu bulup yeniden yaratılmamışsa...»

«Ne dediniz, ne dediniz?»

«Külâhımızı önümüze koyup düşünelim. Bizler şurada, gün ortasında, gerçek bir dünyada dimdik duran aklı başında iki erkeğiz. Fakat bu Arthur Sandler doğanın yasalarına bile meydan okuyor. Onun yaşındaki bir erkek için oldukça çevik sayılmaz mı? Zaman hepimize böyle anlayışlı davransa keşke...»

Thomas bu sözlere karşılık vermedi ama içinden Whiteside'in düşüncesine katılıyordu.

Whiteside, «Bu sorunu iyice düşün, Bay Daniels.» Yağmur altında kilisenin avlusundan geri dönerlerken Whiteside bir elini Thomas'ın omzuna koymuştu.

«Öldüğünü iddia ettiği halde sağ olan bir adam var. Ayrıca öldüğü halde sağ olduğunu ileri süren bir kızla da uğraşmak zorundasın. Doğrusu sana hiç de gıpta etmiyorum. Ayrıca bu sorunu herkesin istediği şekilde çözebileceğine inanmıyorum.»

Kiliseye döndükleri zaman, Thomas'ın aklına North Fenwick'deki küçük kilise geldi. Birilerinin onu incelediğini farketmişti. Sıralardan birinde oturan yaşlı iki kadın vardı, biri elindeki dua kitabını buruşuk dudaklarını kıpırdatarak sessiz sessiz okuyordu; öbürüyse sessiz ve hareketsiz duruyordu. Papa-

zın da onu merakla izlediğinin farkındaydı. Adamın yüzüne baktı, papaz sisler adası, Dickens ve cinden çok Orta Avrupa'nın havasını taşıyordu, belki de Alpler'den ya da Tiroller'den gelmeydi.

Sokağa çıktıklarında, Whiteside, «Söylesene,» dedi. «Bu işin peşini bırakacak mısın, yoksa uğraşmaya devam mı edeceksin?»

Thomas, bakışlarını adamın kurnaz bakışlı gözlerine dikti. «Buraya kadar geldiğime göre, vazgeçmek olmaz değil mi?»

Arabaya yaklaşırlarken Whiteside pek düşünceli bir tavır takınmıştı. «Benimkisi sadece bir öneriydi. Ama belki de Sandler'i kimin yönettiğini öğrenmeye çalışabilirsin.»

«Onu kimin yönettiğini mi?»

«Evet. Ipleri kimin elindeydi acaba? Bir ajan sadece belirli nedenler uğruna çalışabilir. Para. Seks. Iktidar hırsı. Fakat hiçbir zaman kendi kendine iş görmez. Sandler'in de mutlaka bir akıl hocası vardı; onu kontrol eden, daha başka bir deyişle, iplerini elinde tutan biri. Bu hiç aklına gelmiş miydi?»

Thomas başını iki yana salladı. «Hayır, hiç aklıma gelmemişti.»

«Oysa bunu da düşünmeliydin.» Şoför arabanın kapısını açarken Whiteside, «Eğer araştırmalarından bir sonuç alabilirsen, bana da haber ver. Kraliçe hazretlerinin hükümeti sana minnettar kalacaktır.»

Tekrar arabaya bindiler. Rover, Westminster'e doğru ağır ağır yol alırken, Thomas derin düşüncelere dalmıştı. Dönüş sırasında, uzun bir sessizlikten sonra Whiteside konuştu. «Kendimi onuru zedelenmemiş bir memur olarak görmek istiyorum, Daniels.

Onun için bana bir konuda daha güvenmelisin. Bu işin bir başka yönü daha var. Fakat yasalar ve kurallar bu aşamada sana her şeyi açıklamama izin vermiyor. Çok üzgünüm.»

Thomas Daniels yaşlı adamın içinden geçenleri okumaya çalıştı, fakat bir sonuç alamadı. «Bu sır benim araştırmalarımı etkileyebilir mi?» diye sordu.

«Genel anlamda, hayır...» Whiteside içini çekti. Sanki konuşmak istediği halde birisi ona engel oluyormuş gibi bir tavır takınmıştı. Thomas'ınsa aklı mezarlıktaydı. Whiteside onun içinden geçenleri hemen okumuştu. «Bütün bu olup bitenler insanın midesini bulandırıyor, değil mi? Genç kızları öldürmek falan yani...» Acı acı gülümsedi. «Insanlar gerçekten iğrenç yaratıklar. Ben de dahilim bu gruba...»

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

ON ALTI

Thomas eve geldiğinde bulduğu mektubun önce Leslie'den ya da Leslie olduğunu iddia eden kadından geldiğini sandı. Ama Andrea Parker'in mavi mektup kağıdını tanımakta gecikmedi.

Tom, hayatım,

Seni aramadığım yer kalmadı. Kent dışında olacağımı haber vermek istiyordum. Harika bir adamla, gerçekten çok harika bir adamla bir haftalığına Martinique'e gidiyorum. Lütfen kıskanma. Nasıl olsa, sen o adamdan çok daha uzun ömürlü olacaksın. Her zaman seni düşünüyorum.

Sevgiler, kucak dolusu
sevgiler,
Andrea.

Ne ustaca yazılmış bir mektuptu bu... Thomas mavi mektup kâğıdını avucunun içinde buruşturup mutfaktaki çöp kutusuna fırlattı. Çöp dolabının kapısını ayağıyla kapayıp dalgın bir tavırla yatak odası-

na geçti. Çantasını karyolanın üzerine bıraktı, orada bir saniye kadar öylece durduktan sonra mutfağa döndü. Buruşturup attığı kâğıdı çöp kutusundan çıkardı. Kâğıdı düzeltip üzerindeki tarihe baktı. Mektup yazılalı bir hafta olmuştu. Genç adam kâğıdı bu kez eliyle çöp kutusuna tıktı. Ona bir daha elini sürmeyecekti.

Augie Reid... Thomas başından beri bu adamdan kuşkulanıyordu. Eh, günlerden pazardı, yani o bir haftalık süre dolmuştu. Andrea'nın o adamla tatilini nasıl geçirdiğini düşünmeyecekti. Olan olmuştu artık...

Sekiz ay önce karısı çekip gitmişti. Şimdi de Andrea yeni bir dostla gönül eğlendiriyordu. «Bir kadını kaybetmek, facia sayılır. Bir yıl içinde iki kadını birden kaçırmaksa düpedüz umursamazlıktır.» Oscar Wilde mı söylemişti bu sözleri?

Umursamazlık mı, yoksa başarısızlığın bir örneği mi?

Thomas bu düşünceyi kafasından uzaklaştırmaya çalıştı. Yenilgi sözcüğünden nefret ediyordu, çünkü bu sözcük son zamanlarda sık sık aklına takılmaya başlamıştı. Dahası, hukukçu olmak isteyerek seçtiği meslek de değildi. Genç adam bu işe zorla, kandırılarak itilmişti. Babasının marifetiydi bu. Aslında onun gerçek ve tek başarısızlığı, bu işten daha önce sıyrılamamış olmasıydı. Ama bunu geç yapması, hiç yapamamasından iyiydi kuşkusuz. Yakında her şey bitecek, nefret ettiği bir meslekte boşuna harcadığı yıllar sona ermiş olacaktı. Bir yaşam boyu bu skıntıya katlanmaktansa, birkaç yılda yakasını sıyırması başarı sayılmalıydı.

Thomas'ın o gece saat onda yorgunluktan kıpırdayacak hali kalmamıştı. Oturma odasındaki kane-

peye serildi kaldı, uzanıp lambayı söndürmeye bile gücü yoktu. Uykuya dalmadan önce bürosuna gelen o yabancı kadını düşündü.

Eğer bu kadın Leslie McAdam değilse, kimin nesiydi?

Diğer özellikleri bir yana, Leslie McAdam dakik olmaya özen göstermesiyle dikkati çekiyordu. Thomas ertesi günün büyük bir bölümünü saate bakmakla geçirmişti. Saatten gözlerini bir türlü ayıramıyordu, Leslie'yi görmek için sabırsızlanıyordu. Hiç değilse, randevusuna sadık kalıp dediği yere gelip gelmeyeceğini merak etmekteydi. Seksen Dokuzuncu Caddeyle Madison Bulvarı arasında, o eski Sandler Malikânesinin karşısında buluşacaklardı. 1954'te bir cinayetin işlendiği o uğursuz evin önünde... Thomas saat dörde iki dakika kala, karşı kaldırımda durup pancurları örtülü pencerelere, tuğla duvarlara ve yeşile boyalı dama bakarken, dış görünüşlerin insanları neden bu derece aldattığını merak etmekten kendini alamadı.

Bir kez daha saatine göz attı. Sonra yolun aşağısına baktı. Işte Leslie, Park Caddesinin köşesini dönmüş, Thomas'a doğru yürüyordu. Büyük çerçeveli güneş gözlükleri gözlerini, boynuna bağladığı eşarp da o yara izini gizlemişti.

Genç kadın gülümsüyordu. Thomas da gülümsedi. Aslında Leslie McAdam'ın Londra'daki mezarlıkta yattığını biliyordu. Ama yine de bu genç kadını görmek Thomas'ı sevindirmişti.

Leslie'nin ona iyice yaklaşmasını bekledi. Sonra «Merhaba,» diyerek elini tuttu.

Leslie sanki genç adamdaki kararsızlığın kaynağını anlamak istermişçesine ona dikkatli dikkatli baktı. «Seninle aynı yatağı paylaştık,» dedi. «Tanrı aşkına, böyle çekingen durma. Beni öpebilirsin.»

Thomas eğilip genç kadını öptü. Elinde olmadan bu kadına bağlandığını, onun etkisi altında kaldığını hissediyordu. Oysa babası ona her zaman müşterilerle sıkı fıkı olmamasını öğütlemişti. Asla yapmamalıydı bunu. Adaaam sende... Babasının öğütleri şimdiye dek ona ne de büyük yarar sağlamıştı ya...

Leslie genç adamın elini tuttu, sonra güneş gözlüğünü çıkardı. Karşıdaki binaya bakıyor, koyu renk gözlerindeki ifadeden gizli planlar hazırladığı anlaşılıyordu.

Thomas da eve göz attı. O kale duvarlarını ve arkasında gizledikleri sırları düşündü. Zavallı Victorio Sandler yıllar yılı köpekleriyle bu duvarların arkasında yaşamını sürdürmüştü. Aynı şekilde Adolph Zenger de 1955'te bu evden dışarı çıktığında tanınmayacak derecede değişmişti. William Ward Daniels oğluna ondan söz ederken, «Sanki Adolph Zenger gitmiş, yerine başkası gelmiş,» demişti. «Öyle değişmiş ki, onu tanımakta güçlük çektim.»

Leslie, «Oraya nasıl gireceğiz?» diye sordu.

«Sandler Malikânesine mi?»

«Başka nereye olacak?» Leslie sabırsızlanmaya başlamış, yüzündeki gülümseme kaybolmuştu; az önceki içten tavırlarından da eser yoktu. Aralarındaki ilişki birden iş ilişkisine dönüşmüştü.

Thomas, «Soyguncuların kullandıkları araç ve gereçlerden yararlanacağız,» dedi.

«Güzel.»

«Ne dedin?»

«Güzel dedim işte.»

«Ama ne yazık ki, benim niyetim ciddi değildi, şaka ediyordum.»

«Ben kararlıyım.»

Thomas yüzünü buruşturarak, «Bu evi mahkeme kararıyla mühürlediler,» dedi. Genç kadının bu sözlerden hiç de hoşlanmadığını farketmişti. «Bir evin sahibi ölünce, eyalet yasaları evin mühürlenmesini öngörür. Içeri girebilmek için mahkemeden izin almamız gerekiyor. Hatta istersen hemen...»

Leslie yumuşak bir sesle, «Beni düş kırıklığına uğratıyorsun,» dedi.

Thomas omuzlarını silkti. «Sadece seni değil, pek çok kimseyi düş kırıklığına uğratıyorum. Fakat bir davayı kazanmak için yasaları çiğnemeyi göze alamam. Seni daha önce de uyarmıştım. Ben beceriksiz, beş para etmez avukatın biriyim. Belki de neden budur...»

Leslie önce eve, sonra da genç adama baktı. Birden yüzündeki gergin ifade kayboldu. Thomas'ın koluna girdi. «Bağışla. Hadi Madison Bulvarından aşağı doğru yürüyelim.»

Köşeyi döndüler, Sandler Malikânesi arkada kaldı. Karşıdan esen sert bir rüzgâr yüzlerini kamçılıyordu. Genç kadın bir eliyle paltosunun yakasını kapadı, öbür eliniyse Thomas'ın avucundan çekmemişti. Thomas onun elindeki sıcaklığın, havanın soğukluğuyla tam bir karşıtlık yarattığını düşündü. Bu sıcaklığın nereden kaynaklandığını ve bu yabancı genç kadının ondan ne istediğini merak ediyordu.

Leslie McAdam eski bir dost gibi, «Anlat bakalım, nerelere gittin?» dedi. «Bir süredir buralarda gözükmüyordun. Benim için mi yolculuğa çıktın?»

Thomas bir yalan attı. «Bir bakıma öyle sayılır.»

Eski dostlarla görüşme yaptığını, bazı ipuçlarını araştırdığını ekledi sözlerine.

«Peki, bari önemli bir şey bulabildin mi? Benim babam hakkında ya da senin babanla ilgili bir şeyler öğrenebildin mi?»

«Hayır, öğrenemedim.»

Genç kadın omuzlarını silkti. «Hiç değilse soruma dürüst cevap verdin.» Thomas yan gözle genç kadına baktı. Yüzünde alaycı bir ifade göreceğini umuyordu ama yanılmıştı. Birden genç kadının yüzü tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı. «Şuraya bak,» dedi. «Bir sanat galerisi.»

«Madison yöresi sanat galeriyle dolup taşıyor.»

«Bunu hiç bilmiyordum.» Genç kadın büyük bir vitrinin önünde durdu. Vitrine yapıştırılan ilanda Gerald Detweiler adında Amerikalı bir empresyonist ressamın eserlerinden oluşan bir serginin açıldığını duyuruyordu.

Genç kadın Noel'den iki hafta önce bir oyuncakçı dükkânının önünde oyuncak seçen küçük bir kız çocuğuna benzemişti. Çocuksu bir sevinç vardı yüzünde. Tıpkı annesiyle babasından izin almaya çalışan bir çocuk gibi, «Şimdi içeri girebilir miyiz?» diye sordu.

«Burası özgür bir ülke.»

«Hadi yürü öyleyse. Başkalarının sanat eserlerini incelemekten hiç bıkıp usanmam.» Genç kadın Thomas'ı elinden çekip galeriye girmeye zorladı. Serginin açılış günü olduğu için içersi çok kalabalıktı. Genç kadın galeride kendinden geçmişti âdeta. Kısa bir süre için de olsa, Arthur Sandler'i aklından çıkardığı belliydi. Thomas'ı elinden tutup tabloları birbir incelemeye zorladı. «Sen sık sık sanat galerilerine uğrar mısın?»

«Doğrusunu istersen, galerileri dolaşmaya pek vakit bulamıyorum.»

«Çok yazık. Bundan sonra galerilere daha sık uğramalısın.»

«Belki babandan biraz daha sözetsek iyi olacak. Sana sormak istediğim bazı sorular var.»

Ya genç kadın bu sözleri hiç duymadı ya da duymazlıktan gelmek işine geldi. Bir tablonun önüne geçip pastel maviler, yeşiller ve sarılarla bezenmiş manzara tablosunu dikkatli dikkatli incelemeye koyuldu. «Şu fırça darbelerine baksana... Detweiler ressam Monet'yi çok iyi incelemiş. Hemen farkediliyor bu. Özür dilerim, bir şey mi dedin?»

«Baban...» Thomas kalabalığı yarıp geçmeye çalışan ağzı purolu şişman bir adamla ak saçlı bir kadının onu itip kakmalarından rahatsız olmuştu.

Leslie'nin birden yüzü asıldı. Arthur Sandler'i unutmuştu. Thomas babasını hatırlatıvermişti ona. «Babamla ilgili neyi öğrenmek istiyorsun?» Sanki böyle bir konudan sözetmek için uygun bir yer seçmediğini Thomas'a anımsatmak ister gibiydi. Thomas ise Leslie'nin onu bu galeriye neden soktuğunu merak ediyordu. Acaba dikkatini dağıtmayı mı amaçlamıştı?

«Baban hakkında bilgi toplamaya çalışıyorum,» dedi. «Onun hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, o denli sevineceğim.»

Leslie gülümsedi. «Işte bunu beğendim. Fakat belki de sen daha şimdiden bu konuda benden daha bilgilisin.»

«Bunu da nereden çıkardın?»

«Babamı çok iyi tanıyan biriyle yıllarca beraber oldun. Yani kendi babanla.»

Thomas genç kadının her soruyu değiştirip onu kendini savunmak zorunda bırakmasına şaşıyordu. Böyle bir davranışı ancak usta bir avukattan ya da kurnaz bir suçludan bekleyebilirdi. Bu genç kadın gibi sanatçı ruhlu, savunmasız birinin gerektiğinde bu denli güçlü olmasına şaşmamak elde değildi.

«Babam bana Arthur Sandler'den hiç sözetmedi.» Thomas bunları söyledikten sonra genç kadının koluna girip onu galerinin daha tenha bir köşesine götürdü.

Leslie McAdam merakla genç adamın yüzüne baktı. «Gerçekten baban sana Arthur Sandler'den hiç sözetmedi mi?»

Thomas bir iki saniye düşündükten sonra, «Hayır,» dedi. «Zaman zaman başka müşterilerden sözediyordu ama Arthur Sandler'in adı hiç geçmedi.»

«Anlıyorum...» Leslie birden düşünceli bir tavır takınmıştı. Yeniden tabloları incelemeye koyuldular. Thomas daha değişik bir yöntem uygulayarak genç kadının ağzından laf almaya çalıştı. Her yandan ona inanmak istiyor, öte yandan da Londra'daki o mezarı düşünüyordu.

«İngiliz hükümeti için ne düşünüyorsun?»

«İşçi Partisi iktidarda... Üzgünüm ama ben Liberallerden yanayım.»

«Pekâlâ biliyorsun ki, benim öğrenmek istediğim bu değildi.»

«Bağışla... Seni oyalamak istemem. Soruyu tekrarlar mısın?»

«Manevi babanı sordum. Ya da şu İngiliz Gizli Haberalma Örgütünde çalışan dost... Adı neydi?»

«Peter Whiteside.»

«Evet...» Üst kata çıkan bir asansöre doğru

yürüyorlardı. Kalabalığın arasında, Thomas'ın dikkatini çeken herhangi bir kimse yoktu. Sadece az önce onu itip kakan purolu şişman adamı farketmişti. Adam kocaman bir çek defterini havada sallayarak galerinin müdürüyle pazarlık yapmaya çalışıyordu.

«McAdam ve Whiteside... Acaba bu adamların bize bir yararı olur mu?»

«Kesinlikle olmaz. Ikisi de öldü. Yukarı çıkacak mıyız?»

«Öldüler mi?»

«Evet, ikisi de öldü. Insanın kalbi durunca, öldüğü anlaşılır... Bu adamların da kalpleri durdu.»

«Sen bana Whiteside'in öldüğünü söylememiştin.»

Genç kadın merakla Thomas'a baktı. «Onun yaşayıp yaşamadığını bana sormadın ki. Neden kurcalıyorsun bunu? Whiteside bu kadar önemli mi?»

Thomas başını iki yana salladı. «Ne zaman öldü?»

Asansörün önünde durup beklediler. Uçü de ölmüştü. Leslie ve iki koruyucusu... Artık kimin ölü, kimin sağ olduğu, bu sorunun yöneltildiği kişiye bağlıydı. Işin gülünç yanı, üçünün de son derece sağlıklı görünmesiydi. Thomas genç kadına gözlerini dikerek,

«Whiteside nasıl öldü?» dedi. «Ve neden öldü?»

«Tanrım, sen de ne kadar ısrarcısın... Biraz keyfimize bakıp şu tabloları inceleriz, diye düşünmüştüm.»

«Beni ücretle tuttuğunu unutma...»

«Özür dilerim.» Thomas genç kadının bir an için sinirli sinirli parmaklarını kıvırdığını farketti. Heyecanını ve sıkıntısını gizlemek için çantasına sıkı sıkı

sarılmıştı. «Can sıkıcı bir konu bu... Benim onlardan başka güvenebileceğim herhangi bir kimse yoktu. Tamam, sana her şeyi anlatacağım.»

«Bak, işte bu çok iyi olur.»

Asansör altı kişiyle aşağıya inmişti. Eski binalarda görülen, sonradan yapılma küçük asansörlerdendi bu. Çelik kapılar ortadan iki yana doğru açıldı. Thomas ile Leslie asansördeki altı kişinin dışarı çıkması için yana çekilip beklediler, sonra da onlar içeri girdiler. Arkalarından işadamı oldukları hemen farkedilen iki kişi daha asansöre girdi. Leslie sinirli bir bakışla onları süzdü. Adamlardan birinin elinde kahverengi, kalın bir atkı vardı. Öbürüyse uzanıp en üst katın düğmesine bastı.

Thomas üçüncü katın düğmesine bastı. Kapı kapandı. Genç adam Leslie'ye baktı, Leslie de gözlerini ondan ayırmıyordu. Hiç konuşmadan, tartışmayı dışarda sürdürmek konusunda anlaştılar. Asansör ikinci katı geçmişti. Üçüncü kata gelir gelmez Thomas, Leslie'yi itip dışarı çıkmasını sağladı. Kendisi de dışarı adımını atmak üzereyken, kahverengi atkı birden boynuna dolanıverdi, asansörün kapıları kapanırken, güçlü eller onu atkının yardımıyla asansöre çektiler, Kapılar kapanmış, asansör hareket etmek üzereydi ama içerdeki adam atkının uçlarından hâlâ çekiyordu. Thomas boğulacağını hissetmiş, çırpınıyordu. Leslie de dehşet içinde donup kalmıştı. Thomas asansörle birlikte yavaş yavaş yükseliyordu. Beş saniye daha geçerse, boğulup ölecekti. Ayaklarını yere basmayı denedi ama bunun bir yararı yoktu. Ölmek üzere olduğunu biliyordu.

Göz ucundan Leslie'nin olduğu yerde taş gibi

hareketsiz durduğunu gördü.

Çığlık atmıyordu genç kadın. Paniğe de kapılmamıştı.

Thomas içinden, ne yapıyor bu kadın, diye düşündü. Durmuş bana bakıyor. Beni tuzağa düşürmek istedi. Bile bile getirdi buraya.

Leslie birden genç adama doğru geldi. Bir yandan da çantasını açmaya çalışıyordu. Thomas genç kadının elinde parlayan bir cisim gördü. Bir kamaydı bu...

Leslie'nin eli genç adamın boynuna uzandı. Thomas kamanın ucunun boynuna değdiğini hissetti. Leslie kamayı birkaç kez atkıya sapladı. Üçüncü darbede Thomas yere düştü.

Genç adam güçlükle soluk alıyordu. Öksürmeye başladı. Boynu sanki bir kamyonun altında kalmış gibiydi. Leslie, Thomas'ın soluk alıp almadığını anlamak için bir elini onun sırtına dayanmıştı. Thomas'ın gözlerinden yaşlar boşandı.

Daha sonra, ölümle burun buruna geldiği an, neler düşündüğünü anımsamaya çalıştı. Korku değildi benliğini saran... Ölümün eşiğinden dönmek sinirlerini gevşetmemişti. Müthiş bir öfke içindeydi. Kamayı kaptığı gibi o adamların peşine düşmek istemişti. Onları bir kat yukarda kıstırabilirdi.

Thomas yerden kalkmaya çalıştı.

Leslie genç adamı tuttu. «Sakin ol, sakin ol...» Thomas onu dinlemek istemedi. Fakat bacakları kıpırdamıyordu. Öksürük nöbeti de hâlâ kesilmemişti. Her nöbette kusmak geliyordu içinden. Leslie kamayı yavaşça çantasına attı. Kimse görmemişti bu kamayı.

Aslında olup bitenleri de gören yoktu.

Leslie çok alçak bir sesle, «Evet,» dedi. «Bir şeyin yok. Bırak gitsinler. Başaramadılar. Sakın onların peşine düşme.»

Thomas hâlâ öksürüyordu. Çevreleri, korku içinde oraya toplananlarla sarılmıştı. Binanın kat sorumlusu olan koyu renk elbiseli bir adam kalabalığı yarıp yanlarına geldi, bir yardımının dokunup dokunmayacağını sordu.

Leslie, «Boynundaki atkı asansörün kapısına sıkıştı,» dedi. «Şimdi gayet iyi. Bir şeyi kalmadı.»

Orada toplananlar, özellikle kadınlar korku ve dehşet içinde kalmışlardı. Thomas bir adamın, «Dikkatsizliğin bu kadarına da pes,» dediğini duydu. Yerinden kalkmaya çalıştı ama bacaklarına bir türlü hâkim olamıyordu. Bir süre daha öksürdü. Leslie yanında durmuş kulağına, «Şimdi bir şeyin kalmayacak,» diye fısıldıyordu. «Acele etme. Rahat rahat soluk almaya başlayıncaya kadar sabret. Ve tanrı aşkına sakın bir şey söyleme.»

Thomas hâlâ soluk alıp verebildiği için haline şükrediyordu. Konuşma sonraya da kalsa önemi yoktu.

ON YEDİ

Madison Bulvarında küçük loş bir birahaneye girmişler, köşedeki masalardan birine yerleşmişlerdi. Masada yarısı bırakılmış pirzolalar ve fıçı birasıyla dolu sürahiler vardı. Thomas yutkunmakta güçlük çekiyordu. Belki de bir doktora görünmesi gerekecekti. Galeride başına gelenler hiç de iştah açıcı değildi ama şu anda karnını doyurması gerek-

tiğine de inanıyordu.

Thomas birasını yudumladı.

Leslie sevecen bir tavırla, «Nasıl oldu?» diye sordu.

«Boğazım mı?»

Leslie endişe içinde başını öne doğru salladı.

«Berbat... Ama hiç değilse soluk alıp verebiliyorum. Daha fazla ne isteyebilirim?»

Leslie, «Olaydan önce pek çok şey istemeye kararlıydın,» dedi. «Beni soru yağmuruna tutacaktın.»

«Evet, öyleydi.»

Leslie çatalı ve bıçağıyla eti kesip Avrupalılara özgü hareketlerle yemeye çalışıyordu. Thomas'ın tersine, genç kadın son derece sakindi. Oysa genç adam başından geçenlerin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Thomas içinden geçenleri açıkladı. «Birinin insanı öldürmek istediğini öğrenmek çok acı bir şey...»

«Öyledir...»

Thomas genç kadını süzdü. «Tabii, bunun ne demek olduğunu sen çok iyi bilirsin, değil mi?»

Leslie evet anlamına başını salladı.

Thomas genç kadının boynuna bir göz attı. Bu loş salonda Leslie'nin boynundaki yara izi güçlükle farkediliyordu. «Yine de benim boynum seninkinden daha az hasar görmüş sayılır. Kimdi o adamlar?»

«Bilmiyorum.» Leslie'nin ses tonu değişivermişti. Güzelliklerle haşır neşir olan duygulu bir sanatı değil, çantasında kama taşıyan bir kadındı.

«Canım, bir tahminde bulunamaz mısın?»

«Kesinlikle, hayır. Asıl senin bir tahmin yapman daha kolay.»

«Neden ikide birde beni öne sürüyorsun?»

«Her şey sende başlıyor da ondan. Sorun sadece benim babam değil. Arthur Sandler'in William Ward Daniels ile olan ilişkisi de önem taşıyor.»

«Avukat müşteri ilişkisi bu.»

Genç adam daha sözlerini bitirmeden, Leslie başını iki yana sallamaya başladı. Gözleri parlayarak, «Yoo, mesele bu kadar basit değil,» dedi. «İkisi arasında daha önemli bir bağ olmalı, hem de çok daha önemli...»

«Bundan nasıl emin olabiliyorsun?»

«Her şey ortada. Halamın ölümüyle ailede kimse kalmıyor. Onun ölümünden sonra bir vasiyetin ve varislerin aranması doğal. Bu durumda ailenin kirli çamaşırları ortaya çıkabilir. Eski dosyalar açılıp incelenecek. Hangi dosyalar yandı? Seninkiler. Daha doğrusu babanınkiler.» Leslie kollarını havaya kaldırıp ellerini iki yana açtı. «O dosyalarda bir şeyler vardı. Bir vasiyetnameden daha önemli belgeler... Belki de babamın nerede olduğunu belirleyen ipuçları vardı. Ya da onun gerçek kimliğini açıklayan belgeler... Veya benim varolduğumu kanıtlayan yazılar vardı.»

«Aradan yirmi yıl geçmiş... Bunlarla kim ilgilenir?»

«Babam ilgilenebilir.»

«Onun yaşadığını nereden biliyorsun?»

«Belki de bu olay onun yaşadığını kanıtlıyor. O atkının boynuna dolanmasının bir kaza olmadığını sen de pekala biliyorsun. Belki senin bildiğin başka şeyler de var. Senin fazla önemsemediğin bazı bilgiler...»

Thomas kendinden emin bir tavırla başını iki yanına salladı. «Hiçbir şey bilmiyorum. Sandler hak-

kında en küçük bir bilgim yok. Senin anlattıklarının dışında.»

Leslie başını önüne eğmiş, susuyordu. Sonunda dayanamayıp, «Kimi görmeye gitmiştin?» diye sordu.

Thomas o anda böyle bir soruyu yanıtlamak istemiyordu.

«Önemli biri değildi.»

«Yine Zenger'i mi görmeye gittin?»

«Sözünü etmeye değecek biri değil...»

Leslie'nin sahtekârın biri olduğunu iddia eden kişilerle görüşmüştü. Şimdilik bunları açıklamak istemiyordu. Thomas az önce bu genç kadın sayesinde ölümden kurtulduğunu da kolay kolay unutamayacaktı. Bu olaydan sonra Thomas nasıl olur da ona düşman gözüyle bakabilirdi?

Leslie sıkıntısını gizlemeye çalışmadan, «Pekala, seni zorlamayacağım,» dedi. «Görüştüğün kişinin adını açıklamazsan açıklama. Fakat o kişi de seni aldattı. Birisi senin daha şimdiden çok şey bildiğin kanısında.»

«Ben mi? Neden bu kişi sen olmayasın?»

«Önce seni öldürmek istediler.» Leslie acı acı güldü. Genç adama karşı bir zafer kazanmış gibiydi.

«Haklısın.»

Bir kadın garson sofrayı toplayıp kahve getirdi. Thomas da olayları zihninde sıraya koyup bir yöntem bulmaya çalıştı. Genç kadına bakınca çaresizliğini anlamakta gecikmedi. Bu işin bir yöntemi yoktu.

Leslie'nin son derece sakin görünmesi de Thomas'ı çileden çıkarıyordu. Üstelik soru sormakta da genç adamdan çok daha ustaydı. Belki de Thomas'ın yerine onun hukuk fakültesinde eğitim görmesi daha isabetli olacaktı. Thomas da resim yapmayı öğrenebilirdi.

Genç adam kahvesini yudumladı. Sıcak sıvı boğazını biraz yumuşatmıştı. Konuyu değiştirmek ve sıkıntılı sessizliği bozmak için, «Sanat konusunda da çok bilgilisin,» dedi.

«Aslında bilgim yeterli değil.»

«Tabloların sahtelerini yapmaktan da anlar mısın?»

Leslie fincanı dudaklarına götürmekle tabağa bırakmak arasında bir karara varamadı. Sonra fincanı dudaklarına değdirmeden tabağa bıraktı.

«Sahte tablolar mı? Ünlü tabloların taklitlerini yapanlar varmış, bunu biliyorum. Neden sordun?»

«Acaba aynı yöntem insanlar için de uygulanabilir mi?» Thomas sözlerini bitiremeden bir öksürük nöbetine tutuldu.

«Sahte insanlar mı?»

«Evet.»

«Yani orijinalin yerini almak isteyen kişiler, bunu mu demek istedin?» Leslie bir iki saniye düşündükten sonra, «Tabii, neden olmasın?» dedi. «Bu soru nereden aklına geldi?»

«Sadece bir tahmin...»

Leslie birden meraklanmıştı, «Bana da anlatsana...»

«Sadece gerçeklerden sözetmeyi severim. Tahminler üzerine fikir yürütmek âdetim değildir. Bağışla... İşin içyüzünü öğrendiğim zaman anlatırım.»

«Senin hayatını kurtarmamın karşılığı bu mu olacaktı?» Leslie konu üzerinde fazla ısrar etmedi. Thomas'ı zorla konuşturmaya niyeti yoktu.

Thomas da konuyu değiştirdi. «Sen her zaman yanında kama taşır mısın?»

«Bir genç kadının kendini koruması gerekebilir.»

«Böyle kesici aletleri taşımak yasalara aykırıdır, bunu biliyorsun sanırım.»

«Yasalar mı?» Leslie güldü. «Ben tehlikeyi göze alıyorum.» Genç kadının sesinde acı bir alay vardı. Thomas da bu kamayla kendini nasıl savunduğunu sormak istemedi. Tekrar konuyu değiştirdi. «Asansöre binmeden önce olanları anımsamaya çalışalım. Sen bana George McAdam ile Peter Whiteside'dan sözedecektin.»

Sıkıntılı bir sessizlik oldu. Leslie dudaklarını kenetlemiş, bildiklerinin ne kadarını anlatması gerektiğini kararlaştırmaya çalışıyordu. Birden önündeki tabağı geriye itip genç adamın gözlerinin içine baktı. «Tabii ya... Senin de bilmen gerekir. Bunları daha önceden anlatmalıydım. Hadi çıkıp biraz yürüyelim, bildiklerimi sana yolda anlatırım.»

Lexington'a gelmişlerdi. Her zamanki gibi, gidecekleri yönü yine Leslie saptıyordu. Yoldan geçen arabalara, kaldırımda yürüyenlere dikkatli dikkatli bakıyorlardı. Leslie trafiğin normal akışının ters yönünde gitmeyi yeğlemişti. Böylece karşıdan gelen arabaları rahatlıkla görebileceklerdi. Bu da akıllıca bir davranıştı. Leslie oyunun kurallarını çok iyi biliyordu. Thomas da hayatının kurtulmasını, Leslie'nin bu bilgisine borçluydu.

«George McAdam bir çöl faresiydi...»

«Neydi neydi?»

Leslie genç adamın bu sözcüklerden bir anlam çıkaramamasına şaşmış gibiydi. «Bunu bile bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun? Bana numara mı yapıyorsun, yoksa gerçekten bu gece cahil misin?» demek ister gibiydi. Fakat sadece, «Hadi biraz daha yürüyelim, sana her şeyi anlatırım.» demekle yetindi.

Lexington'daydılar. Bir süre konuşmadan yürüdükten sonra Thomas, «Çöl farelerini anlatacaktın,» diye mırıldandı.

«Uydurma bir isim bu. İngiliz Gizli Haberalma Örgütünde belirli dallarda uzmanlaşan kişilere verilen ad. Sen gerçekten bunu hiç duymadın mı?»

«Hayır. İlk kez senden duyuyorum. Devam et.»

«Manevi babam vurulduğu zaman, Ortadoğu'daydı. Bunu biliyorsun. Kumdan, çölden ne çıkar?»

Thomas bir saniye bile düşünmeden cevabı yapıştırdı. «Petrol tabii.»

«Tamam. Çöl fareleri, petrol işlerinde haber toplayan, soruşturma yapan İngiliz ajanlarıydılar. Bu adamların neler yaptıklarını ben de pek iyi bilmiyorum. Sadece George McAdam'ın dünyanın çeşitli bölgelerine gidip geldiğinin farkındaydım. 1953 yılında da kalçasından yaralanıp emekliye ayrıldı. Sonra da beni evlat edindi.»

Leslie McAdam soluk almak için konuşmasına ara verdi, sonra sözlerini şöyle sürdürdü: «Bazı kişiler asla emekli olamazlar. O heyecanlı yaşamın özlemini çekerler. Ya da belki tedhiş ve kan dökmektir onların özledikleri... Manevi annem 1968 yılında öldü. Manevi babam İsviçre'de bir başına kalmıştı. Ayağını sürüye sürüye bomboş evde geziniyor, göle bakıp büroda olma isteğiyle kıvranıyordu.»

«O yaşta mı?»

«O yaşta tabii. Nedense örgüt de onu yeniden göreve başlatmak istiyordu. George McAdam'ı bu kez de tümüyle yabancısı olduğu bir yöreye, Venezuela'ya gönderdiler. Ortadoğu petrolleri yerine Güney Amerika petrolleriyle uğraşacaktı. İkisi de yandığı zaman aynı iğrenç koku yayılır biliyorsun...»

Bir köşeyi döndüler. Lexington Bulvarının doğusundaki yan sokaklardan birine girmişlerdi.

Thomas, «Nereye gittiğimizi sorabilir miyim?» dedi.

Leslie eliyle karşıdaki binayı işaret etti «Kapıdaki tabelayı görüyor musun? «MADAME DİANE GELECEĞİ OKUR, ÖĞÜT VERİR.» İşte oraya gideceğiz.»

Yürüdüler. Leslie de sözlerini sürdürdü.

«Manevi babam örgütte çalışan biriyle temas kurmuştu. Whitehall'da görevli olan bu adam onun amiriydi. Yeni görevine başlar başlamaz, raporlarını ona verecekti. Maracaibo'da buluşmak üzere sözleştiler. Orada buluştular. Daha sonra da birlikte Caracas'a gittiler. Sanırım oradan da ABD'ya döneceklerdi. Amerikan Gizli Haberalma Örgütünden bir ajanla buluşacaklardı belki de. Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onların Amerika'ya dönmemiş olmaları...»

«Neden dönmediler?»

Çingene falcının dükkânına gelmişlerdi. Leslie kapıdan içeriye bir göz attı.

«Bindikleri uçak havalandıktan bir saat sonra havada infilak etti. 1971 yılının 14 Haziran günü, Caracas'tan Miami'ye gitmekte olan bir yolcu uçağıydı bu. Uçağa sabotaj yapılmıştı. Onların bu uçağa binmeleri de bir rastlantı değildi. Uçak sırf onlar yüzünden yokedildi. Eh, tabii öbür taraf hesabına çalışan ajanlar da vardı. Uçağa yerleştiren bir bombayla İngiliz Gizli Haberalma Örgütünün en yetenekli iki elemanı ortadan kaldırılmıştı.»

Thomas genç kadını büyük bir merak ve anlayışla dinliyordu. Onu yazıhanesinde ilk kez gördüğü gün de anlattıklarının gerçek olduğuna inanmıştı... Ancak kadının adının Peter Whiteside olduğunu söyleyen adamdan da kuşkulanmak aklına gelmiyordu.

Leslie daha yumuşak bir sesle, «İşte manevi babamın bize yardım etmesine de bu yüzden olanak kalmadı,» dedi.

«Ya Peter Whiteside?»

Leslie acı acı gülümseyerek başını salladı. «Bazen çok kalın kafalı bir adam olduğunu düşünmekten kendimi alamıyorum.»

Thomas merakla genç kadına baktı.

«Manevi babamın amiri kimdi? Bunu hiç düşündün mü? O uçaktaki ikinci adam yani?»

Uzunca bir sessizlik oldu. Thomas birden durumu kavrayıvermişti. «Tabii,» dedi.

«Bugün çok şey öğrendin. Şimdi sana bir şey daha öğreteceğim. Tavşanın savunmasını öğreneceksin... Yani kaçma yöntemlerini. En azından üç çeşit çıkış yeri olmayan bir yere asla girmemelisin. Beş saniye sonra peşimden gel. Ne demek istediğimi anlayacaksın.»

Leslie'nin artık tecrübeli bir öğretmen havası kalmamıştı. Şimdi kelimenin tam anlamıyla bir kadındı, seven bir kadın... Genç adamı dudaklarından öpmeye başladı. Thomas da onu özlediğini farketmişti, genç kadını kendine çekip ona sıkı sıkı sarılmak istedi.

Fakat Leslie buna izin vermedi. Zamanı değildi. Thomas ona sarılmaya çalışırken, Leslie hemen geri çekildi.

«Yakında görüşeceğiz. Unutma. Beş saniye sonra peşimden geleceksin.»

Leslie dükkânın merdivenlerinde gözden kaybolurken, Thomas da onun arkasından bakakaldı. Beşe kadar saydıktan sonra o da içeri girdi. Merdivenlerden yukarı çıktı. Loş koridorda yürümeye başladı. İçerde çıt yoktu. Duraladı. Bir kat daha yukarı çıka-

bilirdi. Sağa ve sola giden iki koridor vardı. Bir de merdivenlerden aşağı inip geldiği yere dönebilirdi.

Leslie burayı biliyor olmalıydı. Gitmişti. Eğer onları izleyen birisi ya da birileri varsa bile, bu dört çıkışlı yerde avın izini kaybedecekti. Genç kadın verdiği öğüdü büyük bir ustalıkla örneklemişti.

Thomas soldaki koridora yöneldi, yandaki merdivenlerden inip sokağa çıktı.

Eve dönerken çöl farelerini düşünüyordu. Ölenleri, sağ kalanları... Yaşamları, kan, kum ve petrolle örülen o esrarengiz kişileri... McAdam ve Whiteside'ı... Bunlar gerçekten yaşamış mıydılar, yoksa birer serap mıydılar? Ya Leslie? Yardıma muhtaç bir müşteri miydi? Yoksa gizli işler çeviren tehlikeli bir kadın mı?

Ya da ikisi mi?

Sert rüzgâra aldırmadan yürümeye devam ederken, hep bunları düşünüyordu Thomas. Kim gerçekti, kim hayal ürünüydü?

Paltosunun yakasını kaldırdı. Yanından geçen her yabancı onun korkularına yenilerini ekliyordu. O bomboş evi de düşündükçe korkusu daha artıyordu. Artık o evde yapayalnız oturmak istemediğinden emindi.

Keşke Leslie geceyi onunla beraber geçirebilseydi. Fakat genç kadının nereye gittiğini bile bilmiyordu. Hatta onun gerçekte kimin nesi olduğundan habersizdi.

ON SEKİZ

Mark Ryder'ın büyük bir ustalıkla bıçaklanmış olduğu Shassad'ın dikkatinden kaçmamıştı. Bu cina-

yeti işleyen kişi usta bir cerrah gibi kullanmıştı bıçağını.

Shassad yaşamının belki de en acı dakikalarını yaşayan Bayan Ryder'a baktı. Görevinin ne olduğunu biliyordu...

Bayan Ryder, «Hayır,» dedi. Kocasını son olarak işe gitmek üzere evden çıktığı dakikadan sonra bir daha görmemişti. Kadının bildiği kadarıyla, kocasının düşmanı, kötü dostları yoktu, kimseye borçlanmamıştı. Shassad aklına gelen şu soruyu kadına sormaktan çekindi: Acaba Bayan Ryder kocasının geceyi nerede geçireceğini biliyor muydu? Kocasının bir başka kadınla ilişkisi olabileceğini hiç aklına getirmiş miydi? Bu sorulara alacağı yanıtı biliyordu...

Ryder'ın kimliğinin saptandığı gün, detektif Patrick Hearn, Ryder'ın çalıştığı Bradford-Mehr Şirketinne gitmiş, Ryder'ın dosyasının bir fotokopisini çıkarmıştı. Sonra da Ryder'in iş arkadaşlarını sorguya çekmişti. Şirkette çalışanlar arasında Ryder'a şu ya da bu nedenle diş bileyen kişilerin varolup olmadığını öğrenmek istiyordu. Hearn öldürülen adamın yakın arkadaşlarına da şu soruyu yöneltmişti: «Karısından başka bir kadınla ilişkisi var mıydı?»

Bu soruya verilen yanıt da «hayır» oldu. Arkadaşlarının hepsi de düşünmeye gerek görmeden, yanıtladılar bu soruyu. Sadece içlerinden biri, Ryder'ın yaşından, Durban Hayvis adında bir yönetici biraz düşünür gibi yaptı, daha sonra o da «hayır» dedi.

Hearn şirkette çalışanların adreslerini de inceledi. Kadın görevlilerden birinin 246 Doğu Yetmiş Üçüncü Caddedeki adreste oturup oturmadığını öğrenmek istiyordu. Bu girişiminden de bir sonuç alamadı. Bu adrese en yakın yerde oturan Bay Hayvis'di.

Hearn ancak iki saat sonra önemli bir ipucu yakalamayı başardı.

Yetmiş Üçüncü Caddedeki adrese gidip bina sakinlerinden geriye kalanları sorguya çekti. Sonunda Debbie Moran adında, güzel ve alımlı bir genç kızla tanıştı. Thomas Daniels bu kızın evine girenin çıkanın belli olmadığını söylediği için onu bulup konuşmak istemişti Hearn.

Debbie Moran, Thomas Daniels'in dairesinin bir kat altında oturuyordu. Genç kız detektifi içeri buyur etti. Karşılıklı oturup konuşmaya başladılar. Debbie vücudunu sımsıkı saran daracık bir blucin giymişti. Detektif onu alıcı gözüyle incelerken, sorularını da sıralamaya başladı.

Debbie Moran bir yandan sigarasını tüttürüyor, bir yandan da soruları yanıtlıyordu. Mesleği sorulunca, yarım gün artistlik, yarım gün de mankenlik yaptığını belirtti. Minnesota eyaletine bağlı St. Paul kentinden gelmişti.

Hearn ilgiyle, «Demek artistsiniz,» dedi. «Belki sizi bir piyeste izlemişimdir. Broadway'de mi çalışıyorsunuz?»

«Hayır...»

«Filmlerde rol aldınız mı?»

Debbie bu soruya da, «Hayır,» diye yanıt verirken, biraz bocalar gibi oldu. Gözlerini önünde duran kül tablasına dikti. Daire modern, oldukça pahalı eşyayla döşenmişti. Kullanışlı ve gösterişliydi. Debbie Moran biraz daha sorguya çekilince, son kez nerede çalıştığını anımsayıvermişti. Batı yakasında bir televizyon şirketinin reklam programlarında rol almıştı. Bu program artık ekranlarda yer almıyordu.

Hearn elini cebine sokup Mark Ryder'ın bir fotoğrafını çıkardı.

«Bu adamı hiç gördünüz mü?»

Debbie Moran fotoğrafa bir göz attı. «Hayır.»

Detektif Hearn genç kızı bir an için dikkatle inceledi. Debbie fotoğrafı detektife geri verdi.

«Onu hiç görmediğinizden emin misiniz?»

«Eminim.»

«Bu adam sizin apartmanın önünde öldürüldü.»

«Aman ne kötü...»

«Mark Ryder bu binada birisini ziyarete gelmişti.»

Debbie Moran omuzlarını silkti.

«Bizi ilgilendiren, adamın apartmandan ne zaman çıktığı, yoksa burada ne yaptığını öğrenmek istemiyoruz.»

«Ben binanın arka tarafında oturuyorum. Uykum da çok ağırdır. Kimseyi görmedim, hiçbir şey duymadım. Geceleri erken yatarım.»

Hearn içinden Debbie Moran'ın sık sık yatıp kalktığını düşündü. Emniyet müdürlüğüne dönerken de yol boyunca içinden bu genç kadına lanetler yağdırdı.

Hearn emniyet müdürlüğüne döndüğü zaman, Shassad ikinci kattaki odasındaki masasının başında oturuyordu. Hearn, «Kızı buldum,» dedi.

«3C dairesinde oturan mı?»

«Evet. Birinci sınıf kiralık kadın... Apartmanda Ryder'in iş tutmak isteyeceği başka bir kadın yok.»

«Kadına Ryder'ın fotoğrafını gösterdin mi?»

«Evet, fotoğrafı tanıdı ama konuşmadı.»

Shassad, «Pekala,» dedi. «Bundan sonra ne yapacağımızı biz biliriz.»

* *
*

Ertesi sabah Shassad, Ryder olayının soruşturması için dört detektifin de onlara yardım etmesini sağladı. Debbie Moran gece gündüz göz hapsinde tutulacaktı. Onu izlemek için apartmanın karşısına bir kamyon park ettirilmişti. O gün öğleden sonra beşe on kala, Debbie Moran apartmandan çıkıp bir taksiye bindi. İki detektif de özel bir arabayla onun peşinden, Altıncı ve Yedinci Bulvarlar arasındaki Gypsy Bar'a gittiler.

On dakika sonra, Samuel McGowan adında bir detektif bara girdi. Yanında Theresa Ducheki adında bir kadın polis vardı. Kadın polise arkadaşları Azize Theresa adını takmışlardı. Onu yakından tanıyanlar, 'azize' sıfatının ona neden layık görüldüğünü çok iyi biliyorlardı. McGowan'ın yanında bir telsiz vardı.

McGowan, Debbie Moran'ın barın tam ortasında tek başına oturduğunu farketti. O da gitti, barın sağ köşesine yerleşti. Beşi yirmi beş geçinceye kadar gözlerini saatten ayırmadı. Sonra kadının onu gözlediğinden emin olduğu için havadan sudan konuştu. Sonunda Debbie, «Baksana,» dedi. McGowan da hemen başını çevirip, Debbie'nin yakası oldukça açık elbisesine baktı. «Neden gevezeliği bırakıp adam gibi eğlenmiyoruz?»

«Ben şu anda da eğleniyorum.»

«Süper bir gece geçirmek için avuç dolusu para harcamaktan sakınmayan erkeklerin havası var sende.»

«Para harcamak mı?»

«Ne o gördüklerinden hoşlanmadın mı, şekerim?»

«Tabii... Ama şey... Kaç para?»

Debbie erkeğin elinde tuttuğu sigara tabakasının içinde bir mikrofon bulunduğunu aklına bile getirmeden, «Yüz elli dolar, hayatım,» dedi. «Her istediğin

şeyden iki kez yararlanacaksın... Saat onda da buraya dönmem gerekiyor.»

«Tamam, gidelim.»

Dışarı çıktılar, fakat Yetmiş Üçüncü Caddedeki apartmana gitmediler. Kaldırımda üç beş adım yürümüşlerdi ki, Azize Theresa yanlarına geldi. Debbie'ye tutuklandığını açıklamalarına gerek kalmadı. Kadın durumu hemen anlamıştı.

Hearn plastik fincandan soğumaya yüz tutmuş kaveyi yudumlarken, «Bir yerde hata yaptık,» dedi. «Belki de katil bir değil iki kişiydi...»

«Olanaksız bu,» dedi Shassad. «Bıçak yaralarını sen de gördün. Bir cerrah bundan daha mükemmel bir iş yapamazdı.»

Hearn çaresizlik içinde, «O halde eksik kalan taraf nedir?» diye mırıldandı. «Belki de yanlış adam öldürüldü.» Sorusunun yanıtsız kalacağını biliyordu.

Shassad düşünceye dalmıştı, hiç sesini çıkarmadı. Fakat birden gözleri faltaşı gibi oldu. «Tanrım... Elbette. Yanlış adam seçildi.»

«Nee?»

«Debbie Moran ile kiralık sevgilisinin bu işle ilgisi yoktu. Bir de şöyle düşün: Debbie'nin müşterisi Mark Ryder apartmandan çıkmak için kötü bir saat seçti. Kapıda iki profesyonel katil bekliyordu. Ama Ryder değildi bekledikleri. Hayır, efendim. Ondan çok daha önemli birini bekliyorlardı. Tam o dakikada dışarı çıkmak üzere olan birini. Adam az kalsın, o sırada dışarı çıkacaktı...»

Hearn yüzünü buruşturdu. «Daniels mi?»

Shassad ellerini iki yana açtı. «Tabii... Neden

olmasın?» İki arkadaş bir süre konuşmadan bu olasılığı düşündüler. «Cinayetin işlendiği dakikalarda Daniels de dışarı çıkmaya hazırlanıyormuş. Bunu kendisi söyledi.»

Shassad bir iki saniye daha düşündü. «Daniels aşağı yukarı Mark Ryder'ın boyunda değil mi?»

Hearn evet anlamına başını salladı.

«Saçlarının rengi? Vücut yapısı? Hepsi aynı değil mi? Daha önce hiç görmedikleri bir adamı bekleyen iki kişi, Ryder'ın pekala Daniels olduğunu sanabilir. Yağmurlu bir gecede kurbanın o binadan dışarı çıkacağını bildikleri için Ryder kapıdan çıkar çıkmaz üzerine çullanmış olmalılar.»

«Peki ama Daniels'in dışarı çıkacağını nereden biliyorlardı?»

«Unuttun mu, kapıcı Daniels'e saat kaçta çıkacağını sormuştu.»

Shassad heyecanlanmıştı. Ayağa kalkıp odanın içinde gezinmeye başladı. «Kapıcıdan bilgi aldıkları anlaşılıyor.»

Hearn de, «Daniels arka kapıdan çıkarken Ryder da ön kapıdan dışarı adımını atmıştı. Zavallı Ryder, Daniels'in yerine doğrandı... Peki ama Daniels'in ölmesini kim isteyebilirdi?»

Shassad, «Şimdilik aklıma bir tek kişi geliyor,» dedi. «O da Jacobus.»

«Neden?»

Shassad işaret parmağını havada salladı. «İşte şimdi sıra bunu araştırmaya geldi.»

ON DOKUZ

Shassad'ın varsayımlarını birbirine bağlayan pamuk ipliğiydi Jacobus. Ryder'ın bıçaklanması gibi, Jacobus'un bu işe karışmış olması da akla mantığa ters düşüyordu.

Shassad öbür bölümlerden ikişer kişilik iki ekibi tekrar yardıma çağırmıştı. Artık kayıp kadının izini bulmalarına yardım eder diye Thomas Daniels'i izlemeye gerek kalmamıştı. Şimdi de Jacobus yirmi dört saat, ikişer kişilik üç ayrı ekip tarafından göz hapsinde tutuluyordu. Üç gün sonra ekipler, adamın davranışlarında kuşku uyandıracak bir özellik görmediklerini belirttiler.

Shassad ile Hearn enikonu tasalanmaya başlamışlardı. Jacobus'un Astoria'daki evi sürekli gözaltında tutuluyordu. Eve giren çıkan olmamıştı. Aradan birkaç gün geçince, Shassad onun Ryder cinayetiyle bir ilişkisinin olmadığına yavaş yavaş inanmaya başlamıştı.

Üçüncü gece saat üç buçuğa doğru, Shassad ile Hearn de Jacobus'un evinin karşısındaki arabada nöbet tutuyorlardı. Birden Jacobus'un arabasının yanına bir başka arabanın yanaştığını gördüler. Arabadan inen adam cebinden bir cisim çıkardı. Shassad heyecanlanmıştı. Dürbünü gözlerine yaklaştırdı. Adamın elindeki cisim bir anahtardı. Jacobus'un arabasının anahtarı... Adam arabanın bagaj kapağını kaldırdı. Sonra gitti, kendi arabasının bagajını açtı, içinden aldığı büyük bir kutuyu Jacobus'un arabasının baga-

ğına yerleştirdi. Kapağı indirdi, kilitleyip kendi arabasına döndü.

Shassad, «Ben bu işten bir şey anlamadım,» diye mırıldandı. Bu sırada arabanın farları yandı, motoru çalışmaya başladı. Hearn hâlâ dürbünü gözlerinden çekmemişti.

«Serüvenin bu bölümü pek hoşuna gidecek.»

«Neler geveliyorsun?»

«Araba diplomatik plaka taşıyor. New York eyaleti sınırları içinde görev yapan konsolosluklardan birine ait olmalı...»

Shassad, «Daha fazla dayanamayacağım,» dedi. «Bak bakalım ne tarafa gidiyor?»

Hearn öne doğru eğilip dürbünle baktı. Araba Lexington Bulvarında Otuzuncu Caddeye doğru ilerliyordu. Caddenin sonundaki trafik ışıklarına yaklaşmıştı.

Hearn arabanın kırmızı lambaya aldırmadan köşeyi döndüğünü gördü.

«Trafik ışıklarına uymadı,» dedi.

Shassad'ın artık sabrı tükenmişti. «Hadi gidip şu herifin canına okuyalım.»

Diplomatik plakalı araba Lexington Bulvarında, bir kaldırımın kenarına park etmişti. Shassad ile Hearn arabaya iki ayrı yönden yaklaştılar. Arabanın sürücüsü pencereden Shassad'a bakıyordu.

Shassad, «İndir şu camı yoksa bir yumrukta camı tuzla buz ederim,» diye bağırdı. «Ehliyetinle ruhsatını görmek istiyorum.»

Direksiyon başındaki adam ağır ağır camı indirdi. «Sorun nedir?» diye sordu.

«Sensin... Ehliyetini ve ruhsatını görelim.»

Şoför homurdana homurdana belgeleri Shassad'a uzatırken, «Ben diplomatik pasaport taşıyorum,» dedi.

Hearn arabanın bagajına göz gezdirdi. Sonra Shassad'ın yanına gitti. Shassad adamın ehliyetini inceliyordu. Adı André Corescaneu'ydu. Romanya'nın Birleşmiş Milletler'deki heyetinde görevli bir ateşeydi. Shassad onu adi bir trafik suçuyla cezalandıramayacağını biliyordu. Ama Jacobus'u göz hapsinde tuttuklarını bilmesini de istemiyordu. Başka seçenek yoktu. Detektifler bir oyun sergilemek zorundaydılar. Adamı zorla öfkelendirmeye çalışacaklardı.

Corescaneu, «Görüyorsunuz ya ben diplomatım,» dedi. «Bana bir şey yapamazsınız...»

«Çık dışarı...»

«Ne dedin?»

«Çık dışarı dedim. Seni yakandan tutup dışarı çıkarmadan dediğimi yap.»

Diplomatın yüzünde korku ifadesi belirmişti. «Bunu yapamazsınız...»

«Kurallar sökmez bize, ahbap. Bu gece paşa gönlüm nasıl isterse öyle davranacağım...»

Corescaneu afallamıştı. Polislere karşı nasıl bir tavır takınması gerektiğini kestiremiyordu.

Hearn, «Hadi hadi, sakin olun,» diyerek bir elini arkadaşının omzuna koydu.

Shassad, «Lanet olsun!» diye bağırdı «Bıktım usandım bu yabancılardan. Ne yapacağımı biliyorum...»

Hearn direksiyon başındaki adama baktı. «Ah-

bap, görüyorsun arkadaşımın öfkesi burnunda. Dışarı çık da başın daha fazla derde girmesin.»

Corescaneu, Hearn'e dikkatli dikkatli baktıktan sonra isteğini yerine getirdi.

Shassad, «Onu tutuklayacağım,» dedi. «Diplomatik dokunulmazlığı falan bana vız gelir.»

Corescaneu, «Hayır, bunu yapamazsınız,» diyecek oldu.

«Neyi yapıp neyi yapamayacağımı bana anlatmaya çalışma. Kırmızı ışıkların ne anlama geldiğini bilmiyor musun?»

Romanyalı diplomat hayır anlamında başını salladı.

«Yalancı...» Shassad ehliyetle ruhsata baktı. «Bu belgelerin sahibinin sen olduğunu nereden bileceğim?»

«Elbette benim...»

«Kanıtla.»

Corescaneu, Shassad'ın istediğini yaparak cebinden pasaportunu çıkardı. Hearn hemen numarasını not etti.

Corescaneu'nun artık endişelenmeye başladığı belliydi. Yasal açıdan ona bir şey yapamayacaklarını biliyordu. Diplomat olması onu yasaların öngördüğü cezalardan koruyacaktı. Onu asıl korkutan bu polislerin başına dert açmasıydı...

Shassad arabanın yanında aşağı yukarı gezinmeye başlamıştı. «Bana kalırsa bu araba da arak...»

«Arak mı?»

Hearn, «Arkadaşım arabanın çalınmış olabileceğini söylüyor.»

Corescaneu kapana kıstırılmış gibiydi. «Çalınmış araba değil bu.»

«Öyleyse kanıtla.»

Corescaneu ruhsatı işaret etti.

Shassad, «Bunun bir değeri yok,» diye homurdı. «Bu sahtekârın parmak izlerinin alınmasını istiyorum. Bu arabayı didik didik aramalıyız.» Diplomata döndü. «Bagajda ne var?»

«Bir şey yok.»

«Bırak numarayı... Seni tutuklayacağım.»

Shassad kendi arabasına gitti, sanki telsizi kullanıyormuş gibi yaptı. Oysa arabada telsiz yoktu. Corescaneu adámakıllı tedirgin olmuştu.

Hearn, «Neden arkadaşımın bagajı incelenmesine izin vermiyorsun?» dedi. «O zaman belki sakinleşir. Arabada bir şey taşımadığına inanırsa, seni tutuklamaktan vazgeçer.»

Diplomat iki polise baktı. Sonunda, «Pekala,» dedi. «Bagajda bir şey yok.»

Corescaneu bagajda duran kutudaki malın ne işe yaradığını polislerin anlamayacaklarından emin olduğu için bagaj kapağını kaldırdı. Kutuda bir düzine kadar boş film kutusu vardı. Standard sinema filmlerini muhafaza etmeye yarayan kutulardı bunlar.

Shassad, «Bunlar da neyin nesi?» diye sordu.

Corescaneu anlattı. Rota Films adında bir Romen film şirketine aitti kutular. Bu şirkette çalışan bir arkadaşı vardı. Arkadaşının arabası olmadığı için kutuları taşımasını ondan rica etmişti.

«Kutuyu Varick Sokağından aldım.»

«Doğru mu bu anlattıkların?»

Hearn, «Görüyorsun ya,» dedi. «Bu adam zavallı bir yabancı... Arabasında da hiçbir şey yok.»

Corescaneu, «Evet, hiçbir şey yok,» diye tekrarladı.

Hearn, «Hadi yürü, Aram,» dedi. «Gidip birer kahve içelim. Bu işi de kapatalım.»

Shassad, Romen diplomata dikkatle baktı. «Bu kutuları topla ve defol git,» dedi. «Senin bir daha trafik ışıklarını hiçe saydığını görürsem, canına okurum.»

«Buna fırsat bulamazsın.» Corescaneu detektifin kararını değiştirmesine zaman bırakmadan, bagajı kapatıp arabaya atladı.

Shassad ile Hearn de kendi arabalarına dönmüşlerdi. Shassad sakin bir tavırla sigara yaktı. «Bir ipucu yakaladık gibime geliyor. Bundan sonra biraz da Rota Film Şirketiyle ilgilenelim.»

YİRMİ

Thomas gazetenin istihbarat servisine girerek salonun bir köşesinde oturan Andrea'ya karşıdan baktı. Genç kadın masasının başında oturmuş, masanın kenarına ilişen yaşlı bir adamla hararetli hararetli konuşuyordu. Onlar Thomas Daniels'i görmeden, genç adam Andrea'nın yaşlı dostunun kim olduğunu tahmin etti.

Andrea genç adamı görünce, yüzü sevinçle aydınlandı. «Thomas, bizde senden sözediyorduk. Tam lafının üstüne geldin.»

Andrea kalktı, Thomas'a sarıldı. «Genç adam buruk bir sesle, «Ondan hiç kuşkum yok,» dedi.

Yaşlı adam da ayağa kalkmıştı. Sıkıntılı bir halde, Thomas'la tanıştırılmayı bekliyordu.

Andrea, «Seni Augie Reid ile tanıştırayım,» dedi. «Bizim Albany temsilcimiz.»

İki erkek uyganca ama isteksiz bir tutum içinde tokalaştılar. «Sizi rahatsız etmeyeyim,» dedi Thomas. «Gazeteyle falan ilgili özel bir görüşme yapıyorsanız,

ben daha sonra da gelebilirim.» Aslında Thomas bu sohbeti yarıda kestiğine için için seviniyordu.

Andrea, «Seni dünyada bırakmam,» dedi. «Otur şuraya.» İki erkeğin birbirlerine karşı nasıl bir tepki göstereceklerini merak ettiği belliydi.

Reid kibarca, «Ben zaten gitmek üzereydim,» dedi. Piposunu dudaklarının arasına kıstırdı, pipodan ince bir duman tabakası yükseldi.

Andrea, «Üçümüz baş başa verip biraz konuşsak,» dedi. Thomas bu öneriden hiç de memnun kalmamıştı. Reid de hafifçe başını salladı.

Thomas başını kaldırıp Reid'e baktı. «Konuşmamızı gerektiren herhangi bir konu var mı?»

«Pek sanmam. Belkı babanızdan sözedebiliriz.»

Thomas Daniels hemen kaşlarını çattı. Birden öfkelenmişti. «Nereye gitsem, kiminle buluşsam, William Ward Daniels ile karşılaşıyorum...»

Reid hafifçe gülümsedi. «Onunla bir kez karşılaşmıştım. Beni gerçekten etkiledi. Onu asıl ağabeyim çok iyi tanıyordu.» Yaşlı adam, Thomas'ın bir şeye canının sıkıldığını sezmişti. «Sizi kırmak, gücendirmek istemem,» dedi.

«Öyle bir şey olmadı zaten... Ağabeyiniz babamı nereden tanıyordu?»

«Kent Kolejinde aynı sınıfta okumuşlar. Hukuk fakültesinden önce...» Reid piposundan bir nefes daha çekti. «Aslında çok da iyi anlaşırlarmış. Kolejde çeşitli faaliyet kollarında da birlikte görev almışlar. Ağabeyim iki yıl kadar önce öldü...»

«Ya, vah vah...»

Reid böyle şeyleri olağan karşıladığını belirtmek ister gibi omuzlarını silkti, sonra sözlerini sürdürdü. «Ağabeyim, babanızın son derece zeki ve kültürlü bir avukat olduğunu söylerdi.»

Thomas bu açıklamayı önemsemedi. Bu ve buna benzer sözleri herkesten duymaya öylesine alışmıştı ki...

«Sadece bir şey ağabeyimin zihnini kurcalıyordu. Bunu açıklamamda bir sakınca var mı?»

Andrea iki erkeği büyük bir ilgiyle dinliyordu. Thomas, Reid'in sorusunu karşılıksız bırakınca, yaşlı adam konuşmasını sürdürdü. «1930'larda Kent Kolejinde öğrenim gören gençler arasında büyük idealler peşinde koşanlar çoğunluktaydı. Ekonomik bunalımın getirdiği sıkıntılar sonucunda kapitalizme karşı bir kampanya açılmıştı. Okulun en akıllı, en bilgili öğrencilerinin hepsi de sol görüşü benimsemişlerdi. Bunu anlayışla karşılamak gerekir. Bilgili ve kültürlü gençler sola yatkın oluyordu. O dönemde Stalin'in cinayetlerini haklı göstermek için bahane aramak zorunda da değildiler. Zaten bizim de konumuz bu değil... Ağabeyim babanızın onu şaşırttığını söylerdi. Babanız sınıfının en bilgili, en akıllı öğrencisiydi. Ve o arkadaşlarının yolundan gitmedi. Tam tersine... Öbür görüşü benimsedi. İşte buna akıl erdirmek güç...»

Thomas omuzlarını silkti. Sanki bu açıklamanın neyi kanıtlayacağını bilmiyormuş gibiydi.

Reid, «İnsanlar değişik nedenlerle bazı işler yaparlar,» dedi. «Başkaları da bunun nedenini saptamaya çalışır. Babanız aynı çevrede yetiştiği halde bambaşka bir siyasal görüşe sahip olmuştu. İşte bunu çözmek güç.»

«Benim hiç fikrim yok,» dedi Thomas.

«Peki, bunu hiç merak ettiniz mi?»

«Hayır.»

«İnsanlara akıl erdirmek güç... Ağabeyim babanızın bir süre sosyalizmle flört ettiğini söylemişti. Ko-

lejin yeni öğrencilerine sosyalizmin çığırtkanlığını yapmış, sonra da kendisi ona sırt çevirmiş.»

«Kim?»

«Babanız tabii. Önceleri sosyalistlere hayranlık duyuyormuş. Galiba bu açıklamam sizi şaşırttı, değil mi?»

«Evet, öyle...»

«Şey, sanırım, şimdi bunlardan sözetmenin bir yararı yok. Yine görüşelim.»

Augie Reid elini uzattı. Thomas da onunla tokalaştı. Bu Reid denen adamdan nefret etmek istiyordu ama nedense içinde böyle bir duygu uyanmıştı. Tersine bu adamdan hoşlanmaya başlamıştı.

Reid, Thomas ile Andrea'yı başıyla selamladıktan sonra, eğilip genç kadını öpmek ister gibi yaptı ve hemen bu niyetinden vazgeçti. Reid gittikten sonra Thomas da birkaç saniye hiç konuşmadı.

Sonunda, «Zaman onların aleyhine çalışıyor, değil mi?» dedi. «Durmadan yaşlanıyorlar.»

«Kimler?»

«Örneğin, yeni hayranın... Adamın senin yüzünden bir kalp krizi geçirmesi olasılığını düşünmüyor musun?»

Andrea'nın gözleri kısıldı. «Bu sözlerinden ötürü seni odamdan kovabilirim.»

«Elbette, yapabilirsin bunu. Ama şimdi bunları bırakalım. Yolculuğun nasıl geçti? Yani ikiniz açısından?»

«Verimli geçti.»

«Verimli mi?»

«Çok eğlendim. Augie'yi artık daha iyi tanımaya başladım.»

Thomas omuzlarını silkti. «Kör değilim... Her şeyi görüyorum. Bunu bana açıklaman şart mıydı?»

«Şarttı, çünkü biraz da seninle ilgili bir konu bu.»

«Hangi konu?»

«Augie Reid ve Sandler davası. Birbiriyle tam bir uyum sağlıyor.»

«Ben aynı kanıda değilim.»

«Yanılıyorsun. Bak, Augie Reid gazeteci olduğu kadar siyasal tarih araştırmacısıdır. Siyasal ve sosyal konularda uzmandır.»

«Ee, ne yapalım yani...»

«Augie'nin uzmanlaştığı alan da gizli haberalma örgütleridir .Bin dokuz yüz kırklar ve ellilerde bu örgütlerde olup bitenleri çok iyi bilir. Zaten savaş yıllarında kendisi de istihbarat subayıymış...» Andrea hafifçe gülümsedi. «Ben onu gizli gizli sorguya çektim.»

«Sen neden söz ediyorsun? Sandler davasından mı?»

«Elbette. Casusluk yöntemleri... Bu adam casusluğun içyüzünü avucunun içi gibi biliyor. Altmışların başında Columbia Universitesinde de casuslukla ilgili konferanslar vermişti. Ben bu adamdan konferanslarında yaptığı açıklamalardan çok daha fazlasını öğrenmeyi başardım. İnsan bir erkeğin uygun zamanını yakalarsa, ona dilediği soruyu sorup istediği gibi bir yanıt alabilir.»

Thomas şaşkın şaşkın genç kadına baktı. «Beni şaşırtıyorsun, Andrea... Onunla sırf zihnini kurcalayan soruların yanıtlarını almak için mi ilgilendin?»

Andrea ellerini iki yana açtı. «Augie Reid bir bakıma hoş bir erkek sayılır. Onunla beraber olmaktan da hoşlanıyorum. Bir hafta onunla gezip tozmak bana zevk verdi. İşle eğlenceyi biraraya getirdim de diyebilirim.»

«Bu beraberliğe verilecek başka adlar da bulabilirsin...»

«Sen dilediğin şekilde değerlendir. Ben bu Sandler işinden de hoşlanıyorum. Müthiş bir serüven bu... Sen olayların esrar perdesini kaldırmaya başlarken bildiklerini, öğrendiklerini bana da aktar. Bu işi öğrenmen, her şeyi anlatmam gerekiyor. Biliyorsun, daha başlangıçta bana söz vermiştin. Ben de sana elimden gelen her türlü yardımı yapacağımı söylemiştim.»

Thomas başını salladı. «Anlaşmamız böyleydi.»

«Bugün seni hangi rüzgâr buraya attı? Günlerden pazar biliyorsun...»

«**Times** gazetesinin koleksiyonları.»

«Onlara ne olmuş?»

«**Times** koleksiyonlarını inceleyebilir miyim?»

«Tabii ama neden?»

«1971 yılında düşen bir uçakla ilgili haberi okumak istiyorum. Sonra da daha eski sayılara bir göz atıp iki erkekle ilgili haberleri araştırmam gerekiyor.»

«Kimlerle ilgili? Bu adamlardan birinin Sandler olduğu belli. Ama ikinci adam kim?»

Thomas bu soruya hemen yanıt vermedi. «Az önce kimlerden sözediyorduk?» diye sordu.

«Tabii, neden olmasın? Hadi gidelim.»

Thomas Kırk Üçüncü Caddedeki arşiv binasında öncelikle mikrofilm kataloglarını incelemek istemişti. 1971 yılının Haziran ayında yayınlanan gazetenin mikrafilmlerini araştırdı. 14 Haziran tarihli gazetenin sayfalarını inceledi bir şey bulamadı.

Sonra 15 Haziran nüshasına geldi sıra.

Birinci sayfayı araştırdı. Leslie'nin sözünü ettiği uçak kazasına ilişkin bir habere rastlayamadı. Dördüncü sayfanın haberlerini tek tek okudu. Ancak sekizinci sayfanın alt köşesinde, CARACAS'TAN MİAMİ'YE KALKAN UÇAK KAYIP başlığı altında küçük bir haber gördü. Haberde, uçağın 39 yolcusu olduğu belirtilmişti. Ama başka bir açıklama yoktu. Yolcuların isimleri de verilmemişti.

Thomas hemen bir sonraki günün gazetesini incelemeye başladı. Avianca Havayollarına bağlı uçağın havalandıktan altmış dakika sonra havada parçalandığı belirtilmişti. Uçağın bir sabotaja kurban gitmesinin söz konusu olmadığı da açıklanmıştı.

Thomas ne yapacağını bilemiyordu. Bir süre düşündü. Sonunda, aynı gün yayınlanan başka gazeteleri de okumaya karar verdi. Örneğin, Florida'da yayınlanan gazeteleri incelemesi yararlı olacaktı. **Miami Herald** gazetesinin 1971 yılı 14 ve 15 Haziran nüshalarına göz gezdirecekti.

Uçak kazası Miami gazetesinde birinci sayfada yer almıştı. Kazada ölenler arasında Florida'lı yolcular da vardı çünkü... Thomas, **Miami Herald** gazetesinin 16 Haziran tarihli nüshasının ikinci sayfasında aradığı bilgiyi buldu.

Yolcuların listesiydi aradığı...

Genç adam büyük bir dikkatle isimleri okumaya başladı. Alfabetik sırayla yazılmıştı adlar. M harfiyle başlayan isimlere sıra gelince, McAdam, George, Surrey, İngiltere sözcüklerini okudu. George McAdam'ın İsviçre yerine İngiltere'de bir adres vermesini yadırgamadı. Sonra listenin sonuna bir göz attı. Leslie McAdam ya da onun bu isimle tanıdığı genç kadın yalan söylememişti. Listede yer alan son isim şuydu:

Whiteside, Peter, Oxfordshire, İngiltere.

Thomas listeyi bir kez daha başından sonuna kadar inceledi. Tanıdığı başka ad yoktu. Uçakta bu iki kişiden başka İngiliz uyruklu yolcu da bulunmuyordu.

Thomas bir süre yerinden kıpırdamadan düşündü. Uçak kazasında öldükleri belirtilen kişileri görmüş, onlarla konuşmuştu. Bu adamların gerçekte başkalarının kişiliğine bürünmüş olmaları ihtimali de düşündürücüydü. Önemli bir oyun oynanıyordu besbelli... Lellie McAdam da boynundaki o korkunç yara iziyle bir sahtekâra benzemiyordu. Fakat birilerinin yalan söyledikleri kuşkusuzdu. Birisi ölmüştü, başka biriyse yaşıyordu. Arthur Sandler de, Leslie McAdam ve George McAdam ile Peter Whiteside da bu oyunun içindeydiler. Hangisinin ölü hangisinin sağ olduğunu kestirmek güçtü. Hatta olanaksızdı.

Thomas mikrofilmleri inceledikten sonra bir de biyografi dosyalarına göz atmak istedi. Arthur Sandler ile öz babasının yaşam öykülerini incelemeye kararlıydı. Dosyalarda çok önemli ipuçları yakalayacağına inanmıştı. Fakat araştırmalarından bir sonuç alamadı. Arthur Sandler tanınmış bir sanayiciydi. William Ward Daniels de onun avukatı... Aralarında müşteri avukat ilişkisinden başka bir bağ yoktu.

Acaba?

Üç gün sonra, Thomas yeniden **Times** gazetesinin arşivine gitti. Bu kez gördüklerini değil, görmediklerini inceleyecekti. Ve esrar perdesi yavaş yavaş kalkmaya başladı.

1954 yılının mikrofilmlerinde Thomas'ın babası Vincent De Septio adında birinin savunmasını üstlenmişti. Kimdi bu adam? Thomas, Vincent De Septio

adını daha önce de duyduğunu anımsıyordu... Hem de çok kısa bir süre önce görmüştü bu adı... İki gün önce yaptığı araştırmalarda dikkatini çekmişti.

Thomas mikrofilmleri büyük bir ilgiyle araştırmaya başladı. De Septio 1938, 39 ve 40 yıllarında babasının müşterisi olmuştu. Bu adam tıpkı Sandler gibi para sahtekârlığıyla suçlanmıştı. Genç adam büroda yanıp kül olan dosyalarda Vincent De Septio'nun sırrını çözecek bilginin bulunduğundan emindi. Babasının bu adamı Arthur Sandler ile aynı dönemde savunmuş olması da ilginçti... Kimdi bu adam? Arthur Sandler ile ne ilgisi vardı?

Thomas, **Times** arşivinde biyografi bölümünde, De Septio adına düzenlenmiş ince dosyayı aldı. De Septio 1920 yılında Palermo'da dünyaya gelmişti. İki yıl sonra anne ve babasıyla birlikte ABD'ye yerleşmişti. 1930'larda De Septio'nun polis dosyası hayli kabarıktı. Suçu adam yaralamak falan değildi. Çek sahtekârlığı yapıyordu.

Daha sonraki yıllardaysa işi kalpazanlığa dökmüştü... William Ward Daniels bu kalpazanın savunma avukatlığını yapmıştı. 1954 yılının 12 Kasım günü Arthur Sandler ve De Septio ile ilgili haberler gazetede yan yana yayınlanmıştı. Arthur Sandler'in kurşunlanarak öldürüldüğü belirtiliyordu. De Septio da aynı gün yargıç huzuruna çıkarılmış ve ertesi gün de delil yetersizliğinden serbest bırakılmıştı. 1954 yılının 13 Kasım gününden sonra De Septio ile ilgili bir haber yayınlanmamıştı.

Zenger ve Daniels Avukatlık Bürosunun en önemli müşterilerinden biriydi De Septio. Ama dosyalar yandığı için Thomas onun hakkında fazla bilgi edinemeyecekti. Onun Arthur Sandler olayıyla bir ilgisinin bulunabileceğini de öğrenmesi belki hiçbir za-

man mümkün olamayacaktı. Eğer şu sözcük dikkatini çekmeseydi:

Kalpazanlık...

YİRMİ BİR

Thomas, bir Eskimo, diye düşündü. Leslie benim lanetlenmiş bir Eskimo olduğumu düşünüyordur...

Genç adam Brooklyn Tepeleri gezinti yerinde, korkuluklara yaslandı, elinde olmadan ürpermişti. Gökyüzüne sırtını dönmüş, iki yanına bakınarak Leslie'yi bekliyordu. Akşamın sekizi olmuştu. Hiçbir korunağı bulunmayan gezinti yerinde, şiddetli kız rüzgârı onu iliklerine kadar dondurmuştu.

Her soluk alışında içine çektiği soğuk hava ciğerlerine acı veriyordu. Yüzü de soğuktan uyuşmuştu. Bir süre daha iki yanına bakındı. Görünürde sadece yürüyüşe çıkmış bir adamla böyle bir havada köpeğini gezdirmeyi göze alan bir çılgın vardı. Thomas köpeğin postu sayesinde üşümediğini düşünerek hayvana gıpta etti.

Ne olmuştu acaba? Thomas aldığı nottan tam saat sekizde Leslie'nin onu burada bekleyeceğini öğrenmişti. Neredeydi genç kadın? Ne olmuştu? Evet, Thomas, Leslie'ye bir zarar gelmesinden korkuyordu. Sıkıntı içinde aşağı yukarı gezinmeye başladı. Biraz ısınmak ve düşünmek istiyordu.

Köpekli adam Thomas'ın yanından geçti. Kocaman bir çoban köpeğiydi bu. Adamın da, hayvanın da solukları birer duman yığını halinde çevreye yayılıyordu. Hava gerçekten çok soğuktu. Thomas şömineyi gürül gürül yakıp karşısında bir güzel ısınmak istiyor-

du. Yanında da... Evet, yanında da Leslie olmalıydı.

Leslie'yle baş başa kalmak istiyordu.

Thomas düşünce ve isteklerindeki bu büyük değişikliğe bir anlam veremiyordu. Kısa bir süre öncesine kadar, gürül gürül yanan bir şöminenin karşısında Andrea'yla keyif çatmayı düşlemeye alışmıştı.

Genç adam rüzgâra ve soğuğa daha fazla dayanamayacağını anlamıştı. Dönüp rüzgâra arkasını vererek hızlı hızlı yürümeye başladı.

Leslie... Lanet olsun... Thomas ona karşı ilgi duyuyordu. Hem de sadece kişisel nedenlerle... Başka türlü davranabilir miydi? Thomas bir yandan titrerken, bir yandan da bu gidişin kötü bir gidiş olduğunu düşünüyordu.

Evet, gerçekten çok kötüydü. Babasının ona ilk öğrettiği şey şu olmuştu: Müşteriyle asla özel ilişki kurma. Böyle bir durum senin gözlerini kör eder, Tom. Bu hatayı işleyeceğine gözlerini oydur daha iyi. Hiç değilse, bir şey göremezsin...

Thomas başını önüne eğmişti. Ağır ağır yürümeye devam ediyordu. Sonra ayakları gördü. Hemen başını kaldırdı ve birkaç metre önünde yürüyen bir karaltıyı farketti.

İşte o anda da Leslie için duyduğu endişe ve üzüntü sona erdi.

«Leslie,» diye seslendi.

«Geç kaldığım için özür dilerim.» Leslie koyu renk kalın bir palto giymişti. O sevimli yüzünü de kalın, koyu renk bir atkı örtüyordu.

Thomas omuzlarını silkti. «Böyle şeylere alışkınım.»

Genç adam soğuktan eskisi kadar etkilenmiyordu artık. İçinden Leslie'ye sımsıkı sarılmak geliyordu.

Fakat duygularına gem vurdu. O ne de olsa bir müşteriydi.

Leslie, «Beni merak etmedin ya?» diye sordu.

«Eninde sonunda buraya geleceğini tahmin ediyordum. Beklemekten başka bir şey gelmedi aklıma.»

Leslie «Daha sıcak bir yer seçebilirdim,» dedi.

«Evet, buradan daha soğuk bir yer istesen de bulamazdın.»

«Şubat ayında Quebec'te hiç bulunmadığın belli.»

«Haklısın. Oraya hiç gitmedim.» Thomas başını yana çevirip genç kadının atkıyla örtülü yüzüne baktı. «Bu bir iş buluşması biliyorum, ama acaba daha fazla üşümeni engellemek için kolumu boynuna dolarsam, bana kırılır mısın?»

Leslie genç adama bakarak güldü. Onun böyle içtenlikle gülmesine ilk kez tanık oluyordu Thomas.

«Aman canım, budalalık etme... Asıl kolunu boynuma dolamazsan, sana gücenirim.» Leslie tekrar kesik kesik güldü. Thomas kolunu genç kadının boynuna dolayıp onu kendine doğru çekti.

«Çok önemli bir şey keşfettiğimi sanıyorum,» dedi. Leslie'nin hâlâ titrediğini farketmişti. Genç kadın sesini çıkarmayınca, Thomas sözlerini sürdürdü. «Vincent De Septio...»

«Kim?»

«Şu papağan Vinnie. Bu isim senin için hiç bir anlam taşımıyor mu?»

Leslie başını iki yana salladıktan sonra genç adama baktı. Sonra yavaşça atkısını düzeltti. «Kim bu adam?» diye sordu.

«Keşke bunu bilebilseydim...» Thomas kısa bir duraklamadan sonra tekrar konuştu. «Baban hakkında epey bilgi topladım. Evet, senin de belirttiğin gibi,

baban bir casusmuş. Fakat aynı zamanda yaptığı her iş kesesini doldurmasına yardım etmiş. Piyasaya sahte para sürülmesi işini biliyorsun. Anladığım kadarıyla, baban kalpazanlık da yapıyormuş.»

«Buna hiç şaşmam.»

«De Septio babandan çok daha genç bir adam, belki hâlâ yaşıyordur. O da baban gibi kirli işlere bulaşmış... Dahası, aynı şebekelerde çalışmışlar.»

«Bundan emin misin?»

«Evet ama bildiklerim hemen hemen bu kadar Bir de babamın bu adamı birkaç kez büyük bir başarıyla savunduğunu biliyorum.»

«Senin babanla benim babam... İkisinin ortak bir kaderi paylaşmaları çok garip... Thomas, bana doğru söyle, babanı iyi tanıdığını iddia edebilir misin?»

«Kendi babamı iyi tanımak mı?»

«Evet.»

«Tabii tanırım...»

«Pekala. Ya inançlarını biliyor musun? Babanın aklından geçen düşünceler hakkında bir fikrin var mı?»

Thomas'ın yüzü asıldı. Leslie genç adama fazla baskı yaptığının farkına varmıştı.

Thomas, «Bu ne biçim soru?» dedi.

«Ama çok önemli. Senin babanın şöyle davranması, benim babamın böyle yapması... Önce aradaki bağ ve vasiyetname sorunu vardı. Şimdi de De Septio ile ilişki sorunu çıktı. Bu sana biraz garip gelmiyor mu?»

«Doğrusu kuşku içindeyim.»

«Bütün bunlar belleğinde bir ışık yakmıyor mu? Bana henüz anlatmadığın bazı gerçekler yok mu?»

Thomas iyice düşündü, babasının yıllar önce De Septio'dan herhangi bir nedenle söz edip etmediğini anımsamaya çalıştı. Fakat hayır, o adamın sözü hiç geçmemişti. Thomas başını iki yana salladı. Leslie de düş kırıklığına uğramış gibiydi.

Genç kadın önce telaşla soluna, sonra da sağına baktı.

«Sen buraya yalnız mı geldin?»

«Tabii.»

«Ama şimdi yalnız değiliz.»

Gerçekten yalnız değildiler. Kuşkusuz, bunu ilk farkeden de Leslie olmuştu.

«Benimle yürümeye devam et,» dedi. «Buraya nasıl geldin?»

«Arabayla.»

«Buradan uzaklaşacağız. Sonra arabanın olduğu yere gideriz.»

Yine iki adam vardı ama bu kez gelenler başkalarıydı. Resim galerisindekiler değildiler. Adamların biri, bir uçta, öbürü bir uçta duruyordu. Bir tanesi daha yaşlıcaya benziyordu. Yetmiş yaşlarında bir adam gibi yürüyordu. Öbürü şişmandı, sırtında kukuletalı bir parka vardı, sakallıydı da. Thomas bir an için bu adamı tanır gibi oldu.

Fakat hayır, bu olanaksızdı.

Leslie genç adamı kolundan çekti, birlikte o yaşlı adama doğru yürüdüler. Rüzgâr yüzlerini kamçılıyordu, onları izleyen iki adamın suratlarını açık seçik göremiyorlardı.

Thomas sadece oradan uzaklaşmak istiyordu. Acaba bu adamlar kimin peşindeydiler? Leslie'nin mi, yoksa Thomas'ın mı?

Yaşlıca adama yaklaşırlarken, Thomas başını önüne eğdi. Adamın başındaki şapka yüzünün görül-

mesine engel oluyordu. Tam Thomas adama dikkatle bakmaya hazırlanırken, Leslie kolundan çekerek, «Hadi, koş!» diye bağırdı.

Leslie önden fırlamıştı. Yaşlı, uzun boylu adamın koşmadığını, sadece şişman, sakallı adamın adımlarını sıklaştırdığını farketti. Biraz sonra, Thomas genç kadını elinden tutup iki sokak ötede duran arabasına götürmek istedi. İkisi de koşmaktan soluk soluğa kalmışlardı. Leslie, «Çabuk ol, çabuk ol,» diye fısıldadı.

Thomas arabasının anahtarlarını çıkardı. Eldivenli eliyle anahtarı tutması olanaksızdı. Eldivenini çıkardı, parmakları soğuktan neredeyse donmak üzereydi. Anahtar kilitte bir türlü dönmüyordu.

Thomas büyük bir güçlükle anahtarı döndürmeye çalıştı. Kilit de donmuştu.

Leslie heyecan içinde, «Hadi çabuk ol,» diyordu.

Sonunda kapı açılmıştı. Leslie hemen arabaya girdi. Sonra Thomas'ı bileğinden kavrayarak onun şoför mahalline geçmesine engel oldu.

«Zaman yok. Gir içeri. Başını eğ.»

Leslie bu kez de oyunun kurallarını, onları izleyen kadar, hatta belki ondan daha da iyi bildiğini kanıtlamıştı.

Genç adamı kanepeye oturttuktan sonra, heyecan içinde, «Sakın başını kaldırma,» dedi. «Arabayı çalıştırmayalım. Bunun için geç kaldık. Adam izimizi kaybettiğine inanmalı... Ona oyun oynamak zorundayız.»

«Kim bu adam?»

Leslie işaret parmağını dudaklarına götürüp Thomas'a susmasını işaret etti. Thomas hiç kıpırdamadan, çıt çıkarmadan bekledi. Arabanın içi dışardan daha da soğuktu. Tam bir buzdolabıydı burası. Ha-

vasızlıktan boğulacak gibi olmuştu. Öksürmemek için kendini güç tuttu.

Sakallı adam bir köşede durmuş, şaşkın şaşkın çevresine bakınıyordu. Onların nereye kaybolduklarını anlamaya çalışmaktaydı. Acaba başka bir köşeyi mi dönmüşlerdi? Bir eve mi saklanmışlardı? Adam Thomas'ın arabasına doğru yürümeye başlamıştı. Biraz sonra da arabanın yanına gelmişti.

Adam durdu.

Thomas o anda kalbinin heyecandan duracak gibi olduğunu hissetti. Yan gözle Leslie'ye baktı. Kıpırdamaya cesaret edemiyordu. Leslie'nin yüzü gerilmişti. Bundan sonraki hareketlerinin ne olması gerektiğini düşünüyordu besbelli.

Thomas bundan sonra ne yapacaklarını bilemiyordu. Ama Leslie mutlaka bir şeyler tasarlamış olmalıydı.

Silahlı adam arabaya döndü.

Yapacağı tek şey, eğilip arabanın camından içeri bakmaktı.

Thomas, işte şimdi hapı yuttuk, diye düşündü. Eldivenlerinin içinde elleri terden sırılsıklam olmuştu.

Silahlı adam yine arkasını döndü. Sokakta bir tek karaltı yoktu. Bomboştu. Derken, yolun öbür ucundan iki genç belirdi.

Silahlı adam yürümeye başladı. Ağır ağır ilerliyordu. Leslie bir dakika kadar bekledi. Sonra ağır ağır başını kaldırdı. Thomas da onu inceliyordu. Leslie'nin soğukkanlılığına hayran olmamak elde değildi. Leslie genç adamın kıpırdamasına engel olmak için elini uzattı. «Henüz değil, henüz değil.»

Aradan birkaç saniye daha geçti. Leslie adamın bir sokak öteye gittiğini biliyordu. «Hata yapmaya

hakkımız yok,» dedi. «Adam senin arabayı hareket ettirdiğini görürse, lastiklere ateş edebilir.»

«Harika...»

«Pekala. Tamam. Çabuk ol.»

Thomas'la Leslie arabada yer değiştirdiler

Thomas hemen kontak anahtarını çevirdi. Motor çalışmaya başlayıncaya kadar geçen o birkaç saniye, ikisine de bir asır kadar uzun geldi.

Thomas motoru çalıştırınca, «Nereye gidiyoruz?» diye sordu.

Leslie biraz düşünür gibi yaptı sonra, «Benim evime,» dedi.

«Seninkine mi?» Thomas genç kadının evini hiç görmemiş, üstelik onun bir atelde değil de kiralık bir evde oturduğunu aklına getirmemişti.

«Oraya gitmek zorundayız. Senin evin artık tehlikeli. Brooklyn Köprüsünden Manhattan'a dön.»

«Buranın yabancısısın ama yolları çok iyi biliyorsun.»

«Adresleri çabuk öğrenirim.»

Aradan birkaç dakika daha geçti. Thomas hâlâ başlarından geçen olayın etkisindeydi. «Kimdi o adamlar?» diye sordu.

«Son kez senin başına dert açanlardı.» Brooklyn Köprüsüne gelmişlerdi. «Artık ünlü bir adam oldun. Senin peşinde tam iki takım var.»

Thomas uzun uzun genç kadının yüzüne baktı. «Sen bunu nereden biliyorsun?»

«Sanatçı sezgisi de diyebilirsin. Ya da yaşamımı Arthur Sandler'in kızı olarak geçirdiğimi düşünebilirsin. Böyle şeylerin kokusunu alırım.»

Thomas sesini çıkarmadı. Leslie açıklanmaması gereken bilgiyi ağzından kaçıracak tiplerden değildi çünkü. Manhattan'daki çıkış rampasına yaklaşmışlar-

dı. Thomas dikiz aynasından gözlerini ayırmadan, «Şimdi ne tarafa gideceğiz?» diye sordu.

«Onuncu ve Onbirinci Bulvarlar arasındaki Otuzuncu Sokağa.»

Genç adam, Leslie'nin bu sözleri laf olsun diye söyleyip söylemediğini anlamak için dikkatli dikkatli yüzüne baktı.

Leslie de hemen, «Niyetim gayet ciddi,» dedi.

Otuzuncu Cadde Thomas'ın tahmin ettiğinden çok daha ilginçti. Karanlık, kasvetli bir sokaktı burası. Akşamları altıya kadar açık olduğu belirtilen büyücek bir garaj, Ispanyol tipi bakkal dükkânları, eskimiş, yıkılmaya yüz tutmuş depolar göze çarpıyordu. Bunların arasına tuğla duvarlı eski birkaç apartman serpiştirilmişti. Vaktiyle bu apartmanlarda Litvanyalı göçmenler oturmuşlardı, son yıllardaysa Batı Hint adalarından ve Güney Amerika'dan gelen göçmenler oluşturuyordu bu mahallenin sakinlerini. Yeni göçmenler ve de Leslie McAdam...

Sokağın bir köşesinde büyücek bir bar vardı... Hayat işareti görülen tek yer de o bardı zaten. Thomas ile Leslie hızlı adımlarla bu barın önünden geçtiler. Leslie barın bir kat üstündeki dairede oturduğunu açıkladı. «Bir gece peşimden adamlar geldi. Bu apartmanda oturan herhangi bir beyaz kızın kendini satmaktan başka bir amacı olmadığını sanmışlardı.»

Dairenin kapısına gelince, Leslie elinde tuttuğu anahtarı kilide sokup kapıyı açtı. İçeri girdiler. Thomas içeri girdikten sonra kapıyı kapadı. Leslie'ye, «Burada korkmuyor musun?» diye sormak istedi a-

ma sesini çıkarmadı, çünkü Leslie'nin korkmadığı belliydi. Öyle ya, bunca yıl ölümle burun buruna yaşamaya alıştıktan sonra bir mahallenin kabadayılarından korkar mıydı? Birden Thomas kendisine bir tuzak hazırlanmış olabileceğini düşündü. Biri gelip de onun boğazını sıkıverse, kimsenin ruhu duymayacaktı. Thomas durup dururken böyle bir korkuya kapılmasına da bir anlam veremiyordu. Leslie'ye güveni sonsuzdu... Ancak, sadece bir kişi değil, birkaç kişi Leslie'nin sahtekâr olduğunu söylemişti. Burası öyle bir yerdi ki, öldürülen kişinin cesedi ancak iki üç hafta sonra bulunabilirdi ve tabii o süre içinde de katil çoktan sırra kadem basmış olurdu.

Dairenin içi de tek kelimeyle berbattı. Döşeme tahtaları eskimiş, basıldıkça gıcırdıyordu. Duvarların rengi soluk kurşuniydi, kimbilir belki de önce yeşile boyanmış, zamanla ve bakımsızlıktan kurşuni renk almıştı.

Mutfak daracık ve çok dağınıktı. Tavanda bir füloresan lamba vardı. Mutfağın döşemesi muşambayla kaplıydı ama muşamba da eskimiş, yer yer parçalanmıştı.

Thomas oturma odasında bir sedire oturur oturmaz, çevresini kolaçan etmiş ve gördüklerinden hiç de memnun kalmamıştı.

Leslie yüzünde acı bir gülümsemeyle, «Burası pek de Versailles Sarayına benzemiyor, değil mi?» dedi.

«Sen rahat ediyorsan mesele yok.»

Leslie genç adamın yanına oturmuştu.

«Hakkım olan mirasa kavuşmadan, bol keseden para harcamama olanak yok... Kimse beni düşüncesizce para harcamakla suçlayamaz.»

«Peki, bu evi nasıl buldun?»

«Hemen başımı sokacak bir yer bulmam gerekiyordu. Daha iyisine mali olanaklarım elvermedi.»

Aşağıdaki bardan gelen gürültüler daha da artmıştı. Galiba bozuk parayla çalışan bir pikap da vardı barda. Televizyonun gürültüsüyle pikabın müziği birbirine karışıyordu. Thomas üst kattan da ayak sesleri geldiğini farketti. «Burada güvencede olduğuna inanıyor musun?»

«Birçok yerden daha güvenceli... Dört çıkışı var. Mutfak penceresi, banyonun penceresi, ön kapı ve de yangın merdivenleri... Yangın merdivenlerinden komşu binaların damına ulaşabilirim.»

«Her türlü olasılığı düşünmüşsün.»

«Bunu düşünmek için üstün zekâlı olmaya gerek yok. Sadece içgüdüsel bir savunma yöntemi...»

Leslie bakışlarını boş duvarlarda gezdirdi. Ayakkabılarını çıkardı, bluzunun bir düğmesini çözdü; biraz rahatlamak istiyordu.

Genç kadın içini çekerek, «Sanırım en çok canımı sıkan da bu sefil ve perişan görünüş...» diye mırıldandı.

«Yoksa pişman mısın?»

Leslie genç adama döndü. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. «Belki birkaç kutu duvar boyası alsam iyi olacak.»

«Evet, başka bir renge boyarsan daha iyi bir sonuç alırsın.»

«Sen işin püf noktasının farkında değilsin. Başka bir renge değil, başka renklere boyamalıyım. Rengarenk boyanmış duvarlar apartman sahibinin de hoşuna gitmez mi?»

«Belki... Günün birinde tabloların değer kazanırsa tabii.»

«Tabii... Gelin, günümüzün Anastasia'nın fırçasından yaratılan harikaları görün... Sandler servetinin vârisi yaptı bu şaheserleri. Kendisine ait olan serveti elde edebilmek için yıllar yılı uğraşmıştı zavallı. Tek kuruş bile alamadı. Genç yaşta ve beş parasız öldü. Fakat bu işkencelerle dolu yaşamdan sanat doğdu. Gerçek sanat... Eğer Otuzuncu Sokaktaki apartmanda bir kat daha yukarı çıkmak zahmetine katlanırsanız...»

Leslie yan gözle Thomas'a baktı. Sonra hemen başını çevirdi. Yüzünde alaycı bir gülümseme vardı. Thomas genç kadının gözyaşlarını gizlemeye çalıştığını neden sonra farkedebildi.

«Leslie...» Thomas hemen yerinden kalkıp genç kadının yanına gitti. Onu kolları arasına aldı. Leslie bir eliyle yüzünü kapamıştı.

«Yıllardan beri ağlamamıştım. Beni görmeni istemiyorum. Bunun bir zaaf olduğunun bilincindeyim.»

«Bakmayacağım.»

Bir iki saniye geçti. Leslie elini yüzünden çekti. Gözleri kızarmış ama yaşları kurumuştu.

«Bağışla beni. Böyle ağlamış suratlı bir kız asla sana layık olamaz. Benim canımı sıkan, neşemi kaçıran bu evin kasvetli havası.»

«Anlıyorum. İnan bana, çok iyi anlıyorum.»

Leslie kendini toplamıştı. «Başka bir şey düşünebildin mi? De Septio hakkında? De Septio ve babanla ilgili? Ya da Arthur Sandler'le ilgili?»

Thomas yine başını iki yana salladı. Nasıl olup da böyle şıp diye o konuya dönebildiklerini anlayamamıştı.

Leslie, «Mutlaka önemli bir şey olmalı,» dedi. «Bunu biz nasıl bulacağız?»

«Tek umudumuz Zenger'in De Septio'yu anımsaması.»

«Zenger mi dedin?»

«Evet, babamın eski ortağı.»

«Haa, tabii ya...»

«Hemen gidip onu görmemizi öneriyorum.»

Leslie biraz şaşırmış gibiydi, «Biz mi dedin?»

«Bu ziyareti birlikte yapmamızın senin için sakıncası var mı?»

Bir saniye kadar süren bir sessizlikten sonra Leslie, «Bir sakıncası yok,» dedi. «Ama böyle bir ziyareti neden gerekli gördüğünü anlayamadım.»

«Gerekli değil belki ama böyle bir ziyaret yararlı olabilir diye düşündüm. Istersen, onu sen de sorguya çekebilirsin.»

«Zenger beni görmek istemeyecektir. Bunu tahmin etmek güç değil.»

Thomas bilgiç bilgiç başını salladı. «Biliyorum. Fakat sen kapıdan içeri girinceye kadar böyle bir ziyaretten haberi olmayacak. O zaman da seni geri çevirmeyecek. Zenger beni yarın bekliyor. Oraya ikimiz birlikte gideceğiz.»

«Yarın mı?»

«Zenger'e telefon ettim. Yarın akşamüstüne doğru orada olacağımı söyledim. New England Havayollarının bir uçağı var.»

Leslie kararlı bir sesle, «Uçakla gitmem,» dedi.

«O zaman da araba ve feribotla uzun bir yolculuğa katlanman gerekecek.»

«Ben uzun yolculuğu tercih ediyorum.»

Thomas şöyle bir düşündükten sonra, «Pekâlâ, senin istediğin gibi olsun,» dedi.

Leslie genç adamın yanından kalktı. Oturma odasının ikinci penceresinin önüne gidip pancuru

kapadı. Böylece dış dünyayla ilgisini kesmiş oluyordu. Thomas Daniels aşağıdaki bardan gelen gürültüleri dinlerken, Leslie'nin zarif hareketlerini de gözleriyle izliyordu. Burası onun gibi bir prensese uygun bir yer değildi. Büyük bir ailenin son üyesi olduğunu iddia eden zarif, kibar bir kadın çok daha iyi yerlere layıktı kuşkusuz. Leslie, «Bu gece benimle kalacaksın değil mi?» diye sordu.

Thomas içinden, Leslie'nin çok daha iyi koşullarda yaşaması gerektiğini ama bunu sağlamasının güç olduğunu düşünüyordu. Dalgın dalgın, «Aaa evet, tabii burada kalacağım,» dedi.

Leslie pencerenin önünden uzaklaşmıştı. Şimdi biraz daha neşeli görünüyordu. «Evine dönmeye kalkışsaydın, seni çok merak edecektim. O adamlar seni mutlaka arayacaklardır.»

Thomas bu adamların kimler olduklarını merak ediyordu.

Leslie, «Sen benim için çok değerlisin,» dedi. «Burada da rahat etmen için elimden geleni yapacağım.»

«Akşam olanlara bakarsan, yarın yola çıkmakta yarar var derim...»

BEŞİNCİ BÖLÜM

YİRMİ İKİ

Ertesi sabah yağmur daha da şiddetlenmişti, doğu kıyılarını sel götürüyordu. Thomas ile Leslie erkenden arabaya atlayıp Manhattan'dan ayrıldılar, Connecticut'tan geçerek kuzeye doğru yol aldılar ve Massachusetts'in güneybatı ucuna ulaştılar. Arabayla yolculuk yapmak tam bir işkence olmuştu.

Woods Hole feribot iskelesine, öğleden sonra üçe doğru varabildiler. Yağmur hâlâ aralıksız yağıyordu. Nantucket'e kalkan ikinci ve son feribota binmek için iskelede bir hayli sıra beklediler. Gemide fırtına ve yağmur etkisini daha da arttırmıştı.

Iki saat sonra Leslie, «Geceyi nerede geçireceğiz?» diye sordu. Pencere kenarında oturmuş, kurşuni gökyüzüyle kurşuni sulara bakıyordu.

Thomas omuzlarını silkti. «Bunun sorun olacağını sanmıyorum. Yıl boyunca açık kalan birkaç yer var.»

Leslie genç adama biraz daha sokuldu. Bu tatsız, eziyetli yolculukta, vücudunun ılık teması Thomas'a sıkıntıyı biraz olsun unutturuyordu. «Bu gece bir otele gidelim,» dedi. «Hiç değlse biraz eğleniriz.»

Leslie genç adamın yanağına bir öpücük kondurdu. Onun uyuklar gibi olduğunu farkedince de yerinden kalktı, birkaç dakikalığına gözden kayboldu.

Leslie yerine döndüğü zaman, Thomas pencereden dışarısını seyrediyor, bir yandan da Sandler'leri, kalpazanları ve kayıp vasiyetnameleri düşünüyordu.

Leslie, «Sana bir şey getirdim,» dedi.

Thomas başını yana çevirince, Leslie'nin elindeki dumanları tüten plastik çay fincanlarını gördü.

«Çay getirdim. Ikimize birer fincan.»

«Çay ha... Bir Ingiliz kadınına Kuzey Amerika'da bile Ingilizliğini unutturamıyor insan.»

Leslie başını iki yana salladı. «İnsanın içinde olan bir şeyi söküp atamazsın.» Genç kadın çayından bir yudum aldı. «Ben küçükken annem böyle derdi. O zaman bu sözlerin anlamını kavrayamamıştım.»

«Ama şimdi?»

Leslie genç adama baktı. Gözlerindeki o gergin, sinirli ifade kaybolmuştu. Thomas onu hiç bu denli rahat ve sakin görmediğini düşündü. Böylesine yorucu bir yolculuk yapmak, dahası Zenger'le karşılaşma düşüncesi bile Leslie'yi tasalandırmamıştı. Thomas deniz havasının insanları böyle etkilediği kanısına vardı. Belki de ilerde uzun bir deniz yolculuğuna çıkarlardı. Bir hedef saptamadan, rasgele bir yolculuk olurdu bu....

Thomas kendini topladı. Neler düşünüyordu? «Ne yapmayı düşünüyorsun?»

«Neyle?»

«Parayla. Sandler servetiyle.»

Leslie gülümsedi. «Davayı kazansak bile, bu iş yıllarca sürebilir.»

«Ama sonunda parayı ele geçirirsen... Mirastan küçük bir pay alsan bile, bol paraya kavuşacaksın.»

Leslie düşünceli bir tavırla, «Herhalde uzaklara giderim,» dedi. «Sen babam için endişelenme... Bir daha para için de endişelenmeni istemiyorum.» Birkaç saniye süren bir sessizlikten sonra konuşmasını sürdürdü. «Belki öğrenimime bıraktığım yerden devam ederim.» Leslie yüzünde sinsice bir gülümsemeyle, «Sana daha da komik bir şey söyleyeyim mi?» dedi.

«Söyle bakalım.»

«Bakarsın günün birinde bir aileye sahip olmak da isterim. Hiç belli olmaz...»

Thomas da gülümsedi. Genç kadının yüzündeki gülümsemenin kaybolduğunu ve hatlarının gerildiğini hemen farketmişti. «Babam sağ olduğu sürece, bu dediklerimin hiçbirine kavuşamam. Asla. Bu işin bir çıkar yolu yok. Ya o sağ kalacak ya da ben.»

Thomas genç kadının elini tuttu. «İşler hiç de kötü gitmiyor. Şimdilik yani. Adalet mekanizması ağır işliyor ama yerinde de saymıyor.»

Leslie inceler gibi genç adamın yüzüne baktı. «Sana bir soru sormak istiyorum. Bana doğru yanıt vereceksin ama... Sözlerinden hiç alınmayacağımı ve kırılmayacağımı belirteyim.»

«Sor sorunu.»

«Anlattıklarımın doğru olduğuna inanıyor musun?» Aradan birkaç saniye geçti. «Karşımda oturmuş yüzüme bakarken, sana yaptığım açıklamaların gerçekleri dile getirdiğine içtenlikle inanıyor musun?»

«Doğruyu söylememi mi istiyordun?»

«Evet.»

Thomas kısa bir duraklamadan sonra, sözcüklerini kurnaz bir avukat titizliğiyle seçmeye çalışarak konuştu. «Başlangıçta, belki de içimden öyle geldiği için sana inandım. Fakat bana başından geçenleri anlattığın zaman, sözlerinin doğru olduğunu kabul ettim. Daha sonra kuşkulanmaya başladım ve sorular sormak istedim. Elimde değildi... Senin durumunu tam bir tarafsızlık içinde incelemek istiyordum. Belgelerle kanıtlanamayan durumları soruşturmadan kabullenmek âdetim değildir.»

«Ama bugün?»

«Artık kuşkulara yer vermiyorum. Senin dediğin kişi olduğuna inanıyorum. Başka bir deyişle, sana olan inancım sonsuz...»

Leslie bir an için başını önüne eğdi. Thomas da dikkatle onu inceliyordu. Genç adam Leslie'yi korumak ve sevmek istediğini düşündü. Oysa belki de genç kadın kendini koruma konusunda Thomas'tan çok daha becerikli ve bilgiliydi.

Leslie uzanıp Thomas'ı yanağından öptü. «Bana inanmana sevindim. Bay Zenger benim sahtekâr olduğumu söyleyecektir. Her ne pahasına olursa olsun, benim tarafımda kalıp kalmayacağını öğrenmek istedim.»

«Ben kolay kolay etkilenmem.»

Leslie birden genç adama sımsıkı sarıldı. Pencereden, yağmur damlalarının ve sis yığınlarının arasından Nantucket iskelesi yavaş yavaş görünmeye başlamıştı.

Leslie hemen geri çekildi. «Ya sen ne yapacaksın?»

«Neyi?»

«Parayı. Kazandığımız takdirde eline geçecek olan parayı.»

«Buradan çekip giderim. Sevdiğim, hoşlandığım biriyle tabii.»

Araba feribottan çıkmış, adanın güneybatı ucuna doğru yol almıştı. Şimdi de Zenger'in taş duvarla örülü sığınağının önüne gelmişlerdi.

Vakit hayli geçti. Akşamın sekizini geçmişti. Taş binanın pencerelerinden dışarı ışık sızıyordu. Thomas ile Leslie rüzgârla birlikte yağan yağmurdan sırılsıklam olmalarına aldırmadan, binaya doğru ağır ağır yürüdüler.

Kâhya kadın, Bayan Clancy evine gitmişti. Onun için de Thomas pirinç tokmağı vurduktan birkaç dakika sonra kapı açıldı. Biraz geride duran Zenger, «Thomas,» diye kısık bir sesle konuştu. «Ben de seni bekliyordum...»

Zenger o ana dek Leslie'yi görmemişti. Genç kadının karaltısını farkedince kaşları çatıldı.

Leslie kibar ve zarif bir tavırla, «Iyi akşamlar, Bay Zenger,» dedi.

Zenger daha da geri çekilmişti. Loş koridorda yüzünü seçmeye olanak yoktu. Yaşlı adam kestane rengi robdöşambrının göğüs cebinden gözlüğünü çıkarıp taktı. Gözlüğünün arkasından Leslie'yi dikkatli dikkatli inceledi. Thomas da giderek artan bir kuşku ve hoşnutsuzlukla Zenger'e bakıyordu.

Yaşlı adam ağır ağır, «Evet, son görüşmemizde sözünü ettiğin kadın bu olsa gerek,» dedi. «Kendine Sandler'in kızı süsünü veren kadın...»

«Ben başkalarının kimliğine bürünmek istemiyo-

rum, Bay Zenger. Arthur Sandler'in kızıyım.»

«Küçük hanım, ben yaşlı bir adamım. Gecenin de hayli geç bir saatindeyiz. Öyle uzun boylu tartışacak gücüm de yok. Siz dilediğiniz yerde, dilediğiniz kişiliği benimseyebilirsiniz. Ama kendi evimde, sadece benim düşüncelerim geçerlidir. Ben insanın yüzüne bakar bakmaz, sahtekâr olup olmadığını anlarım. Thomas, onu buraya neden getirdin?»

«Konuşmamız gerekiyor.»

«Kim kim konuşacağız?»

«Üçümüz.» Thomas kısa bir duraklamadan sonra, «Içeri girebilir miyiz?» diye sordu.

«Buraya kadar geldiğinize göre, salona da geçebilirsiniz tabii.»

Islak paltolarını holdeki portmantoya astılar. Sonra yaşlı, ufak tefek adamın peşinden oturma salonuna geçtiler. Salon holden daha da loştu. Şöminede ateş sönmek üzereydi. Dışarda olanca şiddetiyle devam eden yağmur camlara vuruyordu.

Zenger çok sevdiği maroken koltuğa yerleşti. Yanındaki masada yarısı boşalmış bir içki bardağı duruyordu. «Eğer isterseniz, içinizi ısıtmak için birer içki de içebilirsiniz.» Eliyle salonun öbür köşesindeki barı işaret etti. «Buyrun, beğendiğiniz içkiyi alın. Yirmi yaş daha genç olsaydım, ben de içkimi kendim hazırlardım.»

Leslie içki istemedi. Thomas hiç sesini çıkarmadan bara gidip kendine bir Bourbon viski hazırladı. Geri dönünce de Zenger'in karşısına oturdu. Yaşlı adam iki konuğunu büyük bir dikkatle süzüyordu. Sonunda genç adama, «Ee, Thomas,» dedi. «Bu evde yapayalnızım. Artık her şey senin insafına kalmış... Bu kez ne **istiyorsun?»**

«Buraya eski bir dost ve eski ortağınızın oğlu olarak geldim. Yardıma ihtiyacım var. Gerçekten güç durumdayım.»

«Ne tür bir yardım istiyorsun?»

Leslie yaşlı adamın gözlerine bakıyordu.

«Bazı soruların yanıtları gerekli. Telefonda konuşmadığınızı biliyorum.»

«Bildiğim her şeyi sana anlatmıştım.»

«Buna olanak yok. Vincent De Septio kimdi?»

Thomas yaşlı adamın bu soruya gösterdiği tepkiyi hemen farketmişti. Zenger duygularını gizlemek için büyük çaba harcamasına karşın, bir an için gafil avlanmıştı. «Ne diyorsun?»

Thomas, «Vincent De Septio,» diye yineledi. «Demin ne dediğimi duyduğunuzdan eminim.»

«Bizim müşterilerimizdendi. Yıllarca önce babanla onun işlerine bakardık.» Yaşlı adam sakin sakin içkisini yudumladı, sonra omuzlarını silkerek, «De Septio'nun önemli bir sorunu yoktu. Neden sordun?» dedi.

«Onun çok önemli biri olduğunu sanıyorum.»

Zenger tekrar omuzlarını silkip saf saf gülümsedi. «Dilediğin gibi düşünmekte serbestsin. Burası özgür bir ülke.»

Thomas yine bir kelime oyununa getirildiğinin farkındaydı. Zenger bir soruya doğrudan doğruya cevap vermek zahmetine katlanmışsa bile, Thomas buna tanık olmamıştı.

Thomas, «Şimdi biraz da paradan söz edelim,» dedi.

«Pekâlâ. Hadi, konuşalım..»

«Kalp paradan...»

Zenger susuyordu.

«Siz bir kalpazanı savundunuz mu hiç?»

«Anımsadığım kadarıyla, hayır.»

«Gerçekleri gizliyorsunuz, avukat bey. Benim neden sözettiğimi bal gibi biliyorsunuz. De Septio ile Sandler aynı işi yapıyorlardı. Öyle değil mi?»

Yaşlı adam umursamaz bir tavırla, «Sen öyle diyorsan, öyledir,» diyerek içki kadehini dudaklarına götürüp sakin sakin içkisini yudumladı.

Thomas öfkeyle yerinden fırladı, Zenger'in karşısına dikildi. Koltuğun yanındaki masayı hırsla itti. Masa duvara çarptı, üzerindeki lamba yere düşüp parçalandı. Thomas bununla da yetinmedi. Zenger'in elindeki kadehi bir vuruşta şömineye fırlattı.

Zenger'in gözleri hayretten irileşmişti. Hem şaşırmış, hem de korkmuştu.

Thomas ne yaptığının farkına varmadan, yaşlı adamı yakasından tutup sarsmaya başladı.

«Lanet olsun, lanet olsun!» diye bar bar bağırıyordu. «Benimle adam gibi konuşacak mısın, yoksa seni zorla konuşturmamı mı istiyorsun?»

Thomas az ilerde oturan Leslie'yi tümüyle unutmuş, Zenger'i tartaklıyordu.

Zenger sesini duyurmak için vargücüyle bağırarak, «Pekâlâ, pekâlâ,» dedi. Sonra da koltuğun yanında duran bastonunu aldı. Yaşından ve dış görünüşünden umulmayacak bir güçle bastonun sapını Thomas'ın boynuna geçirip genç adamı çekti. Thomas hiç beklemediği bu saldırı karşısında afallamıştı. Bastonun sapı boynunu acıtmış, hatta berelemişti. Zenger'in kapana kıstırılmış ürkek bir hayvan gibi kendini savunmaya çalışması, Thomas'ın aklını başına getirmeye yetti. Eğer ev sahibinden böyle bir karşılık görmeseydi, Thomas belki de Zenger'i öldürecekti.

Zenger acı bir sesle, «Tıpkı babana benziyor-

sun,» dedi. «Senin de öfken burnunda.»

Aradan birkaç saniye geçti. Iki adam öfke içinde birbirlerini süzdüler. Zanger emeklilik tahtına kurulmuş, korkmasına rağmen sakin görünmeye çalışıyordu. Thomas salonun tam ortasındaydı. Hızlı hızlı soluk alıp veriyordu.

Zenger sonunda konuştu.

«Otur, delikanlı. Lanet olasıca sorularına yanıt alacaksın. Hak ettiğin her şeye kavuşacaksın. Hatta daha fazlasına da. Ben de, şu sahtekâr dostun da sorularını yanıtlayacağız.»

Thomas genç kadının yanına geldiğini hissedinceye kadar yerinden kıpırdamadı. Leslie bir elini genç adamın sol omzuna dayamış, ona sakin olmasını, bir koltuğa oturmasını söylüyordu.

Thomas genç kadının, isteğine uyup hemen oracıktaki koltuğa oturdu. Leslie de koltuğun arkalığına yaslanmıştı.

«Aman ne güzel bir tablo bu.»

Thomas, «De Septio,» diye sorusunu tekrarladı. «Vincent De Septio'yu tanımak istiyorum.»

«O da bir kalpazandı.»

«Kalpazan mıydı?»

«Öyleydi, hem de çok başarılı. Ama son zamanlarda dikkatsizlikler yapmaya başlamıştı. Baban onu tam iki kez belâdan kurtardı.»

«De Septio'nun Sandler ile ne ilişkisi vardı?»

«Birbirlerini tanırlardı.»

«Eee?»

«Dosttular.»

Zenger bu soruyu susarak yanıtladı.

Thomas ikinci kez, «Birlikte mi çalışıyorlardı?» diye sordu.

«Evet!» dedi ihtiyar adam kükrer gibi. «Evet, e-

vet, eveet...» Öfkeden çıldıracak hale gelmişti ama soruları yanıtlamaktan başka bir seçeneği yoktu. Hırsla başını iki yana salladı, sonra biraz sakinleşerek, «Evlat, sorduğun şeyler neyin nesidir, sen bunu bile bilmiyorsun,» dedi. «Evet, ikisi birlikte çalıştılar. Kısa bir süre için ama yakın ilişkileri vardı.»

«Ne yaptılar?»

Zenger'in yüzü allak bullak olmuştu. «Sen ne yaptıklarını sanıyorsun? Tabii ki para yaptılar. Evet, adıyla sanıyla para yaptılar.»

Thomas hafifçe arkasına yaslandı, şakaklarını parmaklarıyla ve Leslie'nin mendiliyle ovuşturdu.

«Savaşta ne oldu?» diye sorularını sürdürdü. «Ikinci Dünya Savaşında?»

«Müttefikler, Mihver devletleri yendiler.»

«Ben de Septio'dan söz ediyorum.»

«O da ordudaydı.»

«Bu benim için yeterli bir açıklama değil. De Septio'nun orduda bir kaydı yok.»

«Olması gerekirdi... Ama belki de utandığı için kimselere bundan sözetmek istememiştir.» Zenger'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. «De Septio beş yıl neyle uğraştı, biliyor musun?»

«Ben de size bunu sormaya hazırlanıyordum.»

Zenger sakin bir tavırla, «Çöp topladı,» dedi. Thomas bu sözlere bir karşılık vermeyince, Zenger de açıklamasını tekrarladı. «Evet, yanlış duymadın. Adam çöp topluyordu.»

«Anlamadım.»

«Tabii anlayamazsın. Çünkü ortada anlaşılacak bir şey yok. De Septio beş yıl orduda çöp topladı. Düşünsene... Pearl Harbour, Iwo Jima, Berlin, Stalingrad... Vincent De Septio hep çöp toplamakla

meşguldü.» İhtiyar adam kıkır kıkır gülmeye başladı.

Zenger'in kaşları havaya kalktı. «Yoksa bana inanmıyor musun?»

«Hayır, inanmıyorum.»

«O zaman git, Bay De Septio'ya sor bakalım.»

Leslie yaşlı adamın anlattıklarıyla birdenbire ilgilenmeye başlamış gibi öne eğildi. Thomas da genç kadının bu hareketini farketmişti.

«Bana sormak istediğin ikinci soru buydu, değil mi? Anladığım kadarıyla, sana verilen ödevi yapmış sayılırsın. De Septio'nun 1954'ten sonra nereye gittiğini sormak istiyordun, değil mi? De Septio davasının neden kapandığını öğrenmek istemiyor musun?»

Thomas biraz bozulmuştu. «Evet,» demekle yetindi. Zenger yine bir adım öne geçmişti ve ikisi de durumun farkındaydılar.

«Vatanseverlik nedir, bilir misin, Thomas?»

«Vatanseverlik mi?»

«Hayır, tabii bilemezsin. Genç kuşaklar artık bu sözcüğün anlamını bile bilmiyorlar.» Zenger öfkeli gözlerle Thomas'a baktı. «Kusurları bir yana, Vinnie De Septio gerçek bir vatanseverdi. Yasalara karşı gelmesine rağmen, hükümetin iki kez onu cezalandırmaktan kaçınmasının nedeni de buydu. Vatanseverlik, Thomas... Işte mesele bundan ibaret.» Zenger, Leslie'ye bakıp işaret parmağını ona doğru uzattı. «Bu kadının sorunu da bu. Bu sözü sakın unutma, küçük sahtekâr...»

Thomas bu suçlamaları duymazlıktan gelerek, «De Septio nerede?» diye sordu.

«Pensylvania'da bir yerde... Scranton'un ilersinde Barnstable adında bir kentte oturuyor. De Septio 1954 yılında suç dünyasından elini eteğini çekti.

Hükümet de duyduğu minnetin bir sonucu olarak o-na yeni bir kişilik, yeni bir ad ve yeni bir yaşam sağladı.

«Yeni adı nedir?»

«Yeni adı mı? Delikanlı, biz yirmi bir yıl öncesinden sözediyoruz. Neyse... Adı Jonathan Grover. Onu bulmak çok kolay olur. Kentte bu adı taşıyan tek kişi odur.» Zenger gülümsedi. «Bir kırtasiye mağazası işletiyor. Anladın mı? Artık para değil, kırtasiye üretiyor. Sen ortaya çıkıp adamcağızın başına kara bulutları yığmadan önce, çok sakin ve rahat bir yaşam sürüyordu. Başka bir sorun var mı?»

Thomas hayır anlamında başını salladı. Şakağı hâlâ zonkluyordu. Leslie'nin elini omzuna dokundurduğunu hissedince, başını genç kadına çevirdi. O-nun sormak istediği bir soru olup olmadığını anlamak istiyordu. Hayır, Leslie'nin sormak istediği bir soru yoktu.

Thomas, «Hepsi bu kadar,» dedi.

«Umarım öyledir. Çünkü bir daha bu evin kapısından içeri adımını atamayacaksın. Eğer seni bir daha buralarda görürsem, jandarmalara teslim ederim.» Zenger alaycı bir tavırla, «Buranın güvenlik görevlileri beni severler,» diye ekledi.

Thomas, Leslie'ye başıyla kapıyı işaret etti. Hiç konuşmadan yerlerinden kalktılar, kapıya doğru yürüdüler. Thomas ihtiyar adamın o buz gibi donuk bakışlarını üzerlerinde hissediyordu. Yaşlı kurdun bu kez de kozları elinde tuttuğunu düşündü.

Thomas sokak kapısını açarken, bu düşüncesinde yanılmadığını anladı. «Hey, Tom, evlat,» diye seslendi Zenger. Thomas başını sola çevirdi. Oturma odasında koltuğuna kurulmuş oturan Zenger'in rahatladığını farketmişti.

«Tom, evlat, başka bir şey daha var,» dedi Zenger. «Bu akşam, düş kırıklığına uğratma rekorunu elimde tuttuğuma göre, rekorlarıma bir yenisini daha eklemek istiyorum.»

Thomas Daniels hiç sesini çıkarmadan kapının önünde duruyordu. Leslie ise dışarı çıkmış, şiddetli yağmur altında ıslanmamak için şemsiyesini açmıştı.

«Senin baban savaş yıllarında ne yaptı, biliyor musun? Şu koca, cesur Bill Daniels? Sen çocukken anlattığı o heyecanlı kahramanlık öykülerini anımsıyor musun? Yani daha küçük bir çocukken?»

Thomas susuyordu.

«Hepsi yalandı, Tommy... Bir alay palavra. İstersen sen de araştır, gerçeği öğren. Bill Daniels savaş süresince New York'ta yan gelip yattı. Acemi asker kaydeden çavuştu. Anladın mı? Kendisi cepheye gidip tetiği çekemeyecek kadar ödlekti. Eğer De Septio'yu bulmaya ömrün yeterse, ona sor...»

Zenger çatlak sesiyle kahkaha atıyordu. Şeytanın ta kendisiydi sanki bu gülen adam. Thomas Daniels hemen Leslie'yi kolundan tutup yürümeye başladı. Yağmurdan korunmak için şemsiyenin altına sığınmışlardı. İhtiyar adamın korkunç kahkahaları yağmurun sesinde eriyip kayboldu. Thomas ile Leslie arabaya kendilerini dar attılar.

Thomas öfkeliydi, kendinden tiksiniyordu. Leslie'ninse zihninde şimşekler çakıyordu, kafası da saat gibi çalışmaya başlamıştı.

«Bu adamı çok iyi tanıdığını söyleyebilir misin?»

«Onu her görüşümde biraz daha az tanıdığıma inanıyorum.» Thomas arabanın motorunu çalıştırdı. «Onu yaşamım süresince sadece birkaç kez gör-

düm. Hem de babamın iş ortağı olmasına rağmen... Neden sordun?»

«Adam benim sahtekâr olduğumu söylüyor. Ben de onun yalan attığını ileri sürüyorum. Şimdi senin kime inandığını öğrenmek istiyorum.»

Thomas arabayı Zenger'in evinden uzaklaştırmaya başladı. «Babam sağlığında bana gerçekten çok değerli bir iki öğüt vermişti. Bir tanesi şöyleydi: Karşı tarafın avukatına sakın inanma. Onun yalan söylediğini baştan kabullen.»

Leslie gülümsedi. «Güzel. Bu açıklama benim sorumu yanıtlıyor.»

Leslie'nin ısrarı üzerine bir pansiyona sahte isimlerle yerleştiler. Arabayı da pansiyondan hayli uzağa, kasabanın merkezine yakın bir yere park ettiler. Leslie, «Bu gece bizi kimsenin bulmasını istemiyorum,» dedi.

Thomas bunun nedenini sormadı.

YİRMİ ÜÇ

Dünyanın varoluşunu inceleyen bilimadamlarına göre bir şey suda başlamıştı, tarih öncesi okyanuslarının kıyısında gelgit nedeniyle oluşan küçük su birikintilerinde başlamıştı yaşam. Ancak ertesi gün, Thomas Danlels ile Leslie McAdam feribot iskelesine doğru yol alırlarken, yaşamlarının yine kolayca suda noktalanması olasılığı doğdu.

Ada sular altında kalmak üzereydi. Yerlilere bakılırsa, görünürde kasırga ihtimali de yoktu. Bu nedenle, **İslander** adındaki feribotun sabah ilk seferini önceden hazırlanan programa göre normal saatinde

yapması kararlaştırılmıştı.

Thomas içinden feribotun bilgisizlikten mi, yoksa sırf inat uğruna mı yola çıkarıldığını merak ediyordu. Gemide on beş yirmi kadar yolcu vardı. Feribotun mürettebatıysa dört kişiden oluşuyordu. Her şeye rağmen, gemi tam saatinde iskeleden kalkınca Thomas da, Leslie de rahat bir soluk aldı.

Iskele tarafındaki güvertede bir tahta kanepeye oturmuşlardı. Ikisi de susuyordu. Geceden beri Leslie'ye bir durgunluk çökmüştü. Thomas, «Senin canını sıkan bir şey var galiba,» diye genç kadını konuşturmaya çalışmıştı ısrarla.

«Yoo, hayır, aslında bir şey yok,» demişti Leslie.

«Zenger'le ilgili bir mesele mi?»

Bu soruyu derin bir sessizlik izlemişti. Sonra da Leslie çocuksu bir tavırla omuzlarını silkerek, «Bu adam gönlümü bulandırdı,» demişti.

Thomas ise genç kadını artık çok iyi tanıdığını düşünüyordu. O bir kadındı, çocukluk dönemi çoktan gerilerde kalmıştı. Herhangi bir kimse için 'gönlümü bulandırıyor' sözcüklerini kullanması, çevresindekileri inceleyip bir yargıya varmaktan kaçındığı anlamına gelmiyordu. Leslie gerçek duygu ve düşüncelerini maskelemek için böyle çocuksu bir tavır takınmıştı. Onun canını sıkan bir şey vardı mutlaka.

Ama neydi bu? İşte Thomas orasını bilemiyordu. Bir an için gözlerini kapadı. Bunu yapmadan önce de genç kadına dönüp bunun bir sakıncası olup olmadığını sordu. Leslie için bir sakıncası yoktu. Eğer Thomas biraz kestirmek istiyorsa, o da gemide gezinebilirdi.

«Gezinmek mi? Nereye gideceksin?»

«Bulunduğum yeri keşfetmekten hoşlanırım.» Leslie başka bir açıklama yapmadı.

«Aman gemide kalmaya çalış,» diye Thomas şaka yaptı. «Bu gemilerden düşeni kurtarmak çok güç oluyormuş.»

«Tam sana göre iş...»

Thomas gözlerini kapadı ve aradan tam bir saat geçtikten sonra güvertede koşuşan iki çocuğun gürültüsüyle uykudan uyandı. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. O iki çocuğun gürültüsü dünyayı ayağa kaldırmaya yeterdi. Ölüleri bile mezarlarından kaldırabilirdi bu sesler. Thomas hemen yanına baktı. Leslie yoktu.

Gemi beşik gibi sallanıyor, dev dalgalar güvertenin üzerinden aşıyordu. Thomas yerinden doğruldu. Leslie görünürlerde yoktu.

Genç adam, pekâlâ, diye düşündü. Gemide biraz gezinme sırası ona gelmişti anlaşılan. Fakat koca feribotta Leslie'yi bulmak pek de kolay olmayacaktı.

Thomas on beş dakika oraya buraya bakındı. Dış güverteyi, salonları dolaştı, arabaların durduğu bölmeyi aradı.

Leslie hiçbir yerde yoktu. Içinden genç kadına lanet yağdırdı. Hep böyle oyun oynamaya meraklıydı bu kadın... Acaba mı? Thomas birden Leslie'nin gemiden düşüp dalgalarla boğuştuğunu görür gibi oldu. Ama saçmaladığını farketmesi de çok sürmedi. Leslie böyle bir kazaya uğrayamazdı, çok dikkatli bir kadındı. Thomas'ın aklına vaktiyle babasının aldığı bir cinayet davası geldi. Bir adam Bahama Adalarına giderken, karısını gemiden denize itmişti. Katil koca mahkemede beraat etmişti. Ölen kadının denize düşmeden önce körkütük sarhoş olduğu saptanmış ve tabii bir kaza sonucu denize düşüp

boğulduğuna karar verilmişti. William Ward Daniels bu davadaki başarısıyla her zaman övünürdü.

Thomas salonları aradı. Yangın söndürme bölümüne geldi. Aradan geçen her dakika, endişelerinin biraz daha artmasına neden oluyordu. Mutlaka kötü bir şey olmuştu. Genç adam geminin arka kısmına geçerek güvertenin sonuna doğru yürüdü. Çevresine bakındı. Rüzgârın uğultusu, dalgaların gümbürtüsü ve yağmurun sesinden başka bir şey duyulmuyordu.

Sırtını korkuluklara dayayıp çevresine bakınınca, az önce kendisinin çıktığı kapının kapandığını farketti. Yağmurluk giymiş, iri kıyım bir adam ona yaklaşıyordu. Geniş kenarlı bir şapka yüzünü yağmurdan korumaktaydı.

Thomas yanı başındaki tabelayı farketti. BU NOKTADAN ÖTEYE YOLCULARIN GEÇMESI YASAKTIR. Gemide çalışanlardan biri miydi bu adam? Belki de Thomas'a orada dolaşmasının tehlikeli ve yasak olduğunu söylemek istiyordu. Tehlikeli bir yerdi... Arka güvertenin bu bölümü geminin hiçbir yerinden görülmüyordu. Eğer biri buradan denize düşerse...

Korkunç gerçek Thomas'ın kafasına dank edince, genç adam dehşet içinde donup kaldı. Birden Leslie aklına geldi. Buradan hemen uzaklaşmak istiyordu. Içeri girse çok daha iyi olacaktı.

Thomas kapıya doğru adımını atmak üzereydi ki, o anda en çok korktuğu şey başına geldi. Yağmurluklu adam onu bileğinden yakalamış, korkuluklara doğru itiyordu.

Thomas bileğini adamdan kurtarmaya çalıştıysa da başaramadı. Adam bu gürültü içinde sesini duyurabilmek için avaz avaz bağırmak zorunda kalmıştı.

«Seninle konuşmak istiyorum,» diyordu.

Iki erkek göz göze geldiler. Thomas içini ürperten, kanını donduran soğuğun, sudan ya da rüzgârdan kaynaklanmadığını biliyordu. Onunla konuşmak isteyen adam, resim galerisindeki asansörde karşılaştıkları adamlardan biriydi. O atkılı adam...

«Kadın nerede?» diye sordu.

«Çek elini...»

Eldivenli el Thomas'ın bileğini serbest bıraktı. Bir iyi niyet gösterisi miydi bu?

«Kadın nereye gitti?»

«Senin neden sözettiğini bilmiyorum.» Hiç düşünmeden böyle konuşmuştu Thomas. Ama kalbi öyle hızlı atıyordu ki, göğsünden dışarı fırlayıverecek gibiydi.

Doğu Avrupalı tipindeki adamın yüzünde bir gülümseme belirdi. «Pekâlâ, belleğini güçlendirmene biraz yardım edeyim.» Ve adam sözlerini bitirir bitirmez, Thomas'ın karın boşluğuna bir yumruk indirdi.

Thomas böyle bir saldırıyı hiç beklemediği için gafil avlanmıştı. Acı içinde iki büklüm oldu.

Güçlü el Thomas'ı omzundan tutup doğrulmasına yardım etti.

«Nasıl, şimdi daha iyi düşünmeye başladın mı? Belki de kadının nerede olduğunu artık biliyorsundur...»

Thomas öksürdü. Soluk soluğa, «Bilmiyorum.» dedi.

Adam Thomas'ı hırsla sarsmaya başladı. «Yanıt ver bana... Yanıt ver...»

«Bilmiyorum.» Thomas'ın yüzü gözü yağmurdan sırılsıklam olmuştu.

«Bahse girerim ki, sen yüzmeyi de bilmiyorsundur.»

Adam Thomas'ı korkuluklara dayamıştı. Geminin dizel motorları aşağıda büyük bir gürültüyle çalışıyor, pervane suları köpürtüyordu.

Thomas öfke ve korku içinde, «Size söyledim ya, kadının nerede olduğunu bilmiyorum. Ortadan kayboldu. Belki de siz onu çoktan denize atmışsınızdır.»

«Belki... Ama henüz bunu yapmadık. Kadın seninle birlikte gemiye bindi. Onu bulmak istiyorum.»

«Ben de...» Thomas saldırgan ne yapacağını düşünürken aradan birkaç saniye geçmişti. Yediği yumruğun acısını hâlâ unutamamıştı. Biraz zaman kazanmak için, «Bizi nasıl buldunuz?» diye sordu. «Zenger mi yardım etti?»

«Dilediğin gibi düşünmekte serbestsin. Kız nerede?»

«Demek bu işde Zenger'in parmağı var. Bugünden önce gemiye binemeyeceğimizi bildiğiniz için dün gece uçakla buraya geldiniz. Sonra da biz görününceye kadar feribot iskelesinde beklediniz. Öyle değil mi?»

«Kafan çalışıyor. Fakat baban kadar kurnaz değilsin.» Adam Orta Avrupa şivesiyle konuşuyordu. Alman mıydı? Yoksa Polonyalı mı? O ülkelerden birindendi herhalde. «Boğazın ağrıyor mu?»

«Boğazımdan şikâyetim yok. Bir şeyler yutabilmek de bana zevk veriyor.»

«Biraz su yutmaya ne dersin? Koca okyanusun sularını?»

Thomas adamın parmaklarının bileğini çelik bir kelepçe gibi sardığını hissetti. Onu denize itivermek, bu adam için işten bile değildi. Tabii Thomas daha

önce davranıp saldırıya geçmezse... Genç adam serbest kalan elini cebine sokup arabasının anahtarlarını çıkardı.

«Seninle bir pazarlık yapalım. Senin hayatına karşılık, kızınkini istiyorum. Nerede o? Eğer bu pazarlığı kabul etmezsen, ikiniz de kendinizi denizde bulursunuz.»

Thomas'ın serbest kalan kolu adamın yüzüne yöneldi. Iki parmağı arasına sıkıştırdığı anahtarı bırakmadan, adamın yüzüne bir yumruk savurmaya hazırlandı... Adam işi farkedip hemen Thomas'ın öbür bileğine de yapışmış ama biraz geç kalmıştı. Anahtarın sivri ucu sol gözünün altına saplandı. Adam acı ve öfke içinde kıvranıyordu. Anahtarın açtığı derin yaradan kan akmaya başlamıştı.

Thomas anahtarı adamın gözüne sokmak istedi ama başaramadı. Bir dirsek darbesi Thomas'ın elindeki anahtarı düşürmesine yetti. Genç adamın tek savunma silahı da elinden gitmişti. Adamın çılgına döndüğü bakışlarından anlaşılıyordu. Iki eliyle birden Thomas'ın boğazına sarılmıştı.

Thomas durumu anlamakta gecikmedi. Öldürülecekti. Eline geçirdiği tek kurtulma şansını da yitirmemişti. Thomas can havliyle dizlerini adamın bacaklarna vurmaya çalıştı.

Fakat parmaklar boğazını sıkıyordu. Derken, adam bir elini Thomas'ın boğazından çekip karnına sert bir yumruk indirdi.

Thomas yine acıyla iki büklüm oldu. Yere yığılıp kalacaktı. Güçlükle ayakta durmaya çalıştı. Bu adamla başa çıkması olanaksızdı. Ensesine inen ağır bir darbeden sonra yere yığıldı. Yarı baygındı. Adam onu ayağa kaldırmaya çalıştı, Thomas da kalkmamak için direndi. Sürüne sürüne oradan u-

zaklaşmaya çalışıyordu. Korkuluklardan denize atılması güç olmayacaktı, bu gerçeğin bilincindeydi.

Thomas uzaktan bir ses duyar gibi oldu.

Adam eğildi, onu paltosundan tutup kaldırmaya çalıştı. Thomas'ın yüzü gözü su içinde kalmış, vücudundaki sızılar dayanılmaz boyutlara ulaşmıştı. Oksüre tıksıra, adama engel olmaya çalıştı. Fakat her saniye yerden biraz daha yükseldiğinin farkındaydı. Vücudunun yarısı korkulukların dışındaydı. Biraz daha geçerse, kendini denizde bulacaktı.

Artık her şeyin sona ermesi an meselesiydi.

Bir bacağı ve bir kolu, korkulukların öbür yanındaydı. Başını kaldırıp katilinin yüzüne baktı. Yağmur, rüzgâr ve kendisinden iki misli güçlü bir adamla mücadele etmek olanaksızdı.

Birden adam acı bir feryat kopararak Thomas'ı serbest bıraktı. Thomas yağmur altında gözlerini kırpıştırdı. Ne olduğunu anlayamamıştı. Büyük bir güçlükle düştüğü yerden doğruldu. Korkuluklara tutuna tutuna yürümeye çalıştı. Gördüğü manzara onu dehşete düşürmüş, midesini bulandırmıştı.

Adamın sırtında koca bir yara açılmış, sel gibi kan akıyordu. Adam da kollarını arkaya uzatmış acının geldiği yeri bulmaya çalışıyordu.

Fakat boşunaydı bu çabalar...

Derken Thomas, Leslie'yi gördü.

Genç kadın ondan bir iki metre uzakta duruyordu, yangın söndürmede kullanılan baltayı iki eliyle sımsıkı tutmuştu. Gözlerinde nefret ve belki biraz da korku vardı. Baltanın keskin ucu kana bulanmıştı.

Adam acı acı haykırıyordu. Thomas gördüğü

manzara karşısında donmuş kalmıştı. Adam Leslie'-ye küfürler yağdırıyordu. Genç kadın baltayı rasgele sallamaya başladı, bu arada adamın göğsünde de derin bir yara açtı. Sonra da kafasına bir darbe indirdi.

Adam yere yığılınca, Leslie de baltayı elinden bıraktı. Thomas'ı tutup korkuluktan uzaklaşmasını sağladı.

Leslie'nin ağzından çıkan tek cümle, «Bana yardım et,» oldu.

Ona yardım etmek mi?

Yerdeki insan yığını hâlâ canlıydı, ama çok kan kaybediyordu.

Leslie, «Bana yardım et,» diye sözlerini yineledi.

Thomas bu sözlerden bir şey anlamamıştı. Leslie'nin ne istediğini bilmiyordu.

Leslie kıvranan gövdenin yanına gitti. Thomas'a da eliyle onu işaret etti. Sonra işaret parmağıyla güvertenin sonunu gösterdi.

Thomas orada öylece duruyordu. Leslie'nin ne istediğini anlamıştı ama bunu bir türlü yapamıyordu.

Leslie, «Tanrı aşkına, bitir şu işi,» diye haykırdı. «Adam seni öldürmeye çalıştı. Anlamıyor musun? Tam iki kez seni öldürmeye çalıştı.»

Thomas adamı bir omzundan yakaladı. Öbür omzunu da Leslie kavradı. Ikisi birlikte yaralıyı sürüye sürüye güvertenin sonuna doğru götürüp denize attılar.

Thomas denizden bir ses gelmesini bekledi.

Böyle bir ses duymadı. Yağmur, rüzgâr ve geminin motorları o sesi boğmuştu.

İkisi de sırılsıklamdı. Thomas kusmaya başla-

yacağını hissediyordu. Geminin arkasında bıraktığı beyaz köpük yığınına bakıp cesedi görmeye çalıştı.

Bir şey görünmüyordu. Denizle yağmur suyunun karışması, her şeyi kurşuni bir örtüyle örtmüştü. Adam yok olmuştu.

Thomas dönüp Leslie'ye baktı. Genç kadın inanılmayacak derecede sakin, sanki gündelik işini yapmış gibiydi. Leslie baltayı aldı, onları gören var mı diye çevresine bakındıktan sonra cinayet aletini de havada sallayıp denize attı. Belki de denize gömdükleri isimsiz adama mezartaşı olacaktı bu balta...

Yine denizden hiçbir ses gelmedi.

Leslie, Thomas'ı elinden tuttu. «Yerinde olsam, bu Zenger denen adama bir daha güvenmezdim. Bizden yana değil. Yalancının teki üstelik. Hadi, gel... Gidip kurulanalım.» Leslie arabanın anahtarlarını Thomas'dan aldı. Bazı kadınlar her şeyi düşünmekte usta oluyorlardı.

Thomas geri çekilip başını salladı. «Hemen şimdi olmaz.» Eliyle sindirim sistemindeki alaborayı işaret etti.

«Ah, evet anlıyorum.» Leslie kısa bir duraklamadan sonra «Şey, işin bitince içeri gel. Birer çay içelim. Sıcak çay sana iyi gelir.»

Thomas, olur anlamında başını salladı. Leslie içeri girdi. Thomas korkuluklara abanıp kurşuni denize dalgın dalgın baktı. 'Doğanın her şeyi anında gizleyebilmesine şaşmamak elde değildi.

Genç adam arkasına döndü. Güverte deniz ve yağmur suyuyla ıslanmıştı. Oysa daha birkaç dakika önce, tahtaların üzeri kanla pespembeydi. Bir iki dakika içinde kan izlerinden eser kalmamıştı.

Thomas içeri girdi. O yaramaz çocuklar yine

avaz avaz bağırarak konuşmayı sürdürüyorlardı. Bu kez de korsancılık oynamaktaydılar...

YİRMİ DÖRT

Gemi karaya yanaşırken, Thomas da feribotun ön kısmını incelemeye koyulmuştu. Ara sıra dikiz aynasından da arkayı gözlüyor, arabanın her an polislerle çevrilmesi olasılığını aklından çıkarmıyordu. «Denize attığın adam kimdi?» diye soracaklardı ona. «Onu neden öldürdün?» diye sorguya çekeceklerdi. Thomas da «Baltayı Leslie savurdu.» diye kendini savunacaktı. Ve tabii polisler ona asla inanmayacaklardı. Acaba Leslie'nin oyunu bu muydu? Thomas fazla kuşkucu olduğunu düşündü. Genç kadın iki kez hayatını kurtarmıştı ve buna karşılık Thomas ondan hâlâ kuşkulanıyordu.

Thomas, şimdiye dek hiç böyle bir durumla karşılaşmamıştım, diye düşündü. Midesindeki sızı dinmemişti. Çok da sarsmıştı bu olaylar onu.

Leslie ciddi ciddi, hatta biraz da soran gözlerle Thomas'a baktı. «Baban birçok kez bu tür işlere karışmıştı, değil mi?

Thomas başını genç kadına çevirdi. Onun ne demek istediğini anlamış fakat nedenini tam olarak kavrayamamıştı. «Şimdi bunları söylemenin ne gereği var?»

Leslie'nin yüzündeki ifade yumuşadı. Saf bir tavırla omuzlarını silkti. «Sadece babanın ününü duymuştum. Oldukça iyi tanınan bir ceza avukatıydı, değil mi?»

«Ceza burada isim yerine kullanılıyor, bir sıfat

sayılamaz. Ayrıca babamın benimle de bir ilgisi yok.»

Leslie kaşlarını kaldırarak hafifçe güldü. «Hadi canım, boşversene... Babamın seninle bal gibi ilgisi vardı. Seni bu işe bulaştıran da o.»

Thomas merakla genç kadına baktı. «Eğer sen bu konuda benden daha bilgiliysen, anlat biz de öğrenelim.»

«Tabii fazla bir şey bilmiyorum. Sadece belleğini biraz yoklarsan...»

«Senin bildiklerinden fazla bir şey bilmiyorum.» Başındaki ağrı ve sinirlerinin bozuk olması, Thomas'ın sabrını taşırmıştı. «Bunu sana daha kaç kez tekrarlamamı istiyorsun?»

Leslie hemen başını öne eğdi. Thomas içini çekerek, «Bağışla,» dedi. «Sana bağırmak istemezdim.» Gülümsemeye çalıştı. «Sanırım sana çok şey borçluyum...»

Leslie de genç adamın gülümsemesine karşılık verdi. Bu kadın bir cesedi nasıl çarçabuk ortadan yokediveriyorsa, öfkesini de öylesine anında bastırıyordu.

Artık iskeleye iyice yaklaşmışlardı. Yağmura ve sise rağmen iskeledeki bina karşıdan görünüyordu.

Thomas, «Deniz manzaralarının resmini yapmayı hiç denedin mi?» diye sordu.

Leslie gülümsedi. «Zaman zaman denediğim oldu. Bir yaz Quebec'de Gaspé'ye gitmiştim. Orada kara ve deniz manzaralarına doyum olmuyor. Bir fırsatını bulursan git de gör. İnsanın soluğunu kesen bir güzellik...»

«Yaa, keşke fırsat bulabilsem.»

Leslie'nin yüzündeki gülümseme birden kayboldu. «Ama bundan sonra bir süre fırçayı elime alıp deniz manzarası yapabileceğimi sanmıyorum.»

Leslie'nin de tahmin ettiği gibi, Thomas bunun nedenini sordu.

«Deniz beni etkileyecektir... Az önce gömdüğümüz adamı gözlerimin önünden uzaklaştıramam.»

Thomas karşıya baktı. Konuyu değiştirmek için harcadığı çaba boşa gitmişti. Biraz sonra feribottan çıktılar, anayola giden köprüye varmak için kuzey yönünde yol aldılar.

Gün boyunca yola devam ettiler, sadece ikindiye doğru karınlarını doyurmak için kısa bir mola verdiler. Akşamüstü New Jersey'den Pennyslvania'ya geçmişlerdi. O gece saat dokuza doğru da Barnstable kasabasına vardılar. Her odasında televizyon bulunduran motellerden birine yerleştiler. Her şeye rağmen de, gece yarısı olmadan uykuya daldılar.

Motel odasının penceresinden içeriye ışık sızıyor, tam da Thomas'ın gözlerinin içine giriyordu. Genç adam bir süre ışığa rağmen uyumaya çalıştı ama başaramadı. Gözlerini kırpıştırdı.

Odanın içinde birinin gezindiğini seçmişti. Bir an için büyük bir korkuya kapılarak yerinden kıpırdamadı.

Gözlerini karşıdaki aynaya dikti. İşte artık odanın içinde olup bitenleri görebiliyordu. Yatakta yalnız olduğunun farkındaydı. Gözlerini kapalıymış gibi yapıp gözkapaklarının arasından Leslie'yi gözetlemeye başladı. Genç kadın Thomas'ın görmesini istemediği bir işe koyulmuştu. Çırılçıplak Thomas'ın karşısına geçmiş, onun uyuyup uyumadığını kontrol ediyordu.

Thomas hiç kıpırdamadı.

Leslie çarçabuk giyindi. Dolaptan yavaşça paltosunu aldı. Ama hemen dışarı çıkacak yerde, tuvaletin önüne gitti. Thomas'ın yatmadan önce cebinden

çıkardığı bozuk paraları topladı. Sonra da büyük bir bir dikkatle odanın anahtarını aldı. Dışarı çıkmadan önce Thomas'ın uyuduğundan emin olmak için son bir kez başını arkaya çevirip baktı. Sonra kapıya gitti.

Thomas'ın aklına gelen ilk şey hemen yerinden fırlayıp Leslie'ye nereye gittiğini sormak oldu. Başucundaki saate bir göz attı. Sabahın üçü olmuştu. Hiç sesini çıkarmadı. Leslie de kapıyı açıp gözden kaybolmuştu.

O gider gitmez Thomas da yataktan fırlayıp hemen giyindi. Sonra yavaşça perdeyi aralayıp dışarıya baktı.

Leslie'yi hemen gördü.

Genç kadın motelin önündeki park yerindeydi. Parkın ortasına doğru hızlı hızlı yürüyordu. Thomas genç kadının ne yapmak niyetinde olduğunu birden anlayamadı. Ama sonra durumu kavradı. Leslie telefon kulübesine gidiyordu.

Thomas genç kadını gözden kaybetmedi. Leslie telefon kulübesine girerken çevresine bakındı. Hiç kimseyi göremedi. Telefonun kumbarasına bozuk parayı yerleştirdi.

Thomas genç kadının telefonda konuşmadığını görmüştü. Aygıttan çevir sesi gelsin diye beklediği belliydi. Fakat bir terslik vardı.

Thomas, Leslie'nin bozuk paraları kumbaradan çıkarıp tekrar yerleştirmeye çalıştığını gördü. Genç kadın sonra da kumbarayı yumrukladı. Bozuk parayı geri alıp üçüncü kez denedi. Telefon bozuktu. Leslie'nin işine yaramayacaktı.

Leslie sıkıntılı bir tavırla kulübeden çıktı. Yine dört bir yanına bakındı. O yörede başka telefon kulü-

besinin bulunmadığını anlamıştı. Thomas'dan beş altı metre uzakta duruyordu. Genç adam onun yüzündeki öfke dolu ifadeyi görünce şaşırdı, onu hiç bu denli kızgın görmemişti. Leslie motele doğru yürümeye başladı.

Thomas da hemen soyunup yatağa girdi. Az önceki gibi uyur taklidi yaptı. Birkaç saniye sonra odanın kapısı açıldı.

Leslie çarçabuk soyundu, giysilerini daha önce bıraktığı yere koymaya da özen gösterdi. Sonra çırılçıplak odanın ortasında durdu. Ay ışığı genç kadının beline ışıktan bir kemer sarmıştı.

Leslie tekrar yatağa girmeye hazırlandı. Bir bacağını uzattı, yorganı üzerine çekmeye hazırlandı.

O anda Thomas ok gibi yerinden fırladı. Genç kadını iki omzundan yakalayıp yatağa bastırdı. Leslie'nin boynundaki yara izini görünce, onu öldürmeye çalışan Italyan delikanlısının hayali gözlerinin önünde canlandı.

Sonra da kahkahalarla gülmeye başladı, böylece Leslie'ye korkacak bir şey olmadığını anlatmak istemişti.

«Seni korkuttum mu?»

«Az kalsın korkudan ölecektim.»

«Neyin var? Huzursuz musun?»

«Uyku tutmadı.»

«Yaa?»

Leslie, «Dışarı çıktım,» dedi. «Biraz hava almak istedim. Senin bıraktığın bozuk paranın bir bölümünü aldım.»

«Hava bedava ama...»

«Orası öyle. Çok susamıştım, otomatik meşrubat makinesi bulurum diye düşündüm.»

«Aradığını buldun mu bari?»

«Evet, buldum.»

Thomas hafifçe gülümsedi. Bu kadın ne kadar kolay yalan söylüyordu... «Galiba buranın âdetleri İngiltere'dekilerden çok farklı.»

Leslie, Thomas'ın ne demek istediğini pek de anlamamıştı. «Adetler mi dedin?»

«Evet. Burada telefon kulübelerinden gazoz alanlara pek rastlamadım da...»

Bir saniye süren sıkıntılı bir sessizlik oldu. Leslie sanki yüzüne bir tokat yemiş gibiydi. Sonra dudakları aralandı, ama kendini savunmaya değil, karşısındakini suçlamaya kararlıydı.

«Kim? Ben mi? Gecenin karanlığında sokakta dolaşan ben değildim.»

«Ne farkeder...» Leslie kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu, çıplak vücudunu erkeğin meraklı gözlerinden gizlemeye çalışır gibiydi. «Sen iğrenç, güvenilmez, yalancının birisin.»

«Ben bu hileyi çok iyi bilirim. İnsana bu oyunu hukuk fakültesinin birinci sınıfında öğretirler. Rakibin kendini savunmak zorunda kalacak. Sakın bu oyunu bana oynamaya çalışma.» Leslie yüzünü buruşturarak başını yana çevirdi. «Kime telefon ettiğini söyle bakalım.»

Leslie bu kez haksızlığa uğramış zavallı küçük kız havasına büründü. «Kimseye telefon etmedim. Telefon çalışmıyordu.»

«O kadarının farkındayım. Sen kimi aramaya çalıştın?»

Leslie uzanıp Thomas'ın elini tutmak istedi. Fakat genç adam gerçeği öğrenmeye kararlı olduğunu belli etmek için elini geri çekti. Leslie'nin yüzünde şaşkın bir ifade belirmişti. Hiç de hoşa gitmeyecek iki açıklamadan birini seçmeye çalışır gibiydi. Sonunda duy-

gulu bir sesle, tıpkı haftalarca önce Thomas'a kendini müşteri olarak kabul ettirmek için dil döktüğü gün olduğu gibi, yumuşak ve sevecen bir sesle konuşmaya başladı.

«Gerçek sana acı verecek diye korkuyorum...»

«Umarım feribottaki o kiralık katilin verdiği acıya benzemez.»

Leslie yaralı boğazından değil de, kalbinin derinliklerinden gelen bir sesle, «Hayır,» dedi. «Gerçeğin o kadar acı vereceğini sanmıyorum.» Sonra bir an önce bitirmek istermişcesine bir solukta açıkladı. «Benim bir sevgilim var.»

Thomas beyninden vurulmuşa dönmüştü. Söyleyecek bir söz bulamıyordu.

Leslie, «Aslında ben Montreal'de bir erkekle yaşıyorum,» diye sözlerini sürdürdü. «Buraya seni görmeye gelmeden önce yani... Bu işler tamamlanınca da onun yanına dönmeyi düşünüyorum. Onu seviyorum çünkü.»

Thomas birden yüreğinin büzülüp küçüldüğünü hissetti. Umutlarının yıkılışı neden olmuştu buna. Leslie üzerinde hiçbir hak iddia edemeyeceğini, onunla olan ilişkisini avukat müşteri ilişkisinden öte götüremeyeceğini, beraberliklerine duygusal bir nitelik katamayacağını biliyordu. Leslie de, tıpkı Andrea ve eski karısı gibi bir başka erkeğin kadınıydı. Başka türlüsünü umması hataydı.

Leslie, «Bu sıralarda hep onu düşündüm,» dedi. «Seninle sevişirken de hep onu düşündüm... Devam edeyim mi?»

«Neden etmeyesin?»

«Seninle seviştiğim zamanlar aklımda hep o vardı. Onun sesini duymak istedim. Birkaç dakikalığına da olsa. Telefon etmeye çalıştığım kişi oydu. Üzgü-

nüm...»

«Üzgün müsün? Peki ama neden?»

«Bu açıklamamın seni kıracağını düşündüm. Erkeklerin çoğu kadınlarını başkalarıyla paylaşmak istemezler. Kendilerini tek sevgili olarak görmek isterler.»

«Herhalde öyledirler...» Thomas acı bir sesle söylemişti bu sözleri. «Bazı erkekler öyledir. Ben o hatayı yapmayacağım. Birbirimizi anladığımız sürece.»

«Bana kalırsa, seninle çok iyi anlaşıyoruz.» Leslie genç adamı öptü ama bir sevgili gibi değil de, iyi bir dost gibi. Genç kadın çok yorgun olduğunu söyleyerek yatağa girip yorganı başına çekti ve hemen uykuya daldı.

Thomas anlamıştı. Leslie'nin ona ne anlatmak istediğini anlamış ve genç kadının sözlerinin gerçek olduğuna kendini inandırmıştı. Leslie gibilerine her zaman erkeklerin sahip çıktıklarını biliyordu. Genç adam da yatağa girdi.

Thomas, Leslie'yi sorguya çekmek istiyor, öbür erkek hakkında daha fazla bilgi edinmek için sabırsızlanıyordu. Bu adamla hiç yüz yüze gelmediği halde ondan nefret etmeye başlamıştı. Bu adam hakkında daha fazla bilgi edinirse, belki de onda Leslie'nin farkına varmadığı bir zaafı ortaya çıkarabilirdi.

Thomas büyük bir yalnızlık duygusu içinde yatakta dönendi durdu; paylaşmak istediği bir şeyden yoksun bırakılmak onu düş kırıklığına uğratmıştı. Leslie'yi uyandırıp onunla sevişmek istiyordu. Fakat o telefon konuşmasını öğrenmeye kalkıştığı için genç kadından böyle bir istekte bulunamazdı. Kuşkularını açığa vurmasaydı ne olurdu... Hiç değilse bir gece da-

ha sabretseydi ya...

***

Motelden ayrılıp Barnstable'den uzaklaştılar. Kömür madenleriyle çevrili bir yöredeydiler. Kapısının üzerindeki posta kutusunda J. GROVER sözcüğü yazılı evi bulmakta güçlük çekmediler.

Thomas arabayı kapının önüne park ettiği zaman, büyük, mavi renkte bir arabanın orada durduğunu farketti. On yaşlarında kadar bir kız çocuğu kaldırımda oynuyordu.

Thomas arabanın motorunu stop ettirdikten sonra, «Benimle geliyor musun?» diye Leslie'ye sordu.

«Sen istersen gelirim.»

«Ama seni zorlamıyorum.»

Leslie bir saniye kadar düşündü. «Tom, bu iş benim canımı sıkıyor.»

«Hangi iş?»

«Bu adamla görüşmek. Babamın bir ortağıyla...» Leslie kısa bir duraklamadan sonra, «Biliyorum,» dedi. «Bazen çok cesur oluyorum, soğukkanlılıkla her işin üstesinden gelmeye çalışıyorum, ama bazen de... Eh, ben de bir insanım sonuçta.»

«Öyle görünüyorsun.»

«Burada beklememin bir sakıncası var mı?»

«Benim için yok.»

Leslie sanki bir zaafını açıklamaktan utanç duymuş gibi hafifçe gülümsedi. Uzanıp genç adamın yanağına bir öpücük kondurarak, «Sağol,» dedi. «Bu iyiliğini unutmayacağım.»

Thomas genç kadını hafifçe itti. «Burada böyle sevgi gösterileri yapmanın âlemi yok.» Grover'in evinin kapısına gözlerini dikti. Dışarı çıkan bir adam

dikkatini çekmişti. Onu inceliyordu. Kurşuni elbiseli, uzun boylu bir adamdı bu, elinde bir çanta taşıyordu. Kaldırımda oynayan kıza hafifçe gülümsedi, kız da ona isteksiz bir tavırla gülümser gibi yaptı.

Adam mavi renkli Pontiac arabaya doğru yürüdü.

Thomas da kendi arabasından indi, arabaya yürüyen adama, «Bay Grover,» diye seslendi. Fakat adam hiç oralı olmadı.

«Babamı mı istiyordunuz, beyefendi?» Kaldırımda oynayan kız çocuğuydu bu soruyu soran. Ziyaretçinin bir başka adamı babasıyla karıştırmasına şaşmış gibiydi.

Küçük kız daha sonra Thomas'ı içeri buyur edip babasına seslenmeye hazırlanırken, arabada oturan genç kadını gördü.

Thomas kalın bir erkek sesinin, «Buyrun, efendim,» dediğini duydu. Başını çevirince de mutfağa açılan yaylı kapıdan hole çıkan tüccar kılıklı adamı gördü.

«Merhaba. Siz Jonathan Grover'siniz değil mi?»

«Evet...» Bay Grover kuşkulu gözlerle Thomas'ı süzdü. Bu sırada mutfaktan önlüklü bir kadın çıkmıştı. Elaine Grover kocasının arkasına geçip durdu.

«Adım Thomas Daniels, efendim.» Ve sahibinden bir karşılık alamayınca Thomas, «Babam William Ward Daniels'di,» demek zorunda kaldı.

Grover boş gözlerle Thomas'a baktı, sonra birdenbire gülümsedi. «Hay allah... Tabii. Tıpkı babana benziyorsun. Yüzün, saçların, babanınkinin modeli. Inanılacak gibi değil. Sen de babanın mesleğini mi seçtin, Bay Daniels?»

«Evet.»

Bay Grover kararsızlık içinde, «Anlıyornm,» dedi. «Buraya neden geldiğini bilmiyorum ama bir fincan kahve içmek istersen, buyur, oturup konuşalım.»

Thomas ev sahibinin arkasından yürüdü. Leslie arabada kalmıştı ve Thomas onu artık göremiyordu.

YİRMİ BEŞ

Thomas Daniels ceviz kaplama uzun bir yemek masasının başına oturmuştu. Üç kişilik bir ailenin böyle sekiz kişiyi rahatça alabilecek büyüklükte bir masa seçmesi, Thomas'a pek de garip gelmedi. Grover masanın öbür ucuna geçip baş taraftaki koltuğa kurularak kollarını masaya dayadı. Davranışlarıyla evin bu köşesinde saatlerce oturmaya alışkın olduğunu ve bundan da çok hoşlandığını belli etmişti.

Elaine Grover onlara kahve getirdi. Bir de tarçınlı kek. Grover kekten iki büyük parça aldı, Elaine de geri kalanı konuğa ikram etmek istedi.

Thomas gülümseyerek bu ikramı geri çevirdi.

Grover ağzının dolu olmasına aldırmadan, «Hayır, hayır, olmaz,» dedi. «Bu pastadan mutlaka yiyeceksin. Nefis olmuş.»

Elaine pasta tabağını geri çekmemişti. Thomas da kararından cayıp tabaktaki en küçük parçayı aldı. Grover pasta tabağından büyücek bir dilim pasta daha almıştı. Üçüncü dilimi yemeye koyulduğu sırada, konuşmaya başladı.

«Pasta harika olmuş değil mi?»

Thomas da kibar görünmeye çalışarak adamın bu sözlerini onayladı.

«Gitmeden önce sana bir dilim pasta daha vereceğim,» dedi Grover. «Karıma söylerim, sana paket eder. Yanında götürebilirsin.» Grover dudaklarını şapırdata şapırdata konuşuyordu. Bir süre daha karısının yemek pişirmekteki ustalığından söz etti. «Evli misin, Daniels?» diye sordu, genç adamın yanıt vermesini beklemeden de, «Güzel yemek pişiren bir kadınla evlen,» dedi. «Bir eşin iki görevi vardır. Yemek pişirmek, ikinci görevidir.» Grover kahvesini yudumlarken, «Fransızlar pastacılıkta çok usta olduklarını ileri sürerler. Oysa en ünlü pastacılar da hep Italyandır,» dedi.

Grover gülümsedi. Thomas da karşılık verdi. Grover hiç de budala değildi. Az önceki sözleriyle gerçek kimliğini ve Mulberry Sokağında geçirdiği günleri itiraf etmiş oluyordu. «Kent ne âlemde?» diye sordu. «Artık oralara hiç gidemiyorum.»

«Kent yerinde duruyor.»

Grover geçmiş günleri anımsar gibi, «Çok büyük bir kent,» dedi. «Ama orası daha çok gençlere göre bir yer, sen de öyle düşünmüyor musun?» Bay Grover başını çevirip arkaya baktı. Elaine Grover da sanki bu işareti bekliyormuş gibi, elinde kahve tepsisi ve pasta tabağıyla geri döndü. Thomas hiç istemeden tabağına biraz daha pasta konuldu.

Bayan Grover tekrar gözden kaybolunca, Thomas konuşmaya başladı. Ev sahibinin içten tavırları onu rahatlatmıştı. «Sizinle anlaşmakta güçlük çekeceğimi düşünerek korkuyordum,» dedi. «Belki de gerçek kimliğinizi açıklamak istemezsiniz, diye düşünüyordum.»

«Yani kim olduğumu mu?»

«Evet.»

Bay Grover kollarını yana açtı. «Gizlenecek, in-

kâr edilecek ne var ki? Sen babanın oğlusun. Sana neden yalan söyleyeyim? Belki de benim hakkımda benden daha çok bilgi edinmişsindir...»

«Sanmıyorum...»

Grover sanki bir sır açıklamak istermişçesine öne eğildi. «Sana bir şey anlatacağım. Ben yaptıklarımın hiçbiri için sonradan pişmanlık duymadım. Benim yetiştiğim çevre haydutlar, hırsızlar, katillerle doluydu. Ne yaptıysam, oradan kurtulmak için yaptım.»

«Bundan hiç kuşkum yok.» Thomas daha önemli konulara geçmek için sabırsızlanıyordu.

«Bahse girerim, sen de benim yerimde olsaydın, aynı şeyi yapardın.»

Thomas omuzlarını silkti.

«Yapmaz mıydın?»

«Nereden bileyim? Ben sizin durumunuzda değildim. Insan bilmediği, görmediği şeyler için fikir yürütemez.» Thomas Daniels ustaca bir yanıt verdiğini düşünerek içinden kendini kutladı.

Grover'in lafı değiştirmeye çalıştığından kuşkusu yoktu.

Grover, «Önemli bir noktaya değindin,» dedi. «Baban da buna benzer bir şey söylerdi. Neydi o?»

«Anımsamıyorum.»

Grover gülerek, «Biraz daha pasta almaz mısın?» diye sordu. «Insan kaç kez yaşar?»

«Bunu kestirmek güç.»

«Bağışla ama anlayamadım.»

«Bazı insanlar iki yaşam sürdürebilir. Örneğin, siz... Bunu bir iltifat olarak kabul edin.»

Grover anlayışlı bir tavırla başını salladı. «Belki böyle yapan başkaları da vardır.»

«Aslında o başkaları sizinle ilgili. Dolaylı ola-

rak.»

«Hâlâ benimle ilgili bir şeyin bulunmasına doğrusu şaştım.» Grover dilini şapırdata şapırdata parmaklarını yalıyordu, ama az önceki neşesinden eser kalmamıştı.

Thomas, «Endişelenmenize gerek yok,» dedi. «Bir müşterimi etkiliyor sadece.»

Grover yorgun bir tavırla başını sallayarak, «Ama ben yine de endişeleyim,» dedi. «Her şeyden nem kapıyorum. Biliyorsun, normal koşullar altında sana hiçbir şey açıklamazdım. Kimliğini kanıtlamanı isteyebilirdim.»

«Isterseniz bunu yapabilirim.»

Grover bir elini havaya kaldırdı. «Buna gerek yok. Kim olduğun belli. Babanın modelisin.»

«Anladığım kadarıyla, epey başarılıymışsınız...»

«Başarılı mı?»

«Evet, kalpazanlıkta.»

Adamın gözleri parladı. «Insan yaptığı işle övünmek ister. Işin türü ne olursa olsun.»

Yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. «Gerçeği öğrenmek ister misin, Tom? Haa, sana birinci isminle hitap edebilir miyim? Gerçekten mükemmeldim.»

«Acaba daha iyisinin yapılması olanaksızdı demek daha doğru değil mi?»

«Olabilir.» Odaya bir sessizlik çökmüştü. Thomas ev sahibinin biraz eski günlere duyduğu özlemden, biraz da başarısıyla övünmek istediğinden olacak, bu konu üzerinde daha konuşmak istediğini sezmişti. Adamın söze başlamasını bekliyordu.

Grover hevesli bir sesle, «Sana işimde ne kadar

başarılı olduğumu anlatayım,» dedi. «Bir adamın imzasını taklit edip çek imzalar, bu çeki de bankada bozdurabilirdim. Bankada memura, 'Lütfen imzaya dikkat edin,' diye de uyarıda bulunurdum. 'Çeki imzalayan adamı ben tanımıyorum. Aman imza sahte olmasın.'»

«Eee, sonra?»

«Sonra da bankadaki memur elimdeki sahte çeki gerçeğiyle karşılaştırıp endişelenmemem için bir neden olmadığını söyledi. Yani hiçbir sorunla karşılaşmıyordum.»

«Bu yöntem hep geçerli oldu mu bari?»

«Hiçbir aksilikle karşılaşmadım. Baksana bana, kusursuz olmayan bir malı satmaya tenezzül eder miyim hiç? Dedim ya, benim de gururum var.»

«Aynı zamanda yasal sorunlarla da karşı karşıyaydınız.»

Grover sevgi dolu bir sesle, «O işlerle baban ilgileniyordu. Işler iyice sarpa sarınca, William Ward Daniels bir kolayını bulup paçamı kurtarıyordu.»

«Tıpkı savaştan önce olduğu gibi mi?»

Grover'in gözleri hafifçe kısıldı, böyle incelikle sorulan soruları aynı yöntemle yanıtlamaya alışkın değildi. «Doğru,» dedi.

«Bir de 1954'te...»

«Yine doğru.»

«Biraz da savaştan söz edebilir miyiz?»

«Ben Avrupa'da savaşıyordum.»

«Çöp toplamak ne anlama geliyor?»

«Kullanılmayan öteberi taşıyarak geçimini sağlayan bir kuzenim var, bu sözler bana onu anımsatıyor sadece.»

«Ama Adolph Zenger öyle demedi...»

«Ben olsam, Zenger'in sözlerine fazla değer ver-

mezdim. Bu adam yalancının tekidir, bunu senin de bilmen gerekir. Grover'in kaşları çatıldı. Yoksa seni buraya o mu gönderdi?»

«Peki, Arthur Sandler'i hiç düşünmediniz mi?»

«Onu neden düşüneyim? Arthur Sandler öldü.»

«Hayır, ölmedi.»

Grover şaşkınlığını belli eden bir ifadeyle Thomas'a baktı. Bir an için düşünceli bir tavır takındı. «Hayır, olamaz,» dedi sonra. «Cesedini ben kendi gözlerimle gördüm. Bir süre için onunla dosttuk, herhalde bunu sen de biliyorsundur. Arthur Sandler vurulduktan sonra cesedini inceledim. Ölen oydu.»

Thomas ağır ağır, «Yalan söylediğinizi iddia edersem, ne olur?» dedi.

Grover'in ses tonu birden ciddileşti. «O zaman hemen çıkıp gitmen gerekir. Bak Daniels, belki sen de farketmişsindir, ben burada sevilen, sayılan bir kişiyim. Belki de ilk kez, hiç kimsenin elimden alamayacağı bazı şeylere sahip oldum. Gerçek kimliğimi karımdan başka bilen yok. Bu durumu aynen korumak niyetindeyim. Yirmi otuz yıl öncesinin pisliklerine bulaşmak işime gelmez. Ben borcumu da ödedim...»

«Nasıl ödediniz? Yaşamınız süresince bir günü bile cezaevinde geçirmediniz.»

Grover'in bakışları kin doluydu. «Sen niye babanın dosyalarına bir göz atmıyorsun?»

«Hepsi cayır cayır yandı.»

Grover öfkeli öfkeli Daniels'e baktı. «Vah vah... Neyse, ben zaten sana her şeyi anlatacaktım. Muhbir olmayı kabullenmiştim. Federal Büronun aradığı bir adamla ilgili haber toplayacaktım. Onlar adamı tutuklayınca, benim de cezam bağışlanacaktı. Ama aksilik bu ya, Federal Büronun aradığı adam yaka-

lanmadan öldürüldü, benim de cezam bağışlandı.»

«Sandler miydi bu adam?»

«Çok zekisin.» Grover saatine bir göz attı. «On beş dakika sonra dükkânı açmak zorundayım. Cumartesi benim iş günümdür.» Grover anlamlı anlamlı konuğuna baktı. «Ne yazık ki, zengin bir avukat babaya sahip olacak şans bizlerde yok... Bazı kişiler geçinebilmek için çalışmak zorunda kalıyorlar.» Kaba bir tavırla masadan kalktı. Sandalyesini geri itmiş, ziyaretin sona erdiğini belli etmek istemişti.

Thomas yerinden kalkmadan, «Sandler aynı anda kaç hükümet hesabına çalıştı?» diye inatla sordu.

«Nee?»

«Ya siz ne yaptınız?»

«Bana ne olmuş?»

«Sizinle ilgili her şey bir esrar perdesi altında gizli. Kusura bakmayın, ama 1939'da kaybolup savaştan hemen sonra ortaya çıkan birinden kuşkulanmamak elimde değil. Benim asıl canımı sıkan sorun, sizin kendinizden başka hiç kimseye hizmet etmiş olmamamanız. Elinizdeki malı daima en yüksek fiyatı verene sattınız. Acaba kaç kişiye hizmet ettiniz?»

Grover başını salladı. «Senin baban da hiç kimseye güvenmezdi.» Thomas'ı yukardan aşağı süzdü. Öfke yoktu bu bakışlarda. Thomas aynı bakışları daha önce de görmüştü. Kin ve haset doluydu bu bakışlar, bir sokak çocuğunun özel okulda okuyan yaşıtına besleyebileceği duyguları açığa vuruyordu.

Grover, «Sana bir şey soracağım,» dedi. «Bu sözünü ettiğin müşteri kimin nesi?»

«Arthur Sandler'in kızı.»

Grover genç adamın şaka mı yaptığını, yoksa ciddi mi olduğunu pek anlayamamış gibi şaşkın şaşkın baktı. «Bana masal okumaya kalkışma. Yoksa çeneni dağıtıveririm...»

«Şaka değildi sözlerim.»

«Arthur Sandler'in kızı yoktu. Oğlu da olmadı.»

«Peki, Arthur Sandler'in kızının şu anda, evinizin önünde duran arabada oturduğunu söylersem, ne dersiniz?»

«Senin gözlerin bozulmuş derim.»

«Öyleyse buyrun...»

Thomas önden yürüyerek oturma salonunun penceresine doğru gitti. Grover pencereden dışarı bakarken, Thomas da dikkatli dikkatli onu inceledi.

Grover birkaç saniye hiç renk vermedi. Sonra hiç ummadığı bir zamanda tanıdık bir yüzle karşılaşan herhangi bir kimse gibi gözleri açıldı, dudakları büküldü. Fakat çarçabuk kendini toplayıvermişti. Ancak insanın yüzü düşüncelerinin aynasıdır, derler. Grover'in yüzünde düşmanca bir ifade belirmemişti, sadece şaşırdığı belliydi. Ancak Thomas yine de öykünün tamamının açıklanamayacağını sezmişti.

Grover, «Bu kız sahtekârın biri,» dedi. «Onu nerede buldun?»

«Benim büroma geldi. Yardım istemek için...»

Grover derin bir soluk aldı. Başını çevirip öfkeli öfkeli Thomas'a baktı. «Sana bir iyilik yapacağım. Gerçeği açıklayacağım.»

Thomas alaycı bir tavırla, «Bana anlattıklarınızın hepsini yalanlayacak mı yine açıklamalarınız?» diye sordu.

Grover, «Kafası çalışan kurnaz bir avukattan daha kötüsü, kafası çalışmayan budala bir avukat-

tır,» dedi. «Gerçeği öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?»

«Bağışlayın. Sizi dinliyorum.»

«Evet. Sandler'in bir kızı vardı.» Grover eliyle arabadaki karaltıyı işaret etti. «Ama bu kız o değil. Sandler'in gerçek kızı Londra'da öldü ve mezara gömüldü. Eğer arabadaki şu küçük şeytandan uzaklaşmazsan, senin de gideceğin yer mezar olacak.»

Thomas babasının eski müşterisinin yüzüne sorarcasına baktı. Londra'daki o mezarı anımsamış, Whiteside gözlerinin önünde canlanmıştı. Leslie'nin boynundaki yara izini de düşündü. Sonunda, «Beni kim öldürecek?» diye sordu.

Grover hiç istifini bozmadan, «O kadın,» dedi. «Onun iki kez hayatımı kurtardığını söylersem, şaşar mısınız?»

«Hayır, şaşmam. Belki de uygun bir zamanı kolluyor.»

«Beni öldürmek istiyorsa, neden beklesin?»

«Belki de onun için büyük önem taşıyan bir bilginin peşinde. Bahse girerim, bu kadın seni durmadan babanın Sandler'le olan ilişkisi hakkında sorguya çekiyordur.»

Thomas susuyordu. Grover'a tahmininin doğru olduğunu açıklayacak cesareti kendinde bulamamıştı.

Grover, «Yaa, gördün mü?» dedi.

«Size neden inanacakmışım?»

«Belki de inanmaman gerekir. Fakat şansın varsa, inanırsın.»

Grover tekrar saatine baktı. Büyük bir içtenlikle, «Bay Daniels, kusura bakma,» dedi. «Ama gerçekten çok işim var. Dükkânı açmak zorundayım. Bugün de cumartesi.»

Thomas önce Grover'a baktı, sonra bakışlarını kapıya yöneltti. Grover'i biraz daha sorguya çekmek için burada kalmak istiyordu ama gitmesi gerektiğinin de farkındaydı. Aslında kime inanacağını da kestiremiyordu. İki arada kalmıştı. Grover'a mı inanmalıydı? Yoksa Leslie'ye mi? Whiteside'a mı, Leslie'ye mi?

«Neden...»

Grover telaşlı telaşlı başını salladı. «Lütfen... Sana bildiğim her şeyi anlattım. Gerçekten...»

İki erkek göz göze geldiler. Grover yeniden, «Lütfen,» diyerek kapıyı işaret etti. Adamın ses tonundan, Thomas'a bundan sonra pek de kibar davranmayacağı, gerekirse zor kullanacağı anlaşılıyordu.

Thomas kaldırımda yürürken yine Susan Grover ile karşılaştı. Küçük kız pek neşeliydi. Arabadaki hanımefendiyle konuştuğunu söyledi. Babası da o kadın gibi konuşuyordu.

Thomas adımlarını pek yavaşlatmadan, «Nasıl yani?» dedi.

«Babam, Kraliçe gibi konuşur. Şey Kraliçesi...»

«Susan...» Grover kapının önünde durmuş, kızına sesleniyordu. «Susan, çabuk buraya gel.»

Küçük kız fena halde korkmuştu. Dönüp babasına doğru koşmaya başladı, aslında kabahatinin ne olduğunu da bilmiyordu. Babasını hiç böyle öfkeli görmemişti.

Grover bu kez Thomas'a da kızmıştı. «Evimden uzaklaşın, beyim. Bir daha karşılaşırsak, konuşmanın koşullarını ben saptayacağım.»

Thomas da dönüp arabasına doğru yürümeye başladı. Leslie olanları görmüş, Grover'in sesini duy-

muştu ama kızının neler dediğini bilmiyordu.

Thomas şoför mahalline geçti. Leslie biraz da düş kırıklığına uğramış gibiydi. «Evden hiç de bir dost gibi uğurlanmadın,» dedi. Eline bir kâğıt kalem almış, kâğıdın üzerine oval bir şekil çizmişti. İnsan başını anımsatıyordu bu şekil.

Thomas kontak anahtarını çevirirken, «Adam konuşmadı,» dedi. «New York'a dönmekten başka çaremiz kalmadı.»

Leslie evet anlamında başını salladı.

Kuzeydoğu Pennsylvania yöresinde ağaçlık yollardan kilometrelerce ilerlediler. Leslie hareket eden arabada bile resim yapabiliyordu. Thomas onun bu yeteneğine şaşmıştı, ara sıra gözleri genç kadının yaptığı resme kayıyordu. Kâğıdın üzerinde bir erkeğin yüzü şekillenmeye başlamıştı. Thomas bu yüzü hemen tanıdı. Grover. De Septio. «Neden yaptın bunu?»

«Laf olsun diye.»

Genç kadın resim yapmayı sürdürdü. Thomas'ın benliğini garip duygular sarıyordu. Hiç farkına varmadan kilometrelerce yol almışlardı.

Babası vaktiyle Thomas'a av tüfeği kullanmasını öğretmişti. Günün birinde kendini düşmanlara karşı savunması için silah kullanmayı bilmesinin gerektiğini belirtmişti.

Thomas dalgın dalgın, «Cinayet sayılan sporlardan nefret ederim,» dedi.

Leslie başını önündeki resimden kaldırıp merakla genç adama baktı. «Avlanmaktan mı sözediyorsun?»

Thomas başını evet anlamında salladı.

«Silah kullanmasını biliyor musun?»

«Galiba biliyorum. Uzun süredir elime silah almadım.»

Leslie bu konuyu da daha fazla kurcalamadı. Yolculuklarının bundan sonraki iki saati tam bir sessizlik içinde geçti.

Lincoln Tüneli onları Manhattan'ın Onuncu Bulvarıyla Otuz Sekizinci Caddesi arasındaki bölgeye getirmişti. Thomas direksiyonu güneye kırdı. Baş dakika sonra da Leslie'nin oturduğu binanın önünde arabayı durdurdu. Cumartesi günü ikindi vakti, sokak inanılmayacak derecede sessiz ve sakindi. Leslie arabadan sadece kendisinin ineceğini hemen anladı.

«Sen yukarı gelmiyor musun?» diye sordu.

Thomas başını iki yana salladı.

«Neden gelmiyorsun?» Leslie bu soruyu meydan okur gibi değil, tersine son derece sevecen bir tavırla sormuştu. Ancak sorusunun yanıtını da çok iyi biliyordu. Yaşamındaki öbür erkekti neden, bir gece önce varlığını açıkladığı adam.

«Bence bu iyi bir fikir sayılmaz. Biraz düşünüp kabataslak durumun muhasebesini yapmak istiyorum.»

«Hangi durumun?»

Thomas içinden, aramızdaki durumun, diye yanıt verdi, ama bu düşüncesini açığa vurmadı. «Davayı düşünmek zorundayım,» dedi. «Sonra avukat müvekkil ilişkileri, özel ilişkilerin etkisinde kalmamalı.»

Leslie bu sözlerden biraz alınmış gibiydi ve hiç kuşkusuz çok da şaşırmıştı. «Ben sorunu pek iyi

anlayamadım,» dedi. Feribotta cesedi denize atarken ya da asansörde Thomas'ı ölümden kurtarmaya çalışırken, bu derece tedirgin ve telaşlı görünmemişti.

«Sorun sensin. Seninle duygusal bir ilişkiye girmek üzereyim. Ve de bunu asla yapmamalıyım.»

«Ah...» Leslie başını öne eğerek, «Anlıyorum,» dedi.

«Yoksa bilmiyor muydun? Yani şu ana dek anlayamamış mıydın?»

Leslie başını iki yana salladı. «Bunu hiç düşünmemiştim. Yani senin ele aldığın açıdan değerlendirmemiştim.»

«Tabii. Neyse, aslında benim de hemen apartmana dönmem gerekiyor. Orada belgeler, notlar var. Senin için dosyalanması gereken çalışmalar var. Olanaklar elverirse, bunları hemen hazırlamalıyım. Yani kısacası, ben hâlâ senin emrinde çalışıyorum. Ne olursa olsun, bu gerçek değişmez.»

«Apartmana girip çıkarken çok dikkatli ol.»

Thomas başını salladı.

«Benim için çok değerlisin.» Leslie uzanıp genç adamı yanaklarından öptü. Bu öpücük minnet duygularını simgeliyordu.

Thomas genç kadının o yıkık dökük binanın kapısından içeri girişini bakışlarıyla izledi. Leslie üst katta pencereyi kaldırıp koridoru sağ salim geçtiğini belli edinceye kadar da orada bekledi.

Genç adam sonra da geri döndü. Aldığı davanın bir anlam taşıyıp taşımadığını bilemiyordu. Elli Yedinci Caddeye geldiği zaman, kafası iyice dağılmıştı. Andrea Parker'in Augie Reid ile nasıl birlikte olduğunu merak etmeye başladı. Elli yaşına gelmiş

bir erkek, Andrea'yı daha ne kadar zaman elinde tutabilirdi. Thomas içinden New York'un ancak genç erkeklere uygun bir kent olduğunu düşünerek avunmaya çalıştı.

ALTINCI BÖLÜM

YİRMİ ALTI

Hearn 19. Şubeye döndüğü zaman, saat altıyı çeyrek geçiyordu. Ekip odasının önünden geçip arkadaşı Shassad'la iki masayı paylaştıkları bölmeye gitti.

Hearn'ün saçı başı darmadağınıktı. Aslında aklının yarısı, kızamığa yakalanan dokuz yaşındaki kızındaydı, öbür yarısıysa koltuğunun altına sıkıştırdığı büyük zarfta.

Hearn, Shassad'ı masasının başında bulunca, zarfı onun önüne fırlattı. Zarf masada duran ılık çayla dolu kâğıt fincana çarpmış, onu devirmesine ramak kalmıştı.

Hearns fincanı görünce, «Çay mı?» diye yüzünü buruşturarak sordu.

Shassad, «Büfedeki o sersemin işi,» diye homurdandı. «Ben sütlü kahve istemiştim. O da çay getirdi. Çay...» Shassad, Ingiliz malikânelerindeki uşakların konuşmalarını taklit ediyordu. «Herhalde herif benim o biçim biri olduğumu sanıyor...» Shassad zarfı eline aldı. «Bu da neyin nesi?»

«Makineye bozuk para at bakalım, şansına ne

çıkacak? Ya da bir çift parmak izi yolla makineye, sonra da sonucu bekle.»

Shassad zarfın içinde Ryder olayıyla ilgili yeni bulgular olduğunu anlamıştı. Hearn kendi masasının kenarına ilişirken, «457 Park Avenue'deki dostumuz için araştırılan parmak izleri bunlar. İnan bana, sonuç çok hoşuna gidecek,» dedi.

«Eh, artık izin ver, biraz da öyle olsun.» Shassad bu sözleri söylerken bir yandan da zarfı açmıştı. Birden kaşları çatıldı. Hearn sözlerini sürdürdü. «Eski tarihli bir dosyayı incelemek zorunda kaldıkları için sonucu almaları gecikmiş. O parmak izlerinin sahibi olan herif 1965 yılında ölmüş.»

Shassad kâğıt üzerindeki on parmak izini dikkatle inceledi. Sol baş parmağın izi Jacobus'un parmağının izine tıpı tıpına uyuyordu.

Fakat ya isim? Dosyadaki ad yanlıştı. Shassad, «Ben bu saçma isimleri okuyamıyorum,» diye homurdandı.

«Sergjei Şolavski.»

Shassad, «Bu Şalovski saçmalığı da nereden çıktı?» diye sordu. «Jacobus'un gerçek adı bu muymuş»

Hearn, «Bir bakıma,» dedi. «Evet, sanırım öyle.» Arkadaşı parmak izlerini büyük bir ilgiyle incelerken, «Dostum Adam, nasıl bir işe bulaşmak üzere olduğumuzun farkında mısın?» diye ekledi.

Shassad, Şolavski adındaki adamın cepheden ve profilden çekilmiş fotoğraflarını inceledi, sonra gözleri fotoğrafların altındaki yazıya kaydı. Bu yazıda Şolavski'nin Rusya doğumlu olduğu belirtilmişti. Birinci Dünya Savaşından birkaç yıl sonra Minsk kentinde dünyaya gelmişti. Komünizme kendini adamış olan Şolavski, 1940'larda Kızıl Orduda görev

almış, Almanya'ya gönderilen birliklerde topçu yüzbaşısı olarak hizmet yapmıştı.

Şolavski savaştan sonra da ordu içinde daha yüksek mevkilere atanmış, bu da çevresinde huzursuzluk yaratmıştı. Şolavski artık KGB'nin emrinde çalışıyordu. Oslo ve Paris'teki Sovyet konsolosluklarında kâtip olarak görev almıştı.

Hearn, «Alttaki ince yazıyı görüyor musun?» dedi. «Şolavski'nin 1965 yılında Türkiye'de hastalanıp öldüğü belirtilmiş. Demek, birileri de bu açıklamanın doğru olduğuna inanmışlar ki, parmak izleri, ölülerinkinin arasında yer almış.»

Shassad arkadaşının ne demek istediğini pek anlayamadığı için, «Ama bu belgeleri bize de verdiler ya,» dedi.

«İçlerinden kimbilir nasıl gülmüşler, 'Parmak izlerini mi istiyorsunuz, alın başınıza çalın, bir daha da bizi böyle saçma sapan işlerle uğraştırmayın,' demek istemişlerdir. Aynı zamanda büyük bir hata yaptığımızı da yüzümüze vurmaya çalıştılar.»

Shassad arkadaşını soğuk bakışlarla süzdü. «Ama biz hata yapmadık ki...»

Hearn elini cebine soktu, «Işte çektiğimiz fotoğraflar bunlar,» dedi. «Kente giderken aldım.»

Hearn, Jacobus'un telefotoyla çekilen fotoğraflarını masaya koydu. Yandan, önden çekilmiş fotoğrafları inceledi.

Jacobus'un fotoğrafını, ölen KGB Ajanı Şolavski'nin fotoğrafıyla yan yana koydu. Jacobus en aşağı beş altı kilo daha şişmandı, başında daha az saç vardı ve gözlerinin etrafı daha fazla kırışıktı. Fakat bunların dışında iki fotoğraf arasındaki benzerlik gerçeği ortaya koyuyordu.

Shassad, «Bu fotoğraflar aynı insana ait,» dedi.

Hearn ile Shassad bakıştılar. İkisi de önemli bir keşifte bulunmanın verdiği şaşkınlık içindeydi. Ancak ikisi de aynı anda bu işin şakaya gelmeyeceğini anlamıştı. Ne yapıyorlardı? Alt tarafı, New York eyaleti cinayet masasında görevli iki detektiftiler, casusluk örgütüne bağlı ajanlarla bir ilgileri yoktu. Onlar bir casus şebekesinde değil, bir kaldırım kenarında işlenen bir cinayetin soruşturmasını yapıyorlardı.

Ama yine de... Evet, yine de...

Birkaç saniye süren sessizlikten sonra Hearn, «Bak dostum,» dedi. «Bir karar vermek zorundayız. Bu iş pek de bizim harcımız değil. Istersek, soruşturmayı bir yana bırakıp işi federal polise devredebiliriz. Birbirine benzeyen parmak izlerini, fotoğrafları, cesedi, kısacası elimizde ne varsa hepsini onlar verir ve bir daha da bu işle hiç ilgilenmeyiz. Bana kalırsa, çok da iyi olur.»

Shassad düşünceli bir tavırla, «Yaa, tabii,» dedi.

«Bu öneriden pek hoşlanmadın, değil mi?»

«Lanet olsun... Bize ne için para veriyorlar? Cinayetlerin sırlarını çözelim diye, tamam mı? Biz de üzerimize düşen görevi yapmak zorundayız. Bu yüzden başımıza ne belâ gelirse gelsin, umurumda değil.»

Hearn'ün yüzü tatlı bir gülümsemeyle aydınlandı, «Benim gibi düşüneceğinden zaten hiç kuşkum yoktu.»

Shassad, «Biraz çay için,» diyerek kâğıt çay fincanını arkadaşına uzattı. «Hadi, kıpırda bakalım... Biraz da iş görelim.»

Gerçekten de işe koyuldular. McGowon — Ducchecki ile Grimaldi ve Blocker'den oluşan ikili ekip-

ler de onlara yardım etti. Iki gün içinde Shassad ile Hearn, Ryder cinayetiyle ilgili çok önemli ipuçları ve ayrıntılı bilgi elde etmişlerdi. Elde edilen bilgilerin Ryder ile doğrudan bir ilgisi yoktu. Ama yine de bir bağlantı olmalıydı. Hepsi de bunu öğrenmek istiyordu. Acaba Daniels'in aracılığıyla mı işlenmişti bu cinayet? Shassad 'yanlış adam' varsayımı üzerinde çalışmayı sürdürdü. Ryder'in bu cinayete kurban gitmesinin sadece kötü bir şans eseri olduğu varsayımı üzerinde duruyor, zaman zaman da böylesine karmaşık bir cinayetle uğraşmadığını düşünüyordu.

Birden aklına Rota Film Şirketi geldi.

Bu şirket film ithalatı ve ihracatıyla uğraşıyordu. Amerikan filmlerini yabancı ülkelerde oynatmak, Rota elemanlarının çektikleri Kuzey Amerika'yla ilgili belgesel filmlere pazar bulmak gibi. Rota Şirketinin imzasını taşıyan filmlerin çoğu, doğal hayatı ve jeolojik bazı gerçekleri konu alan zararsız, politikayla uzaktan yakından ilgisi bulunmayan filmlerdi. Şirkete ait film orijinallerinin hepsi mühürlü kutularla Romanya'ya gönderiliyordu. Filmlerin banyosu ve çoğaltılması üzerinde duruyor, zaman zaman da böylesine karmaşık bir cinayetle uğraşmadığını düşünüyordu.

Birden aklına Rota Film Şirketi geldi.

Bu şirket film ithalatı ve ihracatıyla uğraşıyordu. Amerikan filmlerini yabancı ülkelerde oynatmak, Rota elemanlarının çektikleri Kuzey Amerika'yla ilgili belgesel filmlere pazar bulmak gibi. Rota Şirketinin imzasını taşıyan filmlerin çoğu, doğal hayatı ve jeolojik bazı gerçekleri konu alan zararsız, politikayla uzaktan yakından ilgisi bulunmayan filmlerdi. Şir-

kete ait film orijinallerinin hepsi mühürlü kutularla Romanya'ya gönderiliyordu. Filmlerin banyosu ve çoğaltılması Romanya'daki stüdyolarda gerçekleştiriliyordu.

Bu tür çalışmalar, dışardan hiç de kuşku uyandıracak nitelikte değildi. Shassad'ın midesini bulandıran da bu şirketin ilk bakışta farkedilmeyen özellikleriydi.

Örneğin, küçük şeyler... Film Şirketinin bulunduğu binayı yirmi dört saat koruyan nöbetçiler... Ya da kullandıkları banka çekleri... Jacobus'un iş yaptığı bankanın çekleriydi bunlar.

Ayrıca daha büyük şeyler de vardı:

Örneğin, Rota Film Şirketi öyle modern bir film tesisine sahip değildi. Profesyonel kameramanlarla da iş yapmıyorlardı. 1973'ten beri Romanya'da gösterilmek üzere bir tek Amerikan filmi almamışlardı. Belirli bir gelirleri yoktu, bu durumda son birkaç yıldan beri sürekli olarak para kaybetmeleri gerekirdi. Oysa şirket para sorununu çözmüştü. Koca binanın iki katı büro ve stüdyo olarak kullanılıyordu. Bir de büyük depoları vardı ve şirket gece gündüz ücretle tutulmuş silahlı nöbetçiler tarafından korunuyordu.

Shassad'ı tedirgin eden bir nokta daha vardı. Rota Film Şirketi görünüşe göre pek az film çekmesine ve daha da az film satın almasına karşın, banyo edilmek üzere Avrupa'ya gönderilen filmlerin sayısında büyük bir artış olmuştu. Ayrıca Romanya hükümetiyle yaptıkları anlaşma da insanın midesini bulandırıyordu. Rota Film Şirketi film kutularını diplomatik kanallarla Avrupa'ya gönderiyor, böylece mühürlü kutuların açılıp incelenmesi önleniyordu. Mühürlü film kutuları New York - Washington ve Bükreş arasında bir üçgen çiziyorlardı. Rota'nın

filmleri Atlas Okyanusunun öbür kıyısına ulaştıktan sonra sırra kadem basıyordu.

Shassad, Ryder cinayetiyle ilgilenen beş dedektifi de, bir pazartesi sabahı saat onda toplantıya çağırdı. Cinayetin üzerinden beş hafta geçmişti. Shassad o güne dek elde edilen bilgileri bir bir gözden geçirdi. Sonra da «Rota Film Şirketinin yöneticileri sahnede bir oyun sergiliyorlar,» dedi. «Bunun ne olduğunu ve Jacobus'la ilgisi nedir bilmiyorum. Ayrıca Thomas Daniels ile ne gibi bir bağı var, onu da öğrenemedim.»

Grimaldi, «Thomas Daniels mi?» diye merakla sordu.

«Tabii, ne sandın ya, herifin babası da gizli kapaklı işlerde çok ustaymış. Thomas Daniels'den de kuşkulanıyorum. Babasıyla arasındaki tek fark, babanın oğlundan en az beş kez daha akıllı olması.»

Shassad odadakilerin yüzlerini inceledi. Onun bu düşüncesini onaylamayan yoktu...

YİRMİ YEDİ

Not öğleden sonra Thomas'ın dışarda olduğu bir sırada gelmişti. Olayın tek kuşku uyandıran yanı, genç adamın çok kısa bir süre için dışarı çıktığı zaman notun ona ulaştırılmak istenmesiydi. Sanki genç kadın Thomas'la karşılaşmamak için fırsat kollamıştı. Notun kuşku uyandıran ikinci özelliği de, daktilo makinesinde yazılmış olmasıydı. Leslie daktilo makinesini nereden bulmuştu? Ve neden birdenbire makine kullanmak aklına gelmişti?

Thomas bu gariplikleri, Leslie'nin onu her za-

man şaşırtan olağandışı davranışlarının bir tekrarı saydı. Önemli olan, notun altında Leslie'nin imzasının bulunması ve Thomas'la yine geç bir saatte buluşmak istemesiydi. Bu kez gece yarısı buluşacaklar, ama kalabalık arasına gizlenmeyi yeğleyeceklerdi. Leslie, Doğu Elli İkinci Caddedeki Suzanne adında bir diskotekte buluşmalarını önermişti. Thomas'ın da başka bir seçeneği yoktu. Buluşma yerine gidecekti.

Suzanne'ın Yeri gece yarısı çok renkli, gürültülü ve kalabalıktı. Thomas on ikiye birkaç dakika kala kapıdan içeri girdi, kapıyı ve dans pistini rahatça görebilmek için bara geçti. Barla dans pisti aynalarla çevriliydi. Yan yana sıkış tıkış dizilmiş olan masalar dans pistine de taşmıştı. Tavandan sarkan seslendirme sistemi sigara dumanlarından görülmüyordu. Kırmızı, sarı, yeşil ışıklar yanıp sönüyordu durmadan. Dans pistinde çiftler, hoparlörlerden yayılan müziğe isteksiz isteksiz ayak uyduruyorlardı. Thomas Daniels burasının, kişilerin düşünce ve anlayışına göre bir düş dünyası ya da kâbus sayılabileceği kanısına vardı. Burası öyle bir yerdi ki, insan süslenip püslenmeyi de, soyunup dökünmeyi de isteyebilirdi. Yine her şey kişilerin zevklerine bağlıydı... Thomas zevksizliği yasaklayan bir yasanın bulunmadığını da kendine anımsattı.

Barın bir ucunda oturmuş, kapıdan girenleri ve dans edenleri inceliyordu. Gözlerini dört açmış, bekliyordu ve giderek de sabırsızlanmaya başlamıştı. Leslie hâlâ görünürlerde yoktu.

Genç adam birden yanında bir kıpırtı hissetti.

Başını çevirince, daha önce hiç görmediği bir adamla göz göze geldi, sonra başka tarafa baktı.

«Biraz hareket olsa diye mi bekliyorsunuz?» Ses, salonu dolduran rock müziğinin gümbürtüsü arasında güçlükle duyuluyordu. Adam sözlerini tekrarlayınca, Thomas, İngiliz şivesiyle konuşan birinin ona hitab ettiğini farketti.

«Birisini bekliyorum.»

Adam gülümsedi. «Belli oluyor.»

Thomas bu yabanciyla ilgilenmek istemiyordu, hemen başını yana çevirdi. Adamsa dirseğinin dibine gelmiş, konuşmasını sürdürüyordu. «Burası, piliçlerle dolu, ama bar taburesinde oturup beklemekle piliç yakalanmaz. Biraz kıpırdamak gerek.»

Adam daha büyücek bir salonu eliyle işaret etti. Thomas başını adamdan yana çevirerek, «Benim aradığım bu değil. Tamam mı?» dedi. Bu sözleri söylerken sesini adamakıllı yükseltmişti.

Yabancı adam da özür dilemek ister gibi bir kolunu havaya kaldırdı. Bir iki saniye sesi çıkmadı. Sonra, «Buraya niçin geldiğinizi biliyorum,» dedi.

Thomas dans pistiyle kapıyı bir kez daha gözden geçirdikten sonra saatine baktı. On ikiyi on geçiyordu. Genç adam koluna değen dirseğin temasıyla irkildi. Adam avucunu açmış, içindeki küçük şişeyi gösteriyordu.

Thomas Daniels'in iyiden iyiye canı sıkılmıştı. «Bu da neyin nesi?» diye homurdandı.

«Senin istediğin şey bu.»

«Toz ol buradan.»

«Şunu biraz koklasan, zevkten dört köşe olacaksın...»

«Sana defol buradan dedim. Ne dediğimi duymadın mı yoksa?»

Adam sadece gülümsedi. «Sizin adınız Thomas Daniels değil mi? Ve de arkadaşım Leslie'yi arıyorsunuz.»

Thomas dondu kaldı. Adamı büyük bir dikkatle süzdü. Şişeyi avucunun içinde saklamış ama cebine koymamıştı. Thomas, «Leslie nerede?» diye sordu.

Adam barın öbür ucundaki boş bir masayı işaret ederek, «Gelin şurada oturalım,» dedi.

Thomas bu adama güvenmesinin doğru olup olmayacağını kestirememişti. Fakat bu kez kendini olayların akışına bırakmaktan başka seçeneği olmadığını biliyordu.

Yabancıyla birlikte küçük bir masaya yerleştiler. Thomas adama açıklama yapması için iki dakikalık bir süre tanıyacaktı. Tam ağzını açıp konuşmaya hazırlanırken, arkasında bir kıpırtı duydu. Diskoteğin dans pistinden onlara doğru yaklaşan iki adamı farketmemişti. Hareketi sezip de arkasına döndüğü zaman hemen oradan kaçmak istedi. Çünkü bu yüzleri tanımıştı. Buraya neden getirildiğini de o anda anlayıverdi. Bunu kimlerin düzenlediğini de biliyordu.

Fakat Thomas bir yere kıpırdamaya fırsat bulamadan, güçlü dört el onu sandalyesine oturmaya zorladı. Thomas hem çırpınıyor, hem de küfürler yağdırıyordu.

Fakat Grover onu sıkı sıkı tutmuş, sakallı Hunter da öbür yanına geçmişti.

Thomas Daniels o gürültü patırtı içinde kurtulmaya çalışırken, burnuna iğrenç bir koku geldi. Bir anda başı yana düştü. Her şeye rağmen, o hengame arasında olup bitenleri görmüştü.

Barda onunla konuşan adam öne eğilerek elin-

deki şişenin tıpasını çıkarmış, şişeyi Daniels'in burnuna tutmuştu.

Thomas başını yana çekmeye çalıştı, fakat biri de onu saçlarından kavramıştı. Genç adam bu kez de soluğunu tutmayı denedi, ancak biraz sonra ciğerleri isyan etti.

Artık direnme gücü kalmamıştı. Dizlerinin bağı çözülüyordu. Kolları yana sarkmıştı. Şimdi o adamlar da eskisi gibi korkutmuyordu. Şişeyi bir kez daha koklayınca, mücadele gücü sıfıra indi.

Biraz sonra kendine geldiğinde, yürüyor, daha doğrusu birisi onu zorla yürütmeye çalışıyordu. Bacakları kütük gibiydi. Beyni zonkluyordu. Fakat Grover bir koluna, Hunter da öbür koluna girmiş, onu Suzanne diskoteğinin dumanlı salonundan dışarı çıkarıyordu.

Hunter'in kapıdaki adama, «Arkadaşımız içkiyi çok fazla kaçırdı,» dediğini duydu. Uzaktan uzağa bir kahkaha çınladı kulaklarında. Thomas konuşmak istedi, ancak ağzından hırıltıdan başka bir ses çıkmadı. Sonra yine kahkahalar duydu. Bir arabaya bindirdiler onu. Artık gözleri kararmıştı. Son anda, ölmek buysa, diye geçirdi içinden, korktuğum kadar zor değilmiş...

YİRMİ SEKİZ

Sesler... Uzaktan gelen, giderek yükselen sesler...

Thomas yatağın içinde yana döndü, artık yavaş yavaş kendine geliyordu. Gözlerini tavana dikti, gördüklerinden bir şey anlamamıştı. Kapalı pancurla-

rın arasından içeri güneş ışınlarının sızdığını farketti, sonra da pencerenin ötesinde bir ağacın dallarını görür gibi oldu.

Genç adam yatağın içinde oturdu, hâlâ kulaklarına sesler geliyordu. Yandaki odada konuşan erkeklerin sesleriydi... İngiliz şivesiyle konuşanların... Içlerinde bir de Amerikan şivesiyle konuşan vardı. Birden başı dönmeye başladı, şakakları çatlayacakmış gibi ağrıyor, beyni zonkluyordu. Başını tekrar yastığa bırakıp düşünmeye başladı.

Neredeydi? Kafasının pek iyi çalışmadığını biliyordu. Ama neredeydi?

Sonra gerçeğin farkına vardı. Burada gördüğü her şey ona yabancı gelmişti, çünkü daha önce bu odaya hiç gelmemişti.

Yürüyecek gücü kendinde buluncaya kadar yattığı yerden kıpırdamadı. Yan odada konuşulanları anlatamıyordu. Ama biraz kendini toparlar da pencerenin önüne kadar gidebilirse, hiç değilse bulunduğu yerin neresi olduğunu anlardı.

Ayağa kalkmaya çalıştı.

Şöyle bir sendeledi, sonra bir adım attı.

Başı dönüyordu, olduğu yerde sallandı. Bir o yana bir bu yana sallanırken, karyolanın demirine tutundu. Dengesini kaybetmişti, boylu boyunca yere yuvarlandı. Bu sırada bir sandalyeye çarpıp onu da yere devirdi.

Sesleri kesildi. Birkaç saniye sonra kapı açıldı.

Hunter o kocaman tekerlek suratıyla durmuş, Thomas'a bakıyordu. Sonra başını geri çevirip arkasında duran adama, «Beyefendi ayılmış,» dedi.

Thomas bir şeyler söylemek istedi ama hâlâ kendini toparlayamamıştı. Sonra ayak sesleri duydu. Üç kişi kapıdan ona yaklaşıyordu. Birincisi Hun-

ter'dı, Crover ise ikinci adamdı.

Üçüncüyse daha yaşlıca biriydi.

Thomas bulanık görüyordu. Gözlerlni iyice kısıp üçüncü adama dikkatle baktı. Birden aklına gelen olasılık onu heyecanlandırıverdi. Bu adam Arthur Sandler olabilirdi. Gerçekten yaşlıca bir adamdı. Uzun boylu, ince yapılı ve kibar tavırlı. Koyu renk, şık bir elbise giymişti. Hunter ve Grover'i geride bırakıp Thomas'ın karşısına geçti.

Thomas adamın yüzünü iyice görmeye çalıştı. Hiç de yabancı değildi bu yüz. Onu daha önce görmüştü.

Thomas sonunda, «Whiteside,» diye mırıldandı ve tekrar yüzükoyun yere kapanıverdi.

Whiteside sanki bir soruyu yanıtlıyormuş gibi düşünceli düşünceli, «Evet,» dedi. «Ta kendisi...» Sonra Hunter ile Grover'a döndü. «Yahu ayıltın şunu... Bana 'Amerika'ya hoşgeldin' bile diyemedi.»

Thomas yine yaklaşan ayak sesleri duydu, sonra gövdesini kavrayan ellerin temasını hissetti. Onu önce yerden kaldırıp oturmasına yardım ettiler, sonra da ayağa kaldırdılar. Iki adam, Thomas'ı soymaya başlamış, bu arada kendilerine karşı direnmemesini öğütlemişlerdi. Thomas, iç çamaşırlarıyla kalmıştı. Genç adamı ayıp olmasın diye çırılçıplak soymadıkları belliydi. Sonra kolundan tutup yatak odasının yanındaki banyoya götürdüler. Bu arada Thomas pencereden dışarı bir göz atmaya fırsat bulmuştu. Bir sayfiye evindeydi ve vakit de öğleye yaklaşıyor olmalıydı.

Hunter durumdan pek hoşlandığını belli ederek, «Sabah banyonuz, efendim,» dedi. Sonra o kocaman elini uzatıp duşun önce soğuk su musluğunu açtı.

Sonra Hunter ile Grover işi daha fazla uzatmadan Thomas'ı suya ittiler.

Kırk beş dakika sonra, Thomas'ın kurulanıp temiz elbise giymesine izin verildi. Küçük köy evinin oturma odasında bir kanepeye yerleşmiş, ılık ve şekersiz kahvesini yudumluyordu.

Grover, Thomas'ın sağındaydı. Hunter da solunda. İkisi de oturuyorlardı. Whiteside, Thomas'ın karşısındaki koltuğa yerleşmişti.

Whiteside, «Duyduğuma göre, ortağım Bay Hunter'la biraz güreş denemesi yapmışsınız,» dedi. «Doğrusu, sizi biraz ayıpladım.»

Thomas kahve fincanını masaya bıraktı; kahveye ne karıştırıldığını merak ediyordu.

«Neredeyim ben?»

Whiteside «Güvencedesiniz,» dedi. «Bundan emin olabilirsiniz.»

Thomas'ın bakışları önce Grover'a, sonra da Hunter'a yöneldi. «Güvencede miyim? Bu canavar yanımda dururken güvencenin sözü olur mu?»

Hunter yüzünü buruşturdu.

Whiteside, «Bay Hunter bir nezaket ve incelik örneğidir,» dedi. «Onun sizi buraya getirirken zor kullanmasının tek nedeni de sizin onu böyle davranmaya zorlamanız... Öyle değil mi?»

Hunter sakin sakin başını salladı.

Whiteside hafifçe gülümsedi. «Sizi pes ettirmesine de pek şaşmadım. Bay Hunter eskiden beri spora meraklıdır. 1952 yılında da bir takımda orta açık oynamıştı. Arsenal'da mı, yoksa Sunderland'de mi oynadın?»

Hunter memnuniyetini gizlemeden, «Southamp-

ton'da,» dedi. Whiteside, «Bu üç takımın da birbirinden kalır yeri yok bence,» diye konuştu.

Grover, «Belki de savunma hattına geçmesi daha iyi olurdu,» dedi. «Örneğin, Newcastle takımında. Ya da belki Leeds United'da.»

Hunter öfkeli öfkeli bakarken, Grover gülmeye başladı. Thomas şaşkınlıkla karışık bir öfke içinde, «Tanrı aşkına siz neler diyorsunuz?» diye araya girdi.

Üç adam da Thomas'ın artık iyice kendine geldiğini sezdikleri için sus pus olmuşlardı.

Whiteside, «Bizim deyimlerimizden bir şey anlamıyorsun, öyle mi?» diye sordu.

«Anlamıyorum ya...»

«Aslında senin burada bulunmanın nedeni de bu. Deyimler.»

«Deyimler mi?»

Whiteside, «Çöp toplamak,» dedi. «Bu sözlerin anlamı dışında onunla ilgili her şeyi biliyorsun.»

Thomas üç erkeği de teker teker süzdü.

Hunter, «Ya babana ne buyrulur?» dedi. «Eğitim çavuşu...» Sesinde düşmanca bir ifade vardı.

Thomas adamlara bu kez kuşkulu kuşkulu baktı. Sakin bir sesle, «Sizin neden sözettiğinizi bile bilmiyorum.»

Whiteside bu kez gayet alçak bir sesle, «O halde,» dedi. «Artık her şeyi öğrenmenin zamanı geldi.» Grover'a döndü. «Bay Grover, lütfen, 1938 yılına dönelim. Çöp toplamaya kesin olarak ne zaman başlamıştınız?»

Grover, «O yıl,» dedi.

«Belkide dostumuza biraz da ayrıntılardan sözederseniz iyi olacak. Ona olup bitenleri anlatıverin.»

Grover şaşkın bir ifadeyle Thomas'a baktı. «Bu öyküyü bilmiyorsun demek?»

«Sizlerle ilgili herhangi bir gerçeği nereden öğrenebilirdim?» Grover yine Amerikan şivesiyle konuştu. «Senin ihtiyar peder ağzını pek sıkı tutmuş olmalı.»

«Çöp toplamak ne anlama geliyor?»

Grover, «Işe yaramayan öteberinin toplanıp yokedilmesi. Insan çöpü ama. Anladın mı?»

«Yoo, pek anlayamadım.»

Whiteside kibar bir tonla, «Başından başlayalım,» dedi. «Kısa, özlü olarak ama başlangıcından anlat...»

Hunter arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturdu. Bir Thomas'a, bir Grover'a bakıyordu.

Grover, «1938 ve 1939 yıllarında yasalarla biraz başım derde girmişti,» dedi. «Basit işler... Çekler... Banka defterleri, bunlara benzer ufak tefek, şeyler...»

«Bay Grover bir kalpazandı, Bay Daniels. Hem de çok usta bir kalpazan... Bunu biliyorsun.»

Grover, «Övünmekten pek hoşlanmam ama...» diye söze başladı.

Whiteside atıldı. «Ama bir imzayı bir kez gördü mü, onu hemen kusursuzca taklit edebilir. Bir bakıma yetenekli bir sanatçı sayılır.»

Thomas, «Onun işlediği suçları biliyorum,» dedi. «Bunun çöplerle ne ilgisi var?»

«Çöp toplama... 1940 yılında başım derde girmişti. Yaptığım küçük bir sanat eseri yüzünden Amerikan hükümetiyle başım adamakıllı derde girmişti.»

«Yine sahtekârlık mı?»

Grover saf saf, «Bazı imzaları taklit ettim,» de-

di. «Hazine Bakanlığına ait bazı faturalarda değişiklik yapıyordum. İmzalar mükemmeldi. Fakat yanlış imza atmam beni ele verdi.»

«Bunun Sandler ile ne ilgisi vardı?»

Grover gülümseyerek, «Aferin,» diye genç adamı kutladı. «Bunu hemen tahmin ettiniz.» Sözlerine ara verip yan gözle Whiteside'a baktı, «Ben sahtekârdım ama kalpazanlıktan anlamıyordum... Oymacılığı bilmezdim. Bu açıklama yeterli mi? Bence yeterli olmalı.»

Thomas soğuk bakışlarla Grover'i süzdü. «Ama Sandler oymacılıktan anlıyordu, değil mi?»

«Anlamak da söz mi? Bu sanatta ondan daha iyisi yoktu diyebilirim. Eline gerekli araç ve gereçleri verirsen, sana Kleopatra'nın iğnesinin bir eşini yapabilirdi. Oyle ki, gerçeğiyle sahtesini birbirinden dünyada ayırt edemezdin.»

«Demek, siz onun ortağıydınız. Bunu da biliyorum. Eee, sonra?»

Grover gülümsedi. «Çöp toplamaya gelelim... Hükümet hazine faturalarında imza sahtekârlığı yaptığım için beni tutukladı. Bu işi üzerime yıkmaya dünden hazırdılar. En azından yirmi yıl kodeste kalacağımı düşünüyordum. Fakat daha sonra bana bir pazarlık teklifinde bulundular... Sigara içmemde bir sakınca var mı?»

Grover cebinden bir paket sigara çıkardı. Hiç kimse onun bu istediğine karşı çıkmaya niyetli değildi.

«Hükümet bana, ülkede ve dışarda pek çok çöp bulunduğunu söyledi. Italyan asıllı olduğumu ve mükemmel Italyanca konuştuğumu biliyorlardı. Bana adam öldürme fikrini nasıl bulduğumu sordular...»

«Kimi öldürecektiniz?»

«Onlar kimi öldürmemi isterse... Hükûmetle anlaşmaya vardık. Dört görev verildi. Çöp toplama göreviydi bu. Amerikan hükümeti aleyhine çalışan yabancı casuslardı kurbanlarım. Öyle diyorlardı. Eh, ben de herkes gibi vatanıma bağlıyım. Dahası, cezaevinden kurtulmamı sağlayacaktı bu teklif. New York'ta bir cinayet... Güney Philadelphia'da bir başkası... Üçüncüsü için de beni 1944 yılında Calabria'ya gönderdiler...»

Thomas dördüncü görevi merak etmişti, tam bunu sormaya hazırlanırken, Whiteside konuştu. «İşte çöp toplayıcının ne iş yaptığını öğrenmiş oldun.»

«Ama meselenin bundan ibaret olduğunu da sanmıyorum.»

Whiteside gülümsedi. «Anlayışlı çocuksun. Tabii iş bu kadarla bitmiyor. Sorun sadece dostum Bay Grover'la ilgili değildi. Aynı zamanda işin içinde Arthur Sandler de vardı. Ve tabii...» Whiteside elini ileri doğru uzattı, aklından geçirdiği adı Thomas'ın bulmasını bekledi.

«Tabii bir de babam vardı.»

Hunter da, Grover da gülümsedi. Whiteside arkasına yaslandı, sonuçtan memnun kaldığı belliydi.

YİRMİ DOKUZ

Whiteside şimdi hızlı hızlı konuşuyordu, sanki kaybedilen zamanı telafi etmek ister gibiydi. Grover'in da pek çokları gibi savaşa katıldığını belirtti.

Grover, Calabria'da bir Alman casusunu öldürdükten sonra, gemi ve trenle Cebelitarık'a gönde-

rilmişti. Orada Lester Gregory adında bir adamla temas kurmuştu. Gregory, Ingiliz ordusunda yüzbaşıydı. Hitler, Cebelitarık'taki Ingilizlere saldırarak, Franco'yu savaşa girmeye zorlamak istiyordu. Yüzbaşı Gregory'nin başka bir görevi daha vardı. Cebelitarık'taki en üst düzeydeki MI6 ajanlarından biriydi.

Gregory, Anglo - Amerikan gizli haberalma raporlarından gerçek adı De Septio olan adamın işini ve görevini öğrenmişti. Londra'dan aldığı emir üzerine de Grover'a iş teklifinde bulunmuştu. Böylece Grover Amerikalı amirlerine haber vermeden İngilizlerin gizli haberalma örgütünde göreve başlamıştı.

Whiteside, «Tabii ona casus demek doğru olmazdı,» dedi. «Her yerde gözü ve kulağı olan adamdı demeliyiz. Müttefik Devletlerde görev aldığı için vatana ihanet etmiş de sayılmıyordu. Gördüğü ya da duyduğu ilginç olayları, üst makamlara bildirecekti. Görevi bu kadar basitti. Böylece Bay Grover Amerikalılar hesabına çöp toplarken, Ingilizler hesabına da haber toplamaya başlamıştı. Onunla iş arkadaşı Arthur Sandler arasındaki paralelliğin farkındasın, değil mi?»

Thomas, «Ikisi de casusluk için acemi eğitimi görmüşlerdi,» dedi.

«Evet. Acemi eğitimi sözcüklerini daha önce kim için kullandığımızı anımsıyor musun?»

Thomas'ın bu soruya yanıt vermesi bir saniye sürdü. Acemi eğitimi... Babasının göreviydi. Acemi taburunda çavuş. Her şey daha başından beri öyle açık ve seçikti ki...»

Whiteside, «Acemi yetiştiren çavuş deyimi, belirli bir adam türü için kullanılıyordu,» diye açıkladı. «Örneğin, senin baban gibi biri... Nedense, cephede savaşan askerlerin arasına girmek istemedi. Sa-

vaşa katılmaktan nasıl kurtulduğunu biliyor musun?»

Thomas, «Devam edin,» dedi.

«Acemi yetiştirerek. Ceza avukatı olduğu için suçlular arasında pek çok tanıdığı vardı. Arthur Sandler gibi suçlularla demek istedim. Aynı zamanda, McFedries adında önemli bir federal savcıyı da tanıyordu. Birini memnun etmek için öbürünü kullandı. Böylece kendi yakasını kurtarmış oldu. De Septio ve Sandler gibi, uzun süre cezaevinde yatması gereken kişileri müşteri olarak kabul ediyordu. Sonra da onlara bir pazarlık öneriyor, bu adamları Amerikan casusu olarak yetiştiriyor, onların özel yeteneklerinden de yararlanmaya bakıyordu. Adamlara bir süre haberalma örgütünde çalışmayı göze almazlarsa, cezaevini boylayacaklarını açıklıyordu. Doğrusu onlara fazla bir seçme hakkı da kalmıyordu. Suçlular cezaevinde yatmaktan, baban da askere gitmekten kurtuluyordu, hükümetiniz de yeni casuslar bulmuş oluyordu.»

Thomas bu açıklamayı hiç sesini çıkarmadan dinlemişti. «Zenger durumu biliyor muydu?» diye sordu.

Whiteside güldü. «O mendebur üçkâğıtçı mı? Tabii. O da aynı işi yapıyordu ama baban kadar başarılı değildi.»

Dört erkek de sıkıntılı bir sessizlik içinde bekliyordu. Üçü bir yanda, öbürü tek başınaydı. Hiçbirinin de konuşmaya niyeti yoktu. Thomas öbür üç adamı içinden tartmaya, onlara inanmamasını sağlayacak haklı bir neden bulmaya çalıştı. Işin kötüsü, anlatılanların hepsi de akla mantığa uygundu, üstelik birbiriyle çelişmiyordu.

Acaba öyle miydi?

Thomas sonunda, «Size bir soru sormama izin verin,» dedi.

«Sor bakalım.»

«Sizlerin gerçekte kimin nesi olduğunuzu merak ettiğimi söylersem ne dersiniz? Peter Whiteside'in gerçekte ölüp ölmediğini sorarsam ne yaparsınız?»

Thomas'ın tam karşısında oturan adam gülümsedi. «Bilmediğimiz birinin kafanı abuk sabuk yalanlarla doldurduğunu söylerim. Belki de Caracas'tan kalkan bir uçağın düşmesiyle ilgili bir palavra attılar.»

Thomas birden budala yerine konduğunu anlayarak içinin bir tuhaf olduğunu hissetti. Ama onu budala yerine koyanın kim olduğunu henüz kestirememişti.

Whiteside, Thomas'ın duyarlı noktasına parmak bastığını farketmişti. «Tabii bütün bunları sana o sahtekâr kız anlattı, değil mi?» Thomas bu soruyu yanıtsız bırakınca, Whiteside sözlerini sürdürdü. «George McAdam bir Çöl Faresi'ydi... Yani...»

«Bunun ne demek olduğunu biliyorum. O adamın ne yaptığını da öğrendim.»

«Pekâlâ, George ile birlikte Caracas'ta küçük bir geziye çıkmıştık. Bir Avianca uçağıyla Miami'ye hareket edecektik. Ama son dakikada planımızı değiştirdik. Bizim açımızdan, çok isabetli bir karar olmuş, değil mi? Bizi havaya uçurduklarına inanan dostları düş kırıklığına uğratmanın da bir anlamı yoktu tabii. Avianca Havayollarında çalışanlara o uçağın yolcu listesine isimlerimizi yazdırmamız hiç de güç olmadı. Gerçekten çok basitti. George ile ben

yasal olarak ölmüştük. Venezuela'daki KGB ajanlarını aptala döndürdük. Onun için küçük bir kuş gelir de kulağına benim öldüğümü fısıldarsa, ona sakın inanma...»

Grover söze karıştı. «Kadının geçen gün benim evime gelmemesinin bir nedeni de buydu. Yalancının biri olduğunu yüzüne vururum, diye korkuyordu.»

«Buna neden inanayım? Belki de babasının ortağı olan eski bir cezaevi kaçkınıyla karşılaşmak istemiyordu.» Thomas kaşlarını çattı. «Evet, buna ne dersiniz? De Septio yerine Grover adını ne zamandan beri kullanıyorsunuz?»

Grover gülümseyerek, «12 Kasım 1954 tarihinden beri,» dedi. «Arthur Sandler'in yerini alan adam Seksen Dokuzuncu Caddede temizlendikten sonra. Bunu bize hatırlattığın için sana teşekkür borçluyuz. Bu çok önemli.»

Whiteside bunun yirmi iki yıl önce de, şimdi de aynı derecede önem taşıdığını belirtti. Sandler'in savaştan sonraki tutarsız davranışları, batı yerine doğuya gitmesi ve uzun bir süre sonra ülkeye dönmesi, Amerikan Gizli Haberalma Örgütündeki amirlerini kuşkulandırmıştı. Zamanla da kuşkuları artmaya başlamıştı. Savaştan sonra servetinin katmerlenmesi ve her gün daha çok para kazanması, kız kardeşinin köpeği Andy ve bir dolarlık banknotlara olan tutkusu da ayrıca merak konusu olmuştu.

Whiteside, «Sandler nasılsa bir Sovyet ajanı olmuştu,» dedi. «Onun bunu ne zaman, nasıl ve kimin yardımıyla yaptığını kimse bilmiyordu. Ancak Arthur Sandler'in çok ağır bir suç işlediği kesin.»

Thomas, «Peki Sandler niçin tutuklanmadı?» diye sordu.

«Bu işler, senin düşündüğün kadar basit değil de ondan. Amerikan mahkemelerinin aradığı somut suç belgelerini sağlamak olanaksızdı. Kadın ve erkek ajanların yaptıkları açıklamalardan başka bir kanıt yoktu, bu ajanların gerçek kimliklerinin de mahkemede açıklanması sakıncalıydı. Dahası, Arthur Sandler, kapanın elinde kalacaktı.»

«Ne demek bu?»

«İngilizler onu kalpazanlık suçundan yargılamak istiyorlardı. Amerikalılarsa casusluk iddiaları yüzünden peşine düşmüşlerdi. İki taraf da Arthur Sandler'in yargılanmasını değil, ölmesini yeğliyordu. Bunlar yetmiyormuş gibi, bir de Bay Grover'in durumunu hesaba katmak zorundaydık. Bay Grover yine tutuklanmıştı. Baban bu davayla da ilgilenecekti. William Ward Daniels ilgili kişilere, Bay Grover'in savaş yıllarında çöp toplayıcılığı yaptığını açıkladı. Ona üç görev verilmiş, fakat dördüncüsüne nedense sıra gelmemişti. Grover'a yeni bir kimlik verilmesi koşuluyla dördüncü görevin de Arthur Sandler olması kararlaştırıldı.»

Grover söze karıştı. «Ben de bu pazarlığı hemen onayladım. Bu işi kendi yardımcılarım ve bana özgü yöntemlerle bitireceğimi söyledim.»

Thomas, «Bildiğim kadarıyla üç katil varmış,» dedi.

Whiteside ağır ağır, «İngilizlerin onayını ben açıkladım ve görev yerine getirilirken ben de olay yerindeydim,» dedi. «Her şeyi gözlerimle görmek istiyordum. O zaman bile, şimdiki ortağımla birlikteydim.» Başıyla Hunter'ı işaret etti. Adam da dişlerini göstere göstere sırıttı ve yumuşak bir sesle, «Herifin gövdesine tam on iki kurşun mıhladık,» diye açıkladı.

Thomas, «Ama yanlış adamı öldürdünüz,» dedi.

«Hata kimde?»

«Tabii sizlerde...»

Whiteside, «Yanılıyorsun,» dedi. «Başlangıçta bu öneriyi kim ortaya atmıştı? Iki ülkenin gizli haberalma örgütlerine bu planı sunup onaylattıran kimdi? Onun kimliğini hatırlatmama gerek var mı?»

Thomas yine susuyordu. Adamın sözlerindeki ima onu dehşetten dondurmuştu.

Grover, «Sen babanla baş başa verip hiç dertleşmedin, değil mi?» diye sordu.

Whiteside, «Baban bile bile yanlış adamı öldürttü,» dedi. «Arkadaşı ve müşterisi olan Arthur Sandler'i koruyordu. Bu işi öyle de iyi başarmıştı ki, yirmi bir yıl süresince herkes Arthur Sandler'in ölmüş olduğuna inandı.»

Grover, «Sonra bir Hazine ajanı bir sabah kapıma geldi,» diye anlattı. «Nasılsa benim izimi bulmuştu. Bunlar sahteydiler ama doğrusunu isterseniz, gerçek paradan ayırt etmek çok güçtü. Böylesine mükemmel sahte parayı sadece bir kişi yapabilir... Evet, sadece bir kişi...»

Whiteside, «Bunun üzerine Bay Grover, bana geldi,» diye sözlerini sürdürdü. «Eski adamlarımız yirmi yıl sonra tekrar işbaşı yaptılar. Bay Grover bizi Arthur Sandler'in hâlâ yaşadığına inandırdı. Hiç değilse, son olarak Arthur Sandler adıyla tanınan adamın sağ olduğuna iyice aklımız yattı.»

Thomas, «Arthur Sandler'in nereye gittiğini bilen biri olmalı mutlaka,» dedi.

Whiteside «Elbette,» diye mırıldandı. «Dört olasılık söz konusuydu. Fakat Amerika'da sahte para görülmeye başladıktan sonra bu dört olasılık da ortadan kalktı. Victoria Sandler aklını oynatmış olma-

sına rağmen bir şeyler sezinlemişti. Victoria Sandler aklını oynatmış olmasına rağmen bir şeyler sezinlemişti. Kadın öldü. Baban bilebilirdi. O da öldü. Dosyalarda, yani senin dosyalarında bazı ipuçları bulunabilirdi. Hepsi yandı.»

«Bir vasiyetnamenin ortadan kaldırılması gibi gerekçeleri aklından çıkar.» Bu sözleri söyleyen Grover'dı. «Sandler'in bugünkü kimliği... Dosyalarının yanmasının nedeni buydu.»

«Dördüncü olasılık nedir?» diye sordu Thomas. «Zenger mi?»

«Hayır. Onun Sandler'le olan ilişkisi babanınki kadar ileri bir düzeyde değildi. Dördüncü olasılık da şu: Babanın ölümünden sonra o dosyaları gözden geçiren kişi... Bu adam dosyaları incelerken bir ipucuna rastlamış olabilir.»

Thomas yumuşak bir sesle, «Yani ben miyim dördüncü olasılık?» diye sordu.

Grover, «Seni de öldürmek istediler,» dedi. «Fakat yine bir hata yapıldı. Mark Ryder adında zavallı biri tam senin binadan çıkacağın anda kapı önünde görüldü ve sana benzemesinin cezasını hayatıyla ödedi. Senin yerine onu öldürdüler.»

Thomas birkaç saniye hiç sesini çıkarmadan kara kara düşündü. Her şey mantığa gayet uygundu. Anlatılanlar birbirini tutuyordu. Thomas babasının yaşadığı sürece gerçek kişiliğini bir maske arkasında gizlediğini sezmişti. Babasını hem çok iyi tanıyordu, hem de hiç tanımamıştı. Tabii bu üç kişiye, üç katile inanmak mümkünse...

Hunter pencerenin önündeydi. Grover parmaklarını çıtlatıyordu. Whiteside ise hiç gözlerini kırpmadan Thomas'a bakıyordu.

Thomas Daniels sonunda, «Beni kim öldürmek istemiş olabilir?» diye sordu. «Bu olup bitenlerin hiçbirinden haberim yoktu ki.»

Whiteside, «Sen körsün,» dedi. «Seni kim mi öldürmek isteyebilir? Haftalardan beri izleniyorsun. Yani gerçekten bunun farkında olmadığını mı iddia ediyorsun?»

Thomas, «Leslie,» diye mırıldandı.

Whiteside «Seni mikroskop altına sokup büyük bir dikkatle inceleyecekler,» dedi. «Seni her açıdan denetleyecekler. Neler bildiğini ve bu bildiklerini kimlere anlattığını öğrenmek isteyecekler. Sonra da hiç beklemediğin bir anda şırrak...» Whiteside sözlerinin daha da etkili olması için ellerini çırptı. «Sonra da buyrun cenaze törenine. Bunu senin farkedemediğine inanmıyorum.»

Thomas'ın beti benzi kül gibi olmuştu. Onun bu hali de Whiteside'ın durumu anlamasına yetti. Hayır. Thomas hiçbir şeyin farkında değildi.

Whiteside nefret dolu bir sesle, «Kadınlar böyle oyunlarda çok başarılı olurlar,» dedi. «Sanırım bu kadın da senin için şöyle yumuşacık, sıcacık bir yatak hazırlıyordur. Seni kendi tarafında tutmak için. Seni geceleri iyice yorup meşgul ederek düşünmeye başlamanı engelleyecek. Seni bacaklarının arasına kıstırıp bir yere kıpırdatmadığı sürece kafan da tatil yapacak...»

Thomas odadaki üç erkeğe baktı. Ayağa kalkıp onlara bir güzel saldırmak, hepsinin suratlarını dağıtmak istiyordu. Bu adamların babası ve Leslie aleyhinde söyledikleri sözleri karşılıksız bırakmamalıydı. Fakat onlara inanmamazlık etmek de öyle güçtü ki...

Grover, «Çok akıllı ve sevimli bir dilber bu,» de-

di. «Belki yatakta çok iyidir. Yazık... Ama biz o küçük kuşun boynunu koparacağız.»

Thomas ona işkence çektiren Whiteside'a döndü. «Yalnız bir şey daha var...»

«Nedir o, anlat.»

«Sizi Londra'daki kilisenin avlusunda son görüşümde, bana bir teklifte bulunmuştunuz..»

Whiteside genç adama yaptığı teklifi unutmamıştı. Hafifçe gülümsedi. «Bir konu üzerinde iyice düşünmeni önermiştim.»

«Arthur Sandler'i yöneten kişiyi merak ediyordunuz. Eğer Arthur Sandler gerçekten bir casussa, emir aldığı birinin varolması gerektiğini belirtmiştiniz.»

«Evet, haklısın. Arthur Sandler'in emir aldığı kişinin kim olduğunu ben eskiden beri biliyordum. Asıl sorun senin bunu bilip bilmediğindi. Ya da bu kişinin kimliğini saptamandı.»

Thomas soğuk bir sesle; «Babam,» dedi.

Bu söz boşlukta asılı kalmıştı. Kimsenin sesi çıkmıyordu. Thomas karşısındaki üç çift gözün onu, röntgenini çeker gibi incelediğinin farkındaydı. Bu adamların ondan hep kuşkulandıklarını anlamıştı. Casus babanın oğluna bildiklerinin ne kadarını aktardığını merak ediyor olmalıydılar.

Sonunda Whiteside sessizliği bozdu. «Hızdan kaybettiğini zekânla kazanıyorsun. Babanın Arthur Sandler'e emir verdiğini biliyoruz. Fakat kimin hesabına yapıyordu bunu?»

«Ne demek istiyorsunuz?»

«Demek istediğim şu: Arthur Sandler'in savaş yıllarında ve savaştan sonra Doğu ve Batı hesabına iki taraflı, hatta üç taraflı casusluk yaptığını biliyoruz.

Baban da gayet iyi kurulmuş bir casusluk şebekesini yönetiyordu. Fakat onun da bu şebekeyi hangi ülke hesabına yönettiğini bilemiyoruz.»

Thomas yüzünü buruşturdu. «Sandler'i ele geçirmekten çok, ona emir veren kişinin kimler hesabına çalıştığını merak ediyorsunuz. Sandler'i yakalarsanız, bu merakınızı kolayca giderebilirsiniz.»

Whiteside omuzlarını silkti. «Belki... Ama bu odada bulunan biri zihinleri kurcalayan en önemli soruyu yanıtlayabilir.»

Thomas, «Ben hiçbir şey bilmiyorum,» diye mırıldandı.

Whiteside içini çekti. «Ne yazık ki, öyle. Fakat şöyle salim kafayla düşünürsen belki bir ipucu bulabilirsin. Babanın şu ya da bu nedenle söylemiş olduğu herhangi bir söz, bizi sonuca götürebilir. Örneğin, Sandler'i kimin hesabına çalıştırdığını ya da onu kimin hesabına gözetim altında tuttuğunu açıklamışsa, sorun kalmaz.» Düşünceli bir tavırla çenesini sıvazladı. «Babanın şu casusluk şebekesini kim hesabına yönettiğini öğrenmek zorundasın. Bolşevikler hesabına mı, Kovboylar hesabına mı, yoksa İngilizler hesabına mı? Bu üç ülkeden birini seçmek zorundasın, delikanlı.»

Thomas birkaç saniye Whiteside'in yüzüne şaşkın şaşkın baktı. «Şu anda bildiklerimden daha fazlasını nasıl öğrenebilirim?»

«Çok basit... O kıza sor. Tabii seni öldürmeyi başarmadan...»

OTUZ

Saat sabahın sekiz buçuğu olmuştu. Gece sabaha kadar çalışan Jacobus, hem yorgundu, hem de kaygılı... Bunca yıl Amerika Birleşik Devletleri'nde yaşadıktan, iyi bir yerde, iyi bir iş bulduktan sonra ve de bugüne dek planlarını büyük bir başarıyla yürüttüğüne inandığı bir sırada, aksilikler çıkmaya başlamıştı.

Corescenau'yu polis çevirmiş, arabanın bagajını incelemek istemişti. Ertesi gece de, bir başka polis, Rota Film Şirketinin Varrick Caddesindeki binasının çevresinde dolaşmıştı.

Jacobus'a kırmızı ışık verilmişti. Bundan sonra yeşil ışık yakılmadan, hiçbir iş yapamayacaktı. Oturduğu dairenin kapısını anahtarıyla açtı. Içeri girer girmez kapıyı hızla kapadı. Rusça sunturlu bir küfür savurdu. Oysa Amerika Birleşik Devletleri'ne Jacobus göz hapsinde tutulduğunu anlamıştı.

Madeni yemek kutusunu koridorda bıraktıktan sonra, siyah beyaz kareli paltosunu portmantoya astı. Oturma odasına girince, olduğu yerde donup kaldı.

Bir ziyaretçisi vardı, üstelik hiç de istenmeyen bir ziyaretçi... Adam odanın solundaki koltuğa yerleşmişti. Jacobus'un onu hemen görmesine olanak yoktu.

Jacobus tekrar bir küfür savurdu. Yıllardır evin o köşesi hep aklına takılmıştı. Şimdi de endişesinde yerden göğe kadar haklı olduğunu görüyordu. Ziyaretçinin elinde küçük bir tabanca vardı, namlusunu

hemen Jacobus'un göğsüne dayayıverdi.

«Merhaba, Serj. Lütfen, kıpırdama.»

Jacobus öfkeyle adama baktı. «Kimsiniz?» Benden ne istiyorsunuz? Param yok. Eğer soygun yapmayı amaçlıyorsanız...»

«Sakin ol. Kıpırdama. Doğu Avrupalısın. Mutlaka klasik müzikten hoşlanıyorsundur.»

Eldivenli bir el koltuğun yanındaki radyoya uzandı. Radyo açılmış, sesi adamakıllı yükseltilmişti. Çalınan müzik de aksi gibi çok gürültülü ve hareketli bir parçaydı.

«Ateş Kuşu suiti... Mükemmel. Bahse girerim, sen Sovyet bestecisi Stravinski'nin hayranlarından birisin. Onun Ateş Kuşu suitini de çok seviyor olmalısın.»

Jacobus davetsiz konuğun niyetini aşağı yukarı anlamıştı. Yaşamı boyunca bu tür işlerle geçimini sağlamıştı. Ve daima da elinde silah tutan adam olmuştu. Bu işlerin nasıl yapıldığını çok iyi biliyordu. Gürültülü müziğin silah sesini bastırdığınıysa çoktan öğrenmişti. Acaba besteci Stravinski bu gerçeği öğrenmiş miydi? İşte Jacobus o anda bunu merak etti. Tetik çekilmeden geri gidip daireden dışarı fırlayabilecek miydi?

Radyoda çalınan parçada davullara ve zillere çok çabuk sıra geldi. Jacobus yıldırım hızıyla dönüp hole koşmak istedi, fakat o anda silahın da tetiği çekilmişti.

Bir mermi Jacobus'un göğsünün tam ortasına isabet ederek göğüs kemiğini parçalayıp vücudunun üst kısmına ilerledi.

Bir saniyenin dörtte biri kadar bir süre sonra atılan ikinci kurşun, adamın sol kaburgasına isabet etti, kalbinin sağ karıncığını parçaladı. Jacobus sadece

göğsünün ortasında dayanılmaz bir sancı duydu, vücuduna bir kama saplanmış gibiydi, yere düşeceğini sezmişti.

Fakat bu düşüşü sadece gövdesi hissetti, içinde yaşayan adam bir şeyin farkına varamadı. Adamın koca gövdesi duvara çarptıktan sonra bir masanın üzerine kapanıp kaldı.

Biraz sonra müziğin gürültüsü hafifledi, çalınan parça sona erince de radyo kapatıldı. Yere düşmeden son nefesini veren Jacobus hareketsizdi, dehşetten irileşen gözleri açık kalmıştı.

Katil silahını dikkatle paltosunun cebine yerleştirdi. Sonra masadan yere yuvarlanan cesedin bileğini tutup nabzını dinledi. Nabız atmıyordu.

Telefon sabahın dokuzunda çalmaya başladı. Thomas evinde tek başına oturmuş, kara kara düşüncelere dalmıştı.

Whiteside'in suçlamaları, önerileri ve imaları, sinirlerini adamakıllı bozmuştu. Bunlar Thomas'ın bildiğine inandığı bir gerçeği zedeliyordu. O da babasının kişiliğiydi... William Ward Daniels'in gerçek bir vatansever olduğundan hiçbir zaman şüphe etmemişti. Ama şimdi her şey değişivermişti.

Thomas babası hakkında ortaya atılan iddialara inanmak istemiyordu. Ama yine de... Evet, yine de...

Bir başka açıdan incelendiğinde, bir başka ışık altında gözden geçirildiğinde, William Ward Daniels bambaşka bir insan olarak karşısına çıkabilirdi. Fakat Thomas her şeye rağmen bu iddiaların çok saçma olduğu kanısındaydı. Whiteside gibi bir adama inanmalı mıydı? Hem bakalım, adının Whiteside ol-

duğunu söyleyen adam gerçekten Whiteside miydi? Leslie de gerçekten Leslie miydi?

Telefonun zili üçüncü kez çaldı. Thomas telefonu açar açmaz Leslie'nin sesini tanıdı. Genç adamın hem zevkle, hem de endişeyle dinlediği bir sesti bu. Birbirine ters düşen güçlü duyguların etkisi altında kalıyordu, Leslie'nin sesini duyunca.

Thomas, «Iyi ki, telefon ettin.» dedi. «Dün dava dosyasına senin doğum kâğıdınla, annenle babanın nikâh kâğıtlarının fotokopilerini yerleştirdim. Böylece ilk adım atılmış oluyor.»

«Beni iyi dinle... Çok önemli...»

«Sesinden pek endişeli olduğun anlaşılıyor.»

«Sadece endişeli değilim, aynı zamanda korkuyorum da.»

«Ne oldu?»

«Peşime düşen adamlar belki de artık çok yakınımdalar.»

Thomas'ın aklına Pennsylvania'daki adam geldi. Şu mavi arabadaki adam. Grover... Leslie bu adamları görmemişti. Thomas genç kadının sözlerini biraz da kuşkuyla dinliyordu.

«Peki, neden böyle birdenbire senin peşine düştüler?»

«Bunun nedenleri var. Sana da açıklayabilirim. Inan bana, Tom, soracağın her soruyu yanıtlayabilirim ama şu anda olmaz.»

«Beni neden aradın?»

«Hemen evden çıkmanı istiyorum. Bu dakikadan tezi yok. Evi kapa, birkaç gün de geri dönmemeyi göze al.»

«Ne diyorsun?»

«Sen şimdi beni dinle. Bir telefon kulübesindeyim. Senin de, benim de fazla zamanımız yok.»

«Konuşmaya devam et.»

«Apartmandan çık, seni kimsenin görmemesini sağla. Daha önce hiç gitmediğin, seni kimsenin aramayı akıl edemeyeceği yerlerde dolaş. Sonra da bu gece benimle buluşman gerekiyor.»

«Nerede buluşacağız?»

«Neresi olursa... Ama buluşacağımız yer ıssız olmalı. Gece yarısından sonra kentin en ıssız yeri neresidir?»

Thomas şaka yapmak amacıyla, «Herhalde sabahın dördünde Central Park kentin en ıssız yeridir,» dedi.

«Mükemmel.»

«Ne dedin?»

«Mükemmel dedim. Parkın neresinde buluşalım?»

«Ciddi olamazsın.»

«Hadi, uzatma, fazla zamanım yok. Parkın neresinde buluşacağız?» Leslie'nin ses tonu çok endişeliydi. Ayrıca trafiğin gürültüsü de telefondan duyuluyordu. Demek gerçekten bir telefon kulübesindeydi Leslie.

«Büyük Çimenlik nerede biliyor musun?»

«Bilmesem de bulabilirim.»

«Seksen Uçüncü Caddeyle Seksen Dördüncü Cadde arasındaki bölüm. Ben orada beklerim.»

Leslie, «Ben de gelip seni orada bulacağım,» dedi. «Söylediğim gibi, hemen apartmandan çık. Geri dönmemeyi hesaba katmayı da unutma. Bu gece benimle buluşmadan önce hiç kimsenin seni görmesine fırsat verme.»

«Biraz daha açık konuşamaz mısın?»

«Ben senin hayatından söz ediyorum. Ya bana

inanırsın ya da öldürülme tehlikesini göze alırsın. Seçimi sana bırakıyorum, Thomas. Bana ister güven, ister güvenme. Sana bu kadarını söyleyebilirim.»

«Ama...»

«Telefonu kapamak zorundayım.»

Thomas telefonun karşı taraftan kapatıldığını duydu; çok şaşırmıştı, öyle ki, aygıtı bir türlü elinden bırakamıyordu. Leslie'ye ya güvenecekti ya da güvenemeyecekti... Acaba Leslie gerçekten onun hayatını kurtarmaya mı çalışıyordu, yoksa Manhattan'ın ıssız bir köşesine götürüp Mark Ryder gibi faili meçhul bir cinayete kurban gitmesini mi sağlayacaktı?

Thomas evine şöyle bir göz gezdirdikten sonra kararını verdi.

Shassad holde durmuş cesede bakıyordu. Adli tıptan gelen bir fotoğrafçı, kamerasını hazırlayıp cesedin iki fotoğrafını çekti, sonra yerini değiştirdi, değişik bir açıdan iki üç fotoğraf daha çekti.

Detektif Jack Grimaldi, Jacobus'un cesedinin başında durmuş, Shassad'a bakıyordu. «Çuvalladık,» dedi

Shassad detektife öfkeyle baktı. «Gerçekten bu işde çuvalladınız... Sözümona adamı yirmi dört saat göz hapsinde tutacaktınız. Herif burnunuzun dibinde öldürüldü. Kuzum siz ne iş yaparsınız? Mesleğiniz detektiflik mi, yoksa izcilik mi?»

Grimaldi utancından, sıkıntısından girecek delik arar gibiydi. Hiç sesini çıkarmadı. Ekip arkadaşı detektif Ed Blocker da susmayı yeğledi.

Patrick Hearn, Shassad'ın bulunduğu yere gel-

di. Onun arkasında da soruşturma ekibinden gelen detektifler, parmak izlerini belirlemek için cinayet yerine toz ekmeye başlamışlardı.

Shassad, «Arka tarafta bir şey bulabilmişler mi?» diye sordu.

«Bazı parmak izleri var ama bunlar belki de öldürülen adama ait.»

Shassad nefret dolu bakışlarla Grimaldi'yi süzdü. «Pekâlâ... bana her şeyi başından anlatın. Hiçbir ayrıntıyı unutmadan, ne biliyorsanız hepsini anlatın.»

Grimaldi derin bir soluk aldı. Sonra büyük bir dikkatle o gün olup bitenleri anlatmaya koyuldu.

Grimaldi ile Blocker on iki saatlik nöbeti öbür arkadaşlarından devralmışlardı. Nöbet sabahın altısında Otuzuncu Cadde ve Central Park'ta başlamıştı. Grimaldi ile Blocker o sabah saat sekizde eve dönen Jacobus'u izlemişlerdi. Jacobus iki katlı apartmanın kapısından içeri girmiş ve gözden kaybolmuştu.

Jacobus'un katili dışında, adamı sağ gören son iki kişi Grimaldi'yle arkadaşı olmuştu. Ama belki katili de görmüşlerdi.

Grimaldi, «Arabayı bir sokak ötede park etmiştik,» dedi. «Evi oradan gözetliyorduk. Beş dakika kadar sonra Ed Blocker arka tarafa gitti.»

«Neyin arka tarafına?»

Bu soruyu Detektif Blocker yanıtladı. «Bu sıradaki evlerin arkasında büyücek bir avlu var. Yan sokaktan orası görülüyor. Ben de o sokakta biraz gezindim. O sırada bir kız gördüm.»

«Kız mı gördün?»

Blocker, «Evet, efendim,» dedi. «Sanırım o kızdı.»

Shassad detektife soğuk soğuk baktı. 'Hangi kız?'

«O gece izlediğimiz kız. Hokey maçındaki ve garajda gözden kaybettiğimiz kız yani.»

Shassad, «O kız hangi cehennemdeymiş?» diye sordu.

Blocker, «Ed Jacobus'un oturduğu apartmanın arka merdivenlerinden inip sokağa çıktı,» dedi. «O binaların birer de arka kapıları var.»

«Ee?»

«Kız sokağa çıkınca, çevresine bakındı. Ben de ondan üç dört metre uzaktaydım. Dönüp beni görünce hemen ters yönde yürümeye başladı.»

Shassad, «Üzerinde polis olduğunu belirleyen bir işaret var mıydı?» diye sordu.

Blocker önüne baktı, sözlerini sürdürmek için izin bekler gibiydi.

«Eee? Sonra neler oldu?»

«Kızı izlemeye çalıştım. Fakat orada bir demir parmaklığı aşmam gerekiyordu. Kız da benim demir parmaklığın üzerinden atlamaya çalıştığımı gördü. Işte o zaman telaşlanıp kaçmaya başladı.»

«Peki, nereye gitti?»

«Bilmiyorum. Belki de bir dükkâna girip benim gözden kaybolmamı bekledi. Bir an için onun mavi bir arabaya bindiğini gördüm.»

«Arabanın plaka numarasını alabildin mi?»

«Bu eyaletin plakasını taşımıyordu. Sadece bu kadarını biliyorum.»

Shassad içini çekti. «Doğrusu harika... İşe neden cop ve köpekle gelmediğini söyler misin?»

Grimaldi, «Kız bu işlerin ustası,» dedi. «İzini kaybettirmesi bunu gösteriyor.»

Blocker söze karıştı. «Yolun sonuna kadar koştum. Her tarafa baktım. Kızın izine rastlayamadım.

Onu gören de olmamıştı. Sonra Jack'in yanına döndüm. Kız onun yanından da geçmemiş.»

Shassad sıkıntı içinde bu açıklamaları dinledi. «Haklısın... Tam çuvallamışsınız.»

Grimaldi yine, «Bu kız çok usta,» dedi. «Değişik kaçma yollarını önceden planlamış olmalı.»

«Işin kötüsü, sizler de sözümona usta sayılıyorsunuz, beyler.»

Hearn daha sonra Grimaldi ile Blocker'in on iki saat süreyle nöbet tuttuklarını anlattı. Akşam hava kararırken, Jacobus gece vardiyasına gitmek için evinden çıkmamıştı. Gündüz çalışan ekibin müdürü, Jacobus'a telefon etmiş fakat telefonu açan olmamıştı. Daha sonra Jacobus'un oturduğu evin sahibine telefon edilmişti. Adam binanın alt katında oturuyordu. Ev sahibi üst kata çıkıp Jacobus'un kapısını çalmayı kabul etmişti. Fakat kapı açılmamıştı. Ev sahibi kapıyı açıp da içeriye bir göz atınca, holün ışığının yandığını farketmişti. Jacobus'un cesedi de karşıdan görülüyormuş...»

Shassad, «Harika,» diye homurdandı. Başı çatlayacakmış gibi ağrıyordu. Ryder - Daniels bilmecesini Jacobus'un yardımıyla çözebileceğine inanmıştı. Ama şimdi bu umut da suya düşmüştü.

Shassad saatine baktı. Altıyı yirmi geçiyordu. Hearn'e döndü. «Şimdi ne yapacağımızı biliyor musun?»

«Tabii Thomas Daniels'in peşine düşeceğiz.»

«Çok doğru. O kız bizim için bir numaralı sanık adayı. Thomas kızın yerini biliyor. Hiç değilse, kimin nesi olduğundan haberi vardır. Bu adamın bilgisinden yararlanabiliriz. Onu hemen bulalım.»

Grimaldi amirine baktı. «Şey, bizim de...»

«Siz ikiniz şubeye dönün. Thomas Daniels'i biz bulacağız.»

Hearn, «Tabii becerebilirsek,» dedi. «Shassad arkadaşına, bu sözlerle ne demek istediğini anlamamış gibi baktı. Hearn, «Thomas'ın evde olacağını pek sanmıyorum,» dedi.

Shassad ile Hearn otuz beş dakika sonra Thomas Daniels'in evinin kapısını çaldılar. Tahmin ettikleri gibi, kapıyı açan olmadı.

Thomas Daniels için bir tek seçenek vardı. Çılgınlık da olsa, hayatını tehlikeye atmış da olsa, kötü bir yargı da sayılsa ya da sadece merak uğruna da olsa, Leslie McAdam'la buluşmaya karar vermişti. Duygusal ve mesleki açıdan bu işe adamakılı bulaşmıştı. Genç adam sadece ve sadece gerçekleri öğrenmek istiyordu. Oyuncuların ve bağlı oldukları takımların gerçek kimliklerinin belirlenmesiydi tek isteği. Bunu sağlamanın da bir tek yolu vardı. Bir pundunа getirip Leslie'yi Whiteside ile yüzleştirmek. İkisinin de birbirlerinin gerçek kimliklerini açıklamaya zorlanmaları gerekiyordu. Bu, Thomas'ın en ilginç macerası olacaktı. O kadından uzak mı dursaydı? Bunu yapamazdı. Ona son bir kez güvenmeli miydi? Başka çaresi yoktu. Leslie'nin uyarısını kabullenip bir süre evinden uzak mı duracaktı? Evet... Thomas bunu da yapacaktı.

Thomas genç kadının telefonundan hemen sonra, apar topar bir valize üç beş parça giysi tıktı. Çantayı kapının yanına koydu. Sonra da Central Park'ta ne gibi tehlikelerle karşılaşacağını hesaplamaya

çalıştı. Silah kullanmasını bilmiyordu. Kendini savunması için de bir eğitim görmemişti.

Belki yaptığı budalalıktı, ama evden çıkmadan önce mutfağın dolabından büyücek bir et bıcağı aldı. Budalalık ettiğini düşüne düşüne bıçağı ince bir beze sarıp pantolonunun cebine yerleştirdi. Sonra evden ayrıldı.

İnsan hazırlıklı olmazsa, Manhattan'da vakit öldürmek, çok güç olur, hele buz gibi soğuk bir havada.

Thomas valizini Grand Central Istasyonunda emanete bıraktı. Sonra neler yapabileceğini düşündü. Vakit öldür ama hiç kimsenin seni bulamayacağı bir yere gitmek koşuluyla... Daha önce hiç gitmediğin yerlerde dolaş...

Leslie, «Senin hayatın söz konusu,» demişti. «Bana güven.»

Thomas kitaplığın okuma salonunu düşündü. Ne zaman olsa, orada bir süre oyalanabilirdi. Fakat bu kitaplığa o kadar çok gitmişti ki... Bir başka kitaplık... Kentin doğusunda, aşağı kesimdeki bir kitaplığa gitti. Öğleye kadar orada vakit öldürdü. Öğle yemeğini de yakındaki sütlü yiyecekler satan büfeden yedi.

Öğleden sonra bir sinemaya gitmeyi düşündü. Fakat özellikle görmek isteyeceği bir filmi seçmedi. Kentin yukarı batı kesiminde, ikinci sınıf filmler gösteren bir sinemada karar kıldı. Oradan çıkınca, birkaç sokak ötedeki başka bir sinemaya girdi. Salonda üzerine bir ağırlık çöktü, uyumamak için büyük çaba harcadı.

Sonra akşam oldu. Bir saat kentte dolaştı. Sonra Broadway'deki kafeteryalardan birinde akşam yemeğini yedi. Tekrar bir sinemaya girdi.

Yorgundu, endişe içindeydi, yaptıklarının gerçekten gerekli olup olmadığından da pek emin değildi artık. Bu ruh hali içinde, saat dokuz buçukta, Doğu Kırkıncı Caddede bir sinemada buldu kendini. Neden saklanıyordu? Kimden kaçıyordu? Bu soruları yanıtlayamamıştı. Önünde daha altı saati vardı. Uykusu gelmiş, giderek de üzerine bir ağırlık çöküyordu.

Kararını verdi. Evinin bulunduğu semte dönecek, gizlice apartmanına girmeyi deneyecekti. Sonra da ışıkları yakmadan, birkaç saat kestirecek ve önceden kararlaştırılan saatte parka gidecekti.

Yetmiş Yedinci Caddeye giden bir yeraltı trenine bindi. Sonra Birinci Caddeye kadar yürüdü. Oturduğu blok apartmana doğu kesiminden yaklaştı. Her zaman tam ters yönden gelirdi evine. Bütün bunlara, babasının savaş yıllarındaki marifetlerinin neden olduğunu düşündü. Soğuk bir kış gecesi, Manhattan sokaklarında dolaşmasını da yirmi otuz yıl önceki olaylara borçluydu.

İkinci Bulvara gelmeden, Thomas duraladı. Apartmanın hemen biraz ilersinde, kaldırımın kenarında bir araba duruyordu. Arabanın içindeki iki erkek onun apartmanını gözetliyorlardı.

Adamlardan biri Thomas'ın bulunduğu yana bakınca, genç adam hemen arkasına döndü, hızlı hızlı yürümeye başladı. Koşmamak için kendini güç tutuyordu.

Hızlı hızlı yoluna devam edip Birinci Bulvara ulaştı. Sonra endişeli endişeli çevresine bakındı. Eğer peşine düşenler, kendisini farketmiş olsalardı, çevre onu arayanlarla dolu olurdu.

Thomas bir taksi çevirdi. Doğu Ellinci Caddede bir adres verdi. Andrea Parker'in oturduğu semtti bu. Neden olmasın? Sokaklarda dolaşması tehlikelly-

di. Taksinin arka camından caddeyi gözlüyordu ama taksiyi izleyen bir arabanın olmadığından emindi. İçinde bir önsezi ona izlendiğini yineliyordu ama bu meçhul kişiler ortada yoktu.

Arthur Sandler mi? Yasal olarak öldüğü sanılan bir ihtiyardan bu derece korkmanın anlamı var mıydı?

Taksi Thomas'ı sokağın köşesinde bıraktı. Andrea biraz ilerdeki yeni bir apartmanın on ikinci katında oturuyordu. Thomas hemen oracıktaki telefon kulübesine girip Andrea'nın numarasını çevirdi. Telefonu Andrea açmıştı.

«Sana gelmem gerekiyor, Andrea,» dedi.

«Tom?» diye fısıldadı Andrea.

«Evet, benim. Apartmanın önünden telefon ediyorum. Yukarı çıkıp seni görmem gerekiyor. Hemen şimdi.»

Andrea güldü. «Yoo hayır,» dedi. «Şimdi olmaz.»

«Andrea, yalvarırım... Ne olursun, gelmeme izin ver.»

«Vakit çok geç oldu.»

Thomas çevresine bakındı, görünürde tanıdık bir kimse yoktu. Telefon başında bir dakika daha kaldı, Andrea'yı kandırmak için ne kadar dil döktüyse de genç kadını bir türlü razı edemedi.

Thomas sonunda, «Bak,» dedi. «Sen durumumu anlamıyorsun. Bu iş ölüm kalım meselesi. Beni izleyen birileri var. Sokaklarda dolaşmam çok tehlikeli. İki saat bir köşeye kıvrılıp bekleyeyim, sonra tekrar dışarı çıkarım.»

Thomas genç kadının telefonun ağızlığını eliyle kapattığını farketti, evde başka biri vardı ve Andrea onunla konuşuyordu.

«Thomas, lütfen beni anlamaya çalış,» dedi.

«Bir konuğun var, değil mi?»

«Evet.»

«Benim için önemi yok.»

«Ama öbür konuğum böyle düşünmüyor.»

«Ihtiyar rakibim Augie değil mi ziyaretçi bey?»

«Haksızlık ediyorsun...» Demek, genç kadının ziyaretçisi Augie Reid'di.

«Sandler işinin en ilginç gelişmesine tanık olacaksın. Yukarı çıkıp evine girmeme izin vermezsen, hiçbir şey öğrenemeyeceksin.»

Andrea hemen karşılık vermedi. Besbelli karar vermekte güçlük çekiyor olmalıydı. Andrea sonunda, «Thomas,» diye söze başladı. «Ben...»

«Şey, seninle başka bir anlaşma yapalım. Ben apartmanın kapıcısına, seninle görüşmek istediğimi söyleyeyim. O da sana telefon edip beni evine alıp almayacağını soracaktır. Sen adama beni yukarı yollamasını söyle. Korkma, senin evine gelmem. Terasa çıkar, orada beklerim. Sokaklarda dolaşmak istemiyorum.»

Telefonun öbür ucunda yine bir sessizlik oldu.

«Lütfen, başka bozuk param yok. Telefonu kapamak zorundayım. Kararını ver artık.»

«Pekâlâ. Ama dairemin kapısına yaklaşırsan, polise haber veririm.»

Thomas içinden polis ha, diye düşündü. Aman ne güzel...

«Anlaştık.»

Thomas telefonu kapayıp arkasına döndü. Birden olduğu yerde donup kaldı. Kulübenin kapısında duran iki kişi yolunu kesmişti. Korkudan yüreği ağzına geldi.

Nasıl bu denli dikkatsiz davranmıştı? Adamların onu böyle kıskıvrak yakalamalarına nasıl fırsat vermişti?

Adamlardan irlyarı olanı, «Kiminle konuşuyordunuz, Bay Daniels?» dedi.

Ufak tefek, esmerce olanı, «Belki de bir hanımla görüşüyordunuz,» diye ekledi.

Thomas'ın yolunu kesenler Hearn ile Shassad'dı.

Thomas, «Lütfen, izin verin de geçeyim,» dedi.

Hearn hemen kolunu kaldırıp Thomas'ın yolunu kesti. «Üzgünüz ama izin veremeyiz. Sizinle görüşmemiz gerekiyor.»

«Yarın konuşsak...»

«Neden şimdi konuşmayalım?»

Thomas kaşlarını çatıp Shassad'a baktı. «Benim bir avukat olduğumu unutuyorsunuz. Haklarımı çok iyi biliyorum. Eğer elinizde özel bir izin kâğıdı yoksa...»

«Kapıcı dostun Jacobus bu sabah öldürüldü.» Bu sözleri söyleyen Hearn'dü. «Belki haberin yoktur, diye düşündük. Ayrıca senin kız arkadaşın, şu hokey meraklısı kız da Jacobus'un evinden çıkarken görülmüş. Onun kim olduğunu biliyorsun. Hatta şimdi nerede olduğundan da haberin vardır. Bu da seni önemli bir tanık saymamıza yetiyor. Tabii suç ortağı değilsen...»

Thomas adamların yüzlerini inceledi. Bir yandan da Leslie'nin hiç kimseyle konuşmaması konusunda yaptığı uyarıyı anımsamıştı. Genç kadın kimseye güvenmemesini öğütlemişti. Sadece ona güvenecekti, son bir kez daha...

Thomas, «Size inanmıyorum,» dedi.

«Cesedi görmek ister misin? Jacobus şu anda

adli tıbbın morgunda olmalı. Seni oraya götüreceğiz.»

«Özür dilerim ama ben gitmiyorum.»

Shassad sırıttı. «Bal gibi gidiyorsun. Tabii az önce konuştuğun kız arkadaşın değilse... Eğer bizi küçük hanıma götürürsen, çok seviniriz.»

Thomas tekrar iki adama baktı. Onları yatıştırmak için, «Pekâlâ,» dedi. Adamlar biraz gevşer gibi oldular ve Thomas da ok gibi fırladı.

Buna bir yarış denemezdi.

Thomas beş altı metre koşamadan, Shassad onu ceketinin yakasından kavradı. Hearn de kolunu tuttu. Sonra genç adamı duvara dayayıp üstünü aramaya başladılar. Bıçağı buldular.

Hearn bıçağı çıkarıp arkadaşına verirken, Shassad, «Bunu neden yanımızda taşıyoruz acaba?» diye sordu. «Yolda bonfile falan buluruz diye mi?»

Thomas, «Burası tehlikelerle dolu bir kent,» dedi.

Shassad'ın yüzünde bir gülümseme belirdi. «Doğrusu yaman bir avukatmışsın. Bir saniye önce sadece önemli bir tanıktın. Şimdiyse tutuklusun. Silah taşımaktan sanıksın. Bu ciddi bir suç sayılır, beyim. Acaba bunu biliyor muydun?»

«Ben avukatım. Bildiklerimi hatırlatmanıza gerek yok.»

Thomas'ı 19. Şubeye götürdüler. Saat onu çeyrek geçiyordu.

Thomas kollarını önüne kavuşturmuş, oturuyordu. Patrick Hearn masanın bir ucundaydı. Thomas Daniels ise öbür ucunda. Shassad ayakta duruyordu. Thomas aynı soruları tekrar tekrar dinlemekten bık-

miş usanmıştı. Shassad'ın da sabrı tükenmeye başlamıştı.

Thomas saatine baktı. Sabahın bir buçuğu olmuştu.

Shassad, «Pekâlâ,» dedi. «Sondan başlayalım... Bu sabah sekizde neredeydin?»

«Size daha önce de söyledim ya. Evimde yatıyordum. Cevabım değişmedi.»

«Evde olduğunu doğrulayacak bir tanık yok mu?»

Thomas Daniels alaycı alaycı Shassad'a baktı. «Ne yazık ki yok.»

«Müşterinle en son ne zaman haberleştin?»

«Bu sabah saat dokuzda. Bana telefon etti.»

«Neden telefon etti?»

«Davasıyla ilgili bazı ayrıntılarını konuşmak istiyordu. Dün bazı belgeleri dosyaya yerleştirdim.»

«Müşterin nerede?»

Thomas, «Lanet olsun!» diye bağırdı. «Sorularınıza verdiğim yanıtlar hiç değişmeyecek. Kaç kez tekrarlarsanız tekrarlayın cevabım hep aynı olacaktır. Bildiğim her şeyi size anlattım.»

Shassad öfke içinde kükredi. «Adı nedir müşterinin?»

Thomas susuyordu. Shassad'ın gözleri alev alevdi.

«Müşterin nerede oturuyor?»

Yine sessizlik.

Biraz daha sessizlik.

«Tanrı belanı versin...» Shassad çılgına dönmüştü. Büyük bir öfke içinde sandalyeleri kenara çekti. «Gidi namussuz... Gidi alçak... Babası gibi üçkâğıt çevirmeye çalışıyor. Polislere ayak oyunu yapmaya kalkışıyor. Pekâlâ... Benden günah gitti.»

Shassad odadan dışarı fırladı ve gitmesiyle geri dönmesi bir oldu. Thomas Daniels'in üzerinde bulunan bıçağı geri getirmişti.

«Bunu görüyor musun?» diye gürledi Shassad. «İşte senin baban asla böyle bir budalalık yapmazdı. Gizli silah taşımak. Benimle işbirliği yapmazsan, ben de sana kolaylık göstermem. Başkomiserin masasına gidip bu suçtan ötürü kodese atılmaya ne dersin, haa? Bunu istiyor musun? Cezaevinde çile doldurmak hoşuna gidecek mi?»

«Avukat müşteri ilişkileri başkalarına açıklanamaz,» dedi Thomas. «Sizin böyle bir kavramı kolay kolay anlayabileceğinizi sanmıyorum. Zaten polis olmanızın nedeni de bu.» Genç adam bu sözleri söylerken saatine de bir göz atmıştı.

Shassad biraz geri çekildi, sesinin tonunu değiştirerek, «Ne var?» diye sordu. «Yoksa bir trene falan mı yetişecektin?»

«Ne dediniz?»

«Hiç.»

«Eğer beni silah taşıma suçundan içeri atmak istiyorsanız, hiç durmayın, hemen harekete geçin. Siz daha arabanıza dönmeden, ben de kefalet ücretini ödeyip buradan çıkmış olurum.»

Shassad öfke içinde bıçağı kavradı. «Hastir!» diye bir küfür savurarak dışarı çıktı ve uzunca bir süre de geri dönmedi.

Hearn susuyordu. Arabulucu rolünü yürütmek için son bir girişimde daha bulundu. «Hey, bizimle neden işbirliği yapmıyorsun? Arkadaşım müthiş bir baskı altında, sinirleri gerildi. Bize bir rahat nefes aldıramaz mısın?»

«Bunu nasıl yapabilirim?»

«Kadının nerede olduğunu mutlaka biliyorsun.

Onu buraya getirip bizimle konuşturamaz mısın? Sen de burada olursun. Eğer kadın suçsuzsa ve başı dertteyse, onu dinler, elimizden geleni yaparız. Kadının o eve gitmesinin mutlaka bir nedeni olmalı.»

«Ben hiçbir şey bilmiyorum,» dedi Thomas. «Başka ne diyebilirim? Işte hepsi bu kadar.»

«Anlıyorum.»

Thomas karşısında oturan adama baktı. O da mesleğinden en az Thomas kadar bıkmış usanmış görünüyordu. Içinden bu adama karşı garip bir yakınlık hissetti. Sonra babasının kimbilir kaç yüz kez aynı durumla karşılaştığını düşündü. Ama doğrusunu söylemek gerekirse, Thomas da bu işe alışacağına inanıyordu. Öyle ya, yalan söylemek hiç de güç gelmemişti.

Thomas tekrar saatine baktı. Ikiyi on geçiyordu. Hearn karşıdan dikkatli dikkatli onu süzüyordu. Shassad geri dönmüştü, yine öfkesi burnundaydı.

Kısaca, «Hadi evine git,» dedi.

Thomas adama şaşkın şaşkın baktı. «Ne dedin?»

«Şimdi de anadilini mi unuttun? Sana evine dön, dedim.» Shassad, Hearn'e döndü. «Bu adama Çince ya da Japonca evine gitmesini söyleyiver. Hemen toz olsun buradan. Bugün nasılsa iyi tarafıma geldi. Onu bağışlıyorum. Gece vakti suçüstü mahkemesinde sürünmek işime gelmiyor.»

Thomas merakla ve biraz da kuşkuyla Hearn'e baktı. Shassad dışarı çıkarken, Hearn de omuzlarını silkti.

Hearn, «Bıçak bizde kalacak,» dedi. «Şimdi gidebilirsin. Ama bir süre yumuşak yiyeceklerle yetinmen gerekecek.»

«Evde başka bir bıçağım daha var.»

«Aman o bıçağı mutfaktan çıkarma sakın. Hadi, çek arabanı. Bizden yakında yine haber alacaksın...»

Thomas emniyet şube müdürlüğünün kapısından çıkarken, saat de iki buçuk olmuştu. Ölü gibi yorgundu ve sokağa çıkar çıkmaz, ayakları onu apartmanına doğru götürmeye başlamıştı.

Fakat birden durdu. Leslie onu açık açık uyarmıştı. Acaba Thomas'ın uzak durması gereken kişiler polisler miydi? Yoksa başkaları mı vardı? Tekrar saatine baktı ve sakin bir barın kuytu bir köşesinde bir saat daha öldürebileceğini düşündü.

İkinci Bulvardaki barlardan birine girmeyi tasarlamıştı. Biraz yürüdükten sonra gerçek kafasına dank etti. Polislerin onu serbest bırakmaları, genç adama açıdıklarından ya da inandıklarından değildi. Sık sık saatine baktığını görmüşler, önemli bir işi olduğunu da anlamışlardı. Thomas'ın eninde sonunda Leslie'yle buluşacağını bildikleri için onu serbest bırakmışlardı. Mutlaka onu izliyorlardı. Thomas peşinde kaç kişinin bulunduğunu bilmiyordu. Fakat iki cinayetten sonra peşine birkaç kişinin takılması doğaldı.

Yirmi dakika içinde bir sürü polisi atlatıp parka girmesi gerekiyordu. Sokaklar da öyle tenhaydı ki... Polisler onu elleriyle koymuş gibi buluvereceklerdi. Keşke Leslie kadar tecrübeli olabilseydi...

Thomas'ın aklına bir fikir gelmişti. Genç kadının MADAM DİANE adındaki falcının bulunduğu binaya girip izini nasıl kaybettirdiğini anımsamıştı. O da aynı yöntemi denedi. Dışarı çıktıktan sonra parkın yolunu tuttu. Parka Seksen Birinci Caddedeki kapısın-

dan girmeyi tasarlamıştı. Sonra da randevu yerine doğru ağır ağır yürümeye başladı. Bu soğuk gecede başına daha ne dertler geleceğini kestiremiyordu tabii. Aslında randevusuna da geç kalmıştı.

Karanlıkta binbir olasılık zihnini kurt gibi kemiriyordu. Gözlerini karanlığa alıştırıp çevresine bakındı. Tam karşısında büyücek bir kaya vardı. Ama onun da önünde duran karaltı bir insan silüetine benziyordu. Olü müydü? Diri miydi? Erkek miydi? Yoksa kadın mı? Thomas karaltıya bir adım daha yaklaştı.

«Tom...»

Thomas birden boş bulunup korku içinde irkildi. Fakat sesin sahibini tanıması çok sürmedi.

«Leslie, Tanrıya şükürler olsun.»

«Bir şeyin yok ya?»

«Yoo, iyiyim... Öyle bir gün geçirdim ki, anlatsam şaşar kalırsın.»

«Ben de...»

«Buna hiç şaşmadım.»

Kısa bir sessizlik oldu. Thomas genç kadına doğru bir adım daha attı. Leslie de yanına gelmişti, hemen genç adamın yanağına bir öpücük kondurdu. Thomas'ın huzursuzluğunu hemen farketmişti.

«Bir aksilik mı var?»

«Korkarım, sevgili müşterim avukatının bazı sorularını yanıtlamak zorunda kalacak.»

«Örneğin?»

«Örneğin Jacobus...»

Leslie birden irkilmişti. «Jacobus'a ne olmuş?»

«Onu senin bilmen gerekir. Adamı sen öldürdün... Ama kimin nesi olduğunu bilemiyorum.»

Leslie bu sözlere gücenmiş gibi, «Tom, sen neler diyorsun?» dedi.

Thomas sesini yükseltti. «Yoo, artık alavere dalavere yok. Yalanlarını dinlemeyeceğim. Bana gerçeği açıklamanı istiyorum. Ben hâlâ senin avukatınım ve kuşkusuz senin tarafını tutuyorum. Fakat iki arada kalıp şamar oğlanına döndürülmekten de bıktım usandım.»

«Ben sana hiçbir zaman yalan söylemedim ki...»

«Bu doğru değil işte.»

Leslie sert bir sesle, «Neden?» diye sordu.

«Önemli olan senin söylediklerin değil, söylemediklerin. Örneğin, şimdi... Jacobus'u vurduğunu inkâr etmedin.»

Leslie sesini çıkarmadı. Karanlıkta bir adım geriledi.

«Tatlı bir ihtiyardı Jacobus... Belki biraz kafadan kontaktı, biraz da kavgacıydı ama yine de sevimli adamdı. Onu sen öldürdün değil mi?»

«Pekâlâ... Evet, onu ben öldürdüm. Ne olmuş yani, diye soruyorsun.»

«Jacobus seni öldürmeye çalışıyordu. Tabii işin içinde başkaları da vardı.»

Thomas sıkıntı içinde, «Yahu, bana daha inandırıcı bir yalan uyduramaz mısın?» dedi. «Örneğin, şu mavi arabadaki adamı anlatsan.»

«Zamanı gelince her şeyi öğreneceksin. Hem de fazla beklemeyeceksin.»

«Evet, mutlaka öyle olacaktır. Söylediklerinin hepsi de yalan değil. Sadece gerçeklerin hepsini açıklamıyorsun. Birkaç gün önce Grover'in evinde gördüğüm adam, senin kaybolduğun gece garajda gördüğümüz adamdı, değil mi?»

«Doğru.»

«Ama Grover'in evinde sen adamın yüzüne bile

bakmadın, onu tanıdığını da belli etmedin. Doğru mu?»

«Yine doğru.»

«Ve sen onu tanıyorsun... Adam... Nasıl anlatayım... Senin bir dostun. Garajdan da seni o çıkardı. Adamın arabasındaydın. Belki de bagajına gizlenmiştin.»

«Çok güzel.»

«Peter Whiteside ile George McAdam'a gelince... Onlar da yaşıyorlar değil mi?»

«Elbette yaşıyorlar. Uçağın yolcu listesine isimleri sonradan eklenmişti. Ben bunu başından beri biliyorum...»

«O halde neden?...»

«Onları görmeni istemedim.»

«Bunun nedeni de, gerçek Leslie McAdam'ı tanımalarıydı, değil mi?»

Leslie evet anlamında başını salladı.

«Peki ya gerçek Leslie'ye ne oldu?» diye sordu Thomas. «Arthur Sandler'in kızına... Öldü mü yaşıyor mu?» Thomas biraz bekledi, sorusuna yanıt alamayınca, «Öldü değil mi?» dedi.

Leslie yine bir iki adım geriledi. Thomas tüm dikkatini genç kadına vermişti. Onun karanlıkta kaçmak isteyeceğini ya da silah çekmeye çalışacağını tahmin ediyordu.

«Buraya bazı soruların yanıtlarını öğrenmek için geldim,» diye sözlerini sürdürdü genç adam. «Sana herhangi bir hizmette bulunmadan önce, bazı şeyleri öğrenmek istiyorum. Işe nereden başlayacağımı da biliyorsun. Önce gerçek kimliğini açıkla. Kimsin ve ne istiyorsun? Bunu bilmem gerekiyor.»

«Yakında öğreneceksin.»

«Ne zaman?»

Bu sorunun yanıtı, yine, «Yakında,» oldu ama konuşan Leslie değildi. Bir erkeğin sesiydi. Thomas'ın tam arkasında duruyordu. «Hatta şimdi de diyebilirim.»

Thomas adamı görebilmek için hızla arkasına döndü. Garajdaki adamdı, mavi arabadaki ve Grover'in evinin önünde karşılaştığı adam... Elinde uzun namlulu bir silah vardı. Silaha susturucu takılı olduğu da farkediliyordu.

Paul Hammond, «Lütfen, kahramanlık yapmaya kalkışma,» dedi.

Thomas yüzünde acı bir ifadeyle karşısındaki karaltılara baktı. Soğuktan donuyordu. Yirmi dört saattir uyku yüzü görmemişti. Kahramanlık taslamayı düşünemeyecek derecede yorgun ve bitkindi. «Ikinize de lanet olsun,» diye mırıldandı. Leslie'ye, tanıdığı kadınların en güzeline, en büyüleyicisine baktı. «Özellikle sana lanet olsun...»

«Başka çaremiz yoktu,» dedi Leslie. Yatıştırıcı, yumuşak bir sesle konuşuyordu. «Eğer korktuysan ya da rahatsız olduysan, çok üzgünüm.»

Rahatsız olmak mı? Demek üzgünsün... Madem üzüleceğini biliyordun, o halde beni neden buraya getirdin?»

Silahlı adam, «Çünkü vaktiniz geldi, Bay Daniels,» dedi.

Sonra Leslie konuştu. «Ortadan kaybolacaksın. Ve seni temin ederim, hiç kimse izini bulamayacak...»

YEDİNCİ BÖLÜM

OTUZ BİR

Shassad masasının üzerinde zır zır çalan telefonu büyük bir sabırsızlıkla kavradı. Thomas Daniels gibi bir amatör, mıymıntı bir avukat bozuntusu, profesyonel bir ekibi atlatmıştı. Shassad bozuk çalıyordu. Gerçekten çok kızmıştı. Bu olay sadece Thomas Daniels'in, Shassad kadar kurnaz olduğunu kanıtlamakla kalmıyor, aynı zamanda güvenlik örgütünün bir alay mankafayı da detektifliğe terfi ettirdiğini gösteriyordu. Thomas Daniels iki günden beri kayıptı.

Telefondaki yorgun ses, «Komiser Shassad'la mı görüşüyorum?» dedi.

Shassad sesi hemen tanımıştı, «De-tek-tif Shassad,» diye adamın yanlışını düzeltti. «Yine ne var, Gary?»

«Ben sizin en çok sevdiğiniz kadavra uzmanıyım. Tahmin edin bakalım, ne buldum?»

«Aman Gary, Tanrı aşkına lafı ağzında geveleyip durma. Oyun oynayacak halim yok. Ne istiyorsun, onu söyle.»

«Size suda yüzen bir ceset buldum. Tanıdığınız birinin cesedi.»

Shassad bir saniye kadar sesini çıkarmadı. Dalgın dalgın karşı duvardaki saate baktı. Sudan çıkarılan cesedin kime ait olduğunu merak ediyordu.

Gary heyecanlı heyecanlı anlatmaya koyuldu. «Doğu Houston Sokağının biraz ilersindeki kıyıda oynayan çocuklar, su üzerinde yüzen cesedi görmüşler. Belki de otuz saat suda kalmış. Cesedin üzerinde, sizin adınız ve telefon numaranız yazılı bir kâğıt bulundu. Acaba gelip şuna bir göz atar mıydınız, komiserim? Ceset sudan adamakıllı şişmiş ama gövdede henüz bir dağılma yok.»

Shassad, «Tamam, ahbap,» dedi. «Oraya geleceğim.»

Telefonu kapadıktan sonra Hearn'i şubede bırakıp Yirminci Caddedeki morga gitti. Gary bir masanın başına oturmuş, bacaklarını masaya uzatıp bir yarış gazetesini okumaya dalmıştı. «Bakıyorum, buraya gelmeniz pek uzun sürmedi, komiserim. Galiba ceset kaybolur falan diye endişelendiniz. Bakmak ister miydiniz?»

«Ben buraya seninle gevezelik etmek için gelmedim. Nerede şu ceset?»

Gary Dedmarsh şakacı bir tavırla unutkanlık numarası yaptı. «Durun bakalım... Onu nereye koymuştum acaba? Nereye gitti?»

Shassad yüzünü buruşturdu. Matrak geçmeye vakti olmadığını tavırlarıyla belli etmeye çalışıyordu. Gerçekten de şakayla oyalanacak halde değildi. Gary onu daha soğukça bir odaya, sonra da dondurulmuş cesetlerin yerleştirildiği büyük çekmecelerin bulunduğu uzun bir koridora götürdü.

Gary, «Tam göğsünden yemiş kurşunu,» diye anlatmaya başlamıştı. «Gerçekten feci bir yara... Ceset suda uzun süre kalınca da iyice şişmiş...»

Shassad sabırsızlanarak, «Sen şu cesedi bana göster hele,» diye homurdandı. «Görelim şunu...» Genç avukatın cesediyle karşılaşacağından aşağı yukarı emindi.

Gary yan gözle detektife baktı, gücendiği belliydi. Başını sallayarak, «Kafanızın bu derece bozuk olduğunu bilmiyordum,» dedi.

«Sen şu cesedi göster.»

«Ağzımı açıp tek kelime bile söylemeyeceğim.»

Gary çekmecenin kapağını açtı, sonra kulpundan tutup geriye çekti. Plastik torbanın fermuarını indirdi. Torbanın içinde bir insan gövdesi vardı. Gary Dedmarsh'ın belirttiği gibi, otuz yaşlarında bir erkeğin cesediydi bu.

Shassad, sudan şişmiş, beyaz surata dikkatle baktı. Ama onun tahmin ettiği yüz değildi bu. Thomas Daniels ile uzaktan yakından bir ilişkisi yoktu.

Gary, «Şaşırmış gibisiniz,» dedi.

«Evet, öyleyim...»

«Onu tanıyor musunuz?»

«Gözüm ısırıyor... Varick Sokağında bir Romen film şirketinde bekçilik yapıyordu. Onunla bir kez karşılaştım. Binanın çevresinde gezinmemden kuşkulanmıştı. Ona kartımı ve telefon numaramı vermek zorunda kaldım.»

Gary bir detektife, bir cesede baktı. Shassad'ın sözlerinin altında önemli bir gerçeğin gizli olup olmadığını anlamaya çalıştı ama bir sonuca varamadı.

Shassad ise susuyordu. Besbelli aklı fikri Thomas Daniels'deydi ama kayıp avukatın adını ağzına almaktan bile çekiniyordu.

OTUZ İKİ

Hammond kuru bir sesle ve hiç gülümsemeden, «Görüyorsun ya, Thomas Daniels,» diye altıncı kez sözlerini yineledi. «Eğer biz koruyucu melek rolünü oynamasaydık, sen belki de şimdi ölmüş olacaktın. Boynun koparılacaktı. Denizde boğulacaktın. Ya da boğazını sıkacaklardı.» Hammond sanki öldürme yönteminin bir önem taşımadığını vurgulamak ister gibiydi. «Hatta belki de tabancayla vurulacaktın: Kahve ister misin? Bana kalırsa, bir fincan kahve sana iyi gelecek.»

Thomas bir elini havaya kaldırdı, kahve istemediğini anlatmak için başını iki yana salladı. Sinirleri iyice gerilmişti, sabrı da artık tükenmek üzereydi. Central Park'tan, Doğu Doksan Ikinci Caddede bir apartmana getirilmişti. Güneşin doğuşunu ve batışını iki kez görmüştü. Şimdiyse, yine akşam olmak üzereydi. Leslie bir kanepeye oturmuş, Thomas ile Hazine ajanını karşıdan izliyordu. Onun da gözlerinin çevresinde mor halkalar belirmişti.

Hammond yine hiç gülümsemeden, «Kahveyi içmek zorunda değilsin. Sana kahveyi serumlu da verebilirdim. Içmek istemediğinden emin misin?»

«Eminim, yahu,» diye bağırdı Thomas. «Buradan çekip gitmek istediğimden de eminim.»

Hammond içini çekip üzgün üzgün başını salladı. «Ah siz avukatlar yok musunuz? Her zaman en olmayacak şeyleri istersiniz. Şu ölümlü dünyada işlerin nasıl yürütüldüğünü külahınızı önünüze koyup da düşünmezsiniz bile. Eğer bana katılmayacaksa-

nız...» Hammond bir fincana ılık su koydu, üç çay kaşığı kahve katıp karıştırdı, fincana birkaç sakarin tableti atmayı da unutmadı. Kahvesinden bir yudum aldıktan sonra gözlerini kırpıştırdı.

Leslie başını yana çevirdi. O iğrenç kahveyi kendisi içmiş kadar olmuştu.

Hammond, «Ben kendimi bildim bileli kahve tiryakisiyim,» dedi. «Bu zıkkıma neden alıştığımı da bilmiyorum.»

Thomas da buna bir anlam verememişti. Ama Hammond'un kahve tiryakiliği değildi onu düşündüren. Adamlar Thomas'ın ortadan kaybolmasını sağlamışlardı ama bunun nedenini de pek açık seçik anlatmamışlardı. Iyi muamele görüyordu, ancak onların elinde tutukluydu. Daha doğrusu, gözaltında tutuluyordu. Hammond'un dediğine bakılırsa, William Ward Daniels'in oğlu şimdilik korunuyordu.

Ona bir açıklama borçluydular, borç yerinde duruyordu.

Neden korunuyordu? Kimden? Thomas bu eve getirildiği gün, hiç durmadan bu soruları tekrarlamıştı. «Bana somut bir neden gösterin. Gerçekleri anlatın. Ve beni burada ne kadar tutacağınızı söyleyin.»

Hammond da hiç bıkmadan, «Gerektiği kadar burada kalacaksın,» yanıtını vermişti. Yandaki odada bekleyen silahlı iki nöbetçi, Hammond'un şaka etmediğini kanıtlıyordu. Hammond bir keresinde de işaret parmağıyla Leslie'yi göstererek, «Bu kız senin kaç kez hayatını kurtardı?» demişti. «Bundan sonra daha ne kadar uğraşacak? Dışarda senden hoşlanmayan insanlar var. Sana kötülük etmek istiyorlar. Hem de öyle büyük bir kötülük yapacaklar ki, bir daha ayağa kalkamayacaksın. Şimdi durumu anladın

mı?» Hammond bitkin görünüyordu, sinirleri de adamakıllı laçka olmuştu.

Thomas bakışlarını Leslie ile Hammond'un üzerinde gezdirerek, «Bu iş daha ne kadar sürecek?» diye ısrarla sormuştu.

Hammond, «Çöpler iyice toplanıncaya kadar,» demişti.

«Grover mı yapacak bu işi?»

«O iş kapandı. Grover emekliye ayrıldı.» Hammond içinden Grover gibi emekliye ayrılacağı günü beklediğini düşünüyordu. «Yeni elemanlar çalışıyorlar. Hepsi de yetenekli, işlerini bilen kişiler. Çöpleri toplamaya başladılar. Tehlike sona erince ben sana haber vereceğim.» Thomas'ı meraktan kurtarmak için biraz bilgi vermeye çalıştı. «Bir kalpazanlar çetesiyle uğraşıyoruz. Yabancılar yönetiyor çeteyi. Onların kiralık katilleri seni öldürmek isterken, zavallı bir günahsızı doğradılar. Sanat galerisinde seni temizlemeyi bir kez daha denediler.»

Leslie atıldı. «Nantucket'ten dönerken bindiğimiz feribotta da seni öldürmek istediler. Boğazın nasıl?»

«Biraz kuru.»

Hammond hemen kahve kabını işaret etti. «Öyleyse...» Thomas başını iki yana salladı. Hammond, «Yine şansın varmış da boğazın sapasağlam kalmış,» dedi. «Biz olmasaydık sen de...»

Thomas, «Beni kendi çıkarlarınıza alet etmeye çalışıyorsunuz,» diye söylendi. «Bunu hepimiz biliyoruz.»

Telefon çalıyordu. Hammond hemen telefonu açıp alçak sesle konuşmaya başladı. Çöplerin tümüyle ortadan kaldırılmasıyla ilgili bir konuşmaydı bu. Thomas arayanın kent belediyesinin temizlik işlerinde

görevli kişilerden biri olamayacağını düşündü. Hammond da o sırada, son torbayı Williamsburg Köprüsünün altına atmalarını söyledi. Torba varsın suda yüzsündü.... Konuşma böylece sona erdi.

Hammond telefonu kapadıktan sonra Thomas'a döndü. «Nedenini öğrenmek istiyor musun?»

«Evet.»

«Güzel. Oyleyse ben de sana her şeyi açıklayacağım.»

Ve Leslie'nin de yardımıyla Hammond olup bitenleri anlatmaya başladı. Arthur Sandler'in savaş yıllarındaki para işinde oynadığı rolü açıkladı. Savaştan sonra piyasaya bir süre kalp para sürülmediğini, sonra da her şeyin yeniden başladığını anlattı. Ingilizler savaştan sonra sahte sterlinlerin piyasaya sürülmesine önce pek tepki göstermemişlerdi ama sonradan ağız değiştirmişler, Arthur Sandler'in kendilerine teslim edilmesini istemişlerdi. Ancak Amerikan hükümeti casuslarını başka ülkelere teslim edemeyeceğini söyleyerek bu isteği geri çevirmişti.

Hammond, «Ingilizler baskılarını arttırıyorlardı,» diye sözlerini sürdürdü. «Arthur Sandler işinin peşini bırakmayacaklardı. Sahte sterlinlerin piyasaya bol miktarda sürülmesiyle, sterlinin değer kaybına uğradığını öne sürüyorlardı. 1954 yılında yakınmaktan, ısrardan bıktılar. Ve Arthur Sandler'i öldürdüler.»

Thomas, «Ya da öldürmeye çalıştılar,» dedi.

Hammond, Thomas'ı dikkatli dikkatli süzdü. «Birisi öldürüldü. Ve arkasından Arthur Sandier ortadan kayboldu. Bizler, Arthur Sandler'in savaş yıllarından kalma bir intikam hırsı uğruna öldürüldüğü kanısına vardık.»

Thomas yan gözle Arthur Sandler'in kızına bakarak, «Buna hâlâ inanıyor musunuz?» diye sordu.

«Hayır. Birkaç yıl önce, bu kez de dolarcı saldırı başladı. Aynı teknik uygulanıyordu. Soruşturma yaptık. Ingilizler işin başından beri Arthur Sandler'in sağ olduğuna inanıyorlardı. Onların iddiasına göre, adam öz kızını öldürmek istemişti. Bu nedenle biz de onu aramaya başladık.»

Leslie söze karıştı. «Bu iş için de çok uygun bir zaman seçilmişti. Whiteside emekliye ayrılmaya zorlanmıştı. Ben de Ingiliz hükümetinin korumasından yoksun kalmıştım. Oysa yeni...»

Thomas, «Yeni bir koruyucuya mı gereksinmen vardı?» dedi.

«Çalışmak istiyordum. Normal bir yaşam sürmeye can atıyordum. Ya üniversitede kalmak ya da ressamlık yaparak geçimimi sağlamak istiyordum. Fakat her dakika, peşimden gelen var mı diye arkama bakmak zorunda kalınca, bunların hiçbirini gerçekleştiremedim.»

«Bu nedenle de Sandler'i bulmak konusunda Amerikalılara yardım etmeyi göze aldın, öyle mi?»

«O kadar basit değil... O adamın ölmesini istiyordum. Buna öç uğruna suç işleme isteği de diyebilirsin. Öz savunma da diyebilirsin. Ya da beni öldürmek isteyen adama karşı saldırıda bulunmak diye de nitelendirebilirsin.»

Thomas, anlamıştı... Feribotta onu öldürmek isteyen adamın cesedini denize atarken, içinden kusmak gelmiş ama doğrusu bu adama hiç de acımamıştı. Basit bir fizik kuralıydı bu: Her hareketin bir karşı hareketi olur; kötü muamelede intikam duygularını kamçılar...

Hammond, Arthur Sandler'i aramaya başladıkları zaman, Thomas Daniels'in babasından da yardım

istediklerini fakat kurnaz avukatın buna yanaşmadığını belirtti. Arthur Sandler öldüğü zaman cesedinin yakılmasını vasiyet etmiş ve bu vasiyeti yerine getirilmişti. Bu nedenle, adamın mezarını açıp cesedini incelemeye de olanak bulamamışlardı.

Thomas, «O halde, sizler de Ingilizler gibi Arthur Sandler'in yaşadığına inanmak zorundasınız,» dedi.

«Evet... Kalpazanların izlerini bulduk. Bir Roman film şirketi, kalp banknotları banyo yapılmamış filmlerin kutularında ülkeye sokup çıkarıyor. Şirkette çalışanların çoğu da Sovyet KGB ajanları. Seni öldürmek isteyenler de onlardı.»

Leslie, «Biz de o adamların icabına baktık,» dedi. «Göze göz, dişe diş. Casuslar hapse atılır. Katiller öldürülür.»

Thomas şaşkın bir tavırla, «Ya Jacobus?» diye sordu. Anlatılanlara inanmamaya çalışıyordu ama buna olanak yoktu.

«Jacobus seni ortadan kaldırmak için fırsat kollayan bir KGB ajanıydı. Seni öldürmeye çalışıp da başaramayan iki ajanla birlikte çalışıyordu.»

Thomas afallamıştı. Jacobus'u gözlerinin önünde canlandırmaya çalıştı. Yangın gecesi büroya sağ salim geldiği zaman, Jacobus'un ne kadar şaşırdığını anımsadı. «Bu anlattıklarınıza bir türlü inanamıyorum,» diye mırıldandı.

«Inanmak zorundasın.» Bu sözleri söyleyen Leslie'ydi. «Yangını kimin çıkardığını sanıyorsun?» Genç kadın bir iki saniye bekledikten sonra, «O sevgili dostun, binadaki tek canlıydı,» dedi. «Tabii yangını da o çıkardı.»

«Peki, dosyaların ortadan kalkması onun ne işine yarayacaktı?»

«Hiç... Sadece senin sokağa çıkmanı sağlamak istiyordu. Boynunu koparmak için uygun bir fırsat kolluyordu,» diye alaycı bir sesle konuştu Leslie.

Thomas şaşkın şaşkın çevresine bakındı. «Ama Sandler dosyası yok olmuştu...»

Hammond, Leslie'ye baktı. İkisi birden gülümsediler.

Leslie, «Sen pek acemi bir avukatsın,» dedi. «Malına sahip olamıyorsun. Dosyayı biz aldık.»

Hammond açıkladı. «Bir yıl kadar önce bürona girmiştik. Baban öldükten hemen ertesi gün. Dolaptaki dosyalardan altısını aldık. Sen farkına varmadın.»

Thomas, Hammond'a baktı. Sözlerinin ne dereceye kadar doğru olduğunu anlamaya çalışıyordu. Sonra bakışlarını Leslie'ye yöneltti.

Leslie genç adamın içinden geçenleri anlamıştı. «Hammond'un dedikleri doğru. Seni inandırmamız belki güç olacak ama...»

«Peki, o adamlar neden dosyalarımı almaya çalışmadılar?»

Bu soruyu Hammond yanıtladı. «Belki de dosyaları almak istemişlerdir. Tüm büroların anahtarları Jacobus'daydı. Herhalde Jacobus babanın bürosuna girdi, dolapları karıştırdı ve istediği dosyayı bulamadı. O zaman da adamlar senin her şeyi sakladığını düşündüler. Zamanı gelince seni sıkıştırıp dosyaları nereye gizlediğini öğrenmeye çalışacaklardı. Fakat tam o sırada Victoria Sandler öldü. O eski malikâneye artık başkalarının da girmesi kaçınılmazdı. Ellerini çabuk tutmak zorundaydılar. Her ihtimale karşı, senin susturulman gerekiyordu. Artık seni incelemekle vakit öldüremezlerdi.»

«Beni incelemek mi?» Thomas midesine bir sancının saplandığını hissetti. Içi bir tuhaf olmuştu. Demek, yabancı gözler onu sürekli izlemişlerdi. Özel yaşamının gizli yanlarını da öğrenmişlerdi belki...»

Hammond, «Ne sandın ya?» dedi. «Biz de seni inceledik.» Yan gözle Leslie'ye baktı. «Bu görev özellikle Leslie'ye verilmişti. Seninle sıkı fıkı olacak, iç dünyanı tanıyacaktı. Aklından geçenleri, duygularını, neleri ne kadar bildiğini öğrenecekti.»

Thomas öfkeyle, «Hangi konuda?» diye sordu. «Lütfen, neyi öğrenmeye çalıştığınızı açıklar mısınız?»

Leslie, «Babanla aranızdaki ilişkinin derecesini öğrenmek istiyorduk,» dedi. «Onunla hangi konularda işbirliği yaptığını merak ediyorduk. Babanın işlerini bıraktığı yerden sürdürüp sürdürmeyeceğini bilmemiz gerekiyordu.»

«Yasal işlerini mi?»

Hammond, Thomas'ın kalın kafalının biri olmasından sıkıldığını belli edecek şekilde yüzünü buruşturdu. Leslie de içini çekti.

Hammond sonunda, «Yasadışı işleri demek daha doğru olacak,» diye mırıldandı. «Yani casusluk.»

Thomas, «Benim bunlardan hiç haberim yoktu,» dedi. «Yani şu sahtekâr kadın büroma gelip de beni eğitmeye başlayıncaya kadar...»

Leslie, «Ben sahtekâr değilim,» diye kendini savundu.

Hammond, «Her neyse,» dedi. «Şimdilik senin sözlerine inanmak zorundayız. Babanın işlerinden haberin olmadığını kabul ediyoruz. Bayan McAdam senin casusluk işine karışmadığına inanıyor. Bu bakımdan suçsuz sayılırsın.»

«Suçsuz mu sayılırım? Dilinizin altındaki baklayı çıkarın.»

Hammond, «Aslında ben Leslie kadar iyimser değilim. Senden kuşkulanıyorum. Fakat suçlu olduğunu kanıtlayacak bir ipucu bulamadık. Işte onun için seni yanımızda götüreceğiz. Belki de bazı konularda bize yardım edersin. Orneğin, adının temize çıkması konusunda... Ne demek istediğimi şimdi anladın mı?»

Thomas kızgın kızgın, «Hayır» diye söylendi. «Nereye götürüyorsunuz beni?»

Hammond soğuk bir ses ve zoraki bir kibarlıkla, «Tabii Sandler Malikânesine,» derken Leslie de hafifçe gülümsedi. «Arka sokağa bakan duvarlardan birinde bir gedik açtırdık. Hep birlikte malikâneyi keşfe gideceğiz. Sen de bu gece bize katılmak istersin, değil mi? Kapıdan sağ salim çıkmanı sağladığımıza göre, sorun kalmadı sanırım.»

«Duvar yıkmaya ne gerek vardı? Malikânenin kapısından içeri giremez miyiz?»

«Hiç kimsenin bizi görmesini istemiyoruz.»

Thomas önce Hammond'a baktı, sonra gözlerini Leslie'ye çevirerek, «Üçümüz mü?» diye sordu. «Bu gece mi gidiyoruz?»

Hammond, «Gerekirse, yanımıza başkalarını da alabiliriz,» dedi.

«Bu fırsatı dünyada kaçırmak istemem,» diye konuştu Thomas Daniels. «Zihnimi kurcalayan pek çok sorunun yanıtını bu evde bulabilirim.»

OTUZ ÜÇ

Thomas ertesi gece ikiyi yedi geçe, «Çocukken benim oyuncak elektrikli trenlerim vardı,» dedi. «Doğrusu, o trenleri yönetmekte, şu istasyon görevlilerinden çok daha başarılıydım.»

Thomas, Leslie ve Paul Hammond Seksen Altıncı Caddenin yeraltı tren istasyonundaydılar. Thomas, platformun kenarında durmuş, yoldan gelecek treni bekliyordu.

Hammond, «Senin yanıldığın bir nokta var,» diye mırıldandı. «Biz buraya gelecek olan treni değil, bu istasyondan kalkacak olanı bekliyoruz.»

«Ah, evet, az kalsın bunu unutuyordum.»

İstasyona giren tren yolcularını boşalttı, yeni yolcuları aldıktan sonra vagonların kapıları kapandı ve tren kalktı. Son vagon da istasyondan uzaklaşır uzaklaşmaz, Thomas Leslie ve Hammond görünürde kimsenin olmamasından yararlanarak platformun parmaklıklarının arasından geçip tren yoluna atladılar. Hattın kenarından hızlı hızlı yürümeye başladılar. Yeraltındaki tren yolu havasız ve son derece pisti. Ama onlar duruma aldırmadan, bir an önce Seksen Altıncı Caddenin altındaki istasyona varmak istiyorlardı.

İstasyona gelince, daracık bir geçitten yukarı çıktılar. Hammond önden yürümüştü. Bıraz sonra malikânenin arka sokağa bakan duvarında açılmış büyücek bir deliğin yanına vardılar.

Hammond, «Duvarda delik açtıktan sonra eve bir göz atmıştım,» dedi. «Şimdiyse evin her tarafını

dikkatle gözden geçireceğiz.»

Hammond'un bir baş işareti üzerine, Thomas adamın arkasından duvardaki delikten içeri girdi. Leslie de onu izledi. Duvardan içeri girer girmez, Hammond onlara birer el feneri verdi. Leslie tabancasını öbür eline almıştı.

Leslie ve Hammond gibi, Thomas da bu evde bir başka çağa dönmüş gibi oldu... Bin dokuz yüz yetmişlerden bin dokuz yüz otuzlara dönmüşlerdi. Bir zamanlar parlak renkleriyle gözleri kamaştıran duvar kâğıtları şimdi solmuş sararmıştı. Her oda sağlam, gösterişli eşyayla döşenmişti. Mutfaktaki araç ve gereçlerse Ekonomik Bunalım döneminin ürünleriydi. Tavandan döşemeye kadar uzanan perdeler artık lime lime olmuşlardı, yine de dışardan eve ışık girmesini önlüyorlardı. Halılar da çok değerliydi ama Victoria Sandler'in gezindiği yerler eskimiş, tüyleri dökülmüştü. Bir ayna tozdan görünmez hale gelmişti. Evin içi küf kokuyordu.

Hammond, «Özellikle görmek istediğin bir yer var mı?» diye sordu.

Thomas, «Birinci katı, sonra da zemin katını görmek istiyorum,» dedi.

Birinci kat toprak düzeyindeydi, onun altında bir kat daha vardı. Zemin kat daha da aşağıdaydı. Hammond, «Neden öncelikle zemin katını görmek istiyorsun?» diye sordu.

«İhtiyar kadının tüm sırlarını burada sakladığına inanıyorum da ondan.»

Üçü birlikte toprak düzeyindeki katta bulunan kitaplığı gözden geçirdiler. Hammond beş katlı binanın öbür katlarına bir göz atmak istediğini söyleyince, Leslie ile Thomas aşağı katta kaldılar.

Koccaman bir lâğım faresi Thomas'ı bir hayli kor-

kutmuştu ama Leslie böyle şeylere alışkın olduğunu, hemen tabancasını sesin geldiği yere yönelterek kanıtladı. Biraz sonra kendilerini genişçe bir odada buldular. Burası ortaçağdan kalma bir türbeyi andırıyordu. Duvara küçük küçük plakalar mıhlanmıştı. Hepsinin de üzerlerinde birer isim ve iki tarih yazılıydı. Adların hepsi aynıydı, sadece altlarındaki tarihler değişikti.

Birinci plakada, «Andy 1932 - 1939» yazılıydı. Ikinci plakada da yine Andy adı vardı. Ikinci Andy'nin 1939 - 1946 yılları arasında yaşadığı anlaşılıyordu.

Andy plakaları böylece 1975 yılına kadar gelmişti.

Thomas, «Köpeklerin mezarları bunlar,» dedi. Leslie şaşkın şaşkın başını sallıyordu. Bilmeden bir köpek türbesine gelmişlerdi.

Thomas, «Insan gözlerine inanamıyor,» dedi. «Kaçık bir ihtiyar kadın... Hesapsız para sahibiydi. Zamanını dilediği gibi değerlendirebilirdi. Ama o köpeklerle haşır neşir olmayı yeğlemiş. Victoria Sandler'in gizli dünyasının sırrı burada...»

Adamın sesi birdenbire arkadan geldi. «Bir şey bulabildiniz mi?» diye sormuştu.

Thomas da, Leslie de bir anda beyinlerinden vurulmuşa döndüler. Leslie hemen silahını kaldırıp tetiği çekmeye hazırlandı. O anda üçüncü bir fener genç kadının **yüzünü aydınlattı.**

Adam, «Bağışlayın,» dedi. «Galiba sizi korkuttum...» Feneri aşağı indirdi. Gelen Hammond'du.

Leslie ile Thomas derin bir soluk aldılar. İkisi de arkalarından sessizce gelen Hammond'un ödlerini patlattığını açıklamaktan çekiniyordu.

Leslie silahını aşağı indirdi. Tetiği çekmesine ra-

mak kalmıştı. Kaza kurşunlarına kurban giden insanlar da böyle ölüyorlardı işte.

Leslie, Hammond'a o âna dek neler yaptıklarını anlatırken, Thomas da fenerini ileriye uzatmış, çevreyi kolaçan ediyordu. Birden az ilerdeki tümsek dikkatini çekti. Leslie'nin konuşmasını yarıda kesip Hammond'a bu tümseği gösterdi. Birlikte gidip tümseği incelediler. Zemin katın bu bölümüne sonradan beton döküldüğü belliydi. Hammond biraz düşündükten sonra, «Burası bir mezar olabilir,» dedi. «Belki kadının büyük bir köpeği vardı, onu da buraya gömdü. Betonu delip içine bakmamız gerekecek. Bu iş de zaman alır. Adamlarıma haber vereyim, gelsinler.»

«Bu iş ne kadar sürer?»

«Aşağı yukarı on sekiz yirmi saatte tamamlanır sanıyorum.»

Thomas, «Buraya bir başkasını daha getirmek istiyorum,» dedi.

Hammond hemen bu teklifi geri çevirdi. Thomas'a izin vermeye niyeti yoktu.

Ama Thomas da hemen pes etmedi. «Arthur Sandler'in sırrını çözmek istiyorsunuz, değil mi?» diye sordu. «Şu kalp para işini su yüzüne çıkarmaya kararlı mısınız? Casusluk üçgeninin sizi nereye götüreceğini öğrenmek ister misiniz? O zaman buraya iki kişi daha getirmeme izin vermek zorundasınız.»

Leslie, «Kim bunlar?» diye sordu.

Hammond atıldı. «Kim olurlarsa olsunlar, buna izin veremem.»

Leslie sorusunu yineledi. «Kim bunlar?»

«Kim olduklarını açıklayamam. Çünkü isimlerini öğrenince, sen de Hammond gibi 'olmaz' diyeceksin.»

«Peki o halde neden bizden ısrarla izin istiyorsun?»

«Yavaş yavaş her şeyin yerli yerine oturmaya başladığını gördüğüm için bu isteğimde ısrar ediyorum. İnsan avukat olurken, bir öykünün parçalarını bir araya getirip bir bütün oluşturmayı öğrenir. İşte benim de yapmak istediğim bu. Çelişkileri bir yana bırakmaya kararlıyım. O adamları buraya getirmeme izin verin. Adamlarınız o beton mezarı kırsınlar, ondan sonra bir çözüme varabileceğimizi sanıyorum.»

Hammond kararsızdı. Thomas, Leslie'ye baktı, sonra yeniden Hammond'a döndü. «İkinci seçeneğiniz de Washington'a eli boş dönmek. Sana gelince Leslie, belki de hâlâ seni öldürmeyi tasarlayan adamı bulamayacaksın.»

Hammond, Leslie'ye baktı.

Thomas sakin bir tavırla, «Bana güvenin,» dedi. «Eğer şansım yaver giderse, aradığınız adamı bulacağım. Hem de yirmi dört saat içinde.»

Hammond hâlâ kararından dönmemişti. «Oysa bana hiçbir şey bilmediğini söylemiştin.»

«Evet, öyle demiştim. Gerçekten de hiçbir şey bilmiyordum. Ama olayları iki yönden incelemek fırsatını buldum. Ve bir sonuca ulaştım.»

Hammond, «Baban da dahil mi?» diye sordu.

«Yaşamımın sonuna kadar gözlerim kapalı kalacak değilim ya...»

Hammond içini çekti. Çok yorgundu, eğer bu delikanlı gerçekten bir sonuca ulaşabileceği kanısındaysa, istediğini yapmasına izin vermekte yarar vardı. Normal koşullar altında başkasının isteğine uymayı aklından bile geçirmezdi. Her şeyın daima onun

isteği doğrultusunda yapılmasına alışmıştı. Thomas Daniels gibi bir adamı gözünün önünden uzaklaştırmak hiç işine gelmezdi. Yorgun olduğu kadar da kuşku doluydu.

«Bu insanlarla nasıl ilişki kuracaksın?»

«Her şey bir telefon konuşmasına bakar. Sonra onları buraya getireceğim.»

Hammond yüzünü buruşturdu. Bu iş hiç hoşuna gitmemişti. Leslie'ye baktı. Thomas da son kararı Leslie'nin vereceğini bildiği için bakışlarını genç kadına yöneltti.

«Bana kalırsa, ona güvenmekle isabetli bir iş yapmış oluruz, Hammond.»

«Pekâlâ. Dilerim, dediklerini yaparsın, delikanlı. Yoksa yine yakana yapışırım. Bunu bilesin.»

Thomas gülümsedi. Her şeyin onun düşündüğü gibi olacağına inanıyordu. Aslında bu işi daha önceden nasıl anlayamadığına şaşıyordu. Burnunun dibinde duran adamı görmemişti.

Hammond, «Yeraltı istasyonlarında çok dikkatli olmalısın,» dedi. «O karanlık tüneller çok pis, iğrençtir ve insana korku verir.»

Thomas elinde olmadan ürperdi.

OTUZ DÖRT

Thomas Seksen Altıncı Sokağın yeraltı tren istasyonunda platformun bir köşesine çekilmiş bekliyordu. Endişe içinde saatine baktı. Gözleri yorgunluktan acımaya başlamıştı. İki tren gelip gitmişti. Platformun sağına soluna bakındı, beklediği adamları göremedi.

Yarım saatten beri buradaydı. Onlara telefon etmişti. Gecikmişlerdi. Acaba nasıl bir aksilik çıkmıştı? Hiçbir şey olmamış mıydı? Yoksa her şey ters mi gitmişti? Thomas, «Hadi gelin artık,» diye mırıldandı. «Gelin be adamlar...»

Bir tren girmişti. İstasyonda görevli iki devriye polisi uzaktan Thomas'ı endişeyle izliyorlardı. Bu adam trene binmek için istasyona geldiğine göre, neden hâlâ platformda duruyordu?

Tren tekrar hareket etmişti. Devriye polislerinden biri, belinde asılı duran el telsizini kavradı. Platform hemen hemen boş sayılırdı. Bir adam **Daily News** gazetesinin ilk nüshasını tahta kanepelerden birine fırlattı. Thomas gazetedeki başlıklardan birini okumaya çalıştı. Büyük bir Sovyet balıkçı filosu Massachusetts açıklarında görülmüştü. Thomas başka tarafa baktı.

Platformun öbür ucuna doğru yürümeye başladı. Sonra birden vücudunun buz kestiğini hissetti. Ona yaklaşan ayak seslerini duymuştu. Başını kaldırınca, sakallı olanı gördü.

Whiteside ile Hunter'dı gelenler.

Hunter, «Şaşırmış gibisin,» dedi.

«Hayır, şaşırmadım. Sadece biraz geciktiniz. Dakik olmak, biraz da Tanrı vergisidir. Size bunu öğreten olmadı mı?»

Hunter, «Sandler nerede?» diye sordu.

Whiteside, «Ve kız,» diye ekledi.

«Buralarda...»

Whiteside, «Naz yapmaya kalkışma, delikanlı,» dedi. «Bu sana hiç yakışmıyor. Bizi neden çağırdın?»

«Size telefonda da belirttiğim gibi, size yeni Leslie McAdam'ı, kalp İngiliz paralarının kaynağını

vereceğim, buna karşılık Sandler'le ilgili her şeyi öğrenmek istiyorum.»

Whiteside kurnaz kurnaz gülümseyerek, «Bir saat önce, telefonda konuşurken pazarlığı kabul ettiğimi söylemiştim,» dedi.

Hunter öfkeli öfkeli Thomas'a baktı, sonra çevreye şöyle bir göz gezdirdi. Bulundukları yerden pek de hoşlanmadığı belliydi.

Thomas, «Sadece ana ilkeler üzerinde uyum sağladığımızdan emin olmak isterdim,» dedi.

Whiteside başıyla onayladı. «Öyle olmasa, gecenin köründe bu Tanrının belası yere hiç gelir miydi? Işi nerede bitireceğiz? Burada mı?»

Thomas başını iki yana salladı. «Şimdi tünele gireceğiz. Bundan sonra gelecek trenin geçmesini bekleyeceğiz. Sonra da yeraltına ineceğiz.»

Sandler Malikânesine varmaları aşağı yukarı yarım saat sürmüştü. Whiteside üstündeki tozları silkmeye çalışırken, Hunter da yine kuşkulu kuşkulu çevreyi gözden geçirdi.

Hep birlikte yemek salonuna geçtiler. İçerisi el feneriyle aydınlatılmıştı. Whiteside birden olduğu yerde kalakaldı.

Thomas, «Eee, Whiteside, söyle bakalım,» dedi. «Evet mi, hayır mı?»

Önden yürüyen Hunter da kenara çekilmişti. Leslie'ye dikkatli dikkatli bakıyordu. Yüzünün yarısı sakalından görünmüyordu ama kendi fikrini açıklamak için amirinin vereceği yanıtı beklediği anlaşılıyordu.

Whiteside yumuşak bir sesle konuştu. «Tabii evet...»

Leslie, «Merhaba, Peter,» dedi.

«Senin gerçek Leslie olduğunu zaten sezmiştim. Londra'daki o zavallı kızcağız... Sana ikiz kardeşin kadar çok benzeyen bir kızı gömdük.»

Thomas, «Belki modeli ama kendisi değildi. Zaten bizim oynadığımız oyunun da türü bu... Belki bazen kalın kafalılık ediyorum ama sonradan kafam çalışmaya başlıyor.»

Whiteside, «Efendim?» dedi.

«Çiftler oyunu ya da eşlerin çiftleri. Oyunu her iki taraf da başarıyla oynuyor.»

«Belki...» Whiteside, Leslie'ye baktı. «Senin neler yaptığını keşke öğrenebilseydim.»

«Her taraftan gedik açılmıştı. Amerikalıların hazırladıkları plana göre, İngiliz Güvenlik Örgütü de benim öldüğüme inanmak zorunda kalmıştı.»

Whiteside düşünceli bir tavırla başını salladı. «Belki şimdi birisi bunun nasıl gerçekleştirildiğini bana anlatmak nezaketini gösterir...»

Thomas atıldı. «Hayır, şimdilik olanaksız bu.»

«Neden, anlamadım?»

«Birbirimizle haber değiş tokuş etmek için biraraya geldik. Sandler öyküsünün yarısı bizde, yarısı da sizde. Şimdi bu yarımları birleştirmek istiyoruz.»

«Bu neye yarayacak?»

«Sahte Ingiliz banknotu basan adamı ele geçirmek istiyordunuz. Leslie'nin annesini öldüren, kızcağızı iki kez öldürmeye çalışıp sonra onun yerine başkasını öldüren adamı yakalamak istiyorsunuz, değil mi?»

Whiteside, «O adamı istiyorum,» dedi.

Leslie, «Öyleyse bize her şeyi anlat,» diye yalvardı. «Biz de sana bildiklerimizi anlatacağız.»

Thomas, «Sizin hep gizlemeye çalıştığınız bölü-

mü merak ediyorum,» dedi. «Bu çok önemli bir öykü değil mi?»

«Aynı zamanda Ingiliz Gizli Haberalma Örgütünün kontrolünde... Benim tek başıma her şeyi anlatmaya yetkim yok.»

Thomas, «Bir gün daha geçerse, ikimiz de elimizin altındaki adamı kaçırmış olacağız. Iki seçeneğiniz var, ya bize yardım edersiniz ya da adamın kaçmasına seyirci kalırsınız.»

Hammond sinirli sinirli Thomas'a baktı. Safdışı bırakılmaktan hoşlanmamış gibiydi.

Whiteside, «Bilgi açıklamak konusunda bazı yasaklar vardır,» dedi.

Thomas, «O yasaklara boş verin,» diye mırıldandı.

Leslie de, «Lütfen,» diye yalvardı.

Whiteside genç kızın boynundaki yara izine dikkatli dikkatli baktı. Sonra Hunter'a çevirdi gözlerini. Bircız sonra, «Pekâlâ,» dedi. «Oturalım...»

Dört erkekle bir kadın tozlu yemek masasına oturdular. Hammond'un yaktığı gaz lambasını da masanın ortasına koymuşlardı. Söze Leslie başladı. Doğumunu, 1954 yılında uğradığı saldırıyı özetledi. 1974 yılında Ingiltere'ye dönüşüne kadar başından geçenleri herkes bildiği için üzerinde fazla durmadı.

Genç kadın, «Işte o sıralarda, İngiliz Gizli Haberalma Örgütü benimle ilgisini kesmek istedi,» dedi.

Whiteside, «Kararları yüksek düzeydeki görevliler veriyor, Leslie, hayatım, inan bana, benim hiç...» diyecek oldu.

«Birazdan konuşma sırası sana da gelecek, Peter. Şimdi izin ver de sözümü bitireyim.»

Whiteside başını öne doğru salladı.

«Artık benim önemli biri olmadığıma inanmışlardı. Yıllardan beri beni öldürmeye çalışan çıkmamıştı, babamın hazırladığı kalp paraların da arkası kesilmişti... Artık benimle ilgilenmeleri için bir neden yoktu. Işte o sıralarda, Robert Lassiter adında bir adam, Londra'da benimle temas kurdu.» Hammond'un gözleri parladı. Odada bu adı bilen tek kişi oydu çünkü. «Lassiter bana Amerika Birleşik Devletleri Hazine Bakanlığında görevli olduğunu söyledi. Hazine Gizli Güvenlik Örgütünü yöneten Merritt adında bir adam, onu Londra'ya göndermişti.»

Whiteside kaşlarını çatıp başını salladı. Hammond da ilgiyle dinliyordu anlatılanları. Hunter pek önemsememişti. Thomas ise öyle meraklanmıştı ki, heyecandan soluk bile alamıyordu.

Leslie öyküsünü sürdürdü.

Lassiter genç kadının başından geçenleri bildiğini söylemişti. Leslie'yle Londra'da, üçüncü sınıf lokantalardan birinde karşılaşmışlar, Lassiter ona bir iş teklifinde bulunmak istediğini belirtmişti. Bu işin ilerde Leslie'nin hayatını güvence altına almasına yarayacağını da sözlerine eklemiş, «Baban hâlâ yaşıyor.» demişti.

Lassiter'in bu sözleri ve kimliğini kanıtlaması, Leslie'nin teklifi kabul etmesine yetmişti. Genç kadın babası aklına geldikçe, dehşet içinde soğuk terler döküyordu.

Leslie, Lassiter'e, «Benim tek istediğim, babamın öldüğünü görmek.» demişti. «Bunu bana sağlayabilir misiniz?»

Lassiter'in verdiği yanıt, aslında Leslie'yi çok şaşırtmıştı. «Sizin yardımınızla bunu sağlayabiliriz.» demişti Lassiter. Leslie de İngilizlerin artık onu korumayacaklarını bildiği için başka seçeneği kalmadı-

ğını düşünerek İngilizlerin kollarından Amerikalıların kucağına düşmüştü. Korunmak istiyor, çaresizlik içinde kıvranıyordu.

·Arthur Sandler'i koruyan güçler, nasılsa gafil avlanıp bir hata yapmışlardı, hem de çok kötü bir hataydı bu. Dışişleri Bakanlığında çalışan bir sekreterin, değişik bir isim kullanan Leslie McAdam olduğunu sanmışlardı. Bir sabah saat beşte, kızın evine girerek her zamanki gibi piyano teliyle cinayeti işlemişlerdi.

Leslie, «Victoria Sandler'in ölümünden sonra ben ortaya çıkıncaya kadar da hatalarını öğrenemediler,» dedi.

Whiteside, «Bizim Londra'da gömdüğümüz kız da o öldürülen sekreterdi,» diye mırıldandı. «Gerçek Leslie'yi gömmediğimizi biliyorduk. Onun nerede olduğu konusunda da en küçük bir bilgimiz yoktu. Yani az öncesine kadar... 1974 yılında, biz de Sandler'in gerçek kızını öldürttüğü kanısına varmasını istedik. Leslie'nin öldürüldüğüne ne kadar çok kişi inanırsa o denli iyi olacaktı.»

Thomas kilise avlusundaki konuşmaları anımsayarak, «Ben dahil,» dedi.

Whiteside kaşlarını kaldırdı. «Elbette. Senin kim olduğunu bilmiyorduk. Sadece çok şey bildiğinden emindik. Bilgili, açıkgöz bir yabancının gerçek Leslie McAdam'ın yaşadığını bilmesi, hiç işimize gelmiyordu. Bu nedenle de seni hep izledik, Thomas. Bu da pek kolay olmadı. Başkaları harekete geçmeden senin şu 'Leslie'ni görmek istedik.»

Thomas, «Tabii benim 'Leslie'min sahtekârın biri olmasını da istiyordunuz,» dedi.

«Gerçek Leslie'nin yaşadığını etrafa yayman hoşumuza gitmeyecekti.»

Leslie sözlerini sürdürdü. «Cenaze törenine katılmak istedim. Kimlerin geleceğini merak ediyordum. Fakat Bay Lassiter benim bu isteğime ısrarla karşı koydu. Cinayetin ortaya çıkarıldığı gece ben İngiltere'den ayrıldım. Montreal'e döndüm. Artık herkes beni öldü sanıyordu. Harika bir şeydi bu. Kimse beni aramıyordu. İnsan ölmüşse, kimse onunla ilgilenmez.»

Thomas, «Her zaman değil,» dedi. «Genellikle...»

Leslie öyküsüne devam etti. «Aylar geçti. Bay Lassiter bana elimden geldiğince sakin ve normal bir yaşam sürmemi öğütlemişti. Arthur Sandler'i sessiz sedasız kapana kıstırmak istiyorlardı. Şeyi bekliyorlardı...»

Thomas önemli bir sır açıklar gibi, «Victoria Sandler'in ölmesini bekliyorlardı,» dedi.

«Evet, Victoria'nın ölmesini bekliyorlardı. Kalp paraların nereden geldiğini gayet iyi biliyorlardı. Sahte para için gerekli kâğıdı bulanın, gerçek paradan ayırt edilemeyecek kadar kusursuz sahte para basmayı beceren kişinin kim olduğu belliydi. Victoria ölünce, benim ortaya çıkıp mirasta hak iddia etmemi istediler. Bu girişimim, New York eyaletinin malikâneyi mühürletmesine neden olacaktı. Bunun üzerine Sandler'in ortaya çıkacağına inanıyorlardı.»

Whiteside, «Şunun ya da bunun kimliğine bürünmüş olarak tabii,» dedi.

«Kurdu ininden çıkarmak... Görevimin bir parçası buydu. İkincisiyse, Thomas Daniels ile yakın ilişki kurmak. Onun babasıyla arasındaki ilişki hakkında bilgi edinmem isteniyordu.»

Whiteside, «Başarıya ulaşabildin mi?» diye sordu.

«Hayır...»

Thomas, Whiteside'a döndü. «Leslie bugüne dek neler yaptığını anlattı. Şimdi öykünün eksik bölümlerini tamamlama sırası sizde. Top sizin tarafa geldi...»

«Eğer aradığımız adamı bulursan, benim de bildiklerimi anlatmam sorun olmayacak...»

Thomas, «Onu bulacağım,» dedi.

Whiteside alaylı alaylı Hunter'a baktı, sonra üç çift gözün bakışları birleşti.

Whiteside, «O halde beni dikkatle dinle,» dedi. «Anlatacaklarım hoşuna gidecek. Öykü olağanüstü ilginç...»

OTUZ BEŞ

Whiteside genzini temizledi. «Daha önce de böyle ikili ve üçlü oyunlarla karşılaştım. Fakat bu seferki hepsinden çok farklı.»

Masa başında oturanların hepsinin dikkat kesilmiş, onu dinlemeye hazır olduklarını farkedince, Amerikan Gizli Haberalma Orgütünün temsilcisi Hammond'a döndü. «Pekâlâ, beyim, şu öykünün eksik kalan bölümünü tamamlayacağım. Sizin Sandler'inizin öyküsünü açıklayacağım..»

Thomas, Sandler'in öyküsünü dinlemek için sabırsızlanıyordu.

Whiteside, «Adam öleli otuz bir yıl oldu,» dedi. «Benim akıl erdiremediğim tek nokta, Amerikan Haberalma Örgütünün bunca yıldır bunu nasıl öğrenemediği.»

Hammond belki de adamların durumu bildikleri

halde kimseye açıklamadıklarını düşündü.

Whiteside hafifçe kaşlarını kaldırıp masa başındaki şaşkın yüzlere teker teker baktı. «Evet, sanırım sizlere bir açıklama borçluyum... Ama inanın bana, anlatacağım öykü, bugünkü durumu hiçbir şekilde değiştirmeyecek.»

Whiteside 1947 yılındaki olaylardan başladı öyküsüne. O yıl Ingiliz maliyesi savaş döneminde Avusturya'da basılan sahte paralar yüzünden büyük bir sarsıntı geçiriyordu. Bir soruşturma sürdürülüyordu ama bu soruşturmanın başarısızlıkla sonuçlanacağı da belliydi. Birisi hâlâ sahte banknot basıyordu. Bu işi yapanın kim olduğunu bilen yoktu. Ya da sahte paranın nerede basıldığını...

Whiteside, «O yılın Nisan ayında, bizler Orta Avrupa'da faaliyetimizi sürdürüyorduk,» dedi. «Tabii bizler derken MI6 örgütünü kastediyorum. Sovyetleri izliyorduk. Demirperde indirilmişti ve biz de perdenin arkasında kalanları ele geçirmeye çalışıyorduk. Asıl istediğimiz Ruslardı ama bu arada elde edebildiklerimizle yetinmeye çalışıyorduk.»

Batıya geçebilmek için bilgi satmaya çalışan herkesle ilgileniyorlardı. Whiteside, «Polonyalılar, Macarlar, Çekler,» diye sözlerini sürdürdü. «O kadar çok insan bize iltica etmişti ki, elimizdeki adamlarla ikinci bir Birleşmiş Milletler topluluğu kurabilirdik.»

Thomas Daniels alaycı bir tavırla, «Neden yapmadınız bunu?» diye sordu.

Whiteside da cevabı yapıştırdı. «Sizin Kongre'niz bu birliğe katılmak istemez diye korktuk da ondan. Tamam mı? Devam edebilir miyim?»

Thomas ellerini iki yana açarak Whiteside'a, onu dinlemeye hazır olduklarını belirtti.

«Bin dokuz yüz kırk yedide Walter Szezic adın-

da bir Macar bize iltica etti. O tarihte yirmi yaşlarında bir delikanlıydı, savaş yıllarında da komünist aleyhtarı yeraltı direniş örgütlerinde çalışmıştı. Gerçekten çok efendi bir adamdı.»

Thomas, «Hepsi öyledir,» dedi.

Whiteside, Thomas'ın sözlerini duymazlıktan gelerek anlatmasını sürdürdü. «Szezic 1950 yılına kadar Macaristan'da kaldı. Durumunun anlaşılması üzerine, son anda nasılsa sağ salim Batıya kaçırabildik onu. Szezic bize pek çok öykü anlattı. Bunların biri dışında hepsinin de gerçek olduğu sonradan kanıtlandı. Yalnızca o öykünün gerçek olduğunu kanıtlayamadı. Fakat adam bize gerçekten çok yararlı bilgi sağlamıştı ve bizi aldatması için de ortada bir neden yoktu. Sonunda o öykünün de gerçek olduğuna inanmaya çalıştık. Öykü bir casusla ilgiliydi. Sovyetler'in savaştan önce Batıya sızdırmaya çalıştıkları bir casustu. İsmiyle değil de benimsediği kimliğiyle tanınıyordu. Moskova'da eğitilmişti bu casus. Hem de yıllar sürmüştü eğitilmesi. Tabii adama New York'ta da emirler veren bir 'kontrol' vardı mutlaka. Casus, Amerika Birleşik Devletleri'nde bir süre kaldıktan sonra, varlıklı bir Alman asıllı Amerikalı sanayici kişiliğine bürünecekti.»

Hiç kimse sesini çıkarmadı ama salondakilerin hepsinin zihninde bir ad belirlenmişti.

Hiç gereği olmadığı halde Whiteside, «Arthur Sandler,» dedi. «Casus Sandler'le ilgili her şeyi öğrenmiş, onun yaşamını dakikası dakikasına ezberlemişti. Ona Sandler'in sesi, yüzü ve kafası verilmişti. Sandler'in savaştan önce tanıdığı herkes hakkında da ayrıntılı bilgi sahibiydi. Kızıl dostlarımız gerçekten çok başarılı bir iş yapmışlardı.»

Hammond, «Bu anlattıklarına inanmamız için bir neden var mı?» dedi.

«Inanmak zorunda değilsiniz ama bunu kanıtlayabiliriz. Şu anda benim elimde böyle bir belge yok. Ama gerekirse o belgeyi de sağlayabilirim.»

Thomas'ın aklı başka yerlerdeydi. Casusun kimliğini ve New York'taki yönetici ajanı düşünüyordu. Parçalar bir bir yerine oturmaya başlamıştı. Thomas, «Bize sadece eldeki kanıtın ne olduğunu açıklayın,» dedi.

Whiteside tekrar Macar asıllı casusun öyküsüne döndü.

Alman asıllı Amerikalı sanayici Sandler savaştan sonra, amiri 'Vatansever Amerikalı'nın emriyle doğuya gitmek zorunda kalmıştı. Orada Ruslarla karşılaşmış ve öldürülmüştü. Sandler ölür ölmez, benzeri onun yerini almıştı.

Whiteside, «Sandler'in cesedi Avusturya'da gömülmüştü,» dedi. «Çifte kişilik taşıyan bir kimse için gerçekten en uygun sayılacak bir yöntem uygulanmış, kızıllar onu iki katlı bir mezarın alt bölmesine gömmüşlerdi. O günlerde ölen bir köylü de mezarın üst bölmesine gömüldü. Nasıl, güzel bir buluş değil mi? Tıpkı Londra'nın iki katlı otobüslerine benziyor... Her neyse, 1955'te Avusturya Batıya katılınca, mezarlığa gittik. Gece yarısı mezarı açtırıp Sandler'in cesedini mezarın alt bölmesinden çıkardık ve Londra'ya götürdük. Sandler'in New York'taki dişçisinden adamın çene röntgenini sağladık. Cesedin Sandler'e ait olduğundan kuşkumuz kalmamıştı. Eğer Landra'ya gelirseniz, cesedi siz de inceleyebilirsiniz.»

«Nerede gömülü?»

«Bir kilisenin avlusunda.» Whiteside gülümseye-

rek Thomas'a baktı. «Sen oraya gelmiştin. Kızı olduğuna inandığımız genç kadını da onun yanına gömdük. Tabii mezartaşında değişik bir isim var. Gerçek adının yazılmasına izin veremezdik. Her şeye rağmen, kemiklerin birarada tutulmasının akıllıca bir davranış olacağına inanmıştık.»

Whiteside soluk almak için konuşmasına ara verdi. Sonra yüzündeki ifade ciddileşti. «Öykünün en önemli noktasına geliyoruz. Szezic bize, Rusların savaş yıllarında Almanların sahte para basma yöntemlerini pek beğendiklerini anlatmıştı. Onlar da Batılı ülkeleri mali bakımdan sıkıntıya düşürmek için aynı yöntemden yararlanmak istemişler... Dahası, sahte paraların sağlayacağı kazançla, Batıda sürdürecekleri casusluk faaliyeti için de gerekli parayı elde etmiş olacaklardı. Önce Ingiliz parasının değerini düşürmekle işe başladılar. Bunu kimin yapabileceğini aşağı yukarı tahmin ediyorduk. Amerika'daki meslektaşlarımızdan, Sandler'e karşı bizimle işbirliği yapmalarını istedik. Fakat bu girişimden bir sonuç alamadık. Söylediklerim doğru mu, değil mi, Bay Hammond? Sizin Hazine bölümü bize yardım etmeye yanaşmadı.»

Hammond, «Doğru, doğru,» dedi. «Lütfen anlatmaya devam edin.»

«Böylece piyasaya sahte para sürme işi yıllarca devam etti. Baktık, olacak gibi değil, sonunda bu sorunu ciddi bir şekilde ele almaya karar verdik. Savaş yıllarında Rus casusuna yön veren New York'taki o adam hâlâ faaliyetteydi. Sandler'in kişiliğine bürünen casusu uyarmayı başardı. Sandler'in yerine bir başkasını görevlendirdiler. Ve işte öldürülen adam da oydu. Fakat bir başka sorun daha vardı. Sand-

ler'in benzeri New York'ta diriltildiği zaman, hiç kimse gerçek Sandler'in duygusal yaşamını hesaba katmamıştı. Arthur Sandler'in Exeter'de bir bar kızına âşık olduğunu, onunla evlendiğini ve bir çocuk sahibi olduğunu kimse bilmiyordu. Sandler öldürüldükten sonra Sandler Malikânesine Elizabeth Chatsworth imzasıyla mektuplar gönderilmeye başlamıştı. Sahte Sandler bu kadının planları bozabileceğini, geleceği açısından büyük bir tehlike oluşturacağını anlamıştı. Onun için de kadını öldürmek amacıyla Avrupa'ya gitti. Bunu başardı da. Ancak cinayete yerini aldığı adamın kızı tanık olmuştu. Aradan yıllar geçti... Adam bu kez de kızı ortadan kaldırmak için fırsat kollamaya başladı.»

Hammond, «Peki ama sahte Sandler neden kızı öldürmek için uzun süre bekledi?» diye sordu. «Bu işi hemen bitiremez miydi?»

Whiteside, «Saçmalamayın,» diye homurdandı. «Sandler'in savaş yıllarındaki aşk serüveni gizli kalmıştı. Rusların Sandler hakkındaki bilgiyi kimden sağladıklarını da, sanırım, hepiniz tahmin etmişsinizdir.»

Thomas Daniels odadakilerin hepsinin bakışlarını üzerinde hissetti.

Whiteside sözlerini sürdürdü. «Kızıllar büyük bir oyuna girmişlerdi. En becerikli ve yetenekli oyma ustalarını bizimkinin yerine göndermişlerdi. Daha 1941 yılında adamlarının kimin yerini alacağını biliyorlardı. Kendilerinin emrinde çalışacak bir eğitim çavuşu bulmaları gerekiyordu. Amerikalıların eğitim çavuşu olarak çalışan bir ajana ihtiyaç vardı.»

Thomas, Whiteside'in ona dikkatli dikkatli baktığını sezdi. Bakışlarını ondan kaçırmaya çalışarak babasını düşündü. Savaş yıllarında kahramanlıkla-

rıyla dikkati çeken, vatansever asker William Ward Daniels... Sahte Sandler'i yöneten kızıl casus...

Whiteside, «Eee, beyler, ne dersiniz, müthiş bir öykü bu değil mi?» dedi. «Üstelik gerçekten yaşanmış bir öykü... Zaten şu sırada yalan atmanın da bir yararı olmaz.»

Hammond düşünceli görünüyordu. Karşısındaki adama hemen inanmak istemediği belliydi. «Dışişleri Bakanlığı sizden kanıt isteyebilir.»

«Tabii...»

Hammond, «Sandler davasını daha fazla kurcalamaya gerek yok,» dedi.

Leslie atıldı. «Ama beni iki kez öldürmeye çalışan adamı da unutamayız. O henüz ortadan kaldırılmadı.»

Hammond omuzlarını silkti. «Yirmi yıl sonra mı? Belki de şimdi Mançurya'ya falan gitmiştir.»

Thomas Daniels soğuk bir tavırla kelimeleri tane tane söylemeye özen göstererek, «Ben aynı kanıda değilim,» dedi.

Leslie de, «Ben de...» diye arka çıktı.

Whiteside'ın kaşları yukarı kalkmıştı. Sanki konunun yabancısıymış gibi, «Yaaa?» dedi.

Leslie, Hammond'a döndü. «Sahte para hâlâ piyasayı allak bullak ettiğine göre, bu adam da uzaklarda olmasa gerek.»

Hammond, «Haklısınız,» dedi.

Whiteside durumu özetledi. «Neyse, şimdi hepimiz kimin peşinde olduğumuzu biliyoruz. Aradığımız adam Arthur Sandler değil. Dokuz yıl süreyle kendini Arthur Sandler olarak tanıtan bir casusu arıyoruz.»

Thomas bu konuda bir şeyler söylemeye hazırlanıyordu, fakat aşağıda beton mezarı kıranların gü-

rültüsü kesilmişti. Aşağıda çalışan adamlardan biri yorgun ve bitkin bir halde salona girdi.

«Beton tümseğin altından büyük bir tahta sandık çıktı,» dedi. «Aşağı yukarı bir tabut boyunda.»

Masa başında oturan beş kişi merakla birbirlerine baktılar.

Adam, «Biraz sonra tahta sandığın kapağını kıracağız,» diye ekledi. «Herhalde, sandıkta ne olduğunu hepiniz görmek istersiniz.»

Thomas, soğuk savaşın çocukları, diye düşündü. İşte bizler öyleyiz. Yani Leslie ve ben... Yaşamımızı dilediğimiz gibi sürdürebileceğimize inanmakla ne büyük aptallık etmişiz...

Genç adam masa başında anlatılanları bir bir aklından geçirdi. Demirperdeyi, sahte duruşmaları anımsadı. Kore'yi, McCarthy'ciliği düşündü. Macaristan, Rudolph Abel... Küba... U - 2 uçuşları ... Berlin Duvarı, Vietnam, Çekoslovakya... Bin dokuz yüz ellilerle altmışlar gözlerinin önünde resmi geçit yaptı. Leslie McAdam'la Thomas birer casusun çocuklarıydılar. Kendilerinin yaptıkları işlerden dolayı değil, tarihin akışı yüzünden XX. yüzyılın 'izm'leri uğruna, savaş sonrası yıllarının çılgınlığından ötürü biraraya gelmişlerdi. Hükümetleri etkisi altına alan çılgınlıklar ve ahmaklıklar yüzünden...

Masa başındaki toplantı dağılmıştı. Beş kişi de biraz sonra çok önemli bir sırrın çözüleceğine inandıklarından, sabırsızlanmaya başlamışlar, beklemekle geçirecekleri süreyi değerlendirmek için malikâneyi gezmeye koyulmuşlardı. Thomas dördüncü katta tek başına geziniyordu. Üst kattan gelen ayak sesle-

rini duyunca o da yukarı çıktı. Hunter dördüncü katın koridorunda çevresini inceliyordu. O katta dikkate değer bir şey bulamamıştı. Şimdi de tavanarasına giden birkaç basamak merdiveni tırmanmaya hazırlanıyordu. «Bu evi tavandan zemine kadar didik didik aramalıyız,» dedi. Sonra birinci basamağa adımını attı, ikinciye, üçüncüye çıktı. Thomas, Hunter'ı yalnız bırakıp aşağıya inmişti. Birden yukardan gelen büyük bir çatırtıyla olduğu yerde mıhlandı kaldı. Hunter tavanarasına çıkmayı başaramadan merdivenler çökmüştü. O iriyarı adam paldır güldür aşağı yuvarlanırken, tavanarasının merdivene bağlı olan bölümü de parçalanmıştı. Hunter acı içinde kıvranıyordu. Üzerine yığılan enkazı kaldırıp adamcağızı kurtarmak gerekliydi. Hunter'ın yüzü bembeyazdı, alnından oluk gibi kan akıyordu. Önce Leslie, arkasından Whiteside ve Hammond da olay yerine gelmişlerdi. Hammond, «Onu buradan kaldırmalıyız,» dedi. Thomas tahta kalasların kaldırılmasına yardım ederken, Hammond'u ilk kez gerçekten acı çeken, duyguları, inançları olan bir insan olarak gördü. Bu insanlar inandıkları dava uğruna mücadele etmek için seçmişlerdi bu mesleği. Hammond, Hunter, Arthur Sandler, hatta babası...

Biraz sonra Hunter'i enkaz arasından çıkarmayı başarmışlardı. Adamcağız gerçekten çok acı çekiyordu. Hammond ile Whiteside hemen uydurma bir sedye hazırlamışlardı. Birazdan bir cankurtaran arabası gelip Hunter'i hastaneye götürecekti.

O arada tavanarasından bir şeyler dökülüyordu. «Bu da nedir?» diye heyecanla sordu Leslie. Rüzgârın etkisiyle sağa sola savrulan yapraklar gibi, kâğıtlar dökülüyordu aşağıya.

Küçük kâğıt parçaları... Bir dolarlık banknot büyüklüğünde...

Acı içinde kıvranan Hunter da dahil herkesin dikkati tavandan yağan paralara yönelmişti. Para gökyüzünden düşmüyor, tavanarasındaki atölyeden yağıyordu..

Sadece bir yüzleri basılmış, öbür yüzleri beyazlatılmış banknotlar... Boş kâğıtlar... Vaktiyle bir dolarlık banknot olan, ama sonradan üzerlerindeki yazılar yokedilen kâğıt parçaları...

Ve daha başkaları... Imalatı tamamlanmış paralar... Ellilikler... Yüzlükler... Ustaların elinden çıkmış, kusursuz paralar... Ya da sadece bir ustanın ürünü... Harcamasına imkân olmayan bir servet yağıyordu başlarına.

Hammond afallamış kalmıştı. Hazine Bakanlığında ona gösterilen banknotların aynısıydı bunlar. Sahte paranın kaynağını bulmuş ya da artık o kaynağa çok yaklaşmıştı. Kalbi göğsünden dışarı fırlayacakmış gibi hızlı hızlı atıyordu.

Whiteside, Hunter'ın yanına diz çöktü, sonra da öfkeli bir sesle Hammond'a, «Evet, şimdi bu işi pek de eğlenceli bulmuyorsunuz değil mi?» dedi. «Sterlin yerine sizin dolarlar yağmaya başlayınca, işin rengi değişti değil mi? Şu adama yardım edin. Zavallı ne kadar acı çekiyor, görmüyor musunuz?»

OTUZ ALTI

Meşe ağacından yapılmış olan sandığın açılması birkaç saat gecikti. Sandığı açmakla görevlendirilenler, arkeologlar gibi büyük bir dikkat ve titizlikle

çalışıyorlardı. En küçük bir hatanın büyük zararlara yol açabileceğini akıllarından çıkarmıyorlardı.

Bu arada kazada yaralanan Hunter'ın da yerinden kaldırılması gerekmişti. Whiteside, Manhattan'da oturan bir Ingiliz doktora telefon etmişti. Bu doktor kaza geçiren, hastalanan ajanların tedavisine bakıyordu.

Bir cankurtaran arabası Seksen Sekizinci Caddeyle Park Avenue'nün köşesine getirilmişti. Hammond yaralı adamı daracık dehlizlerden binbir güçlükle geçirip arabaya yerleştirdi. Whiteside, «Benim de Hunter'la gitmem gerekiyor,» dedi. «Burada kalıp sonucu beklemek isterdim. Işimi bitirir bitirmez geri dönerim.»

Thomas, «Biz burada iki saatten fazla kalmayız,» dedi. «Ben sonra size durumu bildiririm.»

Whiteside arabada inleyen Hunter'a bir göz attı, sonra Thomas'a baktı ve elini uzattı. «Pekâlâ... Aslında bu tür işlerde ihtiyar bir adamın fazla yararı olacağını sanmıyorum.»

Thomas, «Bir daha sefere, ihtiyar bir adam gördüğüm zaman, işe yaramayacağını düşünmeyeceğim,» dedi. İki erkek tokalaştıktan sonra, Whiteside cankurtaran arabasına bindi, kolunu arkadaşının boynuna doladı.

Araba hareket ederken Hammond, «Biliyor musun, bu adam pek de duygusuzun, vurdum duymazın biri değilmiş,» dedi. «Garip bir havası var...» Hammond birden konuyu değiştirdi. «Aferin, çok iyi düşündün.»

«Neyi?»

«Whiteside'a iki saate kalmadan buradan gideceğimizi söylemeyi.»

«Aslında burada işimizin pek o kadar çabuk biteceğini sanmıyorum.»

Saatler birbirini kovalıyor, Hammond zemin katta, -sandığı açmaya çalışanların başında bekliyordu. Thomas ile Leslie ise yukarı kattaydılar. Hammond sahte paraları dikkatle incelemişti. Fakat bu kâğıt parçaları artık ikinci derecede önem taşıyordu.

Thomas ile Leslie oturma salonunda konuşurlarken, Hammond'un yaklaşan ayak seslerini duydular. Hammond kapıyı açtı. «Ikiniz de aşağı gelin. Yerinizde olsam, bu büyük gösteriyi kaçırmak istemezdim.»

Hep birlikte zemin kata inip de Andy'lerin mezarlarının önüne geldikleri zaman, Thomas'ın içi bir tuhaf oldu. Çok önemli bir dönüm noktasında bulunduklarını sezmişti. Hayatında ilk kez gömülü bir sandığı açacaktı.

Ama içinde garip bir duygu vardı. O sandığın içinde ne bulacaklarını aşağı yukarı tahmin etmişti.

Büyük kapağı hep birlikte tutup sandığın üzerinden alarak yere koydular. Herkes el fenerini sandığın içine tutmuş, tüm gözler de sandığa dikilmişti. Iki boş göz, yıllardan beri hiçbir şekilde rahatsız edilmeyen bir çift göz çukuru yukarıya bakıyordu.

Sandığın başında duran beş kişi yıllar önce ruhunu teslim eden kişiye bakakaldılar. Adam öldüğü zaman sırtındaki takım elbise çıkarılmamış giysileriyle sandığa kapatılmıştı.

Thomas kusacak gibi oldu. Hammond'un da beti benzi atmıştı. Sandığın açılmasına yardım eden öbür adamlar da dehşetten dona kalmışlardı. İçlerinde en soğukkanlı olan yine Leslie'ydi. Cesedin kimliğini saptamak için sandığa dikkatli dikkatli bakı-

yordu. Sonunda o da başını başka tarafa çevirmek zorunda kaldı.

Ama sandıktaki adamın bir yere gideceği yoktu. Onunla ilgilenmek gerekiyordu. Bir süre hiç kimse konuşmadı.

Thomas midesindeki bulantıya aldırmadan, sandığın önünde diz çöktü. İşe gider gibi yelekli takım elbise giyen adamı daha yakından incelemek istiyordu. Bu elbiseyi giyen adamı sanki daha önce görmüş gibiydi.

Sandıktan çevreye yayılan iğrenç kokuya rağmen, cesedi incelemeye devam etti. Sanki gizli bir güç onu cesede çeker gibiydi.

Hammond da Thomas'ın hareketlerini dikkatle izliyordu. «Ne var?» diye sordu.

Thomas sesini çıkarmadı. Elini uzatıp cesedin sırtındaki ceketin yakasını tutarak çekti. Iskelet kafa hafifçe yana dönmüştü.

Thomas titrek bir sesle, «Kayıp casusunuzun kimliğine büründüğü ikinci kişi,» dedi.

Leslie yüzünü buruşturarak iskelete baktı. Onun da midesi bulanıyordu. Hammond genç adamın sözlerini tam olarak kavrayamamıştı.

Thomas, «Casus savaştan sonraki ilk dokuz yılda, kendini Arthur Sandler olarak tanıtmıştı,» dedi. «Sonra bu işin yürümeyeceği anlaşıldı. Sandler'in yerine bir başkası ortaya çıkarıldı. O adam öldürülünce, casus da yakalanma tehlikesinden kurtuldu. Fakat casusun başka bir yere gitmesi gerekiyordu. Biraz araştırma, birkaç plastik ameliyat, güçlü sinirler ve sonunda casus bir başkasının yaşamını sürdürmeye başlayıverdi. Kayıp bir casusu, bir başkasının kişiliğinde aramak kimin aklına gelirdi?» Thomas kısa bir duraklamadan sonra, «Küçük bir uçak bulmak

ne kadar sürer?» diye sordu.

Hammond, «Bir iki saat içinde uçak hazır olabilir,» dedi. «LaGuardia Havaalanına gitmek gerekir. Neden sordun?» Hammond'un kaşları çatılmıştı.

«Hemen bir uçak gerekli bize. Sizin casus kaçmaya hazırlanıyor. Belki yola çıkmıştır bile.»

«Anlayamadım.»

Thomas ayağa kalkmıştı. «Anlayamadın mı? Haber tüm gazetelerin birinci sayfalarında yer aldı.»

Leslie birden soluk soluğa bağırdı. «Aman Tanrım... Balıkçı filoları.»

Thomas hafifçe gülümseyerek başını salladı. «Çok doğru.» Sonra Hammond'a dönüp sandığı işaret ederek, «Feneri sandığın içine tutun, casusun kimliğini hemen göreceksiniz,» dedi.

Hammond sandığa eğildi. Leslie de Hammond'un omzunun üzerinden cesede bakmak istedi. İkisi de dikkat kesilmişlerdi.

Ceketin yakasında giysiyi satan mağazanın etiketi vardı. Dunhill Terzihanesi. Elbise 1954 yılında satın alınmıştı. O elbiseyi giyen adam, kaliteli bir giysinin kolay kolay eskimeyeceğini, belki de sahibini mezara göndereceğini düşünmüştü. Zaman adamı haklı çıkarmıştı.

Terzinin etiketinin altında bir başka etiket daha vardı, o da müşterinin ismini taşıyordu. Etiketin harfleri solmuş, kan lekeleriyle örtülmüştü. Fakat yine de dikkatli bir göz bu etiketi okuyabilirdi.

Hammond ile Leslie etiketi hemen okudular.

Etikette sadece, A. Zenger sözcüğü yazılıydı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OTUZ YEDİ

Thomas, «Başka bir adam,» dedi. «Bu kadar karmaşık ve aynı zamanda basit...» Genç adamın yüzünde bir gülümseme yoktu. Sadece sinir gerginliği ve yorgunluk akıyordu. Saat sabahın altısıydı.

Üçü birlikte New York'un LaGuardia Havaalanına bağlı deniz uçaklarına ayrılan küçük bir alanın terminalindeydiler. Leslie hafifçe titreyip paltosunun içinde büzüldü. Hammond yarısı içilmiş sigarasını yere attı, biraz sonra uçağa bineceklerini söyledi. Amerika Birleşik Devletleri Hazine Bakanlığına bağlı küçük bir uçağın alanın pistinde ilerlediğini gördüler. Uçak yakıt almıştı. Bir pilot apar topar yatağından kaldırılıp alana getirtilmişti. Uçak hazırdı.

Hammond başıyla küçük uçağı işaret ederek, «Hazırız,» dedi.

Hep birlikte uçağa doğru yürüdüler. Önce Leslie içeri girdi. Hammond ile Thomas uçağın merdivenlerinin önünde durdular. Hammond cebinden 38 kalibrelik küçük bir tabanca çıkardı. «Bunların nasıl kullanıldığını biliyor musun?»

«Ne yazık ki, biliyorum.»

«Al şu silahı.»

«Bana gerekli olacak mı bu?»

«Pek sanmam.»

«Öyleyse yanıma almayayım.»

Hammond tabancayı Thomas'ın yan cebine sokuverdi.

«Uğur diye yanında taşı olsun bitsin. Eğer seni böyle eli boş gönderirsem, Washington'da başımın etini yerler.»

«Ya sen ne yapacaksın? Bu iş senin mesleğin.»

Hammond, «Ben korunuyorum,» demekle yetindi. Öyleydi. Belinde Thomas'a verdiği silahın bir eşi duruyordu. Uçakta da, gerekirse kullanılmak üzere, parçalara ayrılmış uzun menzilli bir tüfek vardı.

Birkaç dakika sonra uçak havalandı.

Thomas yavaş yavaş bu dünyaya boşuna gelmediğini anlamaya başlamıştı. Babasının onu ne tipte bir erkek olarak yetiştirmek istediğini de biliyordu.

Tek tük ışık görülen kıyı uçağın altında gözden kaybolurken, Thomas da derin düşünceye dalmıştı. Babasını hiç tanımadığını anlamak onu tedirgin ediyordu. Sanki yaşamı boyunca bir manzara tablosunun karşısında durmuş, ama ona hangi açıdan bakması gerektiğini bir türlü kestirememişti. Çelik kefene yerleştirilmiş, Devonshire'daki North Fenwick'de gömülen adamın hayali gözlerinin önünde canlandı. Ama ya iç dünyası? Dışardan görülen, tümüyle yabancı olan bambaşka bir adamın ruhu... Kurşun bir maske ve düşsel bir görüntü arkasında gizlenen adamı hangi göz görebilirdi ki?

Thomas, hep düşler, diye düşündü. Gerçeğe as-

la yer yoktu. Bir aldatmaca ve ihanetin, vatanseverlik maskesi arkasında gizlenmesi olacak şey değildi.

Thomas babasının doğmanın ve ölmenin dışında, belirli bir neden olmadan hiçbir iş yapmadığını anlamıştı. Thomas bu iki olayı bile incelemek istedi. Artık her şeyden kuşkulanıyordu. Genç adam babasının oğlunda nasıl bir insan yaratmak istediğini de biliyordu. Bunu denemiş, fakat başaramamıştı.

Özel okullar, varlıklı kişilerle ilişki kurmak, kapitalist Amerikan toplumunun ayaktakımıyla tanışmak, aşırı sağ kanada bağlı bir baba görüntüsü, hukuku meslek seçmek, beyaz yakalı suçlulara meydan okumak, hiçbir müşterisi bulunmayan bir avukatlık bürosuna vâris olmak... Bu davranışların hepsi de Thomas Daniels'in sert bir tepki göstermesini sağlamak için büyük bir dikkatle ve titizlikle hazırlanmıştı. Tepki gösterip sola kaymak mı? Amerikan sistemini yok etmek isteyenlere sempati duymasını mı sağlayacaktı bu tutum? Yoksa babayı kelimenin tam anlamıyla tanımayan, gerçek inançlarını bilmeyen oğulun, her şeye rağmen babasının yolunda gitmesi mi sağlanacaktı?

Thomas doğuda gökyüzünün aydınlandığını farketti. Henüz güneş doğmamış ama şafak sökmeden önce, ortalık kurşunimsi mavi renkte bir aydınlığa kavuşmuştu.

Genç adam uçağın içine bir göz gezdirdi. Pilot uçağı ustalıkla yönetiyordu, dudaklarının arasında da bir sigara vardı. Uçak ara sıra hava boşluğuna rastlayıp hafifçe sallanıyordu.

Hammond uyanıktı, yorgunluğuna rağmen sinirleri öyle gerilmişti ki, gözlerini bir saniye bile kapatamıyordu. Uyku uyuyamayacak denli yorgundu, ama

konuşamayacak derecede de uykusu vardı. Belki de karısını, emekliliğini ve bunu izleyecek son yılları düşünüyordu. Acaba Hammond o yılları huzurla mı, yoksa korkuyla mı geçirecekti? Thomas, Hammond'u inceledi. Yorgun bir adamdı bu, hatalar yapan türden, düşünmeden pahalı hatalar yapan cinsten...

Hammond zorunlu kalırsa silahın tetiğini çekebilir miydi? Gerektiği kadar çabuk yapabilir miydi bunu? Yoksa sırf kendine cesaret vermek için mi yanında silah taşıyordu?

Thomas'ın gözleri birkaç santim öteye kayınca, Leslie'yi gördü.

Genç kadın bir ölü kadar hareketsiz oturuyordu. Thomas içinden Leslie McAdam'ın yaşamını düşündü. Şiddet ve aldatmaca dünyasında tuzağa düşürülmüştü, kendisine ait olduğu halde bir türlü kullanamadığı kimliğine bağlanıp kalmıştı. Babası gibi güzel sanatlara düşkündü ve çok da yetenekliydi, ama sahte babasının intikam duygularına kurban olması işten bile değildi. Sandler adını kullanmak istemiyordu, McAdam adını da herkese ilan etmesi olanaksızdı. Yaşamı hep kaçmakla geçmişti, gölgelerden bile ürküp kaçmak zorunda kaldığı günler çok olmuştu. Sonunda Washington'daki beyaz kolalı yakalı kelle avcılarından bir grubun onu koruması olasılığı belirmişti. «Bize ruhunu sat,» demişlerdi genç kadına. «Öldürmemize yardım et. Buna karşılık biz de sana kendi yaşamını geri veririz.» Thomas kafasının içinde bu pazarlığın bir muhasebesini yaptı. Leslie'nin yerinde kendisi de olsaydı, belki aynı kararı verecekti. İnsanın hayatı tehlikede olunca, ahlak kavramının ne değeri kalırdı? Ahlak kavramını, çıkar haçında çarmıha geriver... Neden olmasın?

Thomas yine babasını düşündü. Düşler ve ihanetlerle dolu bir yaşam... Geçmişi düşününce, her şey kolayca anlaşılıyordu. Niye hiç kimse görememişti bunları?

Belki de çocukluk günlerinde Marksizme bağlanmıştı. Manhattan'ın aşağı doğu kesiminde yetişmişti, ırkçılık, ayrılıkçılık, sınıf farklılıkları içinde. Babası hep bunlarla haşır neşir olmuştu. Ekonomik bunalımın hüküm sürdüğü yetişme çağında, kitaplıklarda kendini eğitmeye çalışmıştı. Kent kolejine yazılmak için az mı ter dökmüştü? Işte o dönemlerde acemi eğitimi görmüştü. Yine o yıllarda bir casus olmuştu. Acaba babası bir 'çağrı' mı beklemişti, yoksa o da rahipler gibi 'seçildiğine' mi inanmıştı?

Thomas her şeyin çok erken yaşta olup bittiği kanısındaydı. Babasının on dokuz yaşında olduğu yıl belki de... Kolejin birinci sınıfında okurken... Ondan sonra da sahtekârlık başlamıştı. Kendini yetiştirmiş bir sağ kanat tutkunu kişiliğine bürünmüştü. Sonra avukatlık dönemi başlamış, derken varlıklı kapitalistleri, Nazilere karşı savaşsınlar diye Almanya'ya gönderilmeye sıra gelmişti. Adamlara para ve olanak sağlamış, ardından da, öldürülmelerini planlamıştı. Bu iş tamamlanınca da, sıra usta casusları o kişilerin kimliğine sokmaya gelmişti. Arthur Sandler'in kimliğini alan usta casus, sonra da kalıp değiştiren şeytan gibi, Adolph Zenger'in kimliğine sığınmıştı.

Thomas babasının acımasız alçağın teki olduğunu düşünmekten kendini alamadı. Babasının hayali gözlerinin önünde canlanmıştı. Kafasında yaşayan bir görüntüydü o, Thomas'ın damarlarında onun kanı dolaşıyordu. Ama Thomas babasını, ilkeleri oğlununkine ters düşen bir sisteme gönül vermesi yüzünden kınayabilir miydi? Genç adam bir babanın gerçek

başarısızlığının, hiçbir erkeğin kontrol altına alamayacağı bir güçten kaynaklandığı kanısındaydı.

Doğanın ve insan kişiliğinin gücü... Baba aşırı uçlara tutkundu, oğulsa ılımlı olmaktan yanaydı. Bir yaşam boyu sürecek çekişmeler, ihanetler, ince hesaplar, Thomas'ın aklını çelemezdi. O daima ortada, dengeli bir yaşam sürmeyi yeğleyecekti, hiç değilse öyle olduğunu düşünmek hoşuna gidiyordu. Ve işte şimdi de, Rhode Island'da şafak sökerken, bir uçağa binmiş, babasının bir yaşam boyu emek verip kurmaya çalıştığı sistemi bozmaya ya da ortadan kaldırmaya gidiyordu...

*
* *

Pilot kabinin ışığını yaktı. Hammond, Leslie ve Thomas'ın başlarının üzerinde yumuşak bir ışık demeti çevreye yayılmıştı.

Pilot, «Artık uyansanız iyi olacak,» dedi. «Yirmi dakika sonra iniyoruz.»

Leslie hemen kendini toparladı. Hammond zaten hiç uyuyamamıştı ve çok da huzursuzdu. Thomas Daniels esnedi.

Nantucket Adasında güneş daha doğmadan, uçak küçük havaalanına inmişti. Özel plakalı bir polis arabası pistin kenarında onları bekliyordu. Arabanın anahtarları arka taraftaki kül tablasına bırakılmıştı.

Hammond tüfek kutusunu arka koltuğa bıraktı. Leslie de kutunun yanına oturdu. Thomas ise bir anlık bocalamadan sonra öne, Hammond'un yanına geçti.

Hammond, «Sen yolu biliyor musun?» dedi. «Hadi, tarif et bakalım.»

Thomas, Hammond'a yolu tarif ederken, zihni yi-

ne babası ve Leslie'yle meşguldü. Birden Leslie, «Kafamı kurcalayan bir şey var,» dedi. «Bunu hep sana sormak istedim ama fırsat olmadı. Whiteside'i benimle yüzleştirmeye nasıl cesaret ettin?»

«Bunun cesaretle bir ilgisi yoktu ki...»

«Ama Whiteside benim sahtekâr olduğumu ileri sürüyordu. Ya iddiasında ısrar etseydi...»

Thomas başını iki yana salladı. «Başlangıçtan itibaren Whiteside ile Hunter'ın gerçek kimliklerini gizlemediklerine kendimi inandırmıştım. Daha sonra senin için de aynı şeyleri düşünmeye başladım.»

«Nasıl oldu bu?»

«Kusursuz bir sahtekâr yaratmak olanaksızdır. Sense hiç açık vermedin. Sonra, aynı gün birini öldürmene rağmen, eline fırsat geçtiği halde beni ortadan kaldırmadın.»

«Bu neyi kanıtladı ki?»

«Belki hiçbir şeyi. Ama sahte birinin beni öldürmek isteyeceğini düşündüm. Çünkü çok fazla şey biliyordum.»

Leslie koltuğa yaslandı. «Çok akıllısın,»

«Bunu iyi bir tahmin de sayabilirsin. Yine de çok endişeliydim.»

Şafak söküyordu. Thomas, Hammond'a dönerek, «Artık geldik sayılır,» dedi.

OTUZ SEKİZ

Ödünç alınan Eyalet Polis arabası, Zenger adıyla tanınan adamın oturduğu eski evin önünde durdu. Hammond, Leslie ve Thomas kendi aralarında bu adamdan sözederlerken Zenger adını kullanıyorlardı.

Ona başka bir isim bulamamışlardı.

Havaalanından bu eve kadar olan on dakikalık yolu alırlarken, arabanın radyosundan Cape Cod istasyonunun haber programını dinlemişlerdi. Birinci haber, Nantucket'in yüz mil kadar güneyinde, Cape Cod sularına yakın bir mesafede seyreden Sovyet ve Polonya bandıralı balıkçı gemileriyle ilgiliydi. Balıkçı teknelerinde, hiç gereği olmadığı halde, radar aygıtlarının bulunması dikkati çekmişti. Kıyı Koruma Örgütünün tüm tekneleri bu balıkçı gemilerini uzaktan uzağa izliyorlardı. Bunların varlığı son derece ilginç ve olağanüstü sayılıyordu. Balıkçı teknelerinin gelişi mutlaka önemli bir amaca yönelikti.

Polis arabası durur durmaz, üçü birden dışarı çıktılar. Bu rüzgârlı günde, sabah ayazı iliklerine işlemişti, soluklarını dışarı verdikçe, birer beyaz duman yığını yükseliyordu.

Hammond, «Perdeler kapalı,» dedi. «Adam bizi bekliyor olmalı.» Arabanın arka kanepesinde duran silah kutusuna bir göz attı. «Yakın mesafedeyiz. Bu silaha gereksinmemiz olmayacak. Siz ikiniz arka tarafa geçin. Ben de ön kapıyı çalayım.»

Bu öneri mantığa uygun görünüyordu. Basit bir tutuklama işleminde uygulanacak en akla yakın yöntemdi. Thomas ile Leslie gürültü yapmadan, evin iki tarafını dolaştılar; pencerelerin hepsinin perdelerinin kapalı olması dikkatlerini çekmişti. Sonra da arkalarını denize ve dalgalara vererek arka kapının önünde durdular. Thomas başını kaldırıp yukarı baktı. Gökyüzü kararsızdı. O gün havanın açık mı, yoksa bulutlu mu olacağı henüz belli değildi.

Bir dakika geçti. Sonra bir dakika daha... Thomas, soğuktan elbiselerinin içinde büzülüp kalmıştı.

Leslie'ye, «Hammond neden geçikiyor?» diye sorar gibi baktı.

Thomas eldivenlerin içinde ellerinin ıslandığını farketmişti. Ceketinin cebinde duran silahın temasını hissetti. Bu korkunç oyuncağı kullanmak zorunda kalmamak için de Tanrıya yakarıyordu.

Leslie de, Thomas da gözlerini kapının tokmağına dikmişlerdi. İçerden birinin tokmağı oynatmasını bekliyorlardı.

Patlama öylesine şiddetli oldu ki, Thomas ile Leslie sarsıntının etkisiyle yere yuvarlandılar. Sonra müthiş bir cam şangırtısı duyuldu. Bir anda gökyüzünden üzerlerine cam parçacıkları yağdı.

Ikisi de yüzükoyun yere yatmış bekliyorlardı. Sanki düşte yaşarmış gibi bakıştılar. Sonra olup biteni kavrayıverdiler. Patlama binanın ön kapısında olmuştu.

Hammond'un bulunduğu yerde...

Güçlükle ayağa kalkıp koştular. Leslie yanından hiç ayırmadığı silahı kavramış, tetiğin emniyetini çekmişti. Ama artık bunun da bir anlamı yoktu. Hedef çoktan kaçmış, onu izleyenlere de bir tuzak bırakmıştı.

Evin ön kısmına gelince, Hammond'u, daha doğrusu adamdan geriye kalan parçaları gördüler. Olup bitenleri anlamak güç değildi. Her şey gün gibi ortadaydı.

Hammond kapıyı çalmaktan yorulunca, bir de tokmağı denemek istemişti. Evet, kapı açılmasına açılmıştı, ama konuğun kabulü, Hammond'un tahmin ettiğinden çok daha sıcak olmuştu.

Ön kapıya bubi tuzağı kurulmuştu. Kötülük ve

ihanetten başka bir şey bilmeyen adamın son numarasıydı bu. Zenger yakayı ele vermesinin an meselesi olduğunu anladığı için kaçmıştı. Fakat geriye bir kartvizit bırakmayı ihmal etmemişti.

Hammond'un cesedi evin birkaç metre ilersine fırlamıştı. Ceset paramparça ve kan revan içindeydi. Elbisesinin ön kısmı paralanmış, patlama tam karşısında olduğu için derisi yanmıştı. Bereket, ceset yüzükoyun duruyordu.

Leslie ilk kez kendine hâkim olamadı. «Hayır, hayır, hayırl» diye haykırdı. «Bu tuzak bana hazırlanmıştı, bana hazırlanmıştı...»

Thomas karşısındaki inanılmaz görünüme şaşkın şaşkın baktı. Hammond ölmüş gitmişti, Leslie elinde silahıyla taş gibi hareketsiz duruyordu ve o güzelim eski ev alevlerin arasında kaybolmak üzereydi.

Thomas'ın içinde kabaran öfke, korkusunu bastırdı. Bu işi mutlaka bitirmek gerektiğine şimdi daha çok inanmıştı.

Cebinde duran silahı kavrayarak eve doğru yürüdü. Alev alev yanan kapıdan içeri daldı.

Neyse ki, rüzgâr dumanı dışarıya savuruyordu. Thomas yanan evde kapana kısıldığını hissetti. Haftalarca önce bürosunun uğradığı yangın felaketi burada da tekrarlanıyordu. Mantığı, sağduyusu ona evden hemen çıkmasını öğütlüyor, ama öfkesi de onu içerde kalmaya zorluyordu.

Zenger'in kimliğine sığınan adamı ele geçirmeliydi. Onunla yüz yüze gelmeliydi. Thomas yangına aldırmadan, evin içinde dolaşmaya başladı. Bir yandan da, «Ortaya çık,» diye bar bar bağırıyordu. «Lanet olasıca alçak, ortaya çık...»

Bu çağrıya sessizlik karşılık verdi. Evde kimse yoktu.

Thomas, ne kadar da cesursun, diye düşündü. Onun çoktan gittiğini pekâlâ biliyorsun. Yine başarısızlığa uğradın. Ama sen buna alışıksın. Herhalde bundan da hoşlanıyor olmalısın...

Thomas başka bir kapıdan geçti. Çalışma odasının kapısıydı bu. Patlamanın etkisiyle parçalanmıştı. Thomas ihtiyar adamın koltuğunun yanında durdu. Bu adam kaç yaşındaydı? Bunu artık kimse bilmiyordu. Thomas adamın Sandler davasına ilişkin sözlerini anımsadı.

«Sen bu işe burnunu sokma. Herkesin öldürülmesine neden olacaksın. O kadın sahtekârın biri.»

Thomas çevresine bakındı. Odanın camları, çerçeveleri dağılmıştı.

İhtiyar adam, «Dalgaların altında,» demişti. «Uzun bir yolculuk. Ve bir daha geri dönmeyeceğim.»

Thomas pencereden kalan boşluktan denize baktı

Okyanusta yükselen siyah cismi gördü. Onun ne olduğunu biliyordu.

Hemen aşağıdaki iskeleye baktı. Zenger'in iki teknesinden biri duruyordu.

Öbürünüyse Zenger kullanıyor olmalıydı. Yaşlı adam gidiyordu. Ama nereye? Ülkesine... Bunca yıl sonra... Amerika'da onca yıl kaldıktan sonra usta casus sonunda ülkesine dönüyordu. Amerikan karasularının dışındaki bölgeye...

Duman giderek kalınlaşıyordu. Thomas dışarı çıkıp canını kurtarabileceğinden de pek emin değildi. Her şeyi göze alıp koridora fırladı. Dumandan boğulmamak için soluk almamaya çabalayarak koştu.

Alevler içinde yanan kapıdan dışarı çıktığı sıra-

da, Leslie'nin ona seslendiğini duydu. Genç kadın Hammond'un cesedinin önünde diz çökmüş duruyordu.

Thomas, «Tüfeği al,» diye seslendi.

«Ne dedin?»

«Herif kaçıyor. Tekneyle... Tüfeği al.»

Leslie dönüp arabaya koştu, arka kapısını açıp tüfeğin kutusunu kaptığı gibi, Thomas'ın peşinden koşmaya başladı.

Evin arkasındaki yokuştan iskeleye koşuyorlardı.

Thomas her şeyi anlamıştı. Leslie ise yavaş yavaş anlamaya başlıyordu. Yaşlı sahtekâr okyanus için ne demişti?

«Dalgaların altında...»

Thomas, Rus ve Polonyalı balıkçılara lanetler yağdırdı. Bu teknelerin yüz mil güneyde olmaları boşuna değildi. Kıyı Koruma görevlilerini yanıltmak, dikkatlerini başka yana çekmek için düzenlenmiş bir oyundu bu. Usta casusu almaya gelen gemiyse, kimsenin dikkatini çekmeyecekti.

Thomas iskelede bağlı duran Chris Craft motorun üzerindeki branda kılıfı yırtarcasına çekti. Sonra ikisi birden tekneye atladılar. Ancak motorun kontak anahtarı üzerinde değildi. Thomas hırsından direksiyona bir yumruk indirdi.

Leslie ise çok sakindi. Hemen yangın baltasını alıp Thomas'a uzattı. Genç adam bununla ne yapacağını biliyordu.

Baltayı iki üç kez kontrol tablasına vurduktan sonra motorun çalışmasını sağlayan bölmedeki telleri dışarı çıkarmayı başardı. Telleri birbirine değdirince, motor çalışmaya başladı.

Tekne hareket etmişti.

Leslie, «Deniz motoru kullanmayı nerede öğrendin?» diye sordu.

«Babam bir yat kulübüne üyeydi.»

«Bunu bilmiyordum.»

«Şimdi öğrenmiş oldun.»

Thomas tekneyi döndürüp burnunu açık denize verdi. Zenger'in teknesi uzaktan ancak bir nokta gibi görünüyordu. Thomas pusulaya bakıp Zenger'in hangi yöne gittiğini anlamaya çalıştı. Sonra yakıt göstergesine bir göz attı. Zenger son oyunu oynamıştı. Depoda hemen hiç yakıt yoktu. Ne olursa olsun, Thomas bu işin sonuna gitmekten vazgeçmeyecekti.

Zenger şimdi belki de üç dört mil uzaktaydı. Ufukta küçük bir nokta gibi görünüyordu tekne. Bu yaptıkları düpedüz çılgınlıktı.... Thomas bunun farkındaydı. Ancak Zenger'in ya da kendine Zenger süsü veren adamın kaçışının da yıllar önce planlandığını biliyordu. Gerektiği zaman Zenger birkaç gün içinde kaçırılacaktı. Thomas onu ya şimdi durduracaktı ya da usta casus, babasının iş ortağı bir daha Batıda görülmeyecekti.

Dakikalar geçti. Thomas yakıt deposunun göstergesinin sıfıra doğru yöneldiğini farketti. Tekrar gaz pedalına bastı. Ama bu bir işe yaramıyordu.

Thomas arkasından gelen madeni sesleri duyunca, başını sesin geldiği yana çevirdi. Leslie tüfeğe kurşun yerleştirmeye çalışıyordu. Uzun menzilli, güçlü bir tüfekti bu. Thomas genç kadının boşuna uğraştığını düşündü. Bu tüfekle bir sonuç elde edebilmek için tekneye adamakıllı yaklaşmaları gerekecekti.

O anda genç adamın zihninde bir şimşek çaktı. Herhalde Zenger de silahlıydı. Sonra da şöyle düşün-

dü: Zenger gibi profesyonellere meydan okumak danesineydi onun? Bir profesyonel olan Hammond ölmüş gitmişti, hem de basit bir hatanın kurbanıydı. Thomas sanki Hammond'dan daha mı becerikliydi? Buna pek ihtimal vermiyordu. Içinde bir ses, hazır geriye dönmelerine yetecek kadar yakıt varken bu çılgınlıktan vazgeçip dönmelerini tekrarlıyordu.

Leslie, «Silahı doldurdum,» dedi. «Galiba adama yaklaşıyoruz.»

Thomas, «Olanaksız bu,» diye mırıldandı.

Sonra ufağa baktı. Yoo, Leslie haklıydı. Nedense Zenger motoru stop ettirmişti. Ona yaklaşıyorlardı.

Leslie, Thomas'ın arkasında durmuştu. Ikisinin de gözleri pusuladaydı. Leslie, «Bu adam ne yapıyor?» dedi.

«Galiba tekneyi döndürüyor.... Ama neden?»

Leslie başını çevirip arkasına, geldikleri yere baktı. Ada artık küçücük bir kara parçası gibi görünüyordu. Yakıt göstergesi sıfıra gelmiş dayanmıştı. Deniz giderek hareketleniyordu, küçük çırpıntıların birazdan iri dalgalara dönüşmeleri beklenebilirdi.

Thomas, «Bu adam bizden de deli,» dedi.

«Ama o adam nedensiz hiçbir iş yapmaz.»

Thomas başını öne doğru salladı. Bunu o da biliyordu.

Zenger'in teknesi şimdi denizde zigzaklar çiziyordu. Thomas ise adamın peşini bırakmamaya kararlıydı.

Dakikalar geçiyor, Thomas artık Amerikan karasularının dışına çıktıklarını biliyordu. Görünürde başka tekne de yoktu. Zenger'in teknesine biraz daha yaklaşmışlardı. Zenger de sanki bir şey arıyormuş ya da bekliyormuş gibi açık denizde yarım daireler çiziyordu. Yağmur başlamıştı. Thomas'ın teknesi, Zen-

ger'inkinden aşağı yukarı yarım mil gerideydi.

Derken, Zenger'in teknesi sanki bir şey görmüş gibi sert bir dönüş yaptı. Biraz sonra Thomas da bu dönüşün nedenini anlamakta gecikmedi.

Aşağı yukarı bir mil kadar ötede incecik bir siyah çizgi belirmiş, sudan yavaş yavaş yükseliyordu. Uzun geniş bir demir boruyu andırıyordu bu çizgi. Birdenbire sudan çıktı ve Zenger'in teknesine yaklaşmaya başladı.

Leslie ile Thomas o karaltıyı aynı anda gördüler. Fakat gördüğü şeyin ne olduğunu hemen anlamıştı.

Thomas, «Zenger'i elimizden kaçıracağız,» dedi. «Herif kurtulmayı başardı.»

Leslie elindeki silahı yere attı. Silahın çıkardığı gürültüden Thomas ürkmüş, kendiliğinden ateş alıverir diye de korkmuştu.

«Tam yol ileri!» diye bağırdı. «Hadi gözünü seveyim motor. Biraz hızlan...»

Genç adamın gözü yakıt göstergesine takıldı. Gösterge sıfırın da altına düşmüş, geriye dönmelerine yetecek kadar yakıt kalmamıştı. Zenger'in motorunu bir ele geçirebilirlerse o zaman sorun kalmayacaktı.

Thomas motoru Zenger'inkine yaklaştırmaya çalışırken, dev bir Sovyet denizaltısının su yüzüne çıktığını gördü. Zenger'in motoru gemiye yanaşmış, denizaltının güvertesinde tayfalar belirmişlerdi.

Zenger de güverteye çıkmış, küçük teknesini uçsuz bucaksız okyanusta başıboş bırakmıştı. Yetmiş altı ya da seksen yaşında bir ihtiyar gibi değil de, elli yaşlarında güçlü kuvvetli bir adam gibi tırmanmıştı denizaltıdan uzatılan ip merdivene.

Thomas motordan gelen garip sesleri duyunca, tekrar yakıt göstergesine baktı. Artık depoda bir damla benzin kalmamıştı. Tekne dalgaların üzerinde sal-

lanıp duruyordu. Bu gidişle dalgalarla açık denize sürükleneceklerdi.

Thomas, «Tamam,» dedi. «İşimiz bitik... Başaramadık.»

Leslie, «Pek de öyle sayılmaz,» diye mırıldandı.

Genç kadın tekrar tüfeği eline aldı. Tekne beşik gibi sallanıyordu ama Leslie yere diz çöküp nişan almayı başardı.

Thomas hayretle ona baktı. «Sakın...»

«Adamın yaptığı bunca kötülükten sonra onu göz göre göre sağ bırakacak mıyım sanıyorsun? Ikimizi de tam üç kez öldürmeye çalıştı.»

«Tüfeğin menzili ne kadar?»

«Aşağı yukarı beş yüz metre. Her şey rüzgârla şansa bağlı.»

Yağmur şiddetlenmişti. Leslie silahın emniyetini açmaya çalışıyordu.

Thomas, «Bu tüfekleri hiç kullandın mı?» diye sordu.

«Nasıl çalıştığını biliyorum.»

Thomas ani bir kararla genç kadının yanına gitti. «Tüfeği düz tutmana yardım edeyim.»

«Sen de bu silahın yabancısı değilsin galiba.»

«Silah kullanmasını babamdan öğrenmiştim. Birlikte geyik avına çıkardık.»

Leslie, Thomas'ın yardımıyla silahı bir kez ateşledi. Mermi denizaltıya ulaşamamıştı. Ikinci kez tetiği çektiler. Üçüncüden de bir sonuç alamadılar.

Denizaltının güvertesindeki tayfalarla Zenger birden başlarını çevirip karşıya, Thomas ile Leslie'nin bulunduğu tarafa baktılar.

Thomas o sırada silahı Leslie'den alıp yeniden ateşlemişti. Bu kez bir mermi denizaltının gövdesine

saplandı. Tayfalar telaş içinde güvertede koşuşuyorlardı. Aşağıya inmeye hazırlandıkları belliydi.

Zenger güvertede yalnız kalmıştı. Sanki ona ateş edenin kim olduğunu görmek ister gibi merakla karşıya bakıyordu.

Denizaltıdan bir siren sesi duyuldu. Dalma işaretiydi bu.

Leslie, «Adam bizi matetti,» diye mırıldandı.

Thomas tekrar ateş etti ama bir sonuç alamadı.

Denizaltının siren düdüğü hâlâ duyuluyordu. Thomas, «Başaramadık,» diye yine acı acı söylendi.

Leslie soğuk bir sesle, «Hayır, bunu kabullenemeyiz,» dedi.

Thomas genç kadına öfkeyle karışık bir şaşkınlık içinde baktı. Bu kadın onun ne yapmasını istiyordu?

«Silahı tekrar doldur,» diye emretti Leslie.

Thomas silaha, sonra Leslie'ye, daha sonra da karşıda duran Zenger'e baktı.

Leslie altı mermilik bir şarjör daha çıkarmıştı.

«Yenilgiyi kabullenmekten başka çaremiz yok.»

Leslie silahı Thomas'ın elinden kaptı. Boş fişekliği çıkarıp dolusunu yerleştirdi. Birkaç saniye sonra da ateş etmeye başladı. Genç kadın hedefe gayet güzel nişan almıştı. Arka arkaya altı el ateş etti. Sonunda Zenger'in sendelediğini gördüler. Adamın başına bir kurşun saplanmıştı.

Yağmur devam ediyordu.

Silah sesleri üzerine güverte tayfalarla dolmuştu. Üç tayfa Zenger'in cansız gövdesini güvertenin kapağına doğru çekerken, Thomas ile Leslie de olanları izlemeye çalıştılar.

Leslie silahı elinden bıraktı. Rus tayfalarla bir alıp veremediği yoktu. Onlar da tıpkı Thomas ve ken-

disi gibi üzerlerine düşen görevi yapıyorlardı. Tayfalar bir cesede sahip çıkmışlardı. Leslie ile Thomas ise bir ruha, bir kimliğe sahip çıkmaya kararlıydılar. Beden başından beri Sovyetler Birliği'ne aitti. Ya kimlik? O da ödünç alınmıştı.

Birkaç dakika sonra denizaltı hareket etmeye başladı. Thomas da Leslie de geminin ne yapacağını merak ediyordu. Denizaltı gelip onların küçücük motorunu batırabilirdi de. Ama belki de kendiliklerinden ateşkes uygulamaları, Sovyet denizcilerini insafa getirmişti. Denizaltı doğuya dönmüş ağır ağır ilerliyordu. Gemi bir yandan da yavaş yavaş sulara gömülmeye başlamıştı.

Biraz sonra denizaltının sadece periskobu su üzerinde kaldı. Sonra o da kayboldu. Okyanusta hareketsiz duran iki gezinti teknesi kalmıştı sadece.

Leslie motorun kamarasına geçmişti. Tepeden tırnağa sırılsıklamdı ama bunu pek umursamadığı belliydi. Babasıyla giriştiği uzun mücadele artık sona ermiştl.

Birkaç saniye ikisinin de sesi çıkmadı.

Sonunda Leslie, «Şansımız varmış,» dedi.

Thomas dik dik genç kadına baktı. «Bunun şansla ilgisi yoktu.»

Kısa bir sessizlikten sonra genç adam sözlerini sürdürdü, «Böyle bir silahla hiç kimse rasgele atıp hedefi tutturamaz. Hiç kimse bu silahla uzaktan nişan almayı başaramaz.»

Leslie ağır ağır başını salladı, yüzünde zoraki bir gülümseme belirmişti. «Gerçeği ne zamandan beri biliyorsun?»

«Bilmek mi? Aşağı yukarı iki dakikadan beri. Ama uzun süredir kuşku içindeydim. Beni manevi baban George McAdam'ın öldüğüne inandırdığını öğ-

rendiğim günden beri kuşku içindeyim... Bu numaraları nereden öğrendin? Manevi babandan mı?»

«Her şeyi en iyi bilenlerden öğrenmeli. George McAdam devrinin en başarılı Ingiliz ajanlarından biriydi.»

«Bahse girerim ki, sen de en iyilerden birisin. Ama Ingiliz örgütünün değil, Amerikan örgütünün.»

Leslie omuzlarını silkti. «Elimden geleni yapıyorum. Bana öğretilen tek iş bu oldu. Biliyorsun, ressamlıkta fazla para yok.»

«Acaba bir iki soruma doğru yanıt vermek nezaketini gösterir misin?»

«Tabii.»

«Neden beni seçtiniz?»

Leslie gülümsedi. «Bunun nedeni belli değil mi?»

«Şey, işin o yanını biliyorum, canım. Babam iki taraflı çalışan bir casustu, Amerikalılara eleman yetiştirirken, bir yandan da Ruslar hesabına çalışıyordu. Savaştan sonra da bir casusluk şebekesini yönetmeye başlamıştı.»

Leslie atıldı. «Sahte İngiliz ve Amerikan banknotlarıyla yürütülen bir şebeke. William Ward Daniels öldüğü zaman yakayı ele vermek üzereydi. Yine de şansı varmış ki, eceliyle öldü.»

«Peki ama neden bana geldiniz?»

«Şebeke babanın ölümünden sonra da faaliyetini sürdürdü. Bizim açımızdan, durum ortadaydı. Baban şebekenin liderliğini bir başkasına devretmişti. Şebekenin yeni yöneticisi sendin...»

Thomas Daniels söyleyecek söz bulamadı. Son parça da yerini bulmuştu. Bu iğrenç ve tehlikeli işlere neden sürüklendiğini çok iyi biliyordu artık. Amerikan ve Ingiliz hükümetleri, onu sürekli olarak göz hapsinde tutmuşlardı. Onun bir casus olduğu sa-

nılıyordu. Babasının yerini aldığından hemen hiç kimsenin kuşkusu yoktu. Belki William Ward Daniels'in istediği de buydu.

Leslie neşeli bir sesle, «Tabii çok geçmeden yanıldığımızı anladık,» dedi. «Senin hiçbir şeyden haberin yoktu. Üst düzeydeki casus bir başkasıydı. Şaşkına dönmüştük. Ama sen bilmeceyi çözüverdin. Bizi Zenger'e götürdün.»

«Para ne olacak?»

«Sandler'in mirası mı?»

«Bu servet senin değil mi?»

Leslie omuzlarını silkti. «Ihanet ve kalpazanlıkla kazanılan bir servet mi? Patronumdan bunu bana vermesini istemem doğru olmaz, değil mi?»

«Hayır. Doğru olmaz...» Thomas düşünceli bir tavır takınmıştı. «Geriye son bir soru kalıyor.»

Leslie bu sorunun ne olduğunu biliyordu. «Montreal. Öykünün bu bölümü gerçek. Öğretmenlik yapıyorum. Ressamım aynı zamanda. Gerçek mesleğimi gizlememe yardım ediyor bunlar. Ara sıra, bir görev uğruna kısa bir süre için ortadan kayboluyorum. Ama şimdiye dek böylesine önemli bir iş almadım.»

«Bir de erkek var değil mi?»

Leslie bir saniye kadar düşündü. «Onunla birlikte oturuyorum... O adamı seviyorum.»

Thomas ne diyeceğini bilemiyordu, ama daha konuşmaya niyetliydi. Birden Leslie'nin dikkat kesilmiş, karşıya baktığını farketti. Genç kadın oturduğu yerden doğrulmuştu, dehşet içinde, «Tanrım.... Thomas!» diye bağırdı.

Thomas arkasına dönünce, denizaltının biraz ilerde su yüzüne çıktığını gördü. Gemi onlara doğru geliyordu. Thomas'ın ağzı bir karış açıldı. Korkudan kalbi duracak gibi olmuştu.

Denizaltı onları batıracaktı. Bu, gün gibi açıktı.

Denize atlayabilirlerdi ama bunun da bir yararı olmayacaktı. Denizde yüzmeye kalkışmak, intihar etmekle eşanlam taşıyordu. Deniz çok soğuktu, akıntılar onları kimbilir nerelere sürüklerdi, üstelik dalgalarla boğuşmak da olanaksızdı.

Denizaltı onlara yaklaşıyordu. Elli metre. Otuz. Sonra gemi birden sola dönüş yaptı. Geminin bu hareketiyle denizde bir anafor olmuştu.

Thomas birden her şeyi anladı. Demek plan buydu. Her şey son noktasına kadar büyük bir özenle planlanmıştı. Gemi onları ezmeyecekti. Sadece teknenin devrilmesini sağlayacaktı.

Bir Amerikan teknesine doğrudan saldırmak istemiyorlardı, sadece dalgaların arasında kaybolması yeterliydi.

Denizaltı biraz uzaklaştıktan sonra suya dalmaya başlamıştı; yarattığı dalgalar, Chris Craft motoru batıracaktı.

Birinci dalga küçük tekneyi salladı, ikincisi yana yatırdı, üçüncüyse alabora ediverdi.

Thomas ile Leslie olanca güçleriyle teknenin kenarlarına tutundular. Thomas genç kadına, «Sıkı tutun, sıkı tutun,» diye bağırıyordu. İkisi de tekneye sıki sıkı tutundular.

Thomas, dalgaların altında, diye düşündü. Zenger'in bu sözlerini bir türlü unutamamıştı.

Denizaltı dalgaların arasında gözden kaybolurken, küçük motor da batmaya başlamıştı.

DOKUZUNCU BÖLÜM

OTUZ DOKUZ

Her şeye rağmen Aram Shassad durumundan memnundu, bu koşullar altında daha fazlasını bekleyemezdi. O da, Hearn de terfi etmişlerdi.

Aslında bir yıl önce olmuştu her şey. İki soyguncu New Haven dışında, yoldan geçenleri silah tehdidiyle soymayı sürdürürken, Connecticut'ta içki satan bir mağazada yapılan balistik test, onların bir yıl önce Yorkville'de işlenen bir cinayetle ilgili olduklarını ortaya çıkarmıştı.

New Haven polisinin elinde bir iki ipucu vardı. Silahlı adamlardan birinin kız kardeşi üç çocuğuyla birlikte New Haven'da oturuyordu. Kız kardeş de, çocukları da o adamdan ve ortağından müthiş korkuyorlardı. Orada burada gevezelik edilince, Shassad, Hearn ve altı detektif 1976 yılının Eylül başında bir gün, Bronsville'deki bir apartmana baskın yapmışlardı. Aylarca süren araştırma büyük bir şamatayla sonuçlanmıştı.

Bir de öbür iş vardı..., Shassad bunu Ryder - Daniels davası olarak niteliyordu. Shassad İşçi Bayramından sonraki ilk pazartesi günü bir rastlantı sonu-

cu Seksen Dokuzuncu Caddeden geçerken o davayı anımsadı.

Caddenin güneydoğu köşesinde bekleyen bir karaltı dikkatini çekmişti. O sırada inşaat işçileri ve yıkma makineleri de karşı köşedeki Sandler Malikânesinin çevresini sarmışlardı.

Shassad frene basıp arabasını durdururken, «Seni gidi hınzır köpek seni,» diye mırıldandı. «Daniels köpeği...»

Shassad merakını yenememişti. Arabayı kenara park edip dışarı çıktı.

Ryder - Daniels davası onu çok uğraştırmış ve şaşırtmıştı. Sözümona dava çözümlenmiş ve sonuca bağlanmıştı, ama aslında pek de öyle sayılmazdı. Inandırıcı, doyurucu bir sonuca ulaşılamamıştı.

Ah, kuşkusuz, bir sürü açıklama yapılmıştı. Fakat Shassad bu açıklamalardan hiç mi hiç hoşlanmamıştı. Bu işde bir bit yeniği vardı. Ama... Saatler saati düşünmüş, fakat işin içinden çıkamamıştı. Iki federal ajanın bir sabah onu bürosunda ziyaret etmesi yeterli değildi. O daha fazlasını hak etmişti.

Adamlar, sanki Shassad işin farkında değilmiş gibi, Rota Film Şirketinin gerçekte bir paravana olduğunu belirtmişlerdi. Sahte para kaçırmak için film kutularından yararlanılmıştı. Canım, Shassad o heriflerin gizli kapaklı işler çevirdiklerini zaten anlamıştı. Ama çevirdikleri işin aslını öğrenmemişti. Yanlış saatte, yanlış apartmanın kapısından çıkan çapkın Mark Ryder'a gelince, federal ajanlar Shassad ile Hearn'e onunla ilgili bir masal uydurmuşlardı. Adamcağızın bir hata sonucu başka birinin yerine kurban gittiğini açıklamışlardı. Ve Shassad bu kadarını da biliyordu.

Katillere gelince, federal ajanlar artık Shassad'ın onlarla ilgilenmesine gerek kalmadığını söylemişlerdi. O iki adamın hesabı görülmüştü. Biri Manhattan Köprüsünden aşağı düşmüş, öbürü de Nantucket feribotunda bir kaza geçirip denize düşmüştü. Ajanlar detektiflere, bütün bunların gizli kalması gerektiğini de hatırlatmışlardı. Dava kapanmış, koyu renk saçlı kadın dahil, her şey yerli yerini bulmuştu. Shassad için başka yapacak bir iş kalmamıştı.

Shassad «Ya Daniels denen o herife ne oldu?» diye sormuştu.

Adamlar omuzlarını silkerek «Ona boşver,» demişlerdi. «Zavallı zaten çok kötü durumda....»

Shassad da Thomas Daniels'i bir daha görmemişti. Hoş, onun da bu serserinin peşine düşmeye niyeti yoktu ya. Ara sıra, ne yaptığını, nerede olduğunu merak ediyordu, hepsi o kadar. Eylül ayının bu ılık ve güzel gününe kadar Thomas Daniels ile hiç karşılaşmamıştı. Detektif Thomas'ı görür görmez, köşede tek başına duran adama yaklaştı, dostça bir tavırla, «Ooo, merhaba, Daniels,» dedi. «İnsanın birdenbire tanıdık biriyle karşılaşması ne hoş oluyor, değil mi?»

Thomas sesin geldiği yana dönüp de detektifin geldiğini görünce, «Merhaba, memur bey,» demekle yetindi. Shassad'ı birden tanıyamamıştı.

Thomas başını tekrar malikâneden yana çevirip eski binanın yanında duran vince baktı.

«Biliyorum, artık hiç önemi kalmadı ama ben meraklı herifin tekiyim,» dedi Shassad.

«Bu ne demek oluyor?»

«Demek oluyor ki, öykünün ancak yarısını öğre-

nebildim. Sen... Kızın biri... Sandler'ler... Bir tekne.» Shassad, Thomas'ın konuşmasına fırsat vermek için sustu. Ama genç adam hiç sesini çıkarmayınca, Shassad, «Merakımı giderirseniz, size minnettar kalacağım,» dedi. «Sırf merakımı gidermek için soruyorum...»

Thomas güneşin sıcaklığını hissetmeye başlamıştı. Güzel, sıcak bir gün olacağı belliydi, her yıl möyle geciken yaz günlerinden biriydi. Hafif bir rüzgâr vakitsiz dökülen yaprakları yerden süpürüverdi.

Shassad, «Eee, hadi...» dedi. «Kurtar beni şu meraktan...»

Aslında anlatılacak çok şey vardı. Thomas'ın zihni de hep bunlarla meşguldü. Öncelikle o buz gibi soğuk suyu unutamamıştı. Şimdi de denizde geçirdiği o korkunç dakikaları düşünüyordu. Denizaltının neden olduğu dev dalga, küçük tekneyi batırmıştı. O buz gibi soğuk suda Zenger'in başıboş bıraktığı tekneye doğru can havliyle yüzdüğünü anımsıyordu. Dalgaların arasında Leslie'yi kaybettiği an, duyduğu paniği hiç unutamayacaktı.

Sonra kolları ve bacakları soğuktan uyuşmaya başladığı sırada, Zenger'in teknesine ulaşmıştı. Soğuktan dişleri birbirine vuruyor, tüm vücudu tir tir titriyordu. Binbir güçlükle tekneye kendini atınca, hemen motorun düdüğünü çalmaya başlamıştı. Leslie bu sesi duyarsa, motora doğru yüzer, diye düşünüyordu. Gerçekten de birkaç dakika sonra Leslie motora çıkmış ve baygın bir halde yere yığılıvermişti.

Bir saat sonra Kıyı Korunmanın teknelerinden biri radar ekranında ne olduğu anlaşılamayan büyük bir karaltı görülünce, hemen yön değiştirmiş ve Leslie ile Thomas'ın sığındıkları motoru bulmuştu. Washington'dan gelen Lassiter adında bir adam, Leslie'yi

alıp götürmüş, Thomas genç kadını bir daha görmemişti.

Shassad içini çekti. Thomas'ın yanından ayrılmak üzereyken, «Pekâlâ, Daniels,» dedi. «Senin istediğin gibi olsun... Bana hiçbir şey anlatma.»

Karşıda duran vinçte bir hareket olmuştu. Güneş dev aygıtın madeni kısımlarını parlatıyordu.

Thomas, «Bu işin içinde bir kız vardı,» dedi. «Sandler ailesinden bir kız... Yani öyle sayılır.»

Thomas detektife baktı, onun bunları bilmesine ya da bilmemesine aldırmadığını belli etmek ister gibiydi. Rahatlamak için konuşuyordu sadece. Başka bir nedeni yoktu. Shassad da bunu anlamıştı, kulak kesilip dinlemeye koyuldu.

Thomas, «Harika bir kadın,» dedi. «Akıllı. Anlayışlı. Kültürlü. Acımasız da olabilir, duygusal da. Elinden pek çok iş geliyordu. En iyi yaptığı şey neydi biliyor musun?»

«Neydi?»

«Öğretmek... Bana da avukatlığı bırakmam gerektiğini öğretti.»

«Yaa, öyle mi? Peki, şimdi avukatlık yerine ne iş yapmayı düşünüyorsun?»

«Bilmem...» Thomas omuzlarını silkti. Sonra birden heyecanlandı. «Şuraya bak.»

Thomas Daniels gözlerini karşıya dikmişti. Shassad da. Dev vinç şimdi hareket etmeye başlamıştı. Çengeline asılı kocaman demir bir gülle vardı.

Yıkım işlerinde kullanılan gülle, Sandler Malikânesinin duvarına olanca hızıyla vurunca, duvar, küçük bir kızın avucunda ufalanan çörek dilimi gibi, ufalanıverdi. Duvar yıkılınca, binanın iç kısmı ortaya çıkmıştı. Tıpkı etleri dökülen bir iskelete benziyordu. Dev gülle tekrar binaya vurdu, bu vuruşu başkaları

izledi. Böyle lüks bir semtin köşesinde kalan eski bir binaya acıyan pek olmazdı. Hele onun yerini bembeyaz, lüks bir gökdelen alacaksa...

Shassad sonunda, «Orada varlıklı bir ihtiyar kadın otururdu, değil mi?» dedi. «Ailenin çok parası vardı galiba.»

«Bir zamanlar vardı.»

«Şimdi yok mu?»

Shassad bu sorusuna bir yanıt almak için bekledi. Fakat Thomas detektifin sorusuna, başka bir soruyla karşılık verdi. «Kimbilir?»

Shassad birkaç saniye bu sözleri düşündü. Sonra adamın ağzından başka laf alamayacağını anlayarak işi biraz da şakaya vurmak istedi.

«Amaan, boşver, Thomas Daniels,» dedi. «Sen avukat kalmaya bak... Belli olmaz bakarsın mirasa konmuş güzel bir kadın çıkar karşına, senin gibi akıllı avukat çocuklar birden köşeyi dönüverirsiniz...»

Thomas Daniels ağır ağır dönüp Shassad'a baktı. Genç adamın yüzündeki ifadeyi Shassad anlayamamıştı. Sadece bir şey açık seçik belliydi. Shassad bir pot kırmıştı.

SON

Yeşil Buz

Gerald A. Browne

Sedye

M. Higgins Clark

İstasyon

M. Higgins Clark

Yaban Kazları

Daniel Carney

Şeytan Çığlığı

Wilbur Smith

Tavşan Dönemeci

Jack Higgins

Kadın Erkek

ve

Çocuk

Erich Segal

İz Bırakmadan

Charles Berlitz

Beyin

Robin Cook

nefret kıskacı

Genç avukat bürosuna girerken korkunç bir patlamayla sarsıldı, binayı alevler sarmıştı. Aynı saatte polis, avukatın evi önünde, kimliği belirsiz bir ceset bulunduğunu bildiriyordu.

O akşam avukatı şaşırtan üçüncü ölüm haberi, soluk kesen gerilimler dizisinin yalnızca başlangıcıydı.

"ÖÇ GÜNLERİ" yazarı Noel Hynd'in son romanı Nefret Kıskacı Amerika ve Avrupa listelerinde yine 1 numara...